

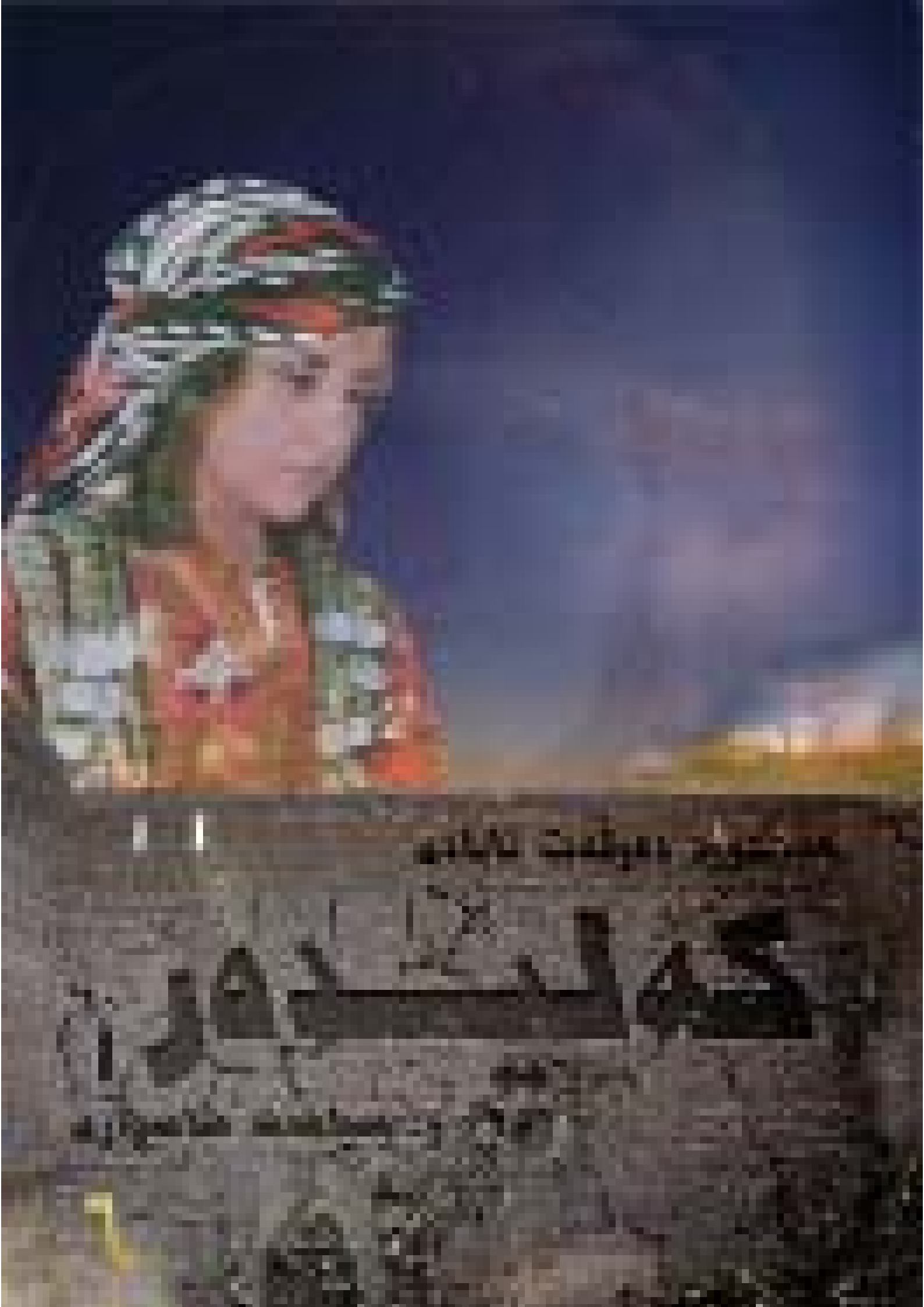

مه حموود
ده وله ت
نابادی

که لیدر

وهر گهرانی
سیامه ند شاسواری

بهرگی
شه شدم

ناوی کتیب: کەلیدەر (بەرگی ئەکەم)
نووسینی: مەحمودی دەولەت ئابادی
وەرگێڕانی لە فارسییەو: سیامەند شاسواری
بابەت: پۆمان
تایپکار: سەرکەوت فایەق
پیداچوونەوێ زمانەوانی:
مۆنتاژی کۆمپیوتەر: سەیران عەبدولپەحمان فەرەج
دیزاینی بەرگ: ئارام عەلی
تیراژ: ۱۰۰۰ دانە

نرخ: زنجیرە ۱۰ بەرگی + فەرەهەنگۆک دینار
دەزگای چاپ و پەخشی سەردەم
چاپی یەکەم: ساڵی ۲۰۱۲
کوردستان _ سلێمانی

www.serdam.org

بۆ پەيوەندیکردن بە زنجیرە کتیبەو:

kteb@serdam.org

لەبەرپۆوەبەرایەتی گشتیی کتیبخانە گشتییەکان ژمارە (۰۰۰۰) ی ساڵی ۲۰۱۱ ی
پێدراو

مافی لە چاپدانەوێ بۆ دەزگای چاپ و پەخشی سەردەم پارێزراو

محمود دوله تئابادی

کلیپه

وهرگیرانی: سیامه‌ند شاسواری

زنجیره‌ی کتیبی ده‌زگای چاپ و په‌خشی سهردهم

کتیبی سهردهم پښتو ده به‌رگی ژماره (۰۰۰ – ۰۰۰)

سهرپه‌رشتیاری گشتی زنجیره

نازاد به‌رنجی

به‌رگی شه‌شهم

۱۸۴۱
 کله لی‌دەر
 به‌رگی شه‌شهم

هه و النامه‌ی کتێب

هذه النامه
كثير

بهشی شانزدهم

۱۸۴۳

که لیڈر

بہارِ گی شہ شہ م

هه و النامه ی کتیر

به ندى يه كه م

سه رخۆش و نه شه و گور جوگۆل، عه باسجانی كه لایى خواداد
سواری ئه سپی ئه ربابی داژووت و خاکی رپگهی به سمی ئه سپی
سه رمه ست، نالکهن ئه کرد و تۆز و خۆلی پاش کلکی ئه سپه که ی
ئه دایه دهس سروهی دهمه و ئیواره. به فیشهی لووت و دهنگی
سمی ئه سپ، شیرۆ که ره رهشی لادا، بۆ ئه وهی سواری به په له
تیپه ری. به لام عه باسجان بیمینی بۆ لایان له غاوی کی شایه وه،
ئه سپه که ی هیور کرده وه و توژیکی تۆز و خۆلی کرد به سه ریان دا.
شیرۆ به لوی هه وریه که ی دهم و لووتی گرت و بۆ ئه وهی سوار
تیپه ری، چاوی لیکنه. به لام فیشهی په ره ی لووتی ئه سپه که و
ته قهی له غاو له بن ددانی دا وای ده رئه خست که سواره که بیر و
مه به سستی تیپه رینی نییه.

نه ماه ده رویش توانای ئه وهی هه بوو سه ری له سه ر بوخچه که
به رز بکاته وه و سه یری عه باسجان بکات و، نه شیرۆش دل
و ده ماخی ئه وهی هه بوو، به و جوړهی عه باسجان به شه وق و
روودامال راوی ئه یو یست، لی بروانی. وا باشتتر بوو سوار به هه مان
خیرای که هاتبوو، تیپه ری، هه رچه ند ئه و سواره عه باسجانی
که لایى خوادادیش بی. به لام وا نه بوو و وا دیار بوو کوری که لایى
خواداد ئه یه وئ خۆیه ک گیف بکاته وه و سواره بوونی خۆی بدا به
چاوی شیرۆ و ماه ده رویش دا. هه رچه ند ئه مان دل و چاوی بینینی

ئەو شانۆگەرىيە خوڭپىرپانەيان نەبوو.

عەباسجانى كەلايى خواداد، بۆ قەرەبوو كىردنەوھى ئەو سووكايەتھى پىي كرابوو، قىت و قۆز لە سەر ئەسپەكە دانىشتبوو و لە بلىندايى جيگەكەى خوڭپەوھ بە شيوازيك كە گەفت و زمانى ئەو نەبوو، پرسى:

— ھاوسەفەرەكانتان چىيان لىھات، ئەي؟... لەپر بەجىيان ھىشتى؟

ھەرچەند عەباسجانى كەلايى خواداد شيوازيكى لە قسەكردنى خوڭدا بەكار ھىنابوو، بەلام ئەمە لە رادەى تەشەر و گەستەنە ملۆزم و خوڭپىرپانەكەى ئەو كەم نەئەكردەوھ. بەلكوو، دزيوى و نگرىسىيەكى زياتريشى پى ئەدا. روون بوو كە شىرۆ ئەبوايە شتىك لە وەلامى عەباسجاندا بلى. بەلام شىرۆ بەو گوشارەى كە لە بوونى عەباسجان بە سەر مېشك و گيانى خوڭپەوھ ھەستى پىئەكرد، ھەزى لە وتنى تەنھا يەك وشە و يەك سات بينى ئەو نەبوو. بە ناچارى بەلام، خوڭ بە لىخوڭپىنى كەرەكەوھ خەرىك كىردبوو و وەك بلى لە بەر خوڭپەوھ وتى:

— ھەر كەس بە رىگەيەكدا روڭيشت.

عەباسجان بەو جوڭرەى كە بلى پرس و جو ئەكات، وتى:

— نادەلى بىستم لەگەل دەستەى جەندەرمەكان روڭيشت، بەلام ئەو دوانەىتر، ئەوان چوون بۆ كوڭ؟! پىنەچى و ئەوىتر؟ شىرۆ وتى:

— لە دواوھ بوون. ھاتى، نەيانت بينى؟

پرسىارەكەى شىرۆ، عەباسجان پشت گوڭى خست و كەوتە دواى لىكوڭلىنەوھەكەى خوڭى:

— ئەو دووانە ھەر كامەيان بە جوڭرىك لە خوڭيان ئەترسن. ھەر دووكيان چاويان ئەكەوڭ بە جەندەرمە، خوڭيان پىس ئەكەن؟ وەك وتراوھ، تراو ئاگاي لە خوڭيەتى. خوڭيان ئەزانن چ چەپكە گوڭلىكيان داوھ بە ئاوا، ھەھ! سەرت دائەخەى شىرۆ؟ وائەزانى

ئاگام له كارى هيجكاميان نيه؟ ها؟!

شيرو، روانيه عهباسجان كه وهكوو ئهرباب زادهكان له سهر
ئەسپ دانیشتبوو و قنچ له سهر ئەسپهكه خوێ پارتبوو، وتی:
— من سهرم به پۆزهپهشی خۆمهوه بهنده، عهباسجان.
غهمی خۆم كهه نيه دابنیشم و چاو بپرمة كارى ئەم و ئەو.
عهباسجان به تهوسهوه وتی:

— باشه ئیتر. ئەم فهرتهنیه ههمووی له بن سهری براكانی
تۆدایه. لهژیر سهری كهلمیشیهكاندایه. تیکرای ئەم ئاگرانه
براکانی تۆ کردووینتهوه. بهلام تۆ كه خوشکی گولمههمهدی وا
خۆت پيشان ئەدهی لهم دنیايشدا نیت!
شيرو بهناچاری وتی:

— من پۆژیک له كهلمیشیهكان بووم. بهلام ههموو دهرودنیا
ئەزانن كه ئەوان نكوولیان لیكردم. تۆ خۆت له ههموو كهس
باشتر ئەزانی. پرچیان بریم، پهلكهێ قژم كه براكهه بری، ئەوه
ئەگهیهنی كه من ئیتر لهوان نیم. لهوه زیاتر چیم به سهر بی تا
تۆ باوهر بكهی من كارم بهوان نیه؟

عهباسجان به مایهیهکی گهپجارییهوه وتی:

— شهیتان ههوساری رائهکیشام بچم بۆ بهردهرگای
کاروانسهرا و به خان نایب بلیم تۆ خوشکی گولمههمهدی،
بهلام لهپر دلم بهزهیی پیاهاات و نهحلهتم له شهیتان کرد.
پهنگه نازانی خان نایب و دهستهکهی بۆ کوێ و بۆ چ کاریک غاریان
داوه؟ ها، زانیوته؟

به ئەنقهست شیرو وتی:

— نهء!

عهباسجان له سهر ئەسپهكه خوێ بۆ لای شیرو دانهواند

كه ئیدەر

به رگی شهشهه

و وتی:

— نهء! یانی ئەوهنده كهه هوشی؟!

له خاموشی شیرودا، عهباسجان خوێ راستکردهوه و وتی:

— ئەوان لە گولمەمەد ئەگەرپن؛ تیگەیشتی؟!... ئا، بەلێ،
براكەت زۆر گرنگ بوو! خان نایبیان لە قوچانەو ناردووە کاری
گولمەمەد یەكسەرە بكاتەو. ئەم برسێه گەدا پینەچیش پێی
لار كردەو، هەواڵ بۆ گولمەمەد ببات. ئاخر ئەویش هاوپی
گولمەمەد!

شیرۆ وتی:

— من نازانم كێ هاوپی گولمەمەد و كێ هاوپی نیه.
بە بێ گویدان بە گوتەكەى شیرۆ و وەك بلیى هیچی
نەبیستوو، عەباسجان وتی:

— ئاخرەكەشى یەكێك لەو كەسانەى كە گولمەمەد بدات
بەدەست جەندەرمەكانەو هەمان ئەو پینەچیە. لە بیرت بێ
كەى ئەم قسەیهەم پێتووت!

— بۆ ئەم قسەیهەم بە من ئەلێ؟

— بۆ ئەوێ بە براكەت بلیى بڕوا بەو رێویە نەكات.

— گویت نیه كە وتم براكەم من نادوینى و لەگەڵ من قسە

ناكات!

عەباسجان بە تەشەرەو وتی:

— رەنگیشه كردى! دنیا، كێ چووزانى لەپر بینیت برا
لەگەڵ خوشكى خۆى ئاشتى كردەو! خوشك و براى خۆ و ن
نابى؟ لە نیوان خوشك و برا، برا و برا دلتەنگى هەیه، دلگیر بوون
هەیه، رق و توورە بوونیش. هەندى جارىش هەیه وەكوو سەگ
و پشیلە بەرئەبنە یەكدى. بەلام هەرچى چۆن بێ، كێرد دەسكى
خۆى نابری. كاتى تەنگانە یەكدى ئەدۆزنەو. ئاتاجى و پێداویسى
بەكەم مەگرە شیرۆ. من ئەو رۆژە ئەبینم كە گولمەمەد پەنا
بۆ قەرەچیش ببات، چ جایە تۆ كە خوشكى ئەوى.

لە ئاوردانەوێ شیرۆ بۆ عەباسجان، گلینە رەشەكانى
چاوانى شیرۆ وەكوو دوو سكلێ ئاگر چزان بە ناوچەوانى كورێ
كەلایى خوادادا. بەجۆرێك كە تەنانت ئەوى، بە دەمامكى

بیشهرمیهوه که نابووی به روخساریهوه، تریق کردهوه. شیرۆ له ههمان کاتدا که ئەو نیگایه‌ی بریپوویه عه‌باسجان وتی:

— تو ئیتر چ کینه‌یه‌کت له گولمحه‌مه‌د هه‌یه عه‌باسجان؟!

عه‌باسجان وه‌ک بلیی چاوه‌پروانی پرسیاریکی وای نه‌کردی،

به جارسی وه‌لامی دایه‌وه:

— کینه؟! ... هیچ!

— گولمحه‌مه‌دی که‌لمیشی تا ئیسته‌ده‌ره‌ق به تو خراپه‌ی

نه‌کردوه، کردوویه‌تی؟

— نا، چ خراپه‌یه‌ک؟

— ئە‌ی بۆ شیرت لی هه‌لکی‌شاوه؟ مووچه و پاره‌ت ئە‌ده‌نی

له بری ئە‌مکاره‌ت؟ ها؟ کی مزت ئە‌داتی؟ ئە‌ربابه‌کان؟ کامیان

مز و مووچه‌ی بۆ بریووته‌وه؟ ئالاجاقی؟ یان... یه‌کی‌تر؟ ئە‌گه‌ر

مز و مووچه‌ت ئە‌ده‌نی، کوا به‌ز و دووگت؟ کوا قه‌فی گه‌ردنت؟

تو خو له ئیمه‌ خراپتر قه‌ت هیچت نییه‌! نه‌کا دلت به‌وه خو‌ش

کردوه مووچه‌ت بۆ بېرنه‌وه؟ یان ئە‌وه‌ی له ئە‌سپ سوار بوویت و

پیت وایه له‌وانی؟ له‌و سه‌ره دانیش‌توویت و ئە‌ندیشه‌ی ئاغه‌واتی

هه‌لیگرتووی؟ ها؟ ئاخر تو چ جو‌ره ئاده‌میزادیکی؟ چ جو‌ره مرو‌قیکی

که ئە‌توانی به خوتوخو‌پایی دوژمنایه‌تی بکه‌ی؟ لاشت گرنگ نییه

له‌گه‌ل کی بووی به دوژمن! ئاخر مه‌گه‌ر تو له مه‌مکی سه‌گ

شیرت خواردوه؟!

— ئاو... ئاو... ئاو...

داوای ماه‌ده‌رویش که‌ده‌رد و تینویتی له‌ زمانی ئە‌تکا،

قسه‌که‌ی شیرۆی بری و ده‌رفه‌تی دا به عه‌باسجانیش توژی بیر

بکاته‌وه له‌وه‌ی که ئە‌یلی. شیرۆ که‌ره‌که‌ی لادا و بۆ ده‌ره‌ینانی

جه‌وه‌نه‌که ده‌ستی کرد به‌ ناو گیرفانی تی‌په‌که‌دا. ماه‌ده‌رویش

سه‌ر و سینه‌ی به‌رزکردبووه، ده‌می داچه‌قاندبوو و زمانی وشکی

ده‌ره‌ینابوو. شیرۆ ئە‌بوا له سه‌ر به‌رزایی بوه‌ستی بۆ ئە‌وه‌ی

بتوانی ئاو بکات به‌ ده‌می ماه‌ده‌رویشه‌وه. بۆیه که‌ره‌که‌ی برده

لای بهردیکی زلهوه که له خاک چه قیبوو بو ئهوهی جاریکیتر
تینویتی کام و زمانی دابمرکیئیتتهوه. ماهدهرویش ئهمجارهیان خوئی
گهرووی جهوهنهکهی گرت و ئهویست ههر ههمووی بخواتهوه.
بهلام شیرۆ جهوهنهکهی نیوهکاره له دهست و دهمی دهرهینا و
له کاتی گریدانی سیرمهی ملی جهوهنهکهدا به توندی وتی:
— ئهتهوئی خۆت بتهقیینی؟! —

ماهدهرویش نالاندی:

— کچی لیم گهری با دهمم تهرکهه، بی بهزهیی!
بهلام چاوهپیی وهلامیشی نهکرد و سهری نایهوه سهر
بوخچهکه و ئهتوت بوورایهوه. شیرۆ جهوهنهکهی خستهوه ناو
تیرهکه و بهو هیوایهی عهباسجان له کوئی بیتهوه و پروات،
ههچهی له کهرهکه کرد. بهلام ئهسپی ئهربابی لهتهک شیرۆ
هاوپی ئهرویششت و عهباسجان که ئهتوت نایهوی رپگه بهو
بیدهنگیه بدات که کهوتوتهوه، وتی:
— ئهتوت، شیرۆ!

شیرۆ ههچهی له کهرهکه کرد و وتی:
— لیم گهری با به دهردی خۆمهوه بتلیمهوه کورپی کهلای
خواداد. مهگهر تو کار و زیاننت نییه، ئاخیر؟!
عهباسجان به پیکهنینیکی چهپهل و ملۆزمانه، ددانه
پزاوهکانی دهرخست و به گفتیکیتر وتی:

— قسهکانت کاریگهر بوون، نیشتن به دلّمهوه. ئهزانی،
سهری راهوشاندم. چۆن بلیم؟ تو راست ئهکهی. قسهی ههق،
ههقه ئیتر. خۆشم تیاماومهتهوه، تیاماومهتهوه بوچی ههندی کار
ئهکهه و بوچی ههندی قسه ئهکهه! راستهکهت ئهوی، ههندی
جار دیمهوه به خۆمدا و ئهبینم خووم به ههندی کار گرتووه.
پاهاتووم. که سهیری خۆم ئهکهه، بیری دووپشک ئهکهومهوه!
شیرۆ خامۆش و بی وهلام دهستی گرتوو به ماهدهرویشهوه
و ههنگاوی ئهنا. عهباسجان وتی:

— بۆم بلى شىرۆ، بۆم بلى با زياتر سهرم بجوولئ. ههرچهند لای خۆم بير ئەكهمهوه كه كارى من له مانه تيپهريوه. ئيتير لهگهڵ ئەم خوو و رهوشتهى خۆم راهاتووم. بووم به شياكهى بن پى گا و گويرهكه. بووم به بهرد و ئيتير ناگوړيم. خو ئەزانی ئەمهوى بليم چى؟!

شىرۆ ديسانهوهش خامۆش بوو. هيچ هاوزمانى و پهبهنديهكى له نيوان خووى و عهباسجاني كهلايى خوادادا نهئهبيني. نهخوازه لهوهش كه تا ئيستته وتبووى نارازى و ژيوان بوو. بهلام وا پى ئەچوو عهباسجان دهس ههناگرئ. له بهر ئەوهى نهشه و سهرخۆش بوو. رهنگيشه له بهر ئەوهى نهى ئەويست ئەم كاتى سواره بوونهى به توندى و به پهله تيپهريئ. بويه به ئارامى سهر و شانى له سروهكه وهرگيړا، جگهرهيهكى بۆ خووى داگيراند و قوتوه شهمچهكهى خستهوه گيرفانى ئيلهكهكهى و وتى:

— لهخوړا، ههلبهت باش نيه مروڤ لهخوړا كاريك بكات يان قسهيهك بكات. بهلام زۆر كهس ههه لهخوړا لهگهڵ گولمحهمهه دۆستى ئەكهن. وانويه؟... ئەى بۆ بئدهنگى؟ بۆ باسى ئەوان ناكهيت؟!

وا دياربوو ئەو بئدهنگى و سههرهقيهى شىرۆ رادهى خوړاگرى عهباسجاني تيپهراندبوو. چونكه شيوه و گفى عهباسجان جاريكىتر سروشت و خووى خووى دۆزيبهوه و زمان و گفى له نهرمى لای دا و پرووت و پرووحيه وتى:

— وهلامى قسهى ههق بۆ نادهيتهوه؟! چونكه به قازانجت نيه؟ ها؟ خۆت باش ئەزانی باسى كام دۆست و ههقائى براكهت ئەكهم. ئاخر گولمحهمهه دى ئيوه دۆست و هاوړپى جوړاووړى ههيه! رهنگه ههقائتهى ههنديكيان بىهو نهبى! وانويه؟ لهخوړا نيه گولمحهمهه له ئەفغانهكان ئەيانپاريئى؟ ها... زۆر بى زمان بوويت شىرۆ؟ بۆچى كه قسهى ههنديك دئته بهرهوه لال ئەبى؟

رەنگە لە كەلاكى ئەم شوو تریاكیەت تریق ئەبیتەو؟ ها، چ
بیریكت كردوو؟ پیت وایە ماھدەرویش نازانی؟ ها؟ كام پیاو ھەبە
لە رێ رۆیشتنی ژنەكەبەو پەبە زۆر شت نەبات!

شیرۆ ئیتر خۆی پێ رانەگیرا و نەیتوانی لەو زیاتر گۆی لە
قسە قۆرەكانی كۆری كەلای خواداد رابگری و ھیچ نەلی. بۆبە
لەپر سەری ھەلینا و بە كۆلیك رق و توورەبیەو لە عەباسجان
مۆر بووبەو و وتی:

— ئەچی بە دواى كارى خۆتدا، یان ھەر لیڕە ئەم دارە بپرە
قنت، خۆپری؟!

عەباسجان دای لە قاقای پیکەنین و بە شادمانیەو ھاواری
کرد:

— بەقەد جوانووبەك زیرەكى تۆ، شیرۆ! ئافەرىن! پیاو دەمى
نەكردۆتەو تۆ ئەزانى ئەلی چی. ئاخر خۆ من ھیشیا ناوى شەیدام
نەبردبوو! من خۆ ھیشتا باسى شەیدام نەكردبوو كە تۆ بەو جۆرە
جنىوم پێ ئەدەى؟! تۆ لە كوێ قسەكەى منەو زانیت كە من
باسى شەیدا ئەكەم؟ ها؟ خۆ من نەم ئەویست لای شووہكەت
باسى كۆری بوندار بكەم. ئاخر ئەمە راست نییە كە... من خۆ
ئەو ئەزانم ماھدەرویش كە ناوى شەیدا ئەبیسى ھەوت بەندى
لەشى تەزى پىادى! ئیستەش تۆ خۆت باست كرد ئەگینا من وەھا
نیم... من بەس ئەمویست گالتەبەكەم كردبى. من خۆم كە پیم
وانیە ھەقالتە شەیدا و گۆلمحەمەد درێژە بكیشى. نەوہللا!
بۆچی ئەبى ئەم سەیدە رەبەنە ئەشكەنجە بەم؟... ھەرچەند
ئەم جۆرە شتانە لەم دنیايدا خۆ تازە نین؛ تازەن؟ سەیری ئەم
براىەى من بكە، ئەم قەدىرە! مەگەر ئەو خۆپرییە بىنینۆكە،
مەگەر ئەم برا شیرینەى من نەبوو كە لەگەل ژنى خالۆمان،
لەگەل ژنى خالۆى خۆى؟ ها؟... بۆچی؟ ھەموو قەلاچیمەن و
ھەموو ئەم مەلبەندە ھەوالى ئەو ریسواىیە ئەزانن. ھیچیش
نەبوو. ئەمكار و كەردەوانە تازە نین!

شیرۆ وهک بلیی ورده شووشه له بن ددانهکانی دا بێ، وتی:
— ئیوهی جووته برا بۆ ئهوهنده، خوێری و هیچ و پووچن؟!
یهکتان لهوی ترتان نهمهک به ههراوتر و دایک قهحهترن!

عهباسجان جاریکیتر پیکهنی. پیکهنی و بهس پیکهنی.
شیرۆ هیچ چارهیهکی نه‌دۆزیهوه جگه له‌وهی ملی که‌رهکه
بگری و رایکیشتی بۆ قه‌راخ ریگه‌که و بۆ ده‌ربڕینی توورپه‌یی بێ توانا
و ناره‌زایی بیکه‌سانه‌ی خۆی، له‌وێ بوه‌ستی و نه‌فره‌تی نیگای
ببارینی به‌ سه‌ر عه‌باسجان‌دا. عه‌باسجان به‌لام ده‌ست به‌ردار
نه‌بوو. دابه‌زی و داوای ئاوی کرد:

— زمانم بووه به‌ درکی بیابان!
شیرۆ جه‌وه‌نه‌که‌ی دا به‌ عه‌باسجان. عه‌باسجان دهم و
گه‌رووی شۆرد، ئاوی خواردوه‌ و جه‌وه‌نه‌که‌ی دایه‌وه به‌ شیرۆ و
وتی:

— به‌لام من... قه‌دیر نیم! من هه‌رگیز وه‌کوو ئه‌و خوێری
و بێ نینۆک نه‌بووم. من له‌ شه‌رم و ئابروو تێ ئه‌گه‌م. بۆخۆم
مال و ژیانم هه‌یه. خێزاندارم، ژنم هه‌یه. له‌ مه‌شه‌هد ژنم
هه‌یه و چاو‌حیزیش نیم. له‌ سه‌ره‌تاشه‌وه چاوله‌وه‌پێن نه‌بووم.
هه‌تا ئه‌مه‌رۆش په‌له‌یه‌کی ره‌شم له‌ پاش خۆم به‌جێ نه‌هێشتووه.
به‌لام... به‌لام... هه‌ندێ کاری وا ئه‌که‌م به‌ ده‌ستی خۆم نییه!
بکه‌وینه‌ ری، بابروین. کاوێژی مرو‌ف ئاخافته‌ ئیتر. قسه‌ ئه‌که‌ین
بۆ ئه‌وه‌ی ریگه‌که کورت که‌ینه‌وه!

شیرۆ به‌ ناچاری هه‌چه‌ی له‌ که‌ره‌که کرد. عه‌باسجان
له‌غاوی ئه‌سپه‌که به‌ ده‌ستیه‌وه، له‌ته‌ک شیرۆوه و له‌ به‌ر
له‌مۆزی ئه‌سپه‌که‌یه‌وه که‌وته‌ ری و، شوین قسه‌که‌ی گرت:

— نه‌ه! من هیچکات خوێری و چاو‌حیز نه‌بووم. خوای بانی
سه‌ر ئاگای لییه که‌ نموونه‌یه‌کیشم به‌ بیردا نایه‌ت؛ یه‌که‌جاریش!
به‌لام... هه‌ندێ جار هه‌ندێ شت ئه‌که‌م به‌ده‌س خۆم نییه!
شه‌یتانی‌ک له‌ ده‌روونه‌دا هه‌یه و ئه‌و شه‌یتانه ئه‌و کارانه‌م پێ

ئەكا. وام لى ئەكا كارى وا بكەم كە هېچ حەزم لىي نىيە. بەلام
 كە ئەو كارانە ئەكەم و باش بىرى لى ئەكەمەو ئەبىنەم لە بەر
 ئەوہىە كە لە بىرم نەچىتەوہ... راستەكەى ھەندى جار، ھەندى
 جار لە خۆم ئەترسم. نەك پىت وابتى كاتىك كە ئەو كارانە
 ئەكەم لە خۆم ئەترسم؛ نا! بە پىچەوانە كاتىكە ھىچكارىك
 ناكەم لە خۆم ئەترسم! خۆف ھەلەم ئەگرى كە نەكا خوا منى
 لەبرى دیوارە پووكاوىك ئافراندووہ! بۆيە كاتىكە كارىك ئەكەم
 -كارم بە چاك و خراپەكەى نىيە- تەنھا ئەو كاتەى كە كارىك
 ئەكەم، تۆزى ورە پەيدا ئەكەم و ھىوادار ئەبەم. واتە حەز ئەكەم
 كە كارىكەم كردووہ؛ كارىكەم كردووہ. ھەرچەن ئەو كارە بە زىانى
 خەلكىش بى. بۆم گەنگ نىيە ئەو كارەم بە زىان يان بە قازانجى
 خەلكى بى. ئەوہى رامى گرتووہ، ئەو كارەيە كە ئەيكەم. ئىتر
 كارم بە بەھەشت و دۆزەخەكەى نىيە. ئەلەن بووم بە خوڤرى و
 گلاو، دەيجا با بىم! نزمى و گلاوى يان بلىندى و پاقرى جىاوازى
 چىيە؟ ھا؟ من ئەوہتا سوارى ئەم ئەسپە ئەبەم... بەم جۆرە!
 ئەوہتا سوارى ئەم ئەسپەم. سوارى ئەسپى ئالاجاقى و ئەرۆم
 تا كارىك راپەرنەم. خەزمەتەك بەكەم. جا چ جىاوازى ھەيە ئەو
 خەزمەتەى كە ئەنجامى ئەدەم بە قازانج يان زىانى خەلكىتر بى؟!
 ھەرچى چۆن بى ئەم خەزمەتە بە زىندوئىتى رام ئەگرى. ھەرچەندە
 رەنگە سەرى يەككىش تيا ببات ئەمكارە. جا با تيايا ببات! بە من
 چى؟ سەروشتى من ئەمەيە و مەنىش بەگوئىرەى سەروشتى خۆمى
 ئەكەم. تۆ ئەلەى من چەپەل و بەدەفەرم؟ باشە چى بكەم كە
 چەپەل و بەدەفەرم؟ خۆ بەدەس خۆم نىيە. لەم دىيايەدا شتەكى
 سەير و سەمەرە ھەيە كە ئىمە ئاگامان لىي نىيە. شتەكى
 سەير و سەمەرە ھەيە كە بە سەر ھەموو گىانەورىكى وەكوو
 مندا زالە. شتەكى سەير و سەمەرە ھەيە كە مەروڤ تووشى
 تاوان ئەكات! ئەو شتە سەير و سەمەرەيە چىيە؟ ئەوہ چىيە
 بەو جۆرە ئەخزىتە دەروونى مەروڤ و مەروڤ ئەكا بە كوئىلەى خۆى؟

به جوړيک ئاوهزی مروځ ئه دزی که مروځ شانازی به تاوانه کانی
خوښیه وه ئه کات! له م دنیا په دا خوشکی من، مروځ یان دهلووه
یان تاوانکار. سهیر که، سهیری ئه م ئه سپی ئه ربایه بکه چوڼ
بال ئه گریته وه! سهیری من بکه! ئا، سهیری من بکه!

له بهر چاوانی حه په ساوی شیرودا، عه باسجانی که لای
خواداد له غاوی سووړاند و ئه سپه که ی بهو رییه دا که هاتبوو،
به ره و کاروانسه رای زه عفهرانی دایه غار و ئه وهنده به خیرای
ئه توت ئه سپه که بالی گرتوته وه. له چاوترووکانیکدا له ئاسوی
خولمه میښی ئیوارهدا، بوو به هیلیکی تۆز و له چاو ونبوو. شیرو،
واق و وړ چاوی برییه رویشتن و ونبوونی سوار و هندیکی پیچوو
تا بیتوه به خوی دا و هه ست بکا، ماهدرویشی به ره للا کردووه
و که ره ش به دم خواردنی قنه گیاوه خه ریکه دووړ ئه که ویتوه.

شیرو، به ره و که ره که چوو، دهستی گرت به ماهدرویشیه وه
و که ره که ی گپرایه وه سهر ریگه که، بهو هیوایه ی عه باسجان
نه گه ریته وه و - هه میښ په روشنی ئه وه ی بگه ریته وه - هه چه ی
له گویریژه که کرد، که ئه گهر بو وچانیکیښ بووبی ریگه که
کورت بکاته وه. به لام زوری نه خایاند زرمه ی سمکو تی خیرای
ئه سپه هات و شیرو ئاوری لی دایه وه و ئه سپه که ی بینی که ف
ئه چه ریڼی و به جوړیک ئه لوو شینی و با که وتوته لووتی، وائه زانی
هر ئیسته گیانی ده رئه چی. به کیښانه وه ی له غاو هر دوو
دهستی ئه سپه که چوو به حه وادا و ته ختی پانی سینگی به رز
بوویه وه و ئه ژنوی قاچه کانی ئه سپ بو دواوه چه مایه وه. شیرو
له ترسی کیښه ی راگرتنی ئه سپه که که ئه توت شیت بووه،
که ره په شی بو لای راستی ریگه که کلدا و باوه شی کرد به ملی
گویریژه که دا. هر له م غاره کورته، به لام خیرایه دا، ئاره قه له
گوئی و گهردن و له شی ئه سپه که چوپه ی به ستبوو و روخساری
سواره که ش به هوئی گهرانی خیرای خوین و گهرمای درهنگ وهخت،
شین هه لگه رابوو. له ناو دهنگی فیښه ی په ره ی لووتی ئه سپه که

- که ئوقره‌ی له بهر برابوو و نه‌ی ئه‌ویست به هیوری هه‌نگاو
 بنیّت- عه‌باسجان به هه‌ناسه‌ی سواره‌وه، هاته‌ه‌دنگ و وتی:
 - چاوت لییه؟! ئه‌سپیک که باش کۆزه‌ره و جو‌ی خواردبی و
 له‌کاتی خو‌ی دا خه‌وتبی. سه‌رخۆش و گورجوگۆله. کاتیکیش که
 سه‌رخۆش بی باش داژوی. کاتیکه باش باژوی، مرو‌ف زووتر ئه‌گاته
 مه‌زل. جا مه‌زل و مه‌به‌ست هه‌رچی هه‌یه! جا تو که‌ره شه‌لت
 لیخۆره! من ئه‌رۆم به دوا‌ی کاریک‌دا و گیرام ئه‌و کاره شه‌ر بی!
 جگه له‌وه رانه‌وه‌ستا. ئه‌توت له ناو پیستی خو‌ی دا به‌ند
 نابی. له‌غاوی شل کرد و سه‌ر و شانی به سه‌ر که‌له‌ی زینه‌که‌دا
 چه‌مانده‌وه و به پکیفیک - و ئه‌مجاره به‌ره‌و قه‌لاچیمه‌ن- ئه‌سپی
 ئه‌ربابی بال پی‌گرت‌ه‌وه و نیگای مه‌نگ و ئه‌به‌له‌قی شیرۆی له ناو
 تو‌زی ئیواره‌ی ناو‌پ‌دا به‌جی هیشت.
 - شیرۆ... ئاو... ئاو، ئاو... ئاو!

کۆتایی

بەندى دووھم

خۆشى! ھەلچوونى راھى بوون. شۆرى سەرگەشتەيى. فېشقە كردنى كىتوپرى وزە شاراۋەكانى دەرۋون، خۆزگەي ژيانەۋە. جار و جارىكىتر بەخۇدا ھاتنەۋە. باۋەر، يان لانيكەم ھەزى باۋەرپكردن بە خۇدۇزىنەۋە. ھەلقۇلان. سەرھەلدانى ونبوۋە شەۋق ئەنگىزەكانى ئادەمىزاد، بە بى ئەۋەي پىشتىر ويستىيىتى يان خۆي زانىيىتى. خافلىگىرى خۆ بوون. خرۆشى بىتوانا يان ھەزى خۆ ھىۋوركردنەۋە. كىشان. ھەلكىشان. سەرگەۋتن، بۆ سەرەۋە چوون. بازدان و پەرىنى كىتوپر و سەد ھەلبەت نا بەردەۋام. شاگەشكە بوونى مروڧ. گەشكە. دەرگەۋتەي ترسناكى شەۋق، تا ئەۋ سىنۋور و رادەيەي كە لە قەبارە و بارستايى خۆيدا جىي نايىتەۋە. ئەلىي پىست و كراژ ئەترەكىنى، ئادەمىزاد. شەۋق و ھەبوون، ھەبوونى شەۋق بە تەۋاۋەتى تىيدا بلىسە ئەكىشى. ئەكرىتەۋە و ئەخەملى و ۋەھا ئەپرا لە خۆي دەرئەچى. خەملاندن و گۆران. خۆ لىگۆران. خۆي بە يەكى دى ئەزانى. بە يەكىدى ئەناسى. ۋاي دەرئەخات لەپر رۋالەتتىكى تر، شكۆيەكى تازەي پەيدا كردوۋە؛ دۆزىۋەتەۋە. ھەست و دارەتتىك كە لەمەۋبەر، ۋەك بلىي تىيدا نەبوۋە. بەلام ناكىرى تىيدا نەبوۋى. تىيدا ھەبوۋە. بوونىكى مەنگ و نامۆ. بە بى ئەۋەي خۆي بزانى لە ھەناۋىدا گەراۋە و ئەۋا ئىستە لەپر گەيۋە و بۆ دەرگەۋتن پشكوۋتوۋە؛ خافلىگىرانە.

تامه زرویی و حەز و شەوق و هەلچوون، لەپەر و لەکاتدا، خۆی خافلگیر کردوو و ئەوەندە سەمەرە و سەیر، کە خۆدی خوشت تووشی سەرسووڕمان ئەکات و بە ناباوەری لە شوینی خۆت ئەت حەپەسیین.

«ئەمە منم، ئاخۆ؟! من، من؟!»

بێ ئەقان و لەنکاو، لە گێژەنی گومان و بروادا، لە تەنگژەیی درپۆنگی و سەلماندن دا، عەباسجان وەها لەغاوی ئەسپی ئەربابی راکیشا کە ئەسپەکە بە پاشدا شکایەو. سەمەستی هەلینا، کەوانی گەردن تەنگ، دەم کەفچەرین و پەرەیی لووت، بە فرکە: «چی ئەکەیی پیاو؟ ئەسپی خەلکی کات و ساتیکە شەق بەری!»

نەبیسی ترسی شاراوێ دەروونی، عەباسجان لەغاوی پچراندبوو و لەخۆی دەرچووبوو. جەوانی و جەوانسەری رابردوو ئەتوت جاریکی تر لە ناخیدا بلیسەیان کیشاوه. کاروان، کاروانسالاری، دەسەلات. هیسری جلهودار. کاروان بە باری کشمیشەو. زەنگۆلە و زەنگ و بۆرە و دەسکەوساری هەوریشمین. حەفتا و شتر، کاروانسالاری، کەلایی خواداد. کاروان، بە ناوی کەلایی خواداد. جلهودار لەگەڵ کۆرەکە. هیسری گورج و خوشرەوی کەلایی خواداد. عەباسجان. ئەمە عەباسجانە کە ئازووتوو و لە کاروانسەرای "تگە" ییەکانی عیشقباد مەزلی کردوو.

«کۆزەرە بکەنە بەر هیسەرەکە. چا و خاگینەیی بۆ ئامادە کەن. بجوولێ! ئافتاوانی ئاوی گەرم بهینە. جلهودار، شەکەتی رێپە. ئەبێ سەر و رووی بشوات. کاروان ئەمشەو ئەگاتە جی!» مەندوو و تۆزای، سەری پەر لە ئەندیشە و نیگای پەڕیشان، عەباسجان سەری هەلینا و سەیری دەورو بەری خۆی کرد. لە کوێ بوو و کەیی بوو؟ ئەم گەردە خەرە ئایە هەمان گەردی خولامۆ بوو؟ بوو و ئەو کابرایە کە بەو جۆرە بە دزد و بە پەریزەو بە لایدا ئەرویشت و چالە و چال و بەردە و بەرد بەرەو شۆراو ئەرویشت کێ

بوو؟ ئايە ھەمان دلاوھری، ھاوسەفەری دەرویش و پینەچی نەبوو؟
 بوو و ئەم دلاوھرە ئايە ھەمان نەبوو کە لەگەڵ گولمەمەد لە
 زیندان ھەڵاتبوو؟ بوو و ئەم دزدەزەشی بۆ ئەو نەو نەو خۆی لە چاوی
 جەندەرمە بشاریتەو؟ بوو و بیگومان بوو. وایە خۆی بوو. بوو و
 ئەرویشت تا لە پێچی بزنە پێگەیی شۆراودا لە چاوان و نەبی؛ ئەو
 شوینەیی کە شیوەکە ئەچوو نەو نازارەکەو.

کە وا بوو، ھەموو شتێک لە شوینی خۆیدا بوو و نەشبوو و
 ئەمە خودی عەباسجانێ کەلای خواداد بوو کە ھاتبوو بە خۆیدا
 و بە ئارامی ئەسپی بە بناری گەردەکەدا داژووت، بۆ ئەو نەو نەو
 دڵخوازی خۆی بە قەراخەکەدا سەرکەو و دەرفەتی ئەو نەو نەو
 ئارەقەیی و شک بکاتەو. بۆ ئەو نەو نەو لای جوگەکە و ریزی راستە
 بێھکانی بەرمالی بوندار، بە ئاسوودەیی تیپەرێ و چاوە زەقەکانی
 کورانی بوندار بە تاوھغار و چوارنالی ئەسپەکە نەزانی.

— بۆ کوئی ئەبەیی ئەو ئەسپە؟! —

— ئەگەر پێنم ئارەقەیی و شک بێتەو!

— چیت بە سەر ئەو ئەسپە ھیناوە، بێپیر!

عەباسجان لە بەر دەرگای مالی بوندار، کە پێ بوو لە
 جەندەرمە و خان نایب و ژن و پیاوی کارەکەر و نوکەر، نەو سەتاو
 ھەر بەو جوورەیی کە سینەیی دابوو پێشەو و شانەکانی توژی
 —بەئەندازەیی پێوێست— قنچ راگرتبوو و لەغاوی ئەسپەکەیی
 لە پێشەو بە پەنجە راگرتبوو، نەو وەک ھەمیشە، بە لای
 راستە بێھکاندا بەرھو مالی خوێان رویشت. جارێکی تر شەیدا لە
 بانجەکەو روو لە کوڵان، عەباسجان دەنگدا و وتی:

— ئەلێم ئەو ئەسپە بۆ کوئی ئەبەیی؟! —

عەباسجان خۆی کرد بە کەرەیی شەربەت و بەرپی
 خۆیدا رویشت. بەلام ھێشتا چەند ھەنگاوێک نەرویشتبوو
 کە دەستەکانی شەیدا پریان کرد بە دەسکەوسار و قوڵی
 عەباسجاندا. ئەسپەکە راگیرا و عەباسجان بە تەکانیکی بازووی

شەيدا سوورپنرا:

— وتم ئەو ئەسپە بۆ كۆي ئەبەي؟ مەگەر كەري؟!

عەباسجان ديسانەووش خۆي نەدۆراند و وتی:

— خۆ وەلەم دايتەو! ئەيگەرپنم بۆ ئەوەي ئارەقەكەي
وشك بێتەو.

شەيدا، ھەوسارەكەي لە دستي عەباسجان دەرھینابوو و
خەريک بوو سەري ئەسپەكەي وەرئەگيڤرا. عەباسجان پي و ت:

— ئەسپەكەم بە ساخي لي وەرئەگري؛ ئاگات لي بي. بە
ساخيش درابوو يە دەس من، ئەسپەكە!

شەيدا سەري ئەسپەكەي بەرەو دەرگاي مالى خويان
سووراند و وتی:

— نايەوي ئيتەر خۆت شيرين بکەي!

شەيدا، بەرەو مالهو بوويەو. عەباسجان چوو بن ديوارەكە
و لە دواي كوري بوندارەو وتی:

— پەيامم بۆ بوندار ھیناوە!

شەيدا وەرگەرا و بەرەو پرووي عەباسجان وەستا:

— پەيام؟! ئەي بۆ نايەيتە ژوورەو؟

عەباسجان وتی:

— ئەوي قەرەبالخە! بە بوندار بلي بيت بۆ مالى ئيمە
پەيامەكە وەرگري!

— پي وايە كيە!

شەيدا ئەمەي وت و كەوتە ري. عەباسجانيش بە قەراخي
جۆگەكەدا كەوتە ري، بە بي ئەوەي قولاپي پەنجەي لە پشتەو
بكاتەو و شانە چەماوەكاني وەكوو ھەبوون، شۆر بكاتەو.

— ئوغر بەخيڤر عەباسجان!

عەباسجان بە ئاقاري دەنگەكەدا، سەيري سەرەوەي كرد.
سەيدي تەلەفوونچي بوو. پەيزەكەي لە سەر بانەو نابوو بە
دارتيلەكەو و لە سەر پەيزەكەو خەريک بوو تەلي تەلەفوونەكەي

چاک ئه کرد.

— با لاری کردوو، مالکاول!

عهباسجان به توانجه وه وتی:

— چ باسه؟ هه موو کردوو یانه ته سهربان!

— هیچ باس نییه!... خو و تم با...

عهباسجان رابرد و به هه مان مایه ی ته شهروه که له گوته ی دا بوو، وتی:

— پیّم وابوو دیسانه وهش دلّیان له هیّرشی جیهه ن خان

دارماوه!

سهیدی ته له فوونچی وه لّامی توانجه که ی عهباسجانی نه دایه وه و عهباسجان کاتی که به لای دیواری گهرماودا تی ئه پهری، بیستی:

— خراپ گهر دنت ره پ گرتوو، عهباسجان! بو وه کوو پیاو نایه ی بو یارمه تی.

عهباسجان سهیری ئاراسته ی دهنگه که ی کرد. له سهربانی گهرماو کوّمه لّیک به هه ره وه ز خه ریکی سواخدانی دوا پارچه ی سهربانی گهرماو بوون. عهباسجان هه روا نیگای بو سهره وه به ته شهروه وتی:

— ئیوهش کردوو تانه ته سهربان! ماندوو نه بن!

سه مه دی توونچی له سهر بانه وه سه ری کیّشا و وتی:

— هه رگیز بووه تاقه جار ی کیش ده ستت بو کاری چاکه بچی؟!

عه به خره، وه ستای سواخدان، ناوه ی قوره که ی له عه بدوله

رهش وه رگرت، له به رده ست و ماله که ی دا هه لّی پژاند و وتی:

— کیّ دیویتی کوپانی که لای خواداد له هه ره وه زی گشتی دا

به شداری بکه ن؟ ئه و سالهش که برپار بوو دیواره کانی فیّرگه بهرز

بکهینه وه، پیاویکیش نه هاتن بو یارمه تی. هه رچه ن بو ئیّمهش

نه بوو به فیّرگه، به لّام...

عهباسجان به بی وه لّام تیپه ری. میرزای ده لاک، سه بیله که ی

بابه گولآوی دایه‌وه دهستی و کاتیکه سهری جانتای کاره‌که‌ی
دائه‌خسته‌وه، وتی:

— تۆیش قسه‌ی سه‌یر ئەکه‌ی، عه‌لی! دیواری فی‌رگه‌ یه‌کیک
به‌رزی ئەکاته‌وه که منالی هه‌بی، نه‌ک کوپانی که‌لای خواداد
که...

عه‌بدوله‌ ره‌ش بنی ناوه‌که‌ی داکرد و وتی:
— من خو منالم نییه، میرزا گیان! جگه‌ له‌وه‌ش فی‌رگه‌ به
ده‌ره‌ک، ئەه‌ی گهرماو چی؟ بو گهرماویش نایه‌ن؟!

به‌راتعه‌لی، کوپی سالار په‌زاق، ناوه‌ به‌تاله‌که‌ی له‌ عه‌بدوله‌
ره‌ش وه‌رگرت، له‌ کاتیکا له‌ بن دیواره‌که‌ له‌ سه‌ر به‌رد دای ئەنا بو
ئوه‌ی پاشماوه‌ی قورپه‌که‌ی به‌ دوو بیلاس‌ن تی‌بکات، وتی:

— نابی چاوه‌پروانی چاکه‌ له‌و دوو برایه‌ بکری، هه‌رگیز.
بابه‌ گولآو به‌هوی وازواری بوونی خو‌یه‌وه، جاریکی‌تریش
ده‌ستی کرد به‌ ئاوی جوگه‌که‌دا و سه‌ره‌ تاشراوه‌که‌ی به‌ له‌پی
ده‌ست و سهری په‌نجه‌ تاقی کرده‌وه و وتی:

— داوای خیر له‌ خوا بکه‌ن، داوای خیر بابه‌گیان. خیر له‌ خوا،
بو هه‌موان. خیر له‌ خوا، خیر له‌ خوا. مه‌گهر خوا خو‌ی ئەنجامی
هه‌موو به‌نده‌کانی خو‌ی به‌خیر بکات!

چه‌پاوی شوان گه‌یشت. سیپه‌لاکی‌کی تازه‌ی له‌ ناو په‌نجه‌
خویناوییه‌کای‌دا پی‌بوو و له‌ به‌ر سه‌گه‌که‌یه‌وه، داری به‌ سه‌ر
خاکی کو‌لان‌ه‌که‌دا ئەکی‌شا. لای دیواری گهرماو له‌ لای بابه‌
گولآوه‌وه وه‌ستا، چاوه‌ خیل‌ه‌کانی تی‌گرت و به‌ پی‌که‌نینه‌وه، ده‌سته
قه‌له‌شاوه‌که‌ی بو‌ راگرت و له‌ بن گو‌یی پیره‌می‌رددا نه‌راندی:

— چی له‌ ناو ده‌ستم دایه‌، بابه‌ گولآو؟ ئەگهر هه‌لت هینا
ئه‌یدهم به‌ خو‌ت!

بابه‌ گولآو له‌ کاتیکا ده‌ستی به‌ سه‌ریه‌وه بوو به‌ره‌و ده‌نگه‌که‌
سووپا و به‌ بی‌ ئوه‌ی هه‌ول بدا روخساری پیسی چه‌پاو له‌ تاریک
و روونی ئیواره‌دا ببینی، بزه‌ له‌ سه‌ر لیوی وتی:

— خوا دلّیکی خوشترت پئی بدا، چه پاو. خوا دلّیکی خوشترت پئی بدا! برّو به رانه کت رابگه، برّو سهر مه خهره سهرم! چه پاو که چاوه خواره کهی ئهمجار له پیاوه کان بوو که قورکاران ئه کرد، پیکه نینکی بی مه زهنه به ده میه وه، به بابّه گولّوی وت:

— به سهری خوت گالتّه ناکهم. ئه گهر وت چي له ناو مستم دایه، ئه یدهم به خوت. ئه مه وی بزائم چاوه کانت له کار که وتوون یان هیشتاش به کارن! بابّه گولّو کلاوه کهی نا به سهریه وه و به ره و دیواره که گوچانی کوتا و وتی:

— خوا چاکت بو بکا پیاو! خوا چاکت بو بکا! چاوی دلّی مروّف بینا بی! چاوی دلّی! چه پاو پیکه نی و وتی:

— ئه مه سییه، بابّه گولّو، جگهری سپی! تو چ غه ییزانیکی سی و پینج سیر گوشتی ساخ له ناو مشتی من دا نابینی؟ له ناو پیکه نینی ههره وه زه که دا که خهریک بوون ده ستیان هه لئه گرت، بابّه گولّو له بن دیواره که دانیشیت و وتی:

— خوا عه قلّ به تو و ئیمانیشت به من بدات. خوا هه موو به نده کانی خو ی پرووسی بکات، به هه قی ئهم نوژی شیوانه! قورکاره کان بو ده سوپل شوردن به ریز له سهر جوگه که دانیشتن. چه پاوی شوان دوور کهوته وه و سه گه کهی کهوته دوا ی. عه به خره پاژنه ی پئی خسته ناو ئاوه که، له سهر به ردی قهراخ جوگه که دانیشیت و وتی:

— خوشبهخت! خوشبهخت! به جاشی هاتوته ئهم دنیا یه و به کهریش ئه روا ت. غه می چییه؟! عه بدوله رهش بنی ناوه کهی به ده می که مچه کهی تاشی و وتی:

— به و ژنه ی که هه یه تی! ههر کهس لالای بوا یه هه تا ئیسته

لانيكهم چوار خوینی کردبوو!
 بهراتی سالار رهزاق دهمی بیلاسنهکهی شۆرد و ههلیپهسارد
 به دیوارهکهوه و وتی:
 — پاش مله قسه مهکه خالۆ گیان، غهیبهت مهکه. ههر
 کهس به پئی خوئی.

سهمهدی توونچی له ده‌رگای گهرماوهکه هاته دهرهوه و وتی:
 هیچکهس به هیچ لایه‌کدا نه‌روات. شیۆم ساز کردووه.
 بابه گولۆو، به‌ر له ههموان له بن دیوارهکه هه‌لسا و دۆعای
 کرد:

— خوا سفره‌که‌ت په‌نگینتر کات، بابه سه‌مه‌دا! ههر به‌و
 ده‌سته‌ی که ئه‌یه‌خشی، سه‌د به‌رامبه‌ری له خوا وه‌ربگریته‌وه!
 تاجعه‌لی کۆل‌به‌ر، گیوه‌کانی له بن دیوارهکه هه‌ل‌گرت و
 کردیه پئی ته‌ره‌کانی، که‌وته پئی و وتی:
 — من سوورپیک ئه‌ده‌م و دیمه‌وه. تا مائی سه‌نه‌ما ئه‌چم.
 عه‌بدوله ره‌ش به‌ دوا‌ی تاجعه‌لی‌دا که‌وته پئی و وتی:
 — پیکه‌وه برۆین. ئه‌گه‌ر ئه‌ته‌وئ بچی بو مائی ئیمه‌. سه‌یریکه
 چه‌ن قیت و قۆز پئی ئه‌کا. ئه‌لیی که‌وه مال‌کا‌ول!
 له پئی تاجعه‌لی و عه‌بدوله ره‌ش، چه‌پا‌وی شوانیان له
 بن تا‌قی مائی که‌لای خواداد بینی خه‌ریکی ئاخافتنه له‌گه‌ل
 عه‌باسجان و عه‌باسجان خه‌ریک بوو پرسیا‌ری له چه‌پا‌و ئه‌کرد:
 — کین، ئه‌وانه‌ی له‌وین؟

چه‌پا‌و سه‌یری تاجعه‌لی و عه‌بدوله ره‌شی کرد که به‌ته‌ک
 یه‌که‌وه ئه‌رویشتن و وتی:
 — که‌وت! که‌وت!

تاجعه‌لی که‌ د‌ل و ده‌ما‌خی گالته‌ی نه‌بوو؛ به‌لام عه‌بدوله
 ره‌ش به‌ بئ ئه‌وه‌ی لای لی‌بکاته‌وه، وتی:

— هه‌لی‌گه‌ره‌وه و بیکه به‌به‌ر پشتیننه‌که‌تا، کویری بئ کتیب!
 عه‌باسجان پیکه‌ی له‌وه گرت تا چه‌پا‌و، درێژه به‌ گالته‌که

بدات، پرسى؛

— ها؟ كين؟ كين لييه؟

چه پاو وتى:

— بازاري شامه، نهوئ. كهى ديوته چوئل بئ. جگه له
جهندهرمهكان، خوشكهزاکهى بونداریش لهوئیه، کورهکانی،
ژنهكهى و... زوری تریش خهريكى کاروبارن. سالار رهزاقیش.
ئهمهش سپهلاکى نهو بهرخهیه که خوم سهرم برى و سالار
رهزاق خهريکه لیئ نهئ. ئیتر چى؟ نهکا تو بوویت به ههمهکاره
ولآت و من ئاگام لیئ نییه، وایه؟

عهباسجان له چه پاو گهرا به رپی خوئى دا برؤا، خویشی
دهرگای مالى کردهوه و چووه ناو ههشتیهکه، له ههوشه تیپهري،
که تاریكى ئیوارانى له شهوى نهکرد و یهکسهر چووه پشت
دهرگای ژوورهكهى باوکی. نزیکى دهرگاکه، لای کهوشکهنهکه،
کهلايى خواداد له سهر مهندهرهكهى دانیشتبوو و چاوه خاموش
و رهشهکانی نهبریسکایهوه. عهباسجان بو ساتیک سهیری کرد
و پاشان چووه ناو دهرگاکه، گورگانه چیچکانی کرد و پشتی دا
به تاي دهرگاکهوه. کهلايى خواداد ههروا چاوی بریبوووه دهرهوه
و نهتوت کورهكهى نابینئ و ههست پیئ ناکا که له نیوروخی
ئهودا دانیشتوووه. عهباسجانیش ههروا بیدهنگ بوو. پاش تاویک
کلاوهكهى داگرت و چهند جار دای به بهری دهستى دا و تهکاندى.
پاشان پشت سهري خوراند، کلاوهكهى کردهوه سهري و سهیری
باوکی کرد. کهلايى خواداد، ههروا له ناو خوئى دا بوو. عهباسجان،
دهستى برد بو ملی جهرهکه ئاو بخواتهوه. جهره بهتال بوو.
داینایهوه و دهستى کرد به گیرفانى دا، قوتوه سیگاره تهنهکهكهى
دهرهئنا و سیگاریکى بو خوئى داگیراند، قوتوهكهى خستهوه
گیرفانى جلیسقهكهى و پرسى:

— کورهکەت له کوئیه؟!

کهلايى خواداد، سهري بو لای سووراندا، تاوی پاما و پاشان

چاوی برپیه دهره وه. عه باسجان وشه یه کیشی لهو هه موو قسه یه لای خوئی ریزی کردبوو به باوکی بلّی، نهوت. خاموش سیگاره که ی کیّشا و هه لّسا. توژی وهستا و پاشان پیی له ناو دهرگاکه وه نایه هیوان و چاوی برپیه دهرگا نیوه کراوه که ی هه مار. سه ره نجام رووناکیه کی که مپرنگ له درزی دهرگاکه وه خزایه دهره وه. عه باسجان به رهو دهرگاکه چوو و کردیه وه. قه دیر، لای فانوسه هه لّواسراوه که کشایه وه و سه یری ناو دهرگاکه ی کرد و عه باسجانی بینی. داسه کوّنه که ی خستبوه ملی. له سه ر لیّواری قورسیه که دانیشئت. داسه که ی له ملی هه لّگرت و له سه ر چوکی داینا و پشتی دا به دیواره که وه. عه باسجان به ئه سپایی چووه ناو هه مار که و، جه ره ی بن دیواره که ی هه لّگرت ئاو بخواته وه. جه ره به تال بوو. داینایه وه و له بن دیواره که هه لّترووشکا و وتی:

— داست له په نای که نوو دهره یّنا وه؟! —

به وه لّامیک به براکه ی، قه دیر دهستی کرد به ژیر دوشه که که ی دا و پاکه ته سیگاره پانه وه بووه که ی دهره یّنا. دوا سیگاری لکاو به ناو پاکه ته که ی داگیراند، توپه لی دووکه لی هه لّمژی و پانیه ی سه ری نا به دیواره که وه و لیگه را دووکه له که، ئارام ئارام له کونه لووتیه وه بیته دهره وه.

عه باسجان پرسى:

— ئه ته وئی ئه مسال دروینه بکه ی؟! —

قه دیر پیلوه کانی له وه لّامی براکه ی دا لیّک نا و قاچی خسته سه ر قاچی، جاریکى تر سیگاره که ی نایه وه به لیویه وه.

عه باسجان له سه ر پاژنه ی جوولّا. شانه و شانیکى کرد و له ئه نجام دا هه لّسا و له چالّی بهر دهرگای هه مار که وه چووه ناو چه وشه، توژی لای دیواره که وهستا. شهو خوئی دابوو به سه ر چه وشه دا. به قه د بهری دهستی کیش له هه موو دهروبان نه مابوو، شهوی لی نه نیشتبى. عه باسجان به رهو دالّانی چه وشه، پیی هه لّگرت. ترسی دواکه وتنى په یامه که ورده ورده له دهروونی

عەباسجاندا سەرى ھەلئەھيئا. پەيامەكە خيرا بوو و خویشى نەى ئەزانى بۆچى بەو جوړه باديههوا لەگەل شەيدا دوابوو. کارىکە خویشى باوەرى نەئەکرد لەو پرووى دابى. کات و ساتىکى تر لەودا کەوتبوويه ئاخفتن و رەفتارەكەشى گۆرېبوو. ئەو لەپەسا ئەهات و ئەچوو و بۆ بيانوويهك ئەگەرا وەلامى بوندار بداتەوه. بيانوو ھەمان قەرەبالخی مالەكە بوو و بەختى لەوهدا يار بوو كە خان نايب نەكەوتبوويه رى و بۆ شيو دانىشتبوو. مابوو ئەو وەلامە باديههوايەى دابووويه به شەيدا كە بوندار بۆ وەرگرتنى پەيامەكەى بچى بۆ بەر دەرکى مالى كەلايى خواداد:

«ئەبى لاسەنگى ئەو گوو خواردنەم بەجوړىك راست كەمەوه!»

لە گيرە و كيشەى ئەنديشە و گومانى عەباسجاندا، دەرگای ھەوشە شەقەى ليوە هات و بەر لەوہى عەباسجان بتوانى خوى راگرى، ئەسلانى بوندار بە خيراى ھاتە ناودالان و بە ھەمان خيراى و توورەييش وتى:

— ئيسته وات ليھاتووہ خۆت بە ئادەميزاد ھەسيب ئەكەى؟! لەو قەرەبالخی و بگرە و بەردەيەدا دەرڤەتت گير هيئاوہ و جووتە ئەخەى؟! ياللا غار دە. ھەلئى بزائەم! ياللا برؤ كە باوكم كارى پيئە! ھەلئى ھيچ و پووچى خوڤرى!

عەباسجان، بۆ خوى كلكى خستبوويه ناوگەلئى و بە ترس و لەرزەوہ ئەرويشت تا لە دالانەكە تپەرئى، بەلام ئەسلانى بوندار دەرڤەتى پى نەئەدا و يەكبەند جنيو و ناونيتكەى لى بار ئەكرد. عەباسجان لال وەكوو سەگىكى ليدراو، بە قەراخ ديوارەكەدا كەوتە ھەلاتن. لەپيش ئەسلانەوہ غارى دا و خوى

گەيانە ھەوشەى مالى بوندار لاى ديوارى چيشتخانەكە وەستا تا ئەسلان بگات يان بوندار خوى بيئە ھەوشە. ھەولئى ئەدا ھەناسەى ئارام بكاتەوہ و ليدانى دلئى لە ناو سينەدا دابەزىنى كە لەپەسا توندتر ئەبوو؛ بە بى ئەوہى سەرنج و نيگای ھاتوچۆكەران

بۆ لای خۆی رابکیشی. که ماله که قهره بالځ بوو و هر که سه
 په لاماری کاریکی ئه دا و له هر سووچه فانوسیک هه لئو اسرابوو
 و له بهر تیشکی هر کامه یان کاریک ئه نجام ئه درا. ئه گهر ئه و
 کاره چا خوار دهنه وهی جهنده رمه یه ک بوايه که له بن دیواره که دا
 هه لئو ووشکا بی یان ئه و که سه موسا بی که ئاورودوو ئه با
 بۆ چیشته خانه. یان ئه و دهنگه هی سالار ره زاق بی بۆ ده رکردنی
 بی کاره کان له ده و روبه ری مه نجه ل و قازان. یان ئه و دوو ژنه لالا
 و سارای - کچه ئه فغان - بن بۆ هی نانی قاپ و ده فری شورا و له
 سهر جوگه که، به ره و چیشته خانه. یان ئه و ژنه نوورجیهان بی بۆ
 پرکردنی قه ندان له بهر تیشکی فانوسی ژووره که ی خۆی. یان ئه و
 که سه شهیدا بی به دابه زین له پلیکانه کانی بانیه وه...

— ئا؟ کارت چی بوو؟ په یامه که ت چی بوو؟

عه باسجان نیگای له ناو چیشته خانه گواسته وه و سه یری
 شهیدای کرد که خه ریک بوو ئاغزوونه ی قایشه که ی توند ئه کرده وه
 و وتی:

ئه بی خودی بوندار ببینم. بانگی بکه خواره وه. په یامه که هی
 ئاغیه!

ئه سلان له ده رگای هه وشه خۆی کرد به ژووردا و خوچه ن
 هات به ره و شهیدا و عه باسجان و بیمنی بۆ لایان، روو له
 عه باسجان وتی:

— دهی، به لئ، فره مایش که بزانه!

شهیدا سه یری ئه سلانی کرد و به عه باسجانی وت:

— ئیتر چی؟ هر ئه وهنده؟

عه باسجان وتی:

— هر ئه وهنده. ئیتر هیچ! ئه بی به خودی بونداری بلیم.

کورپه کانی بوندار هر دوو لای عه باسجانیان گرتوو و به زالی

به سه ریه وه وه ستابوون:

— ناکری به ئیمه بلئی؟

عەباسجان وەك بلیی لە نیوان كۆرەكانی بونداردا رۆچوو بە
عەرزەكەدا پشت و شانی ساوییه دیوارەكە، چیچكانی كرد و وتی:
— نەء!

شەیدا بەرمو داڵان ھەڵات و ئەسلان بە سەر سەری
عەباسجانەو دەستی نا بە دیوارەكەو و وتی:
— ھیچی نەماوو ئەسپەكە بدرینی، قەڵاس!
عەباسجان سەری بەرز نەكردەو و لە كاتیكا ئەژنۆكانی لە
باوھش گرتوو نیگای بریوووێ عەرزەكە، وەلامی دایەو:
— كارەكەم گرنگ بوو! لە خوۆشی خۆم نەبوو. لە شارەو تا
زەغفەرانى بە ھەزار بەدبەختی، سوار و پیادە، لەویش ئەسپەكەم
وەرگرتوو بەلكوو زووتر خۆم بگەيەنم و پەيامەكە بهیّنم.
— ئەى بۆ یەكراست نەھاتی بۆ ئێرە و چووی بۆ كوۆشك و
سەرای خۆتان؟!

عەباسجان، سەر و نیگای ھەلێنا و خستیە سەر ئەسلان
كە ئەتوت خێوەتى بە سەردا لێداو و وتی:
— میزم ئەھات! باشە؟! خەریك بوو بتەقم. جا برۆ پاكەتێك
سیگارم لە دووكان بۆ بهیّنە. ئەگەر زۆر ئاغەى!
ئەسلان دەستی لە دیوارەكە كردهو و وەك بلیی دوا پرستەى
عەباسجان دایچلەكاندوو، وتی:

— خۆت باش ئەزانی دەمێكەيە قەرز نەماو!
عەباسجان بە قەلسیەو بە ئەسلانى وت:
— پارەم نەختە! ئاغەيەكەت تەنها لە پرسوجۆ كردن دایە.
برۆ پاكەتێك سیگارم بۆ بهیّنە!

ئەسلان بەرمو دەرگای ناو ھەوشەى دووكان رۆیشت و وتی:
— ئەگەر شتیكت ئەوئ لە دەرگای كوۆلانەو!

عەباسجان دەستی نایە سەر ئەژنۆى و لە بن دیوارەكە
ھەلسا و بە دواى ئەسلاندا كەوتە رێ. بەلام دەنگى بوندار لە ناو
داڵانەو، رايگرت و وتی:

— ئا... عەباسجان؟

عەباسجان بەرھەو بوندار گەراپەو و ئەماژە بەو جەندەر مەھە
لە بن فانۆسە کە دانیشتبوو و خەریک بوو سیگارە کە دەنگیان،
وتی:

— لیڤە، بوندار... دوکان ئەسلان خان؛ خەریکم ئەچم سیگار
بکرم!

ئەسلان لە دەریجە دوکانەو چوو ژوورەو. عەباسجانیش
تا لای دەرگا بە دوا دا پوشت و لەو چاوەرپی بوندار وەستا.
بوندار سەریکی کێشایە ناو چێشتخانە و گەراپەو، روو لە
عەباسجان کە بو لای ئەچوو ئەماژە پیکرد بچۆ بو دوکان.
عەباسجان پشت و شانی چەماندەو و لە دەرگا بچوو کەو
چوو ناو دوکان و بونداریش بە دوا دا. بەر لەو دەنگی ناپەزایی
ئەسلان بەرز بێتەو، پلێتە لایەکی ئەسلانی هەڵکێشا، پالی
دا بە تەختە پێشخانە کەو و چاوی بریە عەباسجان و پرسى:
— هەواڵەکان؟!

عەباسجان بە ئەنقەست سەریکی ئەسلانی کرد و وتی:
— با ئەسلان خان سیگارە کە من بدا و بروت، چونکە کاری
هەیه. پاشان خۆم بو تەباس ئەکەم!

ئەسلانی بوندار رووی لە جامخانە سەر پێشخانە کە
وەرگێرا، پاكەتە سیگارە کە خستە ناو تاي تەرازووە کە.
عەباسجان بەخیرایی پارهێکی خستە ناو تەرازووە کە و
سیگارە کە هەلگرت. ئەسلان کە نە ئەتوانی نەفرەت لە
عەباسجان لە پشت نیگای خۆی دا بشاریتەو، دەستی برد بو
هەلگرتنی پارهێ؛ بەلام بوندار بەر لەو پارهێ کە هەلگرت و
خستە گیرفانی جلیسقه کە عەباسجان و وتی:

— دەی؟

عەباسجان سەری پاکەتە کە هەلچری و لە بن برۆو
سەیری ئەسلانی کرد. بوندار بەناچاری، کورە کە لە دوکان ناردە

دەر وه و وتی:

— قسه ئه که ی یان نا؟! —

عه باسجان به رهو بوندار چوو و له بهرام بهری دا، ئانی شکی نایه سهر پی شخانه که و له کاتی کا سیگار که ی ئه برد بو دهمی، به کی و تی:

— ئه بی خان نایب به ریگه ی هه له دا بنیری. تیژی تیخه که شی ئه بی کول بکه ی. نابی بتوانی گولمه مه د بدۆزیت هوه. رای ئاغه ی گه وره ئه وه نه بوو که نه چی به دوا ی دا. به پیچه وانه، ئه بی پروات. ئه بی له ناو خه لک دا قاو بلاو بیته وه له گولمه مه د ئه گه ری. به لام نابی گولمه مه د بدۆزنه وه. هه والی ئه م دوا که و تنه ش ئه بی هه ر جوړیک بووه بگاته وه به گولمه مه د. ئه بی بزانی به دوا یه وه. به لام نابی له گه ل خان نایب پروو به پروو بیته وه. خو له مه به سته که تی ئه گه ی؟ رای سه روکی جه نده رمه ش هه ر ئه مه بوو، جه نابی فه ره خشی ش په یامی نارد وه که هه ز نا کا له نیوان گولمه مه د و خان نایب دا ته قه بکری. به لام وادیاره نه یان توه نیوه ئه و قسه یه به خان نایب بلین. گوا یه له قوچانه وه نیردرا وه و که لله شی پره له گه چ، له خو م خرا پتر. کور تیه که ی...

بوندار نیگه ران و قه لس له بن پی شخانه ی دوو کانه وه چوو ه ئه و دیو و له بهر خو یه وه بو لاندی:

— بزا کاری چو ن چو ن به من رائه سپیرن؛ کاری چو ن! ئیسته من چو ن ئه توانم ئه م کا برایه به ریگه ی هه له دا بنیرم؟! بوندار وه ک بللی بوونی عه باسجانی له ناو دوو کان له بیر برد بیته وه، شانی دانه واند له ده ربیجه که وه بچیته هه وشه، به لام عه باسجان فووی له ته له شقار ته که کرد و وتی:

— هه والیک ی تریشم پییه!

بوندار، دهستی به بالشمه ی ده ربیجه که وه، به ئه ژنوی

نوشتا وه ئاوری له عه باسجان دایه وه و پرس ی:

— ئیتر چی؟! —

عه‌باسجان مژی دا له سیگار‌ه‌که‌ی و وتی:
 — ستاری پینه‌چی! ئه‌ویش له زیندان به‌ربووه. خهریک بوو
 ئه‌هات بو ئیره. به‌لام که خان نایب و جه‌نده‌رمه‌کانی تری بینی،
 لای زه‌عفهرانیه‌وه لای دا و کهوته لاری.
 — چۆنی بو ئه‌چی؟
 — گومانی من ئه‌وه‌یه رویشت گولمه‌مه‌د ئاگادار بکاته‌وه!
 — ها؟!
 — با بزانی! ههر دهر ئه‌که‌وی!
 بابقولی و به‌ دوا‌ی دا عه‌باسجان له دهریجه‌که‌وه هاتنه
 حه‌وشه. بابقولی به‌ره‌و دالان هه‌نگاوی نا و به‌ عه‌باسجانی وت:
 — شیو خو ههر لیره ئه‌خوی؟
 عه‌باسجان سیگار به‌ لیویه‌وه به‌ لای شانی ئه‌سلان دا که
 له بن دیواره‌که وه‌ستابوو و خهریک بوو ئه‌ته‌قی، تیپه‌ری و له
 وه‌لامی بونداردا وتی:
 — با بزانی چۆن ئه‌بی. په‌نگه! ئا، راستی، بوندار!
 بابقولی بوندار له ناودالان راوه‌ستا. عه‌باسجان لی نزیك
 بوویه‌وه و وتی:
 — ماه‌ده‌رویش و شیرۆش ئه‌وا به‌رپوه‌ن. ماه‌ده‌رویش تازه
 نابیته‌وه به‌ ئاده‌میزاد. ئه‌گه‌ر که‌سیکت پیویسته له به‌ر ده‌ستت دا
 هه‌لسوو‌ری، ئه‌بی بیر له یه‌کیک بکه‌یته‌وه!
 بوندار کهوته ری و وتی:
 — باشه، باشه... ئاگادارم!
 عه‌باسجان له ناوقه‌دی دالانه‌که‌دا، جاریکی‌تریش رایگرت:
 — هه‌والیکی‌تریش!... غه‌زه‌نفه‌ری هاشم‌ئاوایی دیسانه‌وه‌ش
 له به‌ر کاروانسه‌رای زه‌عفهرانی جووتکاره‌کانی کو کردبوویه‌وه و
 خهریکی ئا‌زاوه‌نانه‌وه بوو!
 بوندار ئیتر رانه‌وه‌ستا و له کاتی‌کا بای ئه‌دایه‌وه بو‌سه‌ر
 پلیکانه‌کان به‌ عه‌باسجانی وت:

— زور چاکه، زور چاکه، با بوهستی بو دوايی. برؤ له
چیشتهخانه شیو بخو. برؤ توژیکیش یارمه تیان بکه!
عه باسجان چوو بهرهو چیشتهخانه و بوندار پیی نایه بانیجه.
شهیدا به په له له دیوه خان هاته دهره وه و سینگى تهقى به
سینگى باوکیه وه و وتی:

— خان نایب ئهیه وئ بکه وئته ری!
بوندار نیگای نیگهرانی له دهرگای دیوه خان، به کورپه کهى وت:
— بو شیو رای ئه گرم. خوټ ئاماده بکه برؤی بو خوینال.
به وشتر برؤ! خوټ دیم و پیټ ئه لیم چی بکهى! زووکه خوټ
به رهه ف که!

شهیدا غاری دایه خواره وه، پاروویه کی له چیشتهخانه
وه رگرت، چوو بو لای به هاربه نده که و کهوته جیاز و قه مته رکردنی
وشتری ئه فغانی.

— به رهو کوئ شهیدا؟

دهنگى سارا بوو. دهنگى کچهى ئه فغان و؛ چهند دلنشین بوو.
له شى هاوینهى شهو ئه توت به هه وریشمی دهنگى کچه نه وازش
کرا. شهیدا هه روا پشت له کچه ما، به بی جوولانی دهست
یان بزووتنى شان. له به رده مى دا وشتر خه وتبوو و لای دیوارى
به هاربه نده که، ئه سپانى سوارانى خان نایب به سترابوونه وه به
مالبه ندى ئاخوړپه کانه وه. شهیدا له و ئاژاوه یه دا، هېچ چاوه پروانى
ئه وه نه بوو کچهى ئه فغان به و جوړه خافلگیرى بکات. به لام که
واى لیها تبوو چاوه ری بوو کچهى ئه فغان شتیکی تر بلئ. به لام
سارا ئیتر هیچی نه وت. چاوه پروانى وه لامیک، خاموش ببوو. شهیدا
ورمى خسته بهر خوئ و وهک بلئی گیرودهى ته و قیكى نامو ئاورى
له کچه دایه وه و لیى پروانى. به ژنى داته کاوى سارا، له نه مامیكى
ته رچک ئه چوو له سه ر جوگه یه کی نامو؛ به نیگایه که وه که له بهر
تریفه ی مانگ توژیک تار بوو و له درزى پیلوه توژیک خواره که یه وه
هیشتاش ئه پروانیه شهیدا و تیرییه کهى له په نگی گیا ئه چوو

و وا دیار بوو غه میکی قورس و ههرماو لهو مانداوه دا لهنگه ری
 خستووه. په ژاره یه ک که گهنجی تی کچه له ناوه وه ئه خواته وه و
 خه ریکه بریسکه ی زیندووی چاوانی ئه مرینی. ههرچه ند لهویش،
 له هه وشه ی قه لای بازخانی ش، سارا ئه و ته ماره ی له سهر چاو
 بوو، به لام نه ک به م ئه ندازه یه خه ست و جه خاراوی؛ که چاوانی
 له پرووناکی رۆژدا می رگی سه وزه لانی بوو له سهر خاکی بو ری
 بیابان. می رگی ک ئه گهر نه هی سه ره تای به هار، به لام هه ی
 کو تای به هاری ئه هی نایه وه بیر. ره گه یه کی گه شی هیوای پیوه
 مابوو، ههرچه ند زو ریش ره خشان نه بوو. ئه م ده شته ئیسته
 به لام، خه ریک بوو به در یخه وه کو تای هاوینی تی ئه په راند؛ وا
 خه ریک بوو به گو ژمی سوو تی نه ری هه تاو هه لپروو کی و خاموش
 بی. که خو ر و بیابان پی که وه خه ریکی خو اردنه وه ی ئه م ده شته
 تینو وه بوون و ئه یانو یست بیکه ن به هی خو یان. وشکی بکه ن به و
 جو رمی که خو یان وشک بوون، ژاکاو و شین هه لگه راو. سارا تا
 چ راده یه ک ژاکا بوو؟

— گفتت دابوو باوکم، باوکی خو م شان ئه ده ی. جا که ئه م
 گفته ت به در و ده رچوو، خاکی گو ری باوکم شان ده لانی که م،
 ئه ی جو امیر!

شهیدا سهر و شانی وه رگی را و ده ست بو جیازی وشتره که،
 نیگای داشو راند.

سارا وتی:

— گفتت دابوو لی ره ئه م هه وینی هه، ری زم ئه ده ی تی؛ له گه ل
 خو ت و هاودلی خو ت، هاو زمان و هاوسه رینت. هیوات دابوومی،
 بی ژه ی شیرینت ئه گوت. تامه زر و دل به هیوات کردم. باوه رم پی ت
 هات. راستیم له دلت دا دو زی بو وه. دل و زمانتم به یه ک زانی بوو!

شهیدا زیاتر چه مایه وه و ئانی شکی دادایه سهر جیازی
 وشتره که و په نجه کانی لی ک هه لپی کا و ههستی کرد نیگای
 کچه ئه فغان خه ریکه شانه کانی ئه سمی و به هو ی ئازاری کی

نامۆوه، هه‌نیه‌ی تێکنا. سارا له‌و بێ‌ده‌نگیه‌ خروشاوه‌ی شه‌یدا
 ملی لی نابوو، به‌ پشت و شتره‌که‌دا ده‌وری دایه‌وه‌ و لای به‌روکی
 و شتره‌که‌، له‌ به‌رامبه‌ر سه‌ری چه‌ماوی شه‌یدادا وه‌ستا و چاوی
 برییه‌ ده‌سته‌کانی، په‌نجه‌کانی که‌ هێشتاش لێک ئالابوون.
 شه‌یدا به‌ هه‌ستی هه‌ناسه‌ی که‌ ئه‌فغان سه‌ری هه‌لێنا و
 ته‌ویلی ساف و خو‌رسووتی خو‌ی به‌ ناچاری برییه‌ نیگای ته‌ماری
 سارا، به‌ بێ ئه‌وه‌ی چاوه‌کانی له‌ باریکه‌ی زی‌ربه‌فتی به‌ر سینه‌ی
 کراسه‌ کاره‌باییه‌که‌ی که‌ سه‌ر به‌خات. سه‌ره‌رای ئه‌مه‌ش سارا
 ئه‌یتوانی قو‌قزی ئیسکی برو و گو‌نای و هه‌روه‌ها نووکی سه‌میله‌
 نه‌رم و زه‌ردباوه‌کی شه‌یدا ببینی. وه‌ک بلیی جاریکی دی، په‌نگه‌
 بو دواجار، ئه‌یویست لاهه‌که‌ هه‌لسه‌نگینی. به‌لکوو بتوانی له‌
 گه‌وه‌هر و ناخی تی‌بگات. هه‌یج به‌لام تی نه‌ئه‌گه‌یشت، جگه‌ له‌
 خاموشی و قورسی پیاویکی گیرۆده‌ که‌ چاو نیگای زور ئالۆسکاو
 و په‌ریشان و هه‌میش سه‌رک و پمۆک بوو. ئه‌و شته‌ی که‌
 له‌مه‌وبه‌ر کیژی ئه‌فغان له‌ شه‌یدای دا نه‌بینی‌بوو. به‌رله‌مه‌ ئه‌وه‌ی
 شه‌یدا لای ئه‌و جیی هێشتبوو خه‌رمانیکی گر گرتوو بوو، نه‌ک
 ته‌له‌به‌ردیکی هه‌لکه‌نراو له‌ شاخیکی ره‌ق!

— ئه‌گه‌ر بگه‌رێمه‌وه‌ بو زیدی خو‌م، ئه‌مکوژن شه‌یدا، ئه‌وه‌

ئه‌زانی؟

شه‌یدا، گرژ و دۆش وه‌ک ئازار، ناوچه‌وانی تێک نابوو و
 وه‌ره‌ز له‌ خو‌ی، به‌ چاوی سوور به‌ گپی سه‌ر، سه‌یری سارای
 کرد به‌ بێ ئه‌وه‌ی یارا و توانای که‌مترین گه‌فت یان لانیکه‌م سه‌ر
 راوه‌شاندنیک، له‌ وه‌لامی ژنه‌دا هه‌بی. سارا نیگای خسته‌ سه‌ر
 خاکه‌که‌ و به‌ بێ سل کردنه‌وه‌ له‌ ناوه‌روکی به‌ گله‌یی قسه‌کانی
 وتی:

— له‌وئ ئه‌مکوژن. جاریکه‌ و، شو‌ر و شینیشی به‌و

یه‌ک جاره‌ ئه‌به‌رپته‌وه‌. به‌لام لی‌ره‌، لی‌ره‌ هه‌ر پوژه‌ و هه‌زار جار
 ئه‌کوژریم؛ هه‌ر ساته‌ و هه‌زار جار! من پشتم له‌خاک و دیاری

خۆم کرد، پشتم له بوون و نهبوونم کرد، بووم به هاوپیشت و هاوپی تو، لهگهڵ تو ره‌دووکه‌وتم و هاتمه مالت، که‌نیزیت بکه‌م. هاتم وڵم دابنیم، له‌م ماله. به‌لام ئەم ماله... هه‌موو که‌سی لێهه‌ جگه‌ له‌ تو! من که‌نیزم، مه‌گه‌ر که‌نیزی تو! تانه‌ و ته‌شه‌ر، شه‌یداکه‌م؛ چ‌زووی زمان! دایکت دل‌سوژه، سه‌ر ئەنێ به‌ سه‌رمه‌وه، دل‌م ئەداته‌وه. زانای ده‌ردمه‌، به‌لام... لێره‌ ته‌نها ئەو یه‌ک ژنه‌ نییه‌. ژنی شوانه‌که‌ش هه‌یه‌، ژنی تریشی لێهه‌، ئەوانی تریش هه‌ن. پیاوی تریش هه‌یه‌. باوکت رووتاله. به‌ چاوی ریز سه‌یرم نا‌کا. له‌ به‌ر چاوی ئاب‌روودار نیم! هه‌ژار بووم با بووبیتم، به‌لام سووک و چ‌رووک نه‌بووم. هه‌ر که‌س له‌ ناو خیزان و ولات و زیدی خویدا، مرو‌فیکه‌. لای باوکی خۆم من ئازیز بووم. لای ده‌زگیرانم خو‌شه‌ویست بووم. به‌ ئەوینی منه‌وه‌ سینهی ئەدایه‌ به‌ر گولله‌. به‌ هه‌وای دلی من تفه‌نگی له‌ بازخان وه‌رگرت و به‌ نرخ‌ی خوینی خویدا بوو به‌ تفه‌نگچی بازخان. من بیکه‌س نه‌بووم. له‌گه‌ڵ تو هاتم بیکه‌س که‌وتم. بوون و نه‌بوونی خۆم خسته‌ بن پێ و، ده‌ستم دا به‌ ده‌ستی تووه‌. وشتر... وشتری بازخان! هه‌چ ئەزانی به‌های ئەم وشتره‌ چه‌نده‌ که‌ من ده‌سه‌مۆی تو‌م کرد؟! ئاخ... گومانم کردبوو ئەم وشتره‌، جیازی من ئەبێ بۆ مائی تو!

شه‌یدا، داه‌یزراوی بیستنی ئەو قسانه‌ی که‌ خه‌ریک بوو دای ئەه‌زاند، خویدا راست کرده‌وه، گرێ هه‌ناسه‌ی کرده‌وه، ده‌وری وشتره‌که‌ی دایه‌وه‌ و به‌رامبه‌ر کیژه‌ ئەفغان وه‌ستا. هه‌لوه‌سته‌یه‌کی کرد، به‌ ترسه‌وه‌ ده‌ستی بۆ له‌چه‌که‌ی برد، لۆی له‌چه‌که‌ی له‌و بێده‌نگیه‌ به‌ ته‌وژمه‌دا گرت به‌ ده‌سته‌یه‌وه‌، له‌ روومه‌تی خویدا نزیک کرده‌وه‌ و وه‌ک بلی بۆنی کرد و له‌ ئەنجامدا چاوی برییه‌ چاوه‌ بۆره‌کانی که‌چه‌ و وتی:

— ده‌ستم تێت ناچی. ده‌ستم... ئای! تو له‌و کانیاه‌وه‌ ئەچی که‌ مرو‌ف چه‌یفی لیدی ده‌ستی تی بخات! ئاخ...

لۆی له‌چه‌که‌ی به‌ردا، رووی له‌ که‌چه‌ وه‌رگیرا و وتی:

— هەرگیز ئەوهنده بەشەرم نەبووم!
 چەندیکی پێچوو تا شەیدا بەرگووی بەکویت:
 — تۆ منت کرد بە رکێفی خۆت؟!
 شەیدا سەری هەلێنا، سارا نەبوو. وشتەر سەرۆملى بە دواى
 سارادا سووراندبوو و هەروا مابوو.
 — شەیدای بوویت؟!

چەنده تێپەریبوو؟ رەنگە نەزیاتر لە هاتن و چوونیک، بەلام
 لای شەیدا بە چەنده تێپەریبوو؟ شەیدا خۆشی نەى ئەزانی. بەس
 هەستی کرد دەنگی فراویژی لالا ئەبیسی. پرووی وەرگیڕا و چاوی
 ترووکاند. لالا لە جیگەى کێژە ئەفغان وەستابوو. شەیدا نیگای
 لیوەرگیڕا و هەولیدا خۆی کۆ بکاتەو و قەمتەر و هەوساری
 وشتەرکە سوار بکات، بەناچاری. بەلام خۆشی هەستی ئەکرد
 دەستی ناچیتە کار، سارده و هیچ گەرمایەکی لەو هەولدانەیدا
 نەئەبینی.

— قسەکانتم بیست. قسەکانتم بیست. شەیدای بوویت؟!
 — باوکم... باوکم ئیستە دێ!
 — باوکتیان بانگ کرد بۆ تەلەفوون. دەى؟ وەلامت نەدامەو...
 — تۆ چیت لێم گەرەکە؟

بە توورپوێیەو مۆرەى لە لالا کرد بەلکوو لێی گەرێ کارەکەى
 بکات. بەلام لالا وەکوو قەرزی بە لایەو بێ لای جیازی وشتەرکە
 وەستابوو و چاوی لە شەیدا نەئەترووکاند و هیچیشی نەئەوت.
 شەیدا، لە بن باری ئەو نیگایەى سەرتاپی گرتبوو، دڕدۆنگ و دل
 لەمشت ئاوری لێدایەو و جارێکی تریش پرسى:
 — چیت ئەوێ؟!

لالا تەراپى سەر گۆنای بە سەری پەنجە سەرییەو و وتى:

— رۆژم، رۆژم شەیدا وەک با ئەرۆن. گەنجیتیم، گەنجیتیم
 رۆژ بە رۆژ، حەفته بە حەفته، مانگ بە مانگ و دەم بە دەم
 خەریکە لە دەستم ئەروات. مەگەر مەرووف چەنى ئەزى؟ تالی

سپی له ناو قژم پهیدا بووه! ئەترسم، ئەترسم بهرم به بێ
ئەوهی جەوانی خۆم ببینم. له ناو خەڵکدا خۆشناو نیم، بەلام
خوا خۆی ئەزانی هیچکات بهو شتە نەگەیشتم که به دوايهوه
بووم!

بوغز گەرووی لالای گرتبوو و پێ ئەچوو نهرم و بێدەنگ ئەگری.
دارەتیک که باوهپرکردنی بۆ شەیدا دژوار بوو. نهء! لالا نهی ئەتوانی
ئەو ژنه بێ. شەیدا هەرگیز ئەوی بەدەر له جەغزی سەر جیگه
و له گەل خەوتن نه ناسیبوو و نه زانیبوو و لهوه زیاتریش نرخى بۆ
دانه نابوو. لالا، ئەو تۆلāزه به ئالۆشەى که جگه له تیربوونی خۆی
له رابواردن دا بیرى له هیچی تر نه ئەکردهوه، ئەوا رواله تیکی تری
پیشان ئەدا، که سمیکی تری ئەنواند. بیچمیکی سه مه ره له بهر
چاوی شەیدا دا. گریانە ئارامه سهیره کهى له بهر چاوی شەیدا
زیاتریش نامۆ و بیگانهی ئەکرد:

— له دوارۆژی خۆم زۆر بیر ناکه مه وه. دلنگه رانی ئەوه نیم
پۆژگارم چی به سەر دی. جیاوازی چیه؟ چۆن ئەبێ با بێ. به لام
ئەمپۆ، ئەم پۆژانهم. چاوه پریم کردی له یه خسیری بگه رییه وه.
گه راپاته وه و دلّم داماو ه باوکت بۆچی ئەیه وێ له قه لāچیمه ن
دوورت بخاته وه؟ ئەزانم؛ تۆ خۆیشت ئەمه ئەزانی. به لام ناخه یته
خۆت. دووری تۆ رهنگه بۆ هیچ کهس دژوار نه بێ، به لام بۆ من
ئەشکه نه یه. دووری تۆ له لایه که وه و باوکیشت... باوکیشت
که تاویک لیّم ناگه ری. قاچ ئییشه کهى دایکتى کردوه به بیانوو
و منى هیناوه بۆ ئیره و تیم...

— مه لێ، ئیتر مه لێ!

— ئەلیم و ئەلیم! ئەگەر به تۆ نه لیم، ئەى به کیى بلیم؟ من
خه ریکه پێشیل ئەبم؛ پێشیل! تیاچووم. رقم له خۆم ئەبیته وه.
بیزار بووم له خۆم. ئیتر خه فته ناخۆم. ناتوانم خه فته بخۆم!
دلته نگى، بهس دلته نگى. دلته نگى و بیزاری! دلّی من، پێشتر
وه کوو کووتریکی سەر هەلکه نراو ترپه ی ئەهات، به لام ئیسته...

ئەبىنەم خەرىكە ئەبى بە پەرۆكۆن، پەرۆيەكى بىنۆيژى. ھىوام بە تۆ بوو، دىلخۆشىم تۆ بووى؛ تۆ. نازانم، نازانم! رەنگە درۆم لەگەل خۆم كردبى، بۆ ئەوھى بتوانم... بتوانم... ئاخر ئەم دىلە مالكاولەى منىش ئەبى شىتىكى بە نرخى تىابى! ئاخر مروڤ ئەبى چى بكات؟ من چى بكەم؟! بزا چىم بە سەر ھاتووه؟ بووم بە رىسوای چاك و خراپ؛ رىسوای چاك و خراپ. بەلام... بەلام لاى دلى خۆم تەنھام. تاق و تەرا! لە كوندىك ئەچم لە سەر شانى خۆم نىشتىتەمەوھ. لە سەر كەلاوھى خۆم. چۆن خراپ ئەبى مروڤ! چۆن دائەرزى!

شەيدا ئىتر ژنەى نەئەبىنى، بەس دەنگى ئەبىست:

— بە خراپ ناوم دەرکردووه؛ بەخراپە! بۆچى؟ بۆ ئەوھى كە دىلم تەمەنىكە بە دوای جووتى خۆى دا ئەگەرپى. بە دوای جووتى خۆى دا! ئەگەرپى و ئەگەرپى، بەلام نايدۆزىتەوھ. نايدۆزىتەوھ. ئەستىرەى بەختى من مەگەر جووتى نىيە؟ ئەلین كاتىكە باوكم مردبوو بەشەو ناشتبوويان! ئەو ھەلىت و پەلىتانە چىيە ئەيليم! خۆ من بروام بەو قسە قورانه نىيە. بەلام تۆ بەكات و سات خەنىم بۆ ئەتاشى. ھىشيا ھەتوانم نەخستۆتە سەر برىنىك، برىنىكى تر ئەدەى لە گيانم! ئاى... ئەگەر بتوانم لە دلى خۆم توورپ ئەدەم! ئەگەر بتوانم! بەلام نا! نا! واناكەم. تۆ لە دلى خۆم دا رانەگرم. ئەوانى تر لەم مالى، لەم قەلاچىمەنە و، لەم مەلبەندە، لەم خاكە ئەتەرىنم. رىسوایى بەرپا ئەكەم. ئەگەر پيش بى خوین ئەرژىنم. كچە ئەفغان ئەخنكىنم. شەو لە لايەوھ ئەخەوم و ئەخنكىنم. گەرووى شىرۆ بە قەپ ئەپچرم. دنيا تىك ئەدەم. ھەموو لايەك ئەكەم بە خوین و ئاگر. نەك پىت وابى لە كوشتنى كچە ئەفغان دا لە بازخانى ئەفغان ئەترسم و نەك

پىت وابى لە چرىنى گەرووى شىرۆدا لە گولمەمەدى ياخى ئەترسم؟ كاتىكە لە خۆم ببوورم كورپى بوندار، لە دنياش ئەبوورم. كاتىكىش كە لە دنيا ببورم، قورقورچاكەى تۆيش ھەلئەدرم. ئەتكورم و ھەموو ژيانى خۆم رەشت بۆ ئەپۆشم و سەردۆلكەت

بۆ ئەھۋنمەۋە! ئاى... كۆرى بوندار، كۆرى بوندار. رېقەم بە گالتە مەگرە، بەو جۆرەي كە دلت بە گالتە گرتووم!

ئىستە ئەۋا خۇدى لالا بوو كە قسەي ئەكرد. ئەۋ لالا يەي شەيداي بابقولى بوندار ئەيناسى. لەبەرامبەرى شەيدا بەر بە بەريەۋە ۋەساتابوو و چاۋ لە چاۋى شەيدا ھەرەشە و گۆرەشەي ئەكرد. ئەم ژنە خۇدى لالا بوو. ئىتر نەئەگريا. گريان بە گۆنايەۋە تاسابوو و ئەۋ بەرخۆلە نەجىبە لە ناۋ نىگاي رەمىبوو و گورگى در لە بىلبىلەكانىدا ئاخىز و داخىزيان بوو. ئەمە خۇدى لالا بوو، نەك ئەۋەي پىشتىر. تاۋىك لەمەۋبەر لالا بۆ شوينىكى ون و نامۆ، جىيەكى غەۋارە، قوژبنىكى نەناسراۋ لە ناخى خۇىدا سەفەرى كردبوو، جىيەكى چۆل و بۆ ناۋ مەردمىكى پاكىزە. ئىستە بەلام كتوپر ھاتبۆۋە بە خۇىدا، خۇى دۆزىبۆۋە و بەزا و خۆشەز بە ئاراستەي خۇىدا كەۋتبەۋە غار و ئەيويست گەردەلوولى ئاگر بەرپا بكات. غەمى نەبوو و لە كوئ و لەگەل كى و چ كات! ۋەستا و بەبالا، بە پكىفكى بەھىز لە ھەژانى دەروونى، سەرەپاي ئەمەش پراھىژاۋ و ئامادەي پەلامار. ژنى ژن، وزەي بەگوژمى زەۋى، ھەموو كىشەرى بەھىزى خۇى پاكىشابوو و ئەيويست ئاگر لە داۋىنى ئاسمان بەردات. ھەۋرە برووسكەي ئاۋىتە بە رەھىلە و شەستەيەكى خافلگىر، مەگرە ئەم ئاگرەي بكوژانايەتەۋە.

شەيدا سەرى بەرز كردهۋە و چاۋى لە چاۋى ژنەدا ۋەستا و، لالاي لە بەرامبەر خۇىدا بىنى بە پىكەننىكى نامۆ لە سەر ليۋانى و رەخشانەۋەي ھەموو ئەستىرەكان لە چاۋانیا. درەوشانەۋەيەكى ئەۋەندە غەۋارە كە شەيدا بە بىئاۋان لەپر، پاجلەكا و بە پرتاۋ بەرەۋ پىشتى وشتىرەكە چوو و بە دارەتىكى بەرگرىكەرانەي شاراۋە لەۋى ۋەستا. ئەگرە ئەۋساتە نەجوۋلا، كەش و كىشەرى بە تەۋژمى ژنە راي ئەكىشا و لە ناۋ خۇيا ئەيتۋاندهۋە. ھەرچەند لەرزىنى سىست و خىراي گرىي ئەژنۆي، متمانەي ئەۋى بە خۇى كەم ئەكردەۋە و گەرانى خويىنى داخ لە دەمارەكانىدا، رېگەي لەۋە

ئەگرت بیری و ھۆشی و توانای گفتی چەق ببەستی. بۆیە ھەروا خامۆش و شەلەژاو، لە کاتیكا گۆشەى سەمىلى نەرم و لیوی بەجاریک ئەجاوی بەر گوئی کەوت:

— شەو... شەو دیمە سەر جیگەت؛ ھەر لیڤه!

لالا نەبوو. دوور کەوتنەوێ لالا ئەتوت سیبەرێکی رەمییە. شتیکی وەکوو تاپۆ و تەمار^(۱)، ھەبوو و نەبوو.

شەیدا، قەبارەییەکی بێ ناوەرۆک ھەروا لە شوینی خۆی وەستابوو، چوووبووێ ناوخۆی، کەر و لال و وشک ببوو. چەندە بیکەس بەجی ھیلرابوو و چەندە بیکەس جییان ھیشتبوو لەم خەلۆتە تەنھایەدا. شەیدا، ئیستە ئەگەر بژیا یەتەو، ئەیتوانی بەس بە ھاواریک دلی شەو شەق بکات، یان بە مشتیک سینەى دیواریک دارووخینی. بەلام نە ئەمایان کرا و نە ئەوھیان بوو. شەیدا ئارەقەى لینجی لە ھەنیە و بن کاکۆلی سەرییەو و بۆ تاویک دانیشت، پشت و پانیەى سەرى نا بە رانی و شترەکەو، پیلووەکانی لیک نا و لەوپەرى داماویدا بیری کردەو، بەر لەوھى بکەوێتە رێ ئەچى شیرۆ ئەبینی.

تەنگرە. تەنگرە؛ ئەوسا کە درکی دردۆنگی لە بەستینى تاریک و پروونی مییشک ئەچەقی. خەسیانی ئەندیشە و ئەمە نەک بە پشکووتنی پەلەى بلیسەکردووی ئەوین، بەلکوو ئەبى بە ھەوەسى ھەلپەى خۆ بە ئاگردادان، بە درێژەى حەزى دلتەرانە ناودیر بکری. تاوانی تامەزرۆی، ئیشتیای بەردەوام کە بەو جۆرە سەر لە کادووی ھەمارێکی نیوہ کاول دەرئەھینی. لە ھەر کوێوہ و بەھەر کوێیەکا رۆیشتبوو شەیدا، پەتیکی لە قاجی خۆی ئالاندبوو. زانستە و نەزانستە. ئەو پێوہانەش بە پێیەو، لەگەل

خۆی ئەیانگیڤرێ و بەس ئەوکاتە ھەستیان پى ئەکا کە ئازاری پێوہنەکە قولاپەى پێی ئەگووشی. لەو دەمانە بوو، ئەم دەمە. شەو خەوتنەکانی، لە باوہش گرتنەکانی، ئیشتیا و ھەوەسى

۱ - تەمار: thought تارمایی بەرچاو، رەشایی، تاپۆ [۴] خیال [۵] گمان.

نیوه شهوانی که بهو جوړه پیا له پیا له نهینا به سهرهوه، چهنده ئاسان و بی پاشه روک بوو له گهرمای له شی لالا، لهو کات و ساتانه دا. بی ئاگا له وهی ههر بو نکردن و ماچیک، ههر جار خزانندی پرومته به شیوی مه مکه کانی دا، ههر تی که لیبوونیک، ههر تلان و ههر خو تیساوینیکی قهیتانیک بوو له کلافه ی ژیانی ههر دووکیان نه ئالا. جهوانی! لاوژوک وا تی گه یشتبوو و پروای کردبوو که زهرک هه لئه گری و له ههموو کانیاویک نه خواته وه و تی نه په ری. بهس چیژی چه شتن و بهس خو شی پاشینه ی نوش. نوشیکی سازگار، نوشیکی خو ش. دامرکاندنه وهی حهزی دهم، به بی دانی هیچ به هایه ک له کو تای دا. بی ئاگا له گه شت و گه رانی پوژان و شهوان و گونجانی گوړان و ئالوگوړی پوژگار و خو و نهوانی تر.

«نایه ئیتر نامه وی؟!»

وهها گیز و دوخه ببوو ئاگای له خو ی نه مابوو. نه وهی له دهروونی دا تی نه په ری به ئاشکرا تی نه نه گه یشت. گه وهه ری شه لئه ژان به سهر ههموو دهمار و جمگه ی دا زال ببوو. هیچی نه نه زانی و له هیچ تی نه نه گه یشت. ته نها ههستی پو شنی، ههستکردن به خهفه بوون بوو. تهم و دوومان. ته میکی خهست له بیابانی ونی پو حی دا. تاریکی، گیانی ئاخنی بوو و هیچی نه نه دی. سارا، نهو بوونه وهره سه مه ره یه چو ن بهو جوړه له یادی چووبوو. له بهر چاو و ده می دا و له مال و له ناو خی زانی شهیدا دا چو ن کچه نه فغان ون ببوو؟ نه مه راستیه کی پروت بوو که کو ری بوندار، تو زیک پیش ئیسته پی زانی بوو. تی گه یشتنی کتوپر لهو شته، نهوی له سه رسو و پرمانیکی رهش و تاریک دا نوقم کردبوو. گیرودی داره تیکی ناباوه ر. تازه ههستی نه کرد که لیوی بنه وهی له بن گوشاری ددانه کانی دا نه کزینی ته وه.

«بهر له وهی بروم، شیرو نه بینم!»

نایه دلی لای شیرو بوو، شهیدا؟ نه مه شی نه نه زانی. به لام پی و ابوو نه بی دلی پیوه ی بی؛ له بهر نه وهی خو نه بی دلی به

یه کیکه وه هه بی! لهو پرووه وه که هر که سیک دلی له لای که سیک بوو. چ جایه هر که سه و به شیوه یه که شهیدی گرفتاری خوئی کردبوو و ئه ی هه ژاند. له لایه که لالا، ئابرو و ریژی ژنایه تی خوئی، ئه وه ی بوئی مابوو یه وه، به جاریک پژاند بوو یه به ریپی. ئه وه تا قه دیر، ئه وه که سه ی به زیناکاری یه که می سهر جیگه ی به ئالۆشی لالا ئه ژمیردرا، له ناکامیی زه برخواردی خوئی دا بوو به درنده یه کی رقه ون. درنده یه که له بهر ئه وه ی ناتوانی قوت بدا، ئه یه وی هه لدری. باشه باوایی! به لام شهیدا ته نها پیی وابوو ئه بی دلی به یه کیکه وه بی، له بهر ئه وه ی که ئه بی هر که سه و دلی لای که سیک بی!

«کچه ی ئه فغان، به لام...؟»

ئه ویش هه رچه ند نه که وه که لالا، له سهر گیانی شهیدا بار بوو. ئه وه به راده یه که به زیبک و نه ترسانه و راستگو یانه دهستی دابوو یه دهستی شهیدا و بو پزگارکردنی شهیدا بوون و نه بوونی خوئی به خت کردبوو، هه قی هه بوو پاداشتیکی گه وره ی هاوسه نگی ئه وه ش داوا بکات. پاداشتیکی هه م به و قورسیه و هه م هیژا به و راده یه. ئه وه پاداشته ی که هه رگیز له تووش و توانای شهیدا دا نه بوو. که شهیدا، لانیکه م، ئه م خده ی خوئی باش ئه ناسی و ئه یزانی جه ربه زه ی ئه نجامدانی ئه وه کاره گرینگه ی نه بوو و نیه. کیژی ئه فغان له و په ری بیباکی دا، به ده ربازکردنی شهیدا، گیانی خوئی خسته بوو یه به ری دهستی. به لام شهیدا له پی ناوی ئه م خو به ختکردنه دا هه رگیز ئاماده ی ئه وه نه بوو یاری به گیانی خوئی بکات. ئه وه هر ه یچ، نه ی ئه توانی بیریشی لی بکاته وه. ئیسته ش به تیگه یشتنی کتوپری ئه وه جیاوازی و ئه وه دوو ئه دگاره دژ به یه که ی خوئی و کیژی ئه فغان، خه ریک بوو له بن گوشاری ههستی بی هیمه ته ی خوئی دا ئه فلیقایه وه. چی ئه توانی بکات؟

«به ره له رۆیشتنه شیرو ئه بینم!»

— خهوت لیکه وتوو یان وه نه وز ئه ده ی؟

شهيدا ههلبۆقايهوه، ئاخيزى كرد و وهستا. بوندار لهغاوى
 وشترهكهى گرت و به نهريهك ههليسانده سهري. وشتر قنچ
 بوويهوه و قاچهكاني كردهوه و به نابهدلى بۆراندى. بوندار شان به
 شانى كورهكهى، ههوسارى وشترهكهى بهرهو دهركاي سهرهكى
 بههاربهند، كه بهرهو پهناي قهلا ئهكرابهوه، راکيشا و لهوى
 ههوسارهكهى دا بهدهس شهيداوه و دهركاكهى كردهوه و شهيدا،
 وشترهكهى برده دهرهوه. ئهوا باوك و كور له دهرهوهى بههاربهند،
 لاي ديوارهكه وهستابوون و وشتر قاچهكاني كردبووه و كلكى قيت
 كردبوو و بى ئارام نهينواند. بوندار لهتى دهركاي بههاربهندهكهى
 داخستهوه و بهكپى به شهيداي وت:

— محهممه دهرزاي گولخانم رهنكه ئهمشه و هاتيتهوه بو
 مالهوه. لهگهلى بكهوه رى و بچو بو لاي گولمحهممه و پى بلى
 شوين بگور. ئهگەر له مائيشهوه نهبوو، پهيامى بو دابنى و به
 ژنهكهى بلى چاوهري بكات و به گهيشتنهوهى، ئهو پهيامى پى
 بدا كه ئه بى بگهريتهوه و گولمحهممه ئاگادار بكاتهوه. ههرچى
 چون بووه ئهمهوى ئهمشه، بهر لهوهى كه ئهم خان نايبه
 شيئوكهيه هيرش بكات، گولمحهممه پى بزاني. چونكه ئهم خان
 نايبه دهس ههناگرى و ئهيهوى ههر ئهمشه و راهيژينى و بدا
 به سهرياندا. ئاغهش ههر ئيسته به تهلهفوون وتى ئهم ههواله
 ئه بى به گولمحهممه بگات. جا بزانه چى ئهكهى! بادهرهوه؛ خوات
 لهگه!

شهيدا، به بى هيچ گوتهيهك به شانى وشترهكهدا ههنگهرا
 و له پهناي قهلاكهوه له دهروونى شهودا له نيگاي باوكى ون بوو.
 بوندار له درزى دهركاكهوه خوى كرد به گهورد، ئهلقهريزهكهى
 داخست و بهرهو قهلهشى ديوارهكه چوو و گهيشته ههوشه و
 نهگهيشت، به گازنده دهنگى ههلينا:

— ئهى ئهم سفرهيه كهى ئاماده ئه بى؟! ئهوهى باشه رانيك
 خهلكى لييه، ماشه لا! دل و جگهرهكهت سووركردوه كچى؟

زۆر چاڪه، بىكه ناو دهورييهكه. سههۆل، ئهى سههۆل كوا؟ وتم
 بچن چوار پارچه بهفر له بهفرهچالهكان بهيئن! ئهى بۆ ههروا
 وهستاوى و خهريكى جگهره كيئشاني، عهباسجان؟ بجوولئيرهوه،
 سووچيىك دهس ده! لا! لهبرى ئهوهى كارهكان بخهيته پى، ههر
 پرته و بۆلهته! برۆ ئهه گۆزهيه پرکه له ئاوى تازه و بهيئه!
 ياللا، تويش سارا، چوار دهنگ خهلووز بخهره ناو تاوئهمهكه و
 بيگهشيئهوه، ئهگهر كارى تريت نيه! ئهى ئهوانىتر له كوئن؟!...
 سهركار، بۆ له تاريكى دانيشتووى؟ كهس نيه نهوت بكاته ئهه
 فانۆسه؟! مووسا... فهرموو سهركار، بچوره سهر، فهرموو.
 خههى چارهواكانتان نهه، ئيسته ئهليم جو بكهنه ناو ئاخوړ
 بۆيان... ئهسلان، ئهسلان! پهيمانهى جوئ ئهسپهكان بكههره
 بهريان. سهپرپى كه، رهزىلى نهكهى! ئهسپهكانى خان ناييش
 وهكوو هينهكانى خويمانن. مووسا، فانۆسهكهت داگيرساند برۆ
 بۆ يارمهتى ئهسلان. لهملاهه سهركار. كورهكان پيان رانهگهن.
 فهرموو، خهريكن سفره رانهخهن. نانيكى سهرپيى...
 بوندار بهدهست و بال و زمانىك كه بۆ ساتيىكيش له وتن
 نهئهكهوت جهندهرمه رهشتالهكهى له ژير دالانهوه بهريى كرد بۆ
 سهرهوه و خوئ گهرايهوه سهر بدا له چيشتخانه:
 — بجوولئىن ئيترا! بجوولئىن! خهريكى چيت سالار رهزاق؟!... تۆ
 چى نوورجيهان؟!!

لاى كوانوهكه كه مهنجهليكى بچووكى له سهر بوو، داىكى
 شهيدا ئاوپى له بوندار دايهوه و له پشت تويزيى دووكهلهوه،
 ئاوى چاوى سهرپيهوه و پرسى:
 — بۆ كوئيت نارد كورهكهه، بهه نيوهشهوه؟!!

بوندار له كاتيكا سهر و شانى له دهركاكه ئهبرده دهروه به
 گالتهوه وتى:

— به دواى شيرى مريشكد!
 لاا گۆزه به شانوهوه خوئ كرد به ناودالاندا و بوندار به دواىدا

چووہ ناودالآن و لہکاتیکا بہ لای ژنہدا تی ئہپہری بہ پەسنہوہ
وتی:

— ھەئە ماشەللا لہ بہرخەکەئە خۆم! سەیرکە چ دووگ و
بەزیکەئە ھیناوە، لہ چاوی پیس بە دوور بی! بیھینە سەر گۆزەکە،
بەرخەکەم!

لە پلیکانەکان سەرکەوت و ھیشتا پی نەناوویە بانجە،
سینەئە تەقی بە سینەئە نادەلیەوہ کە ئەویست لە پلیکانەکان
بچیتە خوارەوہ. نادەلی ھەلۆستەئەکی ناچاری کرد و لەپشت
پەردەئەکی دلێشاوی دا و ھەرۆھە لہ بەر ئەوہی بە بی قسە و
تۆراو بە لای خوشکەزاکەئە دا تینەپەرئە، وتی:

— بۆچی ھەئەئەئە؟! نەئەبوا خان نایب بەجی بیلی!
نادەلی بە لای شانی خالی دا لای دا بەرەو پیچی پلیکانەکان
و لہ کاتیکا ریکەئە بە لالا ئەدا تپەرئە وتی:

— من بەیانئە ئەرۆم، پارەم بۆ ئامادە کە. پیویستمە!
چاوەرپی وەلامی نەکرد و چووہ خوارەوہ. لہ دالانەوہ چووہ
حەوشە و مووسای بانگ کرد کە فانۆسەکەئە داگیراندبوو و
بەرەو بەھارەندەکە ئەرچوو:

— پەیمانەئە ئەسپەکەئە من سی سیرە. سی سیر جوئی
پاککەرەدە. خۆت بیکەرە ناو ئاخوڕەکەئە. مەیدە بە ئەسلان کە
سەر و قنی ئەکات.

— بە سەر چا و ئەرباب!
مووسا تپەرئە و چووہ ناو بەھارەندەکە. نادەلی بە دوای
مووسا دا رۆیشت و سەری کرد بە ھەماردا و بە کیلەئە پر لہ جو
لە ھەمارەکە ھاتە دەرەوہ و بەرەو ئاخوڕی ئەسپەکەئە نادەلی
چوو.

— ھەوالیکەئە خۆشیشم بۆت ھەئە.
مووسا چاوی بریہ دەم نادەلی، لہ کاتیکا ئەسپەکە
دەمئە ئەھینا بۆ دەرکە جوکانی ناو کیلەکەئە بە دەستیەوہ بوو.

نادعه‌لی په‌یمانه‌که‌ی له ده‌س مووسا وه‌رگرت و کردی به سهر
کای ناو ئاخوږه‌که‌دا و وتی:

— هاوړیکه‌شت خه‌ریکه دی به‌رهو ئیره. پینه‌چیه‌که!
— ها؟!

نادعه‌لی وتی:

— له‌بری ئهم مزگینیه، بری کوژه‌ره‌ش بهینه بیکه ناو
ئاخوږه‌که!

— ئه‌ی به سهر چاو!

نادعه‌لی له بابه‌تی ئالیکي ئه‌سپه‌که ئه‌ندیښه‌ی ئاسووده
بوو. گه‌راپه‌وه بو حه‌وشه و عه‌باسجان له سیبهری تاریکی
دیواره‌که‌وه، خو‌ی پیشانی نادعه‌لی دا و وتی:
— حه‌سایته‌وه، ئه‌رباب؟

نادعه‌لی به لای عه‌باسجان دا تیپه‌ری و به‌رهو ده‌رگای کو‌لان
چوو. عه‌باسجان که‌وته شوینی و وتی:

— ئه‌ته‌وی پرۆم قه‌دیر بانگ بکه‌م، ئه‌رباب؟ له مال‌ه‌وه‌یه.

نادعه‌لی دیسانه‌وه‌ش به بی وه‌لامدانه‌وه‌ی عه‌باسجان چوو
کو‌لان. له کاتی‌کا عه‌باسجان و نیگای خوازیاری مووسا به دواپه‌وه
بوون. مووسا حه‌زی ئه‌کرد ده‌رباره‌ی ستار زیاتر بیسی. به‌لام نه
رووی ئه‌وه‌ی هه‌بوو به دوا‌ی نادعه‌لی‌دا پروات و پرس و جو‌ی لی
بکات و، نه ئه‌شی ویرا؛ چونکه بوندار نه‌ی ئه‌توانی له‌و لاپره‌سه‌نیه
خوش بی. نه‌شی ئه‌ویست ئهم و ئه‌و و به‌تایبه‌ت نادعه‌لی له
خو‌ی بخاته گومانه‌وه. بویه ئه‌بواپه له‌سه‌رخو بی و ئه‌هوه‌ن و
چاوهری بکات. ته‌نها کاریکی له به‌ر بوو. ئاگادارکردنه‌وه‌ی به‌لخی
له هاتنی ستار. ئه‌مکاره‌ش پیویستی به بیان‌وو‌یه‌ک هه‌بوو بو
ئه‌وه‌ی بچیته ده‌ره‌وه. کاتیکی له‌بار. ئه‌و کاته‌ی دم ئه‌جوولی و
خه‌ریکی خواردن. ده‌ست و کاسه، سه‌ریان گهرم ئه‌کات. ئه‌و
ساته‌یه که بتوانی به قه‌له‌م‌بازی‌ک خو‌ی بگه‌یه‌نیته مالی به‌لخی.

— ئا وه‌ستا مووسا! حه‌په‌ساوی؟!

مووسا ئاوری دایهوه. عهباسجان به پهنجهی چهور و
خویناوییهوه، لای شانیهوه وهستاوو:

— ئهگهر پیت عهیب نهبی، توژی ئاو بکهی به دهستمدا!
مووسا مهسینهکهی ههگرت و له بهر چالهکه وهستا.
عهباسجان قوئی کراسهکهی به یارمهتی کهشکهی ئهژنوی برده
سهروهوه و له سهر چالهکه دانیشته و مووسا ئاوی کرد به
دهستی دا. عهباسجان وتی:

— لفهکهته، شیرۆ بهریوهیه!

— له کوئی بینیت؟

— کاروانسهرای زهعهفرانی. وچانیکیش پیکهوه هاتین؛ پاشان
من غارم دا. ئهوهندهی نهماوه بگهن. رهنگیشه گهیشتهبتن.
— ماهدرویش چی به سهر هاتووه؟

— چی به سهر هاتبی باشه؟ شیرۆ تهرمهکهی دابوو به سهر
کهردا و خهریک بوو ئهیهینایهوه.

— تهرمهکهی؟! مهبهستت ماهدرویش مرد؟

مووسا مهسینهکهی راگرت، عهباسجان له سهر چالهکه
ههلسا و ئاوی پهنجهکانی داتهکاند و وتی:

— خۆزگه بهمردایهت! مردوو بهلا-زیندوو بهلا، خۆ خراپتره.

عهباسجان چوو بو بن دیواری چیشتهخانه و به مووسای وت
دوو پیاله چا بهینی، که دهمی وهکوو کونهی وشکی لیهاوووه:
— ئهم نوورجیهانه بی نوورهش خۆ ئهگهر شهو و پوژیک له
بهر دهستی دا ههلسووپی، لیوی نابزوی فهرمووی زهرکیک ئاوت
لیبکات!

مووسا به پیالهیهک چاو و دوو کلۆ قهندهوه لای دهستی
عهباسجانهوه دانیشته. عهباسجان قهند و چاکهی له مووسا
وهگرت، قهندهکهی له چاکه ههژهند و خستیه سهر زمانی، به
حهزهوه تهپیی قهندهکهی مژی و وتی:

— بهو جوړهی بۆم دهركهوتوو، نادعهلی کهریکی بۆ

ماهدهرویش کریوه! ئیستهش ماهدهرویش به سواری ئه و کهره
 خهریکه دیتهوه. بهلام سهرم لهوه سوور ماوه که نادهلی خانی
 چوارگویشلی لهکهیهوه ئهوهنده بهخشندهی ئی دهرچووه؟ له
 بیرم ناچیتهوه ئه و شهوهی که نادهلی مهست بوو و به نهپنهپ
 له مائی ئیمه هاتبوویه دهرهوه و بهرهو مائی ماهدهرویش خوی
 راکیش ئهکرد. شهیدا، دیسانهوهش شهیدا! شهیدا ئهگهر بهری
 پی نهگرتایهت خوا ئهزانی چ فرهتهنهیهک لهم قهلاچیمهندها ساز
 ئهبوو.

مووسا لای دهستی عهباسجانهوه ههلسا و وتی:
 — ههمیشهی خوا ئهندهی گلاو له ناو میشتکتدا
 ئهخولیتهوه!

عهباسجان دوا دلۆپی چاکهی ههلقوراند و به دواي مووسادا
 که دوور ئهکهوتهوه وتی:

— واته بهم چاوانهی خۆم بلیم کویر بن و ئهوهی پروو ئهدا نهی
 بینن؟! یان ئهلیی لۆکه بخهمه گویم؟!
 بوندار له بانيجهوه پلاری تیگرتن:

— سفره! سفرهکه بهینه ئیترا! نیوهشهوه!
 ئهسلان به دهنگی باوکی له بههاربهندهکه هاته ههوشه.
 عهباسجان ههلسا. مووسا سهری کرد به ناو چیشتهخانهدا، لالا
 له ژووری نوورجیهان هاته دهرهوه و دهنگی زهلائی سالار رهزاق له
 ژوورهوه هات:

— سفرهکان راخه، شیو ئامادهیه!

بونداریش، له بانيجهوه وتی:

— زوو بن، زووتر باوکم!

هاتوچۆ، خیرا بوو. نان و سفره و سینی و خوانچه. دهوری
 گوشت و دهفری ئاوگوشت. بهلهمی دل و جگهر بۆ خان نایب.
 پهرداخ. پهرداخى ئاو. دهس به دهس له چیشتهخانهوه بۆ بانيجه.
 — ئهسلان! ئهسلان! تۆ وهره سهر خزمهت بکه!

زهنگی ته له فوون. دیسانه وهش سهیدی ته له فوونچی:

— ئاغه په لهیه تی بوندار! ئه لّین زووتر!

بوندار له پلیکانه کانه وه هاته خواره وه و له دالّان دهرکه وت و

به ههنگاوی بلّیند به رهو دهرگای چهوشه، به مووسای وت:

— بزانه نادعه لی چی لیّهات کوړه! بلّی بیته وه بو شیو. ئاخر

ئیسته که ی کاتی دهره وه چوونه؟!

مووسا چاوه پړی ئه و دهرفته، به رهو مائی که لای خواداد

تاوی دای. قه دیر دهستی به دهمیه وه باویشکی ئه دا، دهرگای له

مووسا کرده وه و وتی:

— دیاره هاتوویت به دوا ی نادعه لی خان دا؟

مووسا په یامه که ی بونداری گه یاند:

— وتی بیته وه کاتی نانخواردنه.

قه دیر وهک له بهر خو یه وه، وتی:

— برؤ پپی بلّی دیین، برؤ!

مووسا کشایه وه و دهرگا داخرا. مووسا به دزییه وه سهیری

دهوروبه ری خو ی کرد و به تاریکی بن دیواره که دا به رهو مائی به لّخی

خزا و سووک و چالاک، وهک پشیله له درزی دیواره که وه خو ی

کرد به چهوشه دا و به بیدهنگ چووه به رده رگای ژووره که. به لّخی

له گه لّ کچ و ژنه کانی به دهوړ لامپاکه وه دانیشتبوون و کابرا

له بن برؤ خه نجه ریه کانیه وه چاوی برپیوویه په ره کاغه زیکی

گنج و زوړ به دژواری وشه کانی ساخ ئه کرده وه. مووسا پپی نایه

ناو دهرگا که و سلاوی کرد. به لّخی سه ری له سهر کاغه زه که

هه لّگرت و به هه مان تووره ییه وه پروانیه مووسا و له بری وه لامی

سلاوه که ی وتی:

— ناتوانم بیخوینمه وه!

کاغه زه که ی لای سینی بن لامپاکه دانا و ناخودئاگا

دهسته کانی دا به یه کدا و په نجه ئیسک درشته کانی لیک

هه لّپیکا و بو ئه وه ی ناره زامه ندیه که ی خو ی دامرکینی، جمگه ی

په نجه كانی وهرگړا، خرمه ی لیوه هیئا و تهقاندی و دیسانه وهش
به که سه ریکی ئاشکراوه وتی:

— ناتوانم... ناتوانم. ئهم گهر د نه ی من بشکي تا مریشکه
ره شهش نه رویشتم. نه مخویند و په یشوینم نه گرت. ئاخر چوئم
ئه توانی؟ گولستانیکي کوڼه ی سه عدییم هه بوو، به لام مروقی
کویر که ی ئه توانی خوړ ببینی؟ بو وه کوو سوو خوړه کان ناو ده رگات
گرتووه؟ وهره ژووره وه!... تو چی؟ توش له من و ئه وانی تر کویرتری؟
خوم به هه موو رهنگیک لیکرد به لکوو ئهم دهویتانه رازی بکه م
فیږگه یه کی دوو کلاسی له م کاو لېووه دابمه زړین، به لام مه گهر
هیشتیان؟ ئاخر ئه و زولانه خو یان له شار فیږگه و نه خوشخانه یان
هه یه و... مناله کانی ئیمهش چهن که رتر بن، بی زمانتر باریان بو
ئهبهن. ده ی دهنگوباس؟

— ستار خه ریکه دی!

— ها؟!

— ههر ئه وهنده! هاتم ئهمه بلیم و برؤم.

— ئه ی کوا، له کوپیه؟ کی دیویتی؟

— ههم ناده لی و ههم عه باسجان. و ابزانم لای داوه بو لای

سه ره وه!

— سه ره وه؟! سه ره وه بو؟ رهنگه له بهر جهنده رمه کان؟!

هیشتاش له مالی بوندارن؟

— جاری له وین. بوندار بو شیو رایانی گرتووه.

— بو گولمه مه د ئه چن؟

— و ابزانم. من ئیتر... خوا حافیز.

مووسا به و خوشبه زییه کی هاتبوو له ده رگا ده رکه وت و

له مبه ری دیواره که سینه ی تهقی به سینه ی به راته لی سالار

ره زاقه وه و به بی ئه قان سلاوی کرد و خو ی لادا، تا کوپی سالار

ره زاق چووه حه وشه و تیپه ری:

— پاله وان له ماله وهیه؟

مووسا نیگای له پوښتنی کورې سالار، بې وهلام ما و
پاشان چوو کولان، به بې نهوهی نهديشهې له په دابوونی
کتوبری به راتعهلې ناسووده بووبی:

«نهو ئیتر کاری چییه به بهلخی؟!»

— ئا وهستا مووسا نهوه بو وهکوو پشیلهی گيژ به دهوړ خوئا
نهگهړی؟!

دهنگ دهنګی خاکی بوو. بهلام دهنګهکه، له کوئی شهوهوه
نههات؟

— نههلا؟ ئیره!

مووسا له جوگهکه په پیهوه و لهو بهرهوه لای قوولکهی
توونی گهرماو وهستا. عهلې خاکی له شیوی ناو قوولکهکه دا،
نایشکی دابوو و پاکشابوو.

— لیره بو، سالار؟

خاکی وتی:

— ئیرهش بو خوئی جیگهیهکه! دانیشه، وهره له تاریکیا
دانیشه!

مووسا له سهر شیوی ناو قوولکهکه دانیشت و وتی بوچی
چوو بو مائی پالھوان و دهسبهجی باسی به راتعهلې سالار په زاقی
هینایه ئاراهه:

— نهو بوچی چوو بو مائی بهلخی؟

خاکی به په زامه نديیهوه وتی:

— له مائی ئیمه بوو. پیکهوه نانمان له مائی سهمه د خوارد و
چووین بو مائی ئیمه. تمه نی نو قهران له گهل باوکی جیایه. هر
نهویش بوو پی و تم نهه مسال پاش خهرمان ههلگرتن نهه یانهوئ
به من بلین: برؤ له مائی خوئا دانیشه!

خاکی لیوه وشک و زبرهکهی، به پی خده، به نووکی زمان
تهر کردهوه و وتی:

— ئیستهش خوم داوام لیکرد بروا بو لای پالھوان و پی

بَلِّی بَبِیْ به سهرپالهی دهشتی ئه رباب. خو ئه زانی که پالّهوان
دروینه وانی ژماره یه کی ئهم مه لبه ندهیه؟ به لام رای سالار ره زاق
و بوندار ئه وهیه که ئهمسال کار نهدن به پالّهوان. راستیه که ی
ئهیانه وی دهستی به ده می نه گات و ناچار ببی بار بکا و پروات.
یان هر نه بی له قه لاجیمهن نه می نی. پالّهوانیش هه لبه ت نایی،
به لام من ئه زانم له ناخی دلّیا حه ز ئه کا ئهمرو و به یانی توربین
و مه لّه غانه که ی هه لگرت و پروا به ره و قوچان. جا با بزاین
به راته لی چ هه والیک ئه هیئتته وه.

— ئه گهر سالار و بوندار قایل نه بن چی؟

خاکی لیوی به زمان ته ر کرده وه و وتی:

— قایلان ئه که یین! سالار و بوندار خو نایانه وی دره و بکه ن.
کاری دروینه به من و به راته لیه. گیری کاره که مان جاری هه مان
له سه تا پانزه که یه. شه ویک له م شه وانه ئه بی قسه مان بکه یین
به یه ک. تا ئه و کاته ستاریش ئه گهر... وت چووه بو لای سهره وه؟
ئه بی چووبی بو لای گولمه مه ده، وایه؟
— وا ئه زانم!

— خو شم له م گولمه مه ده دی. خو شم له کاره کانی دی.
په سن و چیرۆکم بیستوو له مهر خوی و کاره کانی. دهنگویه
کیچی خستوته که ولی ئاغه کان. هر ئه مه ی چاکه. زوریش
چاکه. ئهم ده ویتانه به زمان قسه یان له گه ل نایه. به س به زمانی
تفه نگ ئه بی له گه لیان بدوی. چهند به به له نگاز و ره به نترت
بزائن، زیاتر له خوبایی ئه بن و زیاتر کارت لی ئه کی شنه وه. چهنده
به نه رمی بچی به بن دانیان، سه گتر ئه تجوون. هه رچه نده زیاتر
ده مه ته ریان بو بکه ی توندتر ئه دن به له موزت دا. په رژین بی، رووم
له دیوار، خووی ماکه ریان هه یه، بویه ئه بی به قورقوشمه وه بچی
به گه روویان دا. تفه نگ! هر بویه شه خو شم له گولمه مه ده دی.
ئهو کاری خوی یه ک لایه نی کردوته وه. زمان و ده می به ستوو و به
تفه نگ قسه ئه کا. چیه؟ جووله جوول ئه که ی! نه کا سپی تی

داوی؟ حەز ئەکە ی شەوێک وەرە بۆ سەرته نوورەکە...

مووسا سەری راوه‌شاند و وتی:

— نا، نا! چوو بووم بە داوی نادەلی دا، خوشکەزای بوندار.

پەيامم بۆ بردبوو بۆ شیۆ...

خاکی بە پیکەنینه‌وه وتی:

— تۆ ئەگەم، تۆ ئەگەم! ئەترسی دەنگی بەرز بیته‌وه، تۆ

ئەگەم!

— خۆت باشتر ئەیناسی! دەمپیس و جنیۆ فروۆشه. لەپەر لە

بەر چاوی چوار بیگانه مروۆف ئەشکینۆ.

— هەلسە، هەلسە برۆ. تۆ ئەگەم ئەلیی چی. من جاری

لەم ناوانەم. خوات لەگەڵ.

— جاری...

— خوات لەگەڵ!

مووسا تیژ و چالاک بە شانی دیوارەکەدا هەلگەرا، رۆیشت و

لە جۆگەکە پەریه‌وه، دەستی بە دیوارەکەوه راوه‌ستا بەلکوو ئەو

دەنگە نامۆیە لە پەنای دیوارەکە بەلخیه‌وه دی ئاشکراتر بی.

گومانی وابوو بەلخی و بەراتەلی بۆ بینینی خاکی دەرکەوتوون.

بەلام کە لەپەسا دەنگەکە ئاشکراتر ئەبوو، گفتوگۆکان لەوه

نەئەچوو هی بەرات و بەلخی بی. گووی تیژ کرد. دەنگ و گفتی

نادەلی ناسیه‌وه کە بە زەللی ئەبیسرا:

— تا هی‌مه‌ت‌ئاوا بە سواری ئەروین. لەوی ئەسپەکە ئەدەین

بەم مووسایە بیگەرینیتەوه و هەر لەوی لە پێشی ماشینی‌ک سوار

ئەبین و ئەروین. لەوی ئەچین بۆ میوانخانه. فایتوونیکی دەر‌بە‌س

ئەگرین بە کری. خۆ و تەم پیت... لەو ناوه ئاشنام زۆره. هەواش زۆر

لەبارە لەم وەرزه‌دا. ئا، ئەوه‌نده‌ش گەرم نییه. لیی ئەدەین ئەروین

بۆ وه‌کیل ئاوا و کیوی سەنگی... شەو ئەگەرینه‌وه...

— من ئەرباب، من قەت رازی نابم لە قسە ی "تۆ" دا نا بلیم،

بەلام...

قەدىر و نادعەلى، لەو بەرى جوگەكەو، لە بن ريزى
راستەبەكەن و بە بەردەمى مووسادا كە ئىستە وەكوو گەلايەك
خۆى لكاندبوو بە تەختى ديوارەكەو، تىپەرىن و چەند ھەنگاويك
كە دوور كەوتنەو، مووسا بە نەرمى كەوتە شوينيان تا لەگەليان
بجيتە مائەو:

— بەلامى نىيە، قەدىر!

— ئەمەوئى دروينە بكەم ئەمسال ئەگەر بشى، ئەرباب!
ئەمەوئى شان بەدەمە بەرى و كار بكەم.

— بۆ كار، ھەميشە دەرفەت ھەيە، بەلام بۆ جەوانى؛ جەوانى
تيئەپەرى ھەقال. ئەمانەوئى برۆين و گەنجيتى بكەين، رابويين!
بەمىنى بۆ بەر مالى بوندار، قەدىر پىي كشانەو و وتى:
— ليئەو ئەبى بەبوورى ئەرباب. من لەم شيوكرەنە دەراوئى.
حەز ناكەم...

نادعەلى دەستى خستە بن بازووى قەدىر و وتى:
— ھەر باسيشى مەكە! لە كاسەيەكدا پىكەو نان ئەخوين.
ھەر كەس منى ئەوئى چاوى دەرھات، ئەبى ھەقالەكەى منيشى
بوئ!

نادعەلى، قەدىرى كيش كرد بۆ ژوورەو و مووسايش بە
دواياندا رۆيشت خۆى پيشانى بوندار بەدات. بەلام ھەر لەو كاتەدا،
تارمايى ئەو گويدريژەى ماھدەرويشى بە سەرەو بوو و شيرۆ
بنى رەشمەكەى بە دەستەو گرتبوو بۆ ئەوەى چال و چۆلى
كولانەكەى پى بناسينى، مووساى لە سەر جيى خۆى وشك كرد.
ئەوئەندەى پى نەچوو شيرۆ و ماھدەرويش نزيك كەوتنەو و مووسا
چەن ھەنگاويك بەپيريانەو چوو. ماھدەرويش ھەروا خۆى دابوو
بە سەر بوخچەى بەردەمىدا و خەمنايەى بە ئەسپايى ئەبىسرا.
مووسا "ماندوو نەبوونى" ليكرەن و بە بى ئەوەى چاوەرپى وەلام
لە ماھدەرويش بكات. شيرۆش لەبرى وەلام كپ و لەسەر خۆ وتى:
— پەياميكم لە ھاوړيكتە بۆ ھيئاوى. بەجوړيكتە خۆت

بگه يه نه مالى ئيمه.

مووسا به دهنگه بوږهكهى ئهسلان، رووى له شيرو وهگريرا
و بهپهله خووى كرد به حهوشه دا.

به دواى نوكه رهشكه دا روڤيشتبووى؟! ئهوهندهى ئهزانى كار
ههيه خوت ون ئهكهى. ههلى سهرهوه. پاشانىش بهپهله وهره
ئهسپهكان ئاماده بكه ئهمانهوى بكهوينه رى. ياللا زووبه!
له بانيجه، لالا و بوندار له هاتوچودا بوون. لالا سىنى قاپ و
دهفره بهتالهكانى دايه دهس مووسا. له ناودالان، مووسا خووى لادا،
نادعهلى و قهدير تىپه رن. نادعهلى و قهدير له سهرهخو تىپه رن.
مووسا سىنيهكهى برد بو چيشتخانه و ههوالى عهباسجاني له
نوورجيهان، كه كترى گولئى زمانهگاي لاي نهرمه ئاگرهكه دانابوو،
پرسى.

— چووزانم، نوالهكهى قووت دا و ون بوو! ئهميان، سالار
رهزاقيش...

— له كوڤلان كه نه ميينى!

— ئه بى نوقمى عهرز بووبى. شيوهكهى توم خستوته ناو
مه نجه لهكه، له سهر تاقهكه.

مووسا له دهركاي چيشتخانه چووه دهرهوه. به بهردهم لالادا،
كه سفرهكهى كو كردبووه و ئهيهينا بو چيشتخانه تىپه رى و، له
سهر قسهى ئهسلان چوو بو بههاربهند:

— ئه لى چى بكهين ئيسته؟

— به نينو ك قهشاويان بكيشه، پهيكوليك، درك و داليك...
ههرچى پيوه بى... ئه بى له گهل خان نايب بكهوينه رى!

— منيش؟!

— تو بو كوئى؟! بو دالانى قنى من؟!

— ئاخر تو وت رى ئهكهوين!

— رى ئهكهوين، من و خان نايب!

له هه مان كات دا جهندهرمه رهشتالهكه پهيداي بوو، له غاوى

لهدهس مووسا وەرگرت و وتی:

— بابزانم، برام! نه، ئهم لهغاوه بکهره... نا، لیگهپری.
خۆم چاکی ئەکهم. بزانه ئەتوانی قاپیک دۆ بهینی؟ ههلی!

ئەسلان، هاودەنگی جەندەرمەکه وتی:

— ههلی، ههلی بلی دۆ ساز بکهن!

مووسا له بههاربەندەکهوه فرکە ی کرد بۆ حەوشه و
جەندەرمە له ناو دالانەکهوه هاتنه حەوشه، له کاتیکا بوندار
چراتۆر بەدهس له بهریانەوه ئەهات. جەندەرمە جگه له خان
نایب بهرو بههاربەند ئەرویشتن و بوندار لۆکسهکه ی له سەر
پەرژینی بههاربەندەکه دانا، بهجۆریک که هەردوو بهر پروون
بکاتهوه. مووسا قاپی دۆی له لالا وەرگرت و لای چهپەری دەرگای
بههاربەندەکه کشایهوه بۆ ئەوهی خان نایب و بوندار تیپەرن. خان
نایب که تەنانهت کاتی هیواش رویشتنیش شەلیهکه ی ئاشکرا
بوو، له بهر چهپەرەکه وهستا، سهیری قاپی دۆکه ی کرد و پاشان
چاوی برییه مووسا و پرسى:

— کى داواى دۆی کرد؟

مووسا به شەلەژاوی سهیری بونداری کرد و وتی:

— یهکیک له... یهکیک له جەندەرمەکان، قوربان.

خان نایب نیوسووری کرد و پئی نایه ناو بههاربەندەکه و
پشت له تیشکی لۆکسهکه وهستا و وتی:

— دۆ! کى داواى دۆی کرد بوو؟! ها؟ کى بهم شهوه ویستوو یهتی

دۆ بکا به ژههری ماری؟!

جەندەرمە خەریکی زین و لهغاوکردنی ئەسپهکانی خۆیان
سهریان داخستبوو و وهها بوو که خان نایب لهگهڵ دیوارهکه یهتی.

ئەسلان ویستی دهم بکاتهوه بهلام جەندەرمە ی رەشتالە به
دەنگی بهرز و رقاوی قه مچی ئەسپهکه ی لیوهرگرت و وتی:

— ئەو فانۆسه بهینه بهروه، کورپی کوێخا!

خان نایب وهک بلیی خۆی ئەیزانی وهلامی پرسیارهکه ی چی

ئەبى، دۆكەى لە دەس جەوان وەرگرت، پژاندىيە بن دیوارەكە و
قاپە بەتالەكەى دایەو بە مووسا. دەسپرى لە گیرفان دەرھینا و
پوو لە دەستەكەى وتى:

— سوار بن!

كابرای پەشتالە، لەغاوى ئەسپەكەى خان نایى دایە دەستى
و پاژنەى پۆستالەكانى كوتا بەیەكدا و تیژ بەرەو ئەسپەكەى
خۆى چوو. بوندار لۆكسەكەى لە سەر دیوارەكە ھەلگرت و لە
بەردەمى خان نایبەو پى نایە ھەوشە و وتى:

— راستەكەى دەزگیرانى ئەسلانیش لەوێیە، لە خوینال. بۆ
ئەسلان كە لە خزمەتدا دیت ھەم فالە و ھەم تەماش!

خان نایب بە لەقاندنى سەر، كۆتایى بە قسەكەى بوندار
ھینا و لە بن نیگای نادەلى كە لە بانىجە وەستابوو، لەغاوى
بەرەو دەرگای كۆلان راكیشا و لە دەرەو، پى لە ئاوەزەنگى
خست و لەشە كوتراوەكەى چالاكانە ھەلدايە سەر زینەكە
و سوارەكانى كە لە بەر پۆشنایى لۆكسەكەى بونداردا، بەریز
ئەھاتن ھەلسەنگاند و لەغاوى سووران. سەیدى تەلەفوونچى
لە بانى مائەكەيەو «ئۆغر بەخیر»ى لە خان نایب كرد و بە پى
راھاتن دەستى برد بۆ پۆپەى كلاوەكەى. بوندار وتى:

— چاوەروان پامانگرتن خان نایب. ئەلیم جیگەشتان بۆ
پاخەن.

خان نایب بى وەلام، دیسانەو سەرى لەقاند و پکىفى
پاوەشان. بوندار، ئەوا لە سەر سەكۆى بەر دووكانى ئەسلان
وەستا بوو و لۆكس بە سەر دەستەو، دەستەى جەندەرمە بەریز
لە دەرگای مائەكەى ئەھاتنە دەرەو و بەرپیانى ئەكرد. دواكەس
ئەسلان بوو بە سواری ئەسپى ئەربابى، خەرىك بوو ئاغزوونەى
قایشەكەى تەنگتر ئەكرد. بوندار لە سەر سەكۆكە دابەزى و
بەكپى بە ئەسلانى وت:

— بیانگىرەو! ئەمەوئ بیانگىرپىەو! بزەنم چى ئەكەى!

ئەسلان بە دواى دەستەى سوارەكاندا كە ھېشتا لەسەرخۆ
بە قەراخ رېزى راستە بىەكاندا بەرەوخواری قەلاچىمەن
بەرپۆەبوون، پکىفى راوەشاندا و بوندار چراتۆر بەدەست، چووە
ناوەراستى كۆلانەكە و ھەوللى دا دوا خالى رۆيشتنى سوارەكان
بخاتە ژىر چاودىرى و ئەمكارەى نە بە ئەنقەست، بەلكوو نىشانەى
نىگەرانى و دلەراوكىى بوو.

لە بانيجە، كە ئەپروانى بە سەر كۆلاندا، نادەلى
ئانىشكىكى لە لاکەلەكەى قەدىرەوہ كوتا و ئەماژە بە بوندار كە
ھېشتا دیوار و دارى بە تىشكى چراتۆرەكەى چراخان كەردبوو، وتى:
— سەبرى كە! ئەللى چراتۆرى بۆ بووك راگرتووە!
قەدىر خەندەيەكى تەوساوى كەرد و نادەلى وەرگەرا و بەرەو
محاجەرەى روو لە ھەوشە چوو و لەویش وەكوو ئاغەيەكى
بەدەمار وەستا و وتى:

— ئەھوى... شىوہەكەى ئىمە بەيىن!

مووسا سەبرى لالای كەرد و لالا چووە ناو چىشتخانە.
بوندار، وەكوو گورگى برىندار، توورە و ھەلچوو گەرايەوہ
ھەوشە و وەك بللى جگە لە خوى كەس جنىوہەكانى نابىسى،
بە بى پرىنگانەوہ نەراندى:

— شەلى بى كتىب! ئەللى لە زمانى ئادەمىزاد تى ناگا. گوى
لە قسەى مروف ناگرى! لەگەل بەردىش بدوى وەلام وەرئەگرى،
كەچى ئەو ئەللى لە لووتى پلىنگ داکەوتووە! ئازاوەگىر! گریمان
ھاوكاسەى شای بەرىنىش بووبى، ھىشتاش ئەو ھەمووہ تروفيزەى
پى ناوى. خو لەشكرى خانى سەمكۆت نەشكاندووە، رەحمە لە
باوك! ھەر ئەوہندەى لە قوچانەوہ ناردوويانە، كەس بە پىاو نازانى!

خو لە باوكى نادر خووش بى، ئەيھووۆ! تەن باب! جا برۆ تىر بنى
بە باوہ با قنت فىنك بىتەوہ!... وەرە ئەم چرايەم لىوہەرگەرە كورە!
ياللا ئىتر! ھەروا وەستاوى كە چى؟ ئەى ئەو عەباسجانە بۆ كوى
ملى شكاند؟ بابى پارووە نانىكەم بداتى قوزەلقورتى بكەم! خو

نهمزانی چ ژههری ماریکم خوارد. یاللا ئیتر! ئههوی کچی... های
 ئهفغانی، تو له کوئی؟ لالا، بللی تاو له مهیهک بگه شینیتتهوه ئهه
 کچه! خوشت شیوهکه بهینه سهر! تویش ئهه درگا بی خاوهنه
 داخه!... زهرکی ئاوم بدهری! ههمیشهی خوا ئهبی کراسی ترس و
 لهرز له بهر من دا بی. زووکه... هوی... بجوولهوه بیهه سهر ئیتر!
 بابقولی بوندار به بی ئهوهی خوشتی بزانی ئهلی چی و لهگهل
 کییهتی، پریشکهی تف و وشه له دهمی دهرئهپهپین له کاتیکا
 له دالانهوه بهرمو پلیکانهکان و بانیجه ههلهکشاه:
 — لهحنهتی خوا له من بی! به قوزهلقورت بی ئهه جوړه
 نانه...

قهدير و نادعەلی ههروا له بهر محاجه‌ره‌ی بانیجه وه‌ستابوون
 و به هاتنی بوندار، پرویان تیگرد و بوندار وهک بللی پیشتر قه‌دیری
 نه‌دیوو، له‌پر داچله‌کا و بو ئهوهی نه‌یخاته خوئی و وای دهریخات
 له گف‌تی خوئی پاشگه‌ز نییه، دریژه‌ی پیداه:
 — له قسه تی ناگا! ئاخ‌ر زمانیکی خوشت، پرویه‌کی خوشت...
 ئاده‌میزادیکیان وتوو. نه‌خیر! دانیشن، دانیشن، ههر لی‌ره؛ خو بای
 نایه، ههر لی‌ره دانه‌نیشن. مسوگه‌ر ئیوه‌ش نانتان نه‌خواردوو؟!
 پیاو له دین دهرئه‌کات! ئهوا شیو ئه‌هینن. خو من نهمزانی
 چیم خوارد. بوو به زه‌هرم. یه‌ک دوو په‌مپ بده لهو چراتو‌ره،
 قه‌دیر! ده‌ی... ده‌ی... بیهینن ئهه پاروو نانه ئیتر!... له قوچانه‌وه
 هاتوو! هاتوو و ئه‌یهوئی لی‌ره شا‌کار بکات. هاتوو و ئه‌یهوئی به
 شه‌ویک ههموو یاخیه‌کان راو بکات و برواته‌وه. فه‌رمانیشی له
 مه‌شه‌ده‌وه پییه. بو‌یه‌شه... وتم پاروو نانیک به‌یه‌که‌وه بخوین
 باشت‌ره. های... سه‌ید، سه‌ید!

سه‌یدی ته‌له‌فوونچی له سهر بانی مائی خویان خو‌یا بوو.
 بوندار هه‌لسا، گیوه‌کانی خسته سهر پیی و وتی:
 — زه‌نگی‌ک لی بده بو ئا‌غه. زه‌نگی‌ک لی‌ده تا نانیان نه‌هیناوه.
 بوندار، ههر بهو شه‌له‌زاوییه له پلیکانه‌کان غاری دایه

خوارهوه، له دالانهوه چووه چهوشه و هاواری کرد:
— ئه تانهوئ میوانهکان له برسانا دله کزئ بگرن؟! بجوولینهوه
ئیترا!

مووسا به سینی شیوهوه له چیشتخانه هاته دهرهوه
و بونداری تی تهقاند بو کولان و تای دهرگاکی مالی سهیدی
تهلهفوونچی دا بهیهکا و له پلیکانهکان سهرکهوت و تاویکیتر
ناو به ناو دهنگی که له بیستوکی تهلهفوونهکهوه قسهی نهکرد
بهرگوئی نادعهلی و قهدير كهوت.

— بیسمیلا. تا ئه و دیتهوه من و تو با خهریک بین!
مووسا گهراپهوه بو چیشتخانه و لالا قاپی دوکهی دا به
دهستییهوه و وتی:
— ئهمهش بهره، پیر بی ئیشهلا.

مووسا به لای کچه ئهفغاندا که تاوئههمهی ههئسوراند،
لارهولار تیپهپی، قاپی دوکهی برده سهر و دابهزییهوه و له
چیشتخانه جاریکیتر نوورجیهان مهنجهلی ناو تاقهکهی پیشانی
مووسا دا و وتی:

— تو ناتهوئ پاروویهک بخوی؟
مووسا دهستی برد بو مهنجهلهکه و وتی:
— پهلهم نییه. کارهکهم که تهواو بوو لهگهڵ خۆم ئهیهبم.
با توژی چۆل بی. بازاری شامه ئیره!
نوورجیهان کتری زمانهگاکی لای کوانووهله ههلگرت،
دهستی گرت به ئهژنویهوه و ناوچهوانی تیکنا، رابوو و له
چیشتخانه چووه دهرهوه و بهدل و به زمان نهفرینی کرد:
— خوا شیتت کا پیاوی زالم، خوا شیتت کا!

له دهرگاکه چووه دهرهوه، سهری کرد به ژوورهکهی خویدا،
شهکهت و ماندوو و نیگهران، به کچه ئهفغانی وت:
— کچم، سارا! ئه و دهفر و دهوریانه کو کهرهوه و وهره بخهوه.
هر لیره جیگهت بو دئهخهم. وهره، زووبه. من که خهریکم

ئەمىرم، مووسا. خاويه گيان... خاويه گيانم... ئازار... ئازار...
بوندار نه كه متر تووره، به جنيودان خوۋى كردهوه به مالدا؛
بهلام ئەمجارەيان نه به دەنگى بەرز، بەلكوو زۆر به كپى و وهك
بلىۋى لەگەل خوۋى بى:

— لە دەمى شەدەدا گىريان لى هيناوم، ژن حيزانه! لە
لايهكهوه لەشكر ئەنيرن و لە لايهكهوه فەرمان ئەدەن بەرى
بگره! سەرى لى بشيوينه! لە لايهكهوه گولمەمەد ئەخەنە بەر
گوللە و لە لايهكهوه به من ئەلین ئاگات لى بى، بىپارىزه! ئاخر
مەگەر من قونسوولى ئینگلیزم؟! ئەو شيوە ئامادە بوو يان نا؟
مووسا لە بەر ناودالان خوۋى لادا، رپى بو بوندار كردهوه و وتى:
— ئامادەيه بوندار، ماستاويشتم برد. راستى... ماهدەرويشيان
لە شار هينايەوه.

بوندار پى لە سەر يەكەم پىپليكان، گەرايەوه و پرسى:
— ئيتىر چى؟
— تاويك بەر لەمە بينيانم شيرۆ ئەيبردەوه بو مالەوه، به
سواری كەر.

بوندار لە پليكانەكانەوه چوو بەر لاهوى لەپيش
سينيهكه دابنیشى سەرى وەرگەراند بەرەو خوارەوه و وتى:
— كارەكانت تەوا بوو بچۆ بە دواى شيرۆدا، مووسا.
هەلچوونەكەى بوندار هيشتاش دانەمرکابوويەوه و وا پى
ئەچوو بە رادەيهك كلۆل بووه، كه سەرەراى بوونى قەدير و
نادەلش ناتوانى خوۋى رابگرى:

— منيان كردهوه به گزيچارى خويان، دەويت بابانە!
قەدير وتى:
— هەر كەس لە بىرى خوۋى دايە بوندار! وا ئەزانى ئالاجاقى
دلى بو تو سووتاوه!؟

بوندار پارووهكهى لە دەمىدا راگرت و وتى:
— باسى ئاغە نيه، قەدير خان!

— ئەي لە كى ئەوئەندە توورەي؟ رەنگە لەم خان نايە؟
ناوبانگم بېستووە كە زۆر گووزل و كەرخەسىنە!

— نەخىر قەدىر خان، نەخىر! خان نايب پياوى دەولەتە و
ئەرك و راسپاردەي خۆي ھەيە!

— كە وايە لە ئىمە توورەي كە خۆمان كىردووە بە مېوان!
— نانەكەت بخۆ قەدىر! نانەكەت بخۆ! من خۆ مېوان نەدىو
نېم. ئەوەي چاكە سالى بە دوانگزە خۆت شايەتى!

— وابزانم ئەم ئاشنايەت گولمەمەدى كەلمېشى،
ئاخىرەكەي دەستت بكا بە رونا! خۆت پىت وانىيە؟

— من چىم داوہ لە گولمەمەد، براگيان؛ من چىم داوہ لە
گولمەمەد؟ بۆ قىسەكانت سووك و سەنگىن ناكەي و دەري
ئەپەرىنى؟ كابراي رېگر چ پەيوەندىيەكى بە كار و ژيانى منەوہ
ھەيە لىرە؟ رۆژگارېك مامەلە و كرپىن و فروشم لەگەلىان ھەبوو؛
خوا عافووى كا ئەو رۆژگارە. رۆژگارېك بوو گولمەمەدەكانىش
و ھەكوو خەلكى تر پەنجەدەر بوون و پارووەنانىكى ھەللىان ئەخوارد
و سەرىشيان بەكارى خويانەوہ گەرم بوو. نەك ئىستە كە خەلكى
لە ترسى ئەوان خەويان نىيە. ئىتر من چ كارېكم بەوان داوہ؟!

— لەپر ئەبىنى ئەوان كاريان بە مروف ھەيە، بوندار!
— نووشى كە قەدىر خان، نانەكەت نووش كە. تا بەفر نەبارىوہ
كەس ناكاتە سەربان. نانەكەت بخۆ بابەگيان!

قەدىر پەنجەكانى لىستەوہ و پالى دا بە ديوارەكەوہ:
— خوا بەزىادى كا، بوندار. خوا فراوانى بخاتە مالى و سفرەت.
— نووشى گيان... نووش!

مووسا بە مەنگەلى ئاگرەوہ ھات بۆ بانىجە و يەكراسىت
چوو بۆ ديوەخان. مەنگەلەكەي لە شوينى ھەمىشەي دانا و
ھاتە دەرەوہ.

— چاي تازەش دەم كە. سەماوەرەكە ئەبى ھاتىتە كول.
مووسا چووہ ديوەخان و لاي سەماوەرەكە دانىشت؛ تا بوندار

بانگی کرد:

— وەرە کۆی کەرەوه، مووسا!

مووسا هاته بانیجه و بوندار له سهر سفرهکه ههڵسا،
گیوهکانی خسته سهر پێ و بهرەو دەرگای دیوهخان، وتی:
— وەرە ژوورهوه. چا لیڤهیه.

قه‌دیر و ناده‌لی سه‌یری یه‌کیان کرد، هه‌ڵسان و مووسا
قاپ و ده‌وری خسته ناو سینه‌که، هه‌لیگرت و به‌ پلیکانه‌کاندا
چووه خواره‌وه. ناده‌لی و قه‌دیر به‌رەو دیوه‌خان چوون و ده‌نگی
بوندار له ژووره‌وه هات:

— ئه‌ی ئه‌م پیاڵه نه‌شۆراوانه‌ت لیڤه داناوه که چی، کورپه‌!...
مووسا!

له‌به‌ر دەرگای چیشته‌خانه مووسا وه‌لامی دایه‌وه:
— به‌لێ بوندار!

ده‌نگی ناره‌زایی بوندار به‌رزه‌وه بوو:
— برۆ به‌ دواي شيرۆدا بلێ بێت. چوار پۆژ ئه‌وی لی نه‌بی ئه‌م
ماله ئه‌بی به‌ کاروانسه‌رای چوار دەرگا! هه‌لێ بانگی که!
مووسا سینه‌که‌ی برده چیشته‌خانه‌ی خامۆش، هاته دەرەوه
و له دەرگای هه‌وشه‌وه بو کۆلان و تا مایی ماه‌ده‌رویش یه‌ک‌بین
هه‌لات.

ماه‌ده‌رویش تازه له سهر جیگه خه‌وینرابوو و شيرۆ
ئه‌یویست پیاڵه‌یه‌ک چای بو ساز بکات. بابه گولاو به‌رامبه‌ری
ماه‌ده‌رویش پشت به دیواره‌وه دانیشته‌بوو، گۆچانه‌که‌ی له ناو
ده‌ستی‌دا راگرت‌بوو و نزای بو گیانی شيرۆ ئه‌کرد. مووسا له‌گه‌ڵ
کابرای نه‌خۆش چاک و خۆشی کرد و وه‌لامی‌کی کز و که‌نف‌تی
وه‌رگرت و په‌یامه‌کی بونداری دا به شيرۆ. شيرۆ که‌ره‌سه‌ی
چاکه‌ی لای ده‌ستی ماه‌ده‌رویش‌ه‌وه دانا، پلێته‌ی لامپاکه‌ی توژی
داکێشا و له سووچی دیواره‌که داینا و به بابه گولاوی وت چا بو
خۆی و ماه‌ده‌رویش تی بکات:

— دەس و چاوت بۆ ئەو ئەبن بابە گولۆ؟

— ھەر جۆر بوو پيالە چايەك لە كترىيەكە ھەر تىئەكەم،
باوكەكەم. من لە مالى سەمەد چاي خۆم خواردوو. خەمت
نەبى، بابە گيان. من ئاگام لە سەيد ئەبى. بۆ باوكەكەم، بۆ.
خا تۆ لە سەيد نەسینى. تۆ... خا خۆى ئەزانى كە... دلى
تۆ چەندە باش و پاكيە، كچم. ماھدەرويش ئەبى نرخى تۆ
بزانى. خا دوارۆزى بەندەكانى بەخىر بكات. ئەم سەيدى رۆلەى
پىغەمبەرىش چاك بىتەو. ئىشەللا، چاك بىتەو...

بابە گولۆ بۆ خۆى ھەر ئەيوت. چونكە مووسا و شىرۆ
ھەمانكات لە مال دەرکەوتبوون و ئەوا بە تاريكە ئەنگوستە
چاوەكەى دالانە كۆندا تىئەپەرىن. شىرۆ ئەوسا بىرى كەوتەو
تەنانەت بىژنگىك كای نەکردۆتە ئاخورى كەرەكە.

— كاتى گەرەنەو... پەيامەكەت چى بوو؟

شىرۆ خاوى كردهو و وتى:

— ستار ناوقەدېر چوو بەرەو قەلاتى خوينال. زانى كە
جەندەرمەكان شويىنى گولمەمەديان ھەلگرتوو. رۆيشت
بەلكوو ھەوالەكەى پى بگەيەنى، وابزانم. وتى بە تۆ بلىم نان
و ئاوى يەك كەس بىەى بۆ نزار. دلاوەر لەوى چاوەرپىە. قسەى
لفەكەت ئەو بوو تا جەندەرمە پىيان لە قەلاچىمەن نەبراو،
دلاوەر ھەر لەوى، لە نزارەكە بىيىتەو. ھەر ئەوەندە.

— پاشان؟

— ھىچى ترى نەوت!

مووسا چاوى ترووكان و لىوى خۆى گەست و وتى:

— زۆر چاكە... زۆر چاكە... چاكە. بەلام تۆ ئەبى لە بەردەستى

بونداردا بيت تا من بتوانم بۆ كاژىرىك خۆم ون كەم. بەلام ئەى
ماھدەرويش؟

— چوزانم؟! خەوى لى ئەكەوى ئىتر!

لە دالانەو بايان دا بۆ مەيدانى بەر گەرماو و پىيان ھەلگرت.

خاکی و بهراتی سالار رەزاق، بە قەراخی ناسکی مانگەشەودا
ئەهاتن. مووسا سالاوی لیکردن و تیپەری. خاکی پئی راگرت و
لە ماھدەرۆیشی پرسی. شیرۆ ئاوری دایەو و وتی هەر وەک
خۆیەتی. مووسا لە هەمان کاتدا دەسبەجی بە بیریدا هات
داوا لە خاکی بکات سەرێک لە ماھدەرۆیش بدەن و تۆزی لە لای
بمێننەو:

— پئی خۆش ئەبی سەیدۆکە، دلشکاوه.

خاکی وتی:

— خراپیش نالیی! ... ئا، بەرات؟

تیپەرین. کۆلان و دەرگا و حەوشە. لالا نەبوو. نوورجیهان و
کچە ئەفغان کپ بوون. مال خامۆش بوو. ئەو خامۆشیە مەگەر
جارجار بە فیشەیی لووتی پاتالیک بلەریایەتەو. مووسا شیرۆی
بەرەو دالان برد وتی:

— نادەلی و قەدیریش لەسەرن، خۆت پێشانی بوندەر بە.

چوونە بانیجە. مووسا لای دەرگاوە وەستا و وتی شیرۆ
لێرەیه. بوندەر وتی با بێت پیاڵەکان ببا و ئاویان بکێشی.

— خۆ کارت بە من نییە؟

بوندەر وەلامیکی روونی بە مووسا نەدایەو. رەنگە لە بەر
ئەوێ لە هەمان کاتدا شیرۆ چوو ژوورەو و پرس و جووی
ماھدەرۆیش هاتە بەرەو. مووسا لێی نەوێستا. وەک پشیلە
کشایەو و چالاک و بەلەز بە پلیکانەکاندا شۆر بوویەو،
چوو چێشتخانە، مەنجەلی گۆشتەکە و دوو نانی هەلگرت،
هاتە دەرەو و چوو ناو بەهاربەندەکە و لە ژوورەکەیی خۆی
لە چارۆکەییەکی پێچا و گریی دا. گریی چارۆکەکەیی گرت بە
دەستیەو و هاتە دەرەو. بە سەر ئاخووری ئەسپەکاندا بازی دا و
سووکەلە سەرکەوتە سەر دیوارەکە و بەو دیودا خزایە خوارەو.
خۆی تەکاند و لە تاریکی شەودا بە لێژایی شیوەلی چەمە و شکدا
خزایە خوارەو و بەرەوژوور بەرەو نزارەکە سەرکەوت.

له پېچې چه مه وشك بهولا، بهرداوژيک بو ريگهکه، لهو بهري گرده له يه کی نهوی و بهر بهر ه و خوار بهر ه و شور او، ليږه وار بوو. چه مه که نه گهر وشك نه بوايه به ستيني ناوه که به ناو نزاره که دا تيئه پهری. به لام به ستيني وشکی چه مه که، ئیستا کانی شيويک بوو که دارستانه که ی نه کرد به دوو به شه وه. مانگ نه گهر چارده بايه ت، نهک بهم جوړه گنج و که مبه ر، به ستينه که باريکه ناويکی پړدا به اتايه ت و سروه يه کی خوشيش به اتايه ت، به له ته بهر يه ک و مه شکو له يه ک ماستی خه سه و يه ک دوو قاپی ئاره ق و چهن پيال له، نه کرا به به زمی خوار دنه وه يه کی خوشد لانه، نزاره که لهو خاموشي و وشك و برينگيه دهر به يئرايه ت. بهر له مه، چهنده ها بنه پيال له به سهر خاکدا پرژيئرا بوو. هه تا ئیسته ش ناوبه ناو، شووشه شکاو له مبه ر و نه و بهر، نيشانی کوئی روظانی نوی نه ورؤزان بوون. ههندي جار ان کاتی نه و جوړه به زمانه، خودی بوندار ناوی قه لاجيمه ن هه لئه گه ريئته وه بو ناو شيوه لی نزاره که و رايه خي خوشخوري ئالاجاقی و ميوانه کانی له ته ختاييه که ی ناو دارستان دا رائه خات. جه لیل ئاغهی کور ی ئالاجاقيش، که جار جاره له گه ل ژن و هاوپيکانی خوی له شار نه دزيه وه، ته ختاييه که ی ناو نزاری، به ئيواران له بانيجه که ی مائی بوندار پی خوشتر بوو. له روظانی نه و جوړه سهيرانه دا له کور ه کانی بوندار شهيدا هاوپيال له ی جه لیل بوو و عه باسجانی که لایي خواداديش بو فرمان راپه راندن و سازکردنی به زم و بهرده ستی، لهو ناوه مشه ی نه کرد و خوله ی نه هات.

به لام نه مشه و، نه مانگ نه وهنده پر بوو و نه ناو به جوگه ی ليږه که دا رهوان بوو؛ بويه ش نه هه رای مه يخوران له ناو پوپ و گه لای دره خته کان دا نه گه را و، شهوی نه مشه ویش نهک هه ر وشک، له هه ميشه وشکتر بوو. په له په له ی په را گهنده ی مانگه شهوی ته ماویش سي بهری چر هه لیا نلوو شي بوو. جار ناودره خاکیه که ی وهک ري کاکيشانی ئاسمان، به کهند و هه له تی

بیاباندا تیئەپەری تا سەر بکا به ناو لیڤهکهدا و مووسا وهک شهوگهردیك ببا بۆ ناو نزارهکه. جییهکی چر و گومانای، به درخت و سیبهری شهوانهوه. تهنگه بهریکی نامۆ. بهلام کوئ؟ دلاوهر له کوئی ئەم نزارهدا چاوهپیهتی؟ پئی نهوترابوو. لای سهرهوه یان لای خوارهوه؟ بهرهو شۆراو یان له پیچی دۆلی چه مهکه؟ لای گرده لهکه یان تهختاییهکه؟ لای گۆلاوهکه یان... کوئ؟ دلاوهر له کوئی شهوهزهنگی ئەم نزاره چاوهپروانی مووسا ئەکا؟ گهشت و شهوگهری بی ئەنجام. سپینداری سهر له حهوا. دهنگی نامۆ؛ گومانی دهنگ. بۆژۆی کپی پیستی درهختهکان. ری بهرهو کوئ ببات؟ رهنگه ئەوه دلاوهر بی لهو ئەگهری. بهلام دلی نه ئەبوا بهو هیوايه خوش بکات. بۆ به ناو بانگی نهکات؟ بۆ نا؟ — ئەهۆی... ئەهۆی... دلاوهر های ی ی... —

نه. وهلام نهبوو. سوورپکی تر به ناو دارهکاندا. جاریکی تر بهملا و ئەولادا. وهستانیکی تر له بهرامبهر شهنگه بیهکدا و دیسانهوه ناوی دلاوهر به دهنگی بهرز، جاریکی تریش. نهخیر! وهلام نهبوو. به شاخی چهماوی داریکدا هه لگهرا و ناوی دلاوهری به دهنگی بهرز بانگ کرد، به هیوای دهنگدانه وهیهک. بهلام ههر هیچ. جاریک و جاریکی تریش. نهخیر! «ئاگریک ئەکه مهوه. ئەبی ئاگر بکه مهوه. دی بۆ لای ئاگرهکه!»

مووسا له دارهکه دابهزی. چارۆکهی نان و چیشتهکهی هه لواسی به لقى داریکدا و کهوته کو کردنهوهی چیلکه و گهلا، پووش و په لاشیکی نایه سهریهک، داگیراند و فووی لیکرد. ئەوهندهی پی نهچوو گری ئاگر له دلی نزارهکهدا بلیسهی کیشا و مووسا بۆ ئەوهی ئاگرهکه نهکوژیتهوه، کهوته کو کردنهوهی دار و ئیزنگ له لقه شکاوی دارهکان. درک و قنه لاشک و پیستی سپیندار. پاشان چارۆکهکهی داگرت و کردیهوه و مهنجهلی له سهر بهردیک لای ئاگرهکه دانا و به لایهوه دانیشیت. پشتی دا

به قەدى دارىكەوه و تازه گەرانى نەرم و خوۆشى ماندووتى لەژىر
پيىستىدا هەست پى ئەكرد. وايزانى گەردىلەى نامۆ لە ناو گيانىدا
كەوتنە جوولە. شەكەتى، شەكەتى. ئەو شتەى به دريژايى رۆژ
دەرفەتى خوۆ دەرخستنى پەيدا نەكردبوو. پانيەى سەر خوۆبەخوۆ
پالى دا به قەدى درەختەكەوه و كلاًوەكەى دابەزى بۆ سەر برۆى و
چەناگەى كەوتە سەر چالى سىنەى و ئەوەندەى نەبرد پيلووەكانى
لە ماندوويى خەودا قورس بوون.

— تۆ... كيى؟! —

به دەنگى خوۆش ئاوازي كابرا، مووسا چاوى هەلبىرى و وړ
و بى ئەقان، به شەپۆلى ترسى خافلگير بوونەوه، پەنجەى نايە
سەر عەرزەكە و لەشى راکشايى هەليئا و قاچەكانى كوۆ كردهوه
و دەستەكانى به دەور ئەژنۆيهوه ئالقە كرد و خامۆش و — تۆ بلى
حەپەساو — راما.

كابرا، لەو بەرى ئاگرەكە و لە پشت قەدى درەختىك و
بەرامبەر به مووسا، ئەتوت پەناى گرتووه. مووسا ئەيتوانى لە
نيوه زياترى روخسارى ببينى، به ريشى سىخى گەنمى و برۆ و
برژانگى خاكى و هەروەها بريسكەى بەدگوماني چاوهكانى لە بەر
رووناكى تىپەرى بليىسەى كز و كورتدا، هەرچەند ماوهى نيوانيان
رپگەى به ساخكردنەوهى رەنگى چاوهكان نەئەدا. دەستى كابرا به
قەدى دارەكەوه قاوهيى بوو و كوۆلكەيهكى بۆرى يەكپارچە باسكى
داپۆشيبوو. دەستى راستى لە نيگاي مووسا ون بوو و رەنگە
لە سەر چۆكى يان لە سەر عەرزەكە دانرابوو و هەموو لەشى
دارەتكي ئامادەى پەلاماردانى هەبوو؛ بەجۆرىك كە مووساي ناچار
كرد شتتيك بلى، يان كاريك بكات:

— تۆ... وايە خوۆتى؛ دلاوەر! لەو شەوه، شتتيكەم لە بير ماوه،

كە ئىدەر

بەرگى شەشەم

بەلى!

دلاوەر داس بەدەس هەر به دانىشتنەوه هاتە ئەمبەرى دارەكە

و به بى ئەوهى چاو لە مووسا بترووگيى، پرسى:

— چیت له گهل خوت هیناوه؟
 مووسا سفره ی نان و مهنجه لکه ی بو دلاوهر راگرت و
 خوښی له نزیکیه وه دانیشته و وتی:
 — له وه زیاترم بو نه هات.
 دلاوهر به وه لامدانه وه خو ی خه ریک نه کرد. چوکی دادا،
 دهستی برد و سفره و مهنجه لی هینایه به رده می، نانه که ی کرد
 به چوار پارچه وه و پارووی گرت. دلاوهر سهر و هوښی به خواردن
 بوو و مووسا نه یتوانی جار جاره چاوه گرده کانی خافلگیری نیگای
 خو ی بکات به و گومانه وه که له بیلبله ی چاوه کانی دا نه لهرزا.
 زوری پی نه چوو، دلاوهر نان و چیشته ی به چوار پارو و ته و او کرد و
 په نجه کانی لسته وه و چوکی له سهر عهرزه که هه لگرت.
 — له وه زیاترم بو نه هات.
 دلاوهر، نه له وه لامی مووسا دا پرسپاری کرد:
 — نه یوت که ی نه توانم بیلم بو قه لچیمه ن؟ پینه چی نه لیلم.
 مووسا سووچه کانی چاروکه که ی له دهوری مهنجه لکه ی
 گری دا و وتی:
 — نه. هیچی نه وت.
 — خو یت بینی تو؟
 — نا خو یم نه دی. په یامه که یم پیگه یشته.
 — نا، خو یت نه دیوه؟ باشه... هه والی میوانه کانی نه ربابت؟
 جه نده رمه کان نه لیلم!
 — نه وان... جاری رو یشته ن!
 — نه ی... نه ترانی که ی نه گهرینه وه؟ نه یانوت؟
 — نه. هیچیان ئاشکرا نه کرد.
 — چوون... به دوا ی گولمه مه ده کان دا؟
 — نازانم... من نازانم!
 دلاوهر، ته لاشه چیلکه یه کی وشکی کرد به نیوان ددانه کانی دا
 و وهک بللی له گهل خو ی، وتی:

— من ئەزانم... من، ئەزانم!

مووسا چارۆكهكهى گرت به دهستهوه، ههلسا و وتى:
— پهياميک... شتيک... کاريک؟ ئەکهومه درهنگ. من ئەبى

برۆم.

دهنگيکى پهريپوت و وشک، به تهوسهوه وتى:

— دلاوه به تهنه جى ئەهيلى و ئەروى؟! ئەرى؟

مووسا گهرايهوه بهرهو دهنگهكه. عهباسجاني كهلايى
خواداد، راست له پشتي سهريهوه، لاي درهختهكه وهستاوو.
مووسا وهك بليى رچا و دلاوهريش له زمان كهوت و له كاردانهوهى
سروشتي خوىدا، تهنه توانى دهس بو داسهكه ببات، راست
بيتهوه و وشك راوهستى. عهباسجان ههروا كه بوو، به بى
ئهووى دهري بخت ئاخيزه لهپرهكهى دلاوهر دايجلهكاندوو، به
سهريداخستوووه هاته بهرهوه، دوور له ئاگرهكه دانىشت،
چيلكه داريكى له بهرپيى ههنگرت، ههليداه ناو ئاگرهكه و وتى:
— زستان... زستان، ئاگر زيڤه. كهيفى ههيه. بهلام ئيسته...

تامى نيه. له ماچى پاش گان ئەچى؟ وانيه؟!

عهباسجان ئەوا سهري ههليئابوو و سهيري دلاوهري ئەکرد.
دلاوهر، بهر لهوهى عهباسجان سهيري بكات، له ئەهووهى و
سسستى دهنگ و ههنگاوهكانى عهباسجان هاتبوويهوه به خوىدا و
پهشيمان لهو كاردانهوه توندهى خوى ههستى ئەکرد ههلاواسراوه.
دارهتيك كه عهباسجان زور بهباشى ههستى پى ئەکرد و ئەيزانى
به دهريزكردى كابرآي شوان لهم دوخه، ئەتوانى متمانهى
به دهست بهيىنى و راكييشى به لاي خوىدا. بويه جگه رهكهى به
چيلكهيهكى بليسهدار كه له ئاگرهكه ههليگرت، ههلكرد و وتى:

— بو دانانىشى؟ ئاسووده به كاكى من!

لهم گوتهيهدا كه پرووى له دلاوهر بوو، ههلبهت عهباسجان
سهيري دلاوهري نهکرد. بهلكوو پروو و نيگاي له مووسا بوو كه
وهكوو ههماريكي نهفرهت له شويني خوى وهستاوو و شانه زهليل

و داشۆپراوهكهی عهباسجانی به نیگا ئهجاوی. ئههوهنکردنهوهی ههلوێسته سههرهپۆكهی مووساش، كه بهو جوړه خافلگیری چاو و دهنگی عهباسجان بوو، کاریکی دژوار نهبوو. بۆیه بۆ ئهوهی دهرفهتی زماندریژی بهم شاگردده تهونكه ره نهدابێ كه ئارامیهكه تێك بدات و ههمیش بۆ ئهوهی كه دهنووكی به خهنجهری سووكایهتی قرتاندبێ، وتی:

— به ئهربابت هیچ نالێم لهم بابتهوه؛ ئهویش له بهر گولێ رووی دلاوهر خان، برۆ... برۆ ئهگهر ئهتهوێ برۆی!
رووی كرده دلاوهر و بهویشی وت:

— سهبارهت به تۆیش هیچ نالێم. من پازدارم! دیاره داسهكهت تیژ كردوووه بۆ دروینه؟ بیده با بزانم! ها؟ چاكه... با بهخۆت بێ. كارم پێی نییه. با بهدهس خۆتهوه بێ. باشه بۆ دانانیشتی؟
دانیشه، بهراست...

لێرهدا عهباسجان دهستی كرد به گیرفانی دا و وتی:
— ...منیش تۆزێك نانم بۆ هیناوی. بهلام ئیسته ئهوا تیری. دهی، كه ئهتهوێ ئهمسال درهو بكهی؟ رهنگه له سههر دهشتی ئالاجاقی، وایه؟... تۆ كه ئهتویست دروینه بكهی بۆ لێره ماووتهتهوه؟ بچوايهتی بۆ قۆچان خۆ زۆر باشتتر بوو! باشتتر نهبوو!
دلاوهر دووری عهباسجان شانی دا به دارهكهوه و وتی:
— هاتووی شوینی من ههلگری، ها؟!!

عهباسجان به خواری سهیری كرد و بزهیهکی تهوساوی به دهمییهوه وتی:

— شوینی تۆ؟ بۆچی؟ مهگهر چیت كردوووه تۆ؟ بهس له بهر ئهوهی له چهپس ههلاتووی؟! نه، تۆ خۆ زهرهر و زیانت به كهس نهگهیشتوووه. جگه لهوهش ئهم مهلبهنده ههمووی ئهزانی كه ئهوان، مهبهستم گولمهحهمهدهكان تۆیان كردوووه به بهردی سههر سههۆل و خودی گولمهحهمهدهش ستاری پینهچی ههلی هیناوو. ههموو ئهمه ئهزانن. خۆیشت كه باشتتر له من ئهزانی، نازانی؟!!

دلاوهر تهختی ناوشانی نا به دارهكهوه، نهرم و ئارام داكشا،
سهری داخست و نووکی داسهكهی له سهر خاكهكه وهك پهپرگار
گهړاند. عهباسجان نهرم و خاموښ، به بئ ئهوهی ئارامیی دلاوهر
تیک بدات، ههلسا و چهند ههنگاو بهو رپدا رپوښت كه مووسای
پیا رپوښتبوو. گوئی ههلهخت و نیگای له تاریکيهكه زهق
كردهوه؛ تاویك وهستا و هاتهوه. لای دلاوهرهوه له سهر عهرزهكه
دانښت و وتی:

— منیش لهو رپگهیهوه هاتم كه تۆ هاتی. من، سوار بووم.
بینیتم دات به لاریكهدا. ئازووتم لهگهلت بدویم، بهلام به خۆم
وت با تهنهاییهكهی لی تیكنهدهم. بویهش بهرپی خۆمدا رپوښتم
بۆ قهلاچیمهن بۆ ئهوهی بزانه لهوئ چ باسه، پاشان بيم بۆ
لات...

— بینیم کاتیكه هاتی!

عهباسجان چاوی له بهر نیگای دلاوهر كه لیی مۆر ببوویهوه
داخست و وتی:

— دهی دهی... چاوت تیژه! جا بللی بزانه ئهتوانی ببینی مووسا
له پشت کام دار خوئی داشاردوو؟ سهیریك بكه!
— ئهو رپوښت!

— نه! خوشباوهر مهبه. من ئهو توخمی جنوکهیه له تۆ
باشتر ئهناسم. سهیری ئهوهی مهكه خوئی کردوو به مهره
مردوو. نامهوی گوئی له قسهكانمان بیّت!
— قسهی چی؟! خو ئیمه قسه ناکهین؟
— ئهمهوی له ئیستهوه قسه بکهین!
— ئهمانهوی قسهی چی بکهین؟

— باسی کار. ئهتهوی بچيته سهرکاری ئاغهی؟

— چۆن کاریک؟

— شوانی... رهنگیشه جووتیاری!

— جووتیاری؟ لهجیی کی؟ جووتیارهکانی ئالاجاقی خو ههر

هه موویان کراون به په ته وه!

— رهنگه چاره نووس وایی تۆ بچیته جیی یه کیان. جیی عه لی
خاکی!

— که وا بوو... ئەمه خو ئیتر شار د نه وه ی پئ ناوی. بو وا به
دزه دز باسی ئەکه ی؟ به لئ ئەمه وئ و له خواشم ئەوی!
عه باسجان نیوه جگه ره که ی که به سه ری په نجه کوژاند بووه.
دیسان داگیرساند و تاویک به ئەنقه ست و توو یژه که ی راگرت و
پاشان وتی:

— من ئەتوانم بو ت ریک بخهم. بو ت دروست ئەکه م. که
بو شتم دروست کردی خودی ئالاجاقی له لای سه روکی جه نده رمه
له روو ره شی دهرت ئەهینئ. ئەمشه ویش پیویست ناکا لی ره
بمینیته وه؛ خو م ئەتبه م و ئەتده مه ده س بوندار. جگه له وه خودی
خان نابیش له خوی گه ره که که چاوی پیت بکه وئ. ئەتوانی
زور یارمه تی بکه ی؛ هه رچه ند... پاشتر، پاشتر نه ک هه ر خان
نایب، هه ر که سی تر که بی به به رپرسی گرتنی گولمه مه د،
پیلاوت ئەخاته سه ر چاوی. خو ت باش ئەزانی ئەم جه نده رمانه
"پسپوړیان" له گه ل نه بی، بز ن له په مه تو مه جیا ناکه نه وه.
بویه شه نرخ ی یه کی وه کوو تو زور به رچاوه. تویش خو م ئەزانم
دلت له گولمه مه د پره. هه موو که س ئەزانی مارالی عه بدوس
ئهبوا سه ر له سه ر سه رینی تو بکات نه ک وه ک ئیسته له بن
رانی گولمه مه ددا بی!

— باسی ئەو مه که! باسی کاری خو ت بکه!
عه باسجان، له بن توو ره ییه شاراوه که ی له چاو و گوته ی
دلاوه را بوو، هه لسا و وتی:

— هه موو مروقیکی به ویزدان ئەزانی مارال ئهبوا ژنی تو بی.
چیرۆکی مارال دزینه که ی گولمه مه د هه موو که س ئەیزانی.

دلاوه ر ددانی له کیره وه هی نا و وتی:

— په مووت له گوئی دایه؟!

عهباسجان وهك بلیی هەر به راستی قسهكهی دلاوهری
نه بیستوو، وتی:

— دهی... ئەتهوئ چى بکهی؟ هەر ئیسته دئی بچین بو لای
بوندار و له پروورهشی دهرت بهینم یان ئەوهی...
دلاوهر خیسهی له خاک وتی:
— ئەمشه و ئەمینمهوه!

عهباسجان پانتۆلهكهی تهكاند. پارووه نانهكهی له گیرفانی
دهرهینا و لای دهستی دلاوهرمهوه داینا و له رویشتن دا وتی:
— دیداری ئەمشه و هەر لیڤه ئەکهین به ژیر خاکهوه. خوا
حافیز تا بهیانی.

دلاوهر خامۆش ما و عهباسجان له نامۆی شهوهزهنگی
نزارهكهدا ون بوو، بهو گومانیهوه كه مووسا له پهناى یهكێك
لهو دارانهدا خۆی ههشار داوه. بۆیه له رویشتنی به ناو چال و
چۆلهكاندا، زۆر به وردی له نیوانی دارهكانهوه سهیری ئەملا و
ئەولای ئەکرد.

مووسا، ئەگەر خۆشی داگرتبا، هیچی تازهی له قسهكانی
عهباسجان و دلاوهر دهس نهئەكهوت. سههرهپای ئەمهش، خوینی
جهوان لهو خافلگیربوونه وهها هاتبوو یه جۆش كه ئەگەر پهروۆشی
نهپه نهپری بونداریش نهبوايه؛ دیسانه وهش جهر بهزهی ئەوهی
لهخۆی دا شك نهئەبرد بهر بهرهكانی لهگهڵ عهباسجانی كه لای
خواداد بكات. خافلگیربوونی مووسا له لایهن عهباسجانهوه
واى لیكردبوو، بیر و هۆشیکیشی ئەگەر ههبوو، ببی به رق
و دوژمنیهکی درندانه. دهرکهوتنی بهوهختی عهباسجان له ناو
دارستان، نهك له سههر بناغه ی بیرکردنه وهیهکی ژیرانه، بهلكوو
به ههست و گومانیکی خیرا مووسای تیگه یاندبوو كه كۆری
كه لای خواداد پیشتتر شوینی هه لگرتوو و هەر له ئیوارهوه ئەوی
خستۆته بن چاودیڤری خۆی و ئاگای له هه موو هاتوچۆیهکی بووه.

ھەرۋەھا ئەۋەشى زانیبوو ەباسجان ئاگای لەۋە بوو دلاۋەر لە
 نزارەكە خۆی شاردۆتەۋە و تەنانت ئاگای لە بادانەۋە سىتار بەرەو
 شارپى زەغفەرانى و كەوشەنى قەللى خوينالىش بوو و بىگومان
 ئاگای لە پەيامى سىتار بۆ مووسايش ھەبوو. ھەرچى چۆن بى
 ئەۋەى كە ئەگەر رووى نەدبا باشتر بوو، رووى دابوو و مووسا
 دەسلەللى رىگرتن لەو شتەى نەبوو كە رووى دابوو. خوڤاردنەۋە
 بىھوودە بوو و نەئەبوايە لە سەر چوۋە بچى. بۆيە لە قوۋللى
 ھەستى رەشى نەفرەت و دوژمنايەتى، تاقە رىگەيەكى ئەھات بە
 مېشكى مووسادا، ئەۋەبوو كە لەيەكەم دەرەتدا، ئەو رووداۋە
 بۆ سىتار و، ئەگەريش نەكرا بۆ بەلخى يان خاكى بگيرتەۋە. بەر
 لەۋە بەلام، مووسا ئەبوا خۆى پيشانى بوندار بدا، كە شەو تى
 ئەپەرى و بوندار ھەزار كارى لەپيش بوو ئەمشەو. ھەرچەند
 مووسا ماندوۋى رۆژى درىژ، ئەبوايە بە زووترين كات سەر بنيتەۋە
 و بۆكارى بەياني ئامادە بى، شان بە شانى شىرۆ كە گەرابوۋيەۋە.
 لە چەپەرى بەھار بەندەكەۋە ھاتە ھەۋشە، مووسا دەرەگى
 پى نادەلى چوارگوۋيشلى و قەدىرى لە پليكانەكانى بانيجە
 بەرگوۋى كەوت. مووسا لە بن ديوارەكە راۋەستا تا ئەو دووانە لە
 دالان دەرەكون و بە رپى خوياندا برۆن، كە ھاتن و بەرەو كوۋلان
 چوون. بە دواياندا شىرۆ لە دالان ھاتە دەرەۋە و پاشماۋەى قاپ و
 ئامانەكەى بە دەستەۋە، بەرەو دەرەگى چىشتخانە چوو. مووسا
 تارمايى بوندارى بينى لە بانيجە و بەر لەۋەى نادەلى و قەدىر
 دەرەگى ھەۋشە بە دواى خوياندا داخەن، توورە لە قەدىر، بە
 نادەلى وت:

— جيگەت ئەلیم لە دیوہخان بۆ راخەن.

نادەلى بە بى گویدانە گوتەى خالۆى، شان بە شانى قەدىر

رۆيشت.

— مووسا! مووسا!

توورەيەكەى بوندار لە گەفتىدا بەرامبەر خوشكەزاكەى،

به جاريك به هه موو تالّی و تفتی خوڤه وه له ناوی مووسادا خوڤی
نوانده وه:

— له كامه جهه ننه می تو، مووسا؟!

— لیږهم، بوندار!

مووسا له بن دیواره كه وه هات و خوڤی پيشانی بوندار دا:

— به لّی... بوندار؟

بابقولی بوندار له کاتيکا بای له هه ردوو کونه لووتی دا
ئه سووړاند و ئه مه نيشانه ی هه ميشه یی خورینی مه لاشوو و
بانی گهرووی بوو وتی:

— من ئه پۆم رابكشيّم و چاوّيك گهرم بكهم. شيرو له دالان
بپهړينه وه و بيبه وه بو مالّه وه. بلّی توژى قهند و چاش هه لگري،
هه م برى نان و ئه گهر مابى په تاته و گوشتيش. پاشانيش...
ژنه كان خه وتوون؟!

— به لّی بوندار.

— پاشان... وه ره بو سهر با پيّت بليّم!

مووسا هه لات بو دالان و خوڤی گه يانده بانيجه و لای بوندار.

بوندار شيوه ی ئاخافتنی گوږی و وتی:

— پاشان بچو سهر پيّي قه لات و بزانه هه والی ئه مانه هه يه
يان نا. هه ر نه بى يه كيان ئه بى بگهړي ته وه. ئه سلان يان شهيدا.
قوربان به لووچ و يه كيک له پياوه كانى گولمحه مه د. بو ويّنه
كوږى گولخانم، برياره وشتره كان بار بهيّن ئه مشه وه. ئه و رهنگه
له لاريوه بيّت. دهنگى هه ر كاميانت بيست خوّت بگه يه نه و
هه لم سيّنه... شتيكى تر!

مووسا ئاوږى دايه وه و ئه و وتی:

— ئاگات له هاتنى به لووچ و كوږى گولخانم بيّت. بلّی باره كان

كه ليدهر

به رگى شه شه نه

له ده رگای پشتي به هار به نده وه بهيّن. ده رگای كوّلان بو خان نايب
و جه نده رمه كانى كه گه رانه وه. به قوربان بلّی وشتره كان هه ر
له وى يخ بدا و كالاکان ببات بو هه مار. گويت لييه چيت پى

ئەلئیم؟

— بەللی تئ ئەگەم.

— رەنگە خان نایبیش بگەرپتەو. بە بەلووچ بللی نامەوئ

چاوی بە هیچ بکەوئ!

— پئی ئەلئیم بە سەر چاوا!

بوندەر بە خرخریک لە بنی لووتیدا، لە مووسا دوورکەوتەو
و خۆی کرد بە بالەخانەدا. مووسا بۆ جی بەجیکردنی فەرمانەکە
دابهزی و شیرۆی تەنها و کزۆلە لە لای چیشتخانە بینى. مووسا
بە شیرۆی وت:

— خۆ بیستت بوندەر چی وت؟! قەند و چا و نان و ئەگەر مابئ
خۆرشت بۆ ماھدەرویش. ئەو ئەتر نکوولئ ناوئ. ئیستە ئەرۆم
ئەینمە یەک.

بە بئ چاوەرپیکردنی وەلامی شیرۆ، خۆی کرد بە چیشتخانەدا
و تاویکی تر بە هەمان چارۆکە و مەنجەلەو هاتەو دەرەو:
— مشتیک قەندیشم لە قەندانەکە کردە ناوئ. بگرە با
برۆین. مەنجەلەکەى من بەیانى بهینەو. با برۆین. عەباسجانیش
لە ناو لیڕەوارەکە خافلگیری کردین. برۆ با برۆین!
— خافلگیرتانی کرد؟!

مووسا دەرگای کۆلانی بە دواى خۆی دا راکیشا و بە نەفرەتەو
تفیکی هاویشتە بن دیوارەکە و وتی:

— گلاوی خویری! هیچ و پووچ! لەو ئەترسم پۆژیک هەر
خۆم بیکۆژم ئەو کوری زۆلە، میشی سەر گوو!

شیرۆ لە دلەو ئەکۆلا و لیوی بە مۆر، لەتەک مووساوە
رپی ئەکرد. لە پیچی کۆلان بۆ مەیدان، لە ناو دەرگای گەرماووە،
سووری ئاگری جگەرەیهک ئەتوت قامکە چوو بە چاوی مووسادا.
بە گومانی ئەوێ کە عەباسجانە و لە چالئ گەرماودا خۆی
مەلاس داو، تفیکی تری کردەو و جنیویکی لە بن ددانیهو
هاویشت و بە دواى شیرۆدا لە مەیدانەکە تیپەری و لە تاریکی

دالانه كوڻدا ون بوو.

له پشت دهرگا، مووسا وهستا و خواحافيزی کرد. شيرۆ چوووه ژوورموه و مووسا دهنگی دوعا و نزاى بابه گولآوى بيست كه له بهر پيى شيرۆ ههلسابوو و ديار بوو ئهيوبيست بروتاهوه. مووسا وهرگهرا و پيى ههلگرت. دالانه كوڻ، رهنگه پيشتتر ئهوهنده تاريك نهبوو. كهچى ئيسته نووتهك بوو و له ههميشهش نووتهكتر. رهش و قير. شتيكى وهكوو ناو گوڤر. ههستى ترس، مووسا لهپر ههستى بيگانهى ترسى له تهنيشت خويهوه بينى. پيى تيژ كرد، بهلام به ناخافل دهستيک پرى کرد به قولدا. مووسا به نهريهكى ترسهوه كهوت به دوا و پشتى تهخت بوو به ديواره پووکاوهكهوه. ههستى کرد لهترسانا وها ئهلهرزى كه ناتوانى به سهر پيوه رابوهستى؛ ئهژنوكانى ئهتوت شهپله لى داوه و سينهى به گوشارى ليدانى بى ئوقرمى دلى خهريك بوو بتهقى.

— چوڻى... پالهبان!

به توورپهى و ههلساخانهوهيهكى بى پاده، قهلس و وهپهز، مووسا يهك به خوى نهپاندی و وتى:

— تو چيت له من ئهوى خوڤرى؟! خهريك بوو دلم بتوقينى!
بو بووى به بهلاى گيانى من، بو؟!

عهباسجان، بو ئهوى توورپهى و ههلوونهكهى مووسا دامركينيتتهوه، هيچى نهوت و له بهر ناودالنهكهوه بهرمو سووچى مهيدانهكه ههنگاوى نا، لهوى به بيانوى دهرهينانى تاى گيوهكهى وهستا و وتى:

— چاوهپيم ئهکرد شيرۆ بگهيهنيتتهوه و ههوالىكى ماهدرويشيش بپرسى!

مووسا، هيشتاش توورپه له ناودالنهوه پيى نايه ناو مهيدانهكه و بهر لهوى تيژ و وهپهز به بهرامبهر عهباسجاندا تپهپرى؛ به ههمان شيوهى پيشوو بهلام توژيک ئارامتر وتى:

— ئيتر کارت به چىترى خهلكى ههيه؟!

عەباسجان خۆلى ناو گىۈەكەى تەكاند، كرديەوہ سەرپىى
و وتى:

— منىش پىم ناخۆش نەبوو سەرپىكى سەيد بەدم. خىرى
هەيە. غەربىي ئەم گوندەيە، سەيدۆكە. بەلام كە تۆ گەرپايتەوہ،
زانىم ئەبى درەنگ بى.

عەباسجان بە دواى قسەكەى دا كەوتبوويە تەك مووسا
و دوابە دواى ھەنگاوى ئەنا. لای سووچى دىۋارى گەرماوہكە،
بىمىنى بۆ جۆگەكە، مووسا پىي سست كرد و خۆى خرکردەوہ و
رپوى كررە عەباسجان كە بە دواى دا ئەھات، ۋەستا و بە دەنگىك
كە ھىشتاش لەرزىنىكى پىوہ بوو، بەلام لاواز و ترساو نەبوو،
راست چاوى برپىە ناوچاوى و وتى:
— قسەى كۆتاييت بكە! چيت ئەوى؟!

عەباسجان بەرەو جۆگەكە بە بەردەم مووسادا تىپەرى و
وتى:

— كورپى سالار پەزاقەم بىنى. لەگەل بەلخى و خاكى
ئەرۆيشتەن، لىرەوہ. ۋابزەم چوون بۆ مالى خاكى. تۆيش و تەم
رەنگە... ناتەوى بچى بيانىنى؟
مووسا بەرەورپوى چوو و پرسى:
— ئىتر چى؟!

عەباسجان، بە بى ۋەلام بە شانى راستى كۆلانەكە، بەژىر
رپىزى راستەبىەكان، بەرەو خوار كەوتە رپى و مووساش بە لای
چەپى كۆلانەكە پىبەپىي عەباسجان رپويشت. عەباسجان بەو
بىرەوہ كە مووسا بەرەو مالى بوندار، بۆ خەوتن ئەروا، خامۆش
ببوو و سەرى داخستبوو. بەلام ئەوا ئەيبىنى كە مووسا بە
پىچەوانەى بۆچوونى ئەو، بەرەوخوار بۆتەوہ. ھەنگاوى لەگەل
رپىكخست و نىگای لە دىۋارە كورتەكەى باخچەى بوندار ۋەرگىرا
و بە مووساى وت:

— خۆ و تەم بەلخى لە مالىەوہ نىيە، ئىتر ئەو پەلەپەلەت لە

چییە؟!

— کئی پئی وتی من ئەمەوی بچم بۆ مائی بەلخی؟!
— وام بیرکردهوه بهرهو ئەو لایە ئەچی! پیم وابوو نەخشەیهک
لە سهرت دایە که نەخشەیهکی خراپیش نییە!
— ورده ورده ناو میشتکی خەلکیش هەلئەکوۆلی؟!
عەباسجان بە پیکەنینەوه وتی:

— تەنها تۆ نیت. هەموو کەسیک نەخشەیهک لە سهری
دایە که بە ئەوینی ئەو نەخشەوه هەنگاو هەلئەگرێ. ئەگەر تۆ
لە ناودالان بەو جوۆره ترسایت و قیژاندت، زیاتر لە بەر ئەوه بوو
کردهوهکە ی من، نەخشەکە ی ناو میشتکی تۆی پچراند! کاری ناو
میشتکی مروۆف جوۆریکە وهکوو کاری دەس و پێ و ئەندامەکانی
تری ئینسان. راجلەکی، باش کار ناکات. گویت لیئە؟ بۆ وینە
تۆ، وای لە بیرى نیرگزی کچه گەورە ی پالەوان و خەریکی بە
بیر و ئەندیشە لەگەڵی ئەدووی. بەلام لەپر چاوت ئەکەوی بە
رەشەماریک! دیارە ئیتر، میشتکت دائەتروسکی و هەموو نەخشە
و بەرنامەکانی بیر و ئەندیشەت لیک ئەپچرێ و تیک ئەچی!
هەلبەت ئەمەش تی ئەپەرێ و دیسانەوه نیرگز دیتەوه بۆ ناو
ئەندیشەت و دیسانەوه میشتکت کاری خوێ دەس پێ ئەکاتەوه.
بەلام... زۆر حەیفە که برسیتی بەو جوۆره کچه ی تواندۆتەوه و
وای لیکردوو؛ ئەگینا کچیکی زۆر باش و رەنجدەرە. هەم گەنجە
و هەم شوخە، هەمیش هونەرمەندە. ئەم تەونکردنە بۆ خوێ
هونەریکی کەم نییە! ئەگەر ماوێهەک شیو و چاشتی تیر و گەرم
بخوات و ئاو و رەنگیک بهینیتەوه، ئیتر هیچ کیماسیەکی نییە.
هەر دووکتان هونەرمەندن. ئەتوانن هەر لەم هەمارە ی بەلخی

١٩٢١

کە ئێدەر

بەرگی شەشەم

دار و تەونیک رایەل کەن و پیکەوه کار بکەن. باوهگەورە ی نیرگز
ئەوهندە ی نەماوه بە سەر دنیاوه. بەلینت پێ ئەدەم ئەمسال
نەگاتە جەژن. ئەمروۆ بێ یان بەیانی ئەبێ تەرمەکە ی لە گەور
بهیننە دەرەوه و بیبەن بۆ گۆرستان. کاتیکیش کە پیرەمیرد

مرد ئەتوان ھەر لەو شوینەى ئەو لیى خەوتوو، لیفە چل
پینەکەى بسووتینن بۆ ئەوەى چى سپى و بۆگەنیو لەو ناوہ ماوہ
بسووتى و پاشانىش، پاش چوار پۆژان ھەر لەوئى دار و تەونەکەت
ھەلئەخەیت و لیزگەى ورد و درشتى ژن خۆشکەکانت دین و
ئەکەونە تەونکردن بۆت. بەلینت پى ئەدەم ئەم بابقولى بوندارە
کارگەى مافوورەکەى دابخات ھیچ، لە داخانا دىقیش بکات! ژیان
و پۆژگار ئەمەیه ئیترا!

دەمیکە بوو بە ھەر دیواری مالى بەلخدا تیپەرپیوون.
عەباسجان پى راگرت و بە سەرسوورمانەوہ پروانیہ مووسا و
وتى:

— دەى دەى... کە وا بوو من بە ھەلەدا ئەبەى؟! ھەر بەراست
پیم وابوو ئەچى بۆ مالى پالەوان!

مووسا لە عەباسجان تیپەرى و وتى:

— منیش وام دانابوو تۆ ئەچیتەوہ بۆ مالى خۆتان!

عەباسجان دیسانەوہ خۆى گەیانەوہ بە مووسا و وتى:

— مالى خۆمان؟ من لە مالى خۆمان خۆ شوینم نیہ، کاکى
خۆم! شانشینەکە خودى کەلایى داگیرى کردووہ؛ ھەماریش کە
قەدیر کردووہ تی بە پەردووی خۆى! ئەمینتەوہ شوینەکانیترا
کە ئەوانیش دارووخواون و بانیان بە سەرەوہ نەماوہ. تازەیش
کە قەدیر بووہ بە ھاونشینى ئاغەکان ئیترا شوینیک بۆ من
نامینتەوہ. خۆت کە بینیت نادەلى خانى میوانى قەدیر؟! جگە
لەمانەش من چاوہپى ئەم ئەسلانى بوندارەى تۆم. چرووکی
دەسقووچاو. ماینەکەى خۆيانى داناوہ و ئەسپى ئاغەى بردووہ و
لەگەل دەستەى جەندەرمەکان نازانم چوو بۆ کوئ! ئەترسم بە
ئەنقەست بەلایەکی بە سەر بەینى و بیخاتە ئەستوى من کە
ئەسپەکەم لەلا بووہ. تۆ نایناسى ئەم کوپەى بوندار چ مروڤیکى
پژد و رەزىلە!

— نا، نا پیت وانەبى! ھەر ھەمووتان ئەناسم!

له دهرهوهی ئاوايي، لای سوؤلاڤهکه، عهباسجانیش لای
 مووساوه وهستا و چاوی به بهرای بیاباندا گهراند و وتی:
 — ئهگهر بریار بئ بینهوه، ئهبی ههر لیڤهوه بینهوه.
 مووسا له سهر بهردیک دانیشت، زیخیکی ههڤدایه ناو
 ئاوهکه و وتی:
 — رهنگه!

عهباسجان کشایه بن دیوارهکه، دانیشت، پالی دایهوه،
 سیگاریکی داگیراند و وتی:

— راستی!... غهزهنفهري هاشم ئاوايي خو ئهناسی؟...
 نایناسی؟ ههه! ئهمرۆ له بن دیواری کاروانسهرای زهغفهرای
 بهزمی ساز کردبوو. شتی وای ئهوت که ههر کامیان گۆزهیهک
 خوینی پویه بوو. بههره زهویدار! باسی ئهوه له سهداپانهیه بوو
 که ئهبی بدری به جووتیارهکان. زۆر توند بوو. ئهیوت ئهمسال ئهوه
 له سهداپانهیه، جگه له بهشی سالانه، له سهر خهرمانهوه
 ئهبهنهوه بو مالی خوین. ئهیوت ناهیلن بهروبوومم بکریته
 ههمارهکانی ئاغه، تا بهشی جووتیارهکانی لی ههڤهگیرئ!

مووسا نووشتایهوه به سهر جوگهکهدا و دهستی کرد به
 ئاوا، شلپیک ئاوی دا به روومهتی دا و گوئی له کهرویشکهی
 دهشتی گهنم راگرت که سروهی شهو لهو بهرهوه ئهیهینا.
 ههولئ دا ئهگهرچی ناتوانئ چاوی به خهو ئاسووده بکات لانیکهه
 به بیدهنگی پشوویهک بدات. عهباسجان بهلام، زمان و دهمی
 وشک به هوئی شیرهی تریاکهوه، له خاموشی دا ئوقره و ئارامی
 نهبوو:

— ناتوانم... ناتوانم! ئیتر توانای ئهوهه نهماوه. ئهگینا ههزم
 ئهکرد ئهمسال بچم دروینه بکهه، دروینه! تو قهت دروینهت
 کردووه؟

— کهه.

— رهنگه ئهویش دروینهی دیم بووبی؟

— ئەرئى و... —

— ئەوۋەت زانىوۋە ئەم ھاورپىيەت، ئەم پالەوان بەلخىيە، لە
يەكەم دروینەوانەکانى ئەم مەلبەندەيە؟ ئەزانى؟
— نەء. نەم ئەزانى!

عەباسجان بە مایەيەكى مخابنەوۋە وتى:

— زۆر جوان درەو ئەكات؛ پاك و چالاك! ھېشتا كەس
نەيتوانىوۋە، شان بدات لە شانى!... ئىستەش پىم وابى خاكى و
كورى سالار رەزاق سەبارەت بە درەوى ئەمسال چووبوون بۆ لای.
— رەنگە!

— بەلام ھەوالىكى ناخۆشيشم ھەيە بۆ پالەوان... نەئەبوا
بىلیم، بەلام چون تۆ ھەقالى منى و پالەوانیش بە ھەقالى خۆم
ئەزانم، پىت ئەلیم. ھەوالەكە لە شوینىكى بىشوينیشەوۋە
نەھاتوۋە.

— چ ھەوالىك؟

وابزانم ئالاجاقى ئەرپاب ھەز ناكات ھەندى كەس نان لە
دامودەزگای بخۆن!
— كى بۆ وینە؟

— ھەمان ئەوانەى زمانیان بەدەستى خۆيان نىيە. خۆت باشتەر
ئەزانى! ھەر ئەم پالەوان بەلخىيە. سەرەرپای ئەوۋى منال وردە،
يەكەند لە پىشت سەرى ئەوانىتر قسە ئەكات. ئاخر ئەم قسانە
بە جۆرىك ھەر بە ئالاجاقى ئەگاتەوۋە، وانىيە؟
مووسا ھەزى ئەكرد پۆژ بوايەت تا بتوانى سەيرى ناو چاوى
عەباسجان بكات و لىي پىرسى:

— كى؟ كى ئەم ھەوالانە ئەگەيەنیتەوۋە بە ئالاجاقى؟! —

بەلام لىلايى شەو رىگەى لە نىگای روون و سەمىنەر ئەگرت.
ھەم ئەوۋى كە عەباسجان شارەزا بوو و ئەيزانى لە بەرامبەر ئەو
جۆرە پىرسىارانەدا چۆن خۆى پەرىنیتەوۋە. بۆيەش بۆ ونکردنى ئەو
پىرسىارە ھەلدايە:

— ئەم باوكە گەووادەى من، ھەر ئەو سالىھى كە وشتر
لە باو كەوتن، ئەگەر يەكجى بىانيفرۆشتايەت و سى دانگى
ئەم قەلاچىمەنەى بىكرپايەت و بمان كىلايەت، ئىمە بۆ خۇمان
ئىستە پىاويك ئەبووين و جى و رپىيەكمان ئەبوو. ئاخ... ئاخ...
بۆنى ئەو گەنمە ئەكەى؟ ئاخ... ئاخ! بەلام ئىستە... ئىستە
ئەبى بۆ پارووە نانېك، بۆ پاكەتە سىگارېك لەبەردەم ھەر كەس
و ناكەسىك، لەبەردەم ھەر پىاو و ناپىاويك دەست بەسىنە
رەبەستىن! ئەم باوكە سەگبەھى من، ھەم لە خۆى ھەرام كرد
و ھەم لە ئىمەش. مەرۆف خۆ نازانى چى رووئەدا، خۆ نازانى چى
لە ناوچاوى رەشىدا نووسراو، خۆ... خۆ پىم وتى ستارم بىنى
لە ناوړى باى دايەو بەرەو خوینال، ھا؟... رەنگە چاوەرپى ئەو لە
سەر رېگە دانىشتووى؟

— نە! چاوەرپى شەيدام.

— شەيدا، ئا... لەگەل كچە ئەفغان چۆنە، شەيدا!؟

— تۆ خۆت لە كارى خەلكى ھەلئەقورتىنى، من چووزانم!

— ئاخىر تۆ لىيان نزيكترى.

مووسا لە سەر بەردەكە ھەلسا، لە جۆگەكە دوور كەوتەو
و لە سەر نەرمەلېژى خاكەكە دانىشت و پاش تۆزېك تەخت
راكشا و نىگاي فراند بۆ ئاسمان و وتى:

— ئەو ھەندەى خۆت لە كار و ژيانى خەلكى ھەلئەقورتىنى
و مشەمش ئەكەى، بۆ ساتىكى بۆ كار و ژيانى خۆت تەرخان
ناكەى؟!

مووسا چاوەرپى ئەو ھەندەى ھەلسان و ھەلامى ئەو پىرسىارە
بداتەو. بەلام پاش ساتىكى قورس كە وا ديار بوو بە خامۆشى
بىركردنەو ھەندەى ئاويئە بوو، دەنگى كورى كەلايى خوادادى بىست كە
كورت و مەنگ و ھەك بە خۆى بلى، وتى:

— كردوومە!؟

مووسا ھەروا كە شل و شەويق راكشا بوو، لەپر بە دەنگى

عەباسجان پۈۋى وەرگىپا و ئەۋى بىنى لە بن دىۋارە پۈۋخواۋەكە
هەئسا، قنچكە سىگارەكەى هەئدا ناو جۆگەى ئاۋەكە، لە سەر
بەرزايى سۆلاقەكە وەستا و نىگای بۆ بىابان وتى:

— بەلام ئەم گۆلمحەمەدەش باش ئاۋى كردۆتە لانەى ئەم
ئەربابانە، ھا! حەز ئەكەم! زۆر پىاۋەتى ئەۋى، بە راستى. زۆر
تېرادىۋى ئەۋى. بە راستى كە ئەبى دەسخۆشانەى لىبكرى. دەس
خۆش، دەس خۆش!

مووسا، بۆ ئەۋەى دىسانەۋەش تىكەلى ئەو بابەتە تازەيە
نەبى عەباسجان دايمەزراندېۋو، پۈۋى وەرگىپا و يەكسەر چاۋ
و ئەندىشەى بە ئاسماندا فراند، بەو مەبەستەى عەباسجان
نەبىنى و نەبىسى. بۆ ئەۋەى ئەگەر بۆ تاۋىكىش بوۋە زمانى
داخات، بەلام واى لى نەهات. چونكە عەباسجان خۆيشى ماندوو
لە خۆى، بۆ هەلاتنى كۆتايى لە دەستى خۆى، داى بە دەشتەكەدا!
هەرچەند مووسا — گىرۆدەى ئەندىشەى ئالۆسكاۋى خۆى — دەنگى
ئەسپايى دوور كەوتنەۋەى هەنگاۋەكانى عەباسجانى نەبىست.
ئەو هەنگاۋانەى كە لەم كاتەدا، بىگومان بە مەبەستىكى تايبەت
هەلنەگىرابوون. بەس ئەرۆيشتن تا رۆيشتبىتن.

«گۆلمحەمەد، گۆلمحەمەد، گۆلمحەمەد!»

لەشى ماندوو، پاكشاۋى سەرخاكى نەرم و شىدارى شىۋى
دەرەۋەى جۆگە. فېنكى نەرمى خاك، لە سۈۋەى بەرەخۋارى
شەۋى شۆراۋ. لەشى ماندوو، تەختى سەرخاك و نىگای قورس
بۆ ئاسمان. شەكەتى پۆژ، سىست و بەتام لە درزەكانى پىستىيەۋە
دەرئەچوون. پاكشاۋ لە سەر شىۋى شىدارى تاڭگەكە و نىگای
بۆ تەۋقى ئاسمانى نىگاراۋى. باسكى لە سەر هەنيە و چاۋانى پر
لە ئەستىرە بارانى ئاسمان و لووت لە سەر رېى بەرامە و بىنى
ئاشناى دەشت كە بە سەر دەستەكانى سۈۋەۋە سوۋكەلە دى
و سوۋكەلە تى ئەپەرې. بەرامەى گەنم و خاك. ئاسمانى پر
ئەستىرەى بە ورىشەى بەربەرىن و بى سنوور!

«ئەم ئەستىرانە... ئەم ئەستىرانە! چىن... ئەم ئەستىرانە،
ئەم ئەستىرانە!»

جووتيارەكان، گولمەمەدى سەردار، مەملانى، ستار،
دلاوەر، ئەوانى تر:

«گولمەمەد خەرىكە مەلەبەندەكە دائەگرىت!»

«گولمەمەد، سەرگەردەنەكانى گرتووه!»

«گولمەمەد، باج لە ئەربابەكان ئەسینى!»

«گولمەمەد، دەستى لە دەستى خانەكان دایه!»

«گولمەمەد، سایەى سەرى بىكەسانە!»

«گولمەمەد، هیواى دایكانە!»

«گولمەمەد، گولمەمەد، گولمەمەد!»

دژ و دژبەر. ئالۆز و پەر لە ئالۆسكاوى. ھەموو شتێك، یەكدى
رەت ئەكەنەوه. ھەموو شت لێك ئالۆه. مێشكى خروشاوى
جەوانى، تاو بە تاو، زۆرتەر و زۆرتەر گىروڤدەى گىروگرفتەكانى ژيان
ئەبى. ستار كەوتۆتە بىرى ھاوسویندەى گولمەمەد، گولمەمەد؟
پى كێشەكانى ستار بۆ لای گولمەمەد ئەویش بەو جۆرە توندوتۆڵ
ترسناكە. خان نايبىش بۆ گرتن یان كوشتنت گولمەمەد خۆى
تەرخان كردووه. خان نايب لە لایەن كۆپە نێردراو بەو كوشتنى
گولمەمەد؟ بار و خەروارى گولمەمەد بە كى ئەگات؟ مەگەر
نەئەوهیە بۆ بوندار و ئالاجاقى و سەرتىپ فەربەخەش ئەمىنیتەوه؟
ئەى ئەمە چ یارییەكە دەستى پێكردووه؟ لە لایەكەوه گولمەمەد
بار و دارايان بۆ ئەنێرى و لە لایەكیشەوه ئەوان گوللە و سواری بۆ
بەرى ئەكەن. لە لایەكەوه ستار بۆ ونکردنى گولمەمەد، فرە
ئەكا بۆ لای؛ لە دەستىكى ترەوه شەیدا بۆ ھەمان مەبەست
ئەنێردى. ئاراستە و ئاقارەكان تێكەڵ بووه. ستار، بۆ ونکردنى
شوینى گولمەمەد لەگەڵ بوندار بەیەك ئاراستەدا ئەروا و،
لە ھاوسویندەى گولمەمەد بوندار و دژى ئەو

هه‌لۆیست وەرئەگرێ. هەروەها لەم نۆوانەدا مەملانیی وەرزیڕ و دەرەبەگ پەرەئەسینی. ئەم هەموو هەر زۆر ئالۆسکاوه و لەمەش زیاتر، ئالاجاقی و بوندەر ئەیانەوێ گۆلمحەمەد و جیهەن خانی بەلووچ بکەن بەگژ یەکا.

گۆلمحەمەد، ئایە لە کوێی ئەم هاوکیشتەیدا وەستاوه؟
یا مووسا ماندوو بوو یان ڕووداوەکان زۆر قورس بوون. ئەگەر مووسا بەوێش بزانیبایە کە سەرئێوە فەرەخەش بە نیشانەیی دۆستایەتی، دووربینیکی ئینگلیزی بۆ گۆلمحەمەد ناردوو و ئەویش بە هۆی ستارەوه. بێگومان گێژی و سەر سوورمانەکەیی پتریش ئەبوو. لەم نۆوانەدا و بەرەمی هەموو ئەو پێچ و پەنا و گرێ و گۆلە، ناوبانگی گۆلمحەمەد بوو کە گوند بە گوند و دەشت بە دەشت سەرانی سەری مەلەند و هەریمەکەیی داگرتبوو:

«گۆلمحەمەد، تەنگی بە جەندەرەکان هەلچنیوه!»

«گۆلمحەمەد، لەغاوی لە خانی سەرۆمەدیش داوه!»

«گۆلمحەمەد، دەستی لە دەستی حکوومەتیەکان دایه!»

«گۆلمحەمەد، خەوی لە خەلکی حەرام کردوو!»

«گۆلمحەمەد، بووه بە هیوای هەژاران!»

«گۆلمحەمەد، گۆلمحەمەد، گۆلمحەمەد!»

دژ و دژبەر، کۆک و ناکۆک. هەموو بینراو و بیسراوەکان، وا دیار بوون و لەم ناوەدا، بۆ مووسای تەونکەر، بەس ستار بوو کە بە ڕوونی ئەبینرا. ستاری پینەچی و بەس. بە ڕوونی و ئاشکراییی خاک. ئەوەندە سادە و ساکار کە نەیی ئەتوانی بە سانایی لە ڕازی تیڤگەیی. خاک! بە سەری دا ڕائەبری، بە بێ ئەوهی سەیری بکەیی. لە خاک ئەخۆیت و ئەخۆیتەوه، بە بێ ئەوهی بیری لێ بکەیتەوه، بیر لە سەمەرە بوونی بکەیتەوه. لە سەر خاک سەر ئەنێیتەوه، بە بێ ئەوهی پەرۆشی ئەماندارییەکەیی. لە خاکە بوونت، گیانت، بەلام خۆت پێ نازانی. خاک، خاک! کە خاک، بەس خاکە. خوو و ئەدگاری تاقانە! گەوهەر و ناو، پیکەوه. بێ

ناوبانگ و گشت بههره و خهلات، خاڪه. بئ دهعیه و دهمار و
بئ چاوهنواپیی، ههموو بهخشین و بهخشندهیی. کانیهکانی پتر،
دهشتهکانی سهوزتر، لووتکهکانی بهرزتر و ریژهنی بهپیتتر، خاك.
دلی زهوی چهند گهورهیه!

«ئهو ههموو ههول و ماندوو بوونه له بهر چی ستار؟!»
«ئهمهت ئهبی لی پیرسم، برایهکهم؟!»
«چونکه تاویکیش ئارام ناگری، تو!»
«ئارام؟ ئارام، بو ئهبی ئارام بگری؟ کاتیکه مردین خو بهخو
ئارام ئهگرین. بهر لهوهی که بهمرین خو نابی بهمرین!»
به ئارامیهک به دلفراوانی خاك ئهمهی وت، ستار. دلی زهوی
چهن فراوانه!

گولمههمهده بهلام، شتیکی تره. ناگر! ئهو خودی ناگره!
— ئهوه چی بووه وا لیږه خهوتووی، مووسا؟!
— هه... کاک قوربان، تو؟ ماندوو نهبی!
قوربان بهلووچ توریین و دارهکهی له لایهکهوه دانا و چووه
سهه جوگهکه، دهستی برد بو ئاو و پرسى:
— دهنگوباس؟

مووسا پشت چاوهکانی به بهری دهستی هه لگلووی و خووی
کوکردهوه و وتی:

— جهندهرمهکان لیږه بوون؛ خان نایب.
— ئهمهیان ئهزانم، ئیتر چی؟
— بوندار وتی ئهگهر بارت پییه له پهنای بههاربهندهکهوه
بیبهیته ژوورهوه و کیشیان کهی بو ههمار.
— ئیتر؟

— ئیتر هیچی وای نهوت. تو چیت لایه؟
— ئهوهی بهکهلکی تو بئ ئهوهیه که هاوړیکهت بووه به
وشتروهان ئهمشهو. ستار ئهلیم. لهگهل وشترهکانه له دواوهیه.
خویشم هم برسیمه و هم تینوو. با برۆین پارووه نانیک بو

من ساز که بیخوم و بگه‌ریمه‌وه بو بهر باره‌کان. هاتووم چاوک
بگیرم و زوو بگه‌ریمه‌وه.

که‌وتنه ری. مووسا وتی:

— هه‌قاله‌که‌ی تویش هاتوته‌وه، ماه‌ده‌رویش.

— ئه‌روا به‌ری‌دا؟

— به سواری هی‌نایانه‌وه، به‌ری‌دا، پی‌م وانیه بتوانی. نادعه‌لی

چوارگویشلی که‌ریکی بو کریوه!

له په‌نای به‌هاربه‌نده‌که‌وه چوونه ژووره‌وه. قوربان له سهر

لیواری ئاخوره‌که دانیش‌ت. مووسا چوو بو چیشتخانه و به دوو

نانه‌وه گه‌رایه‌وه. نانه‌کانی قوربان لیوهرگرت، چوارکوتی کرد و

پاروویه‌کی برد بو ده‌می و ئه‌وی‌تری خسته گیرفانی و هه‌لسا:

— خو بوندارت خه‌به‌ر نه‌کردوته‌وه؟

— بچم هه‌لی‌سینم؟!

— نا. چیت لی‌داوه؟ تا ئیمه دیینه‌وه خوت سهر بکه به

هه‌ماردا و شوینه‌کان به‌تال که. چهن فهرده ناوکه شووتی، دوو

سی تی‌ر میوژ، چهن فهرده ئارد. پی‌نج شه‌ش تی‌ر گهنم و جو.

سی چل سه‌ریش به‌ران. ئهم دوو ئاخوره‌ خاوین که‌ره‌وه و جو و

گۆزه‌ری تی‌که. بو پی‌نج وشتر و سی هی‌س‌ریش تفاق ئاماده که.

کاتی‌که ئه‌مکارانه‌ت کرد، ئه‌گه‌ر پی‌ت خو‌ش بوو بوندار هه‌لسینه.

من ئیتر ئه‌بی برۆم.

قوربان به‌لووچ له سهر لیواری ئاخوره‌که هه‌لسابوو، به بی

تورین و به‌س داره‌که‌ی به‌ده‌ستی‌ه‌وه:

— ئیتر پی‌ت نالی‌مه‌وه، مووسا! به‌س شتی‌کی‌تر. ئه‌وه‌ی که

ستاری هاورپیت له‌گه‌ل من بووه، نابی له هی‌چ‌کوئی باسی بکری.

به‌تایبه‌ت بوندار. نه‌بیسی؟ گویت لی‌یه چی ئه‌لیم؟!

— دل‌نیا به، خه‌مت نه‌بی!

قوربان پاروویه‌کی تری برد بو ده‌می و به هه‌نگاوی بلیند به‌ره‌و

ده‌رگا چوو و له ده‌رگا چوو ده‌ره‌وه و له شه‌وی بیابان‌دا ون بوو.

مووسا توربینه‌که‌ی قوربانی هه‌لگرت و رۆیشت تا ئه‌و کارانه‌ی به‌لووچ وتی جی‌به‌جیان بکات. کردنه‌وه‌ی شوین بو ئه‌و بارانه‌ی به‌رپوه بوون. پاش ئه‌وه، هاته‌ دهره‌وه و فانۆسه‌که‌ی هه‌لواسی و ئاخوپی مه‌رپه‌کانی گسک دا. چوو بو بان و باوه‌شیک کۆزه‌ره‌ی، نه‌وشک و نه‌زۆر تازهی له‌ لای دیواره‌که‌وه‌ خسته‌ خواره‌وه. دابه‌زی و که‌وته‌ کردنه‌وه و بلاو کردنه‌وه‌یان به‌ سهر ئاخوپی‌که‌دا. چونکه‌ ئه‌وه‌ی ئه‌زانی ئه‌و په‌زه‌ی یه‌ک وچان هاتبیت به‌ بی ئه‌وه‌ی دهرفه‌تی له‌وه‌ری هه‌بووبی، ورگی له‌ برسیتیدا ئه‌گوشری و به‌ دوا‌ی ئالیک‌دا مل ئه‌نی و -ئاخوپی ئه‌گه‌ر به‌تال بی- به‌هاربه‌ند و مال و چ جایه‌ هه‌موو قه‌لاچیمه‌ن به‌ باعه‌باعی به‌رده‌وامی خویان ئه‌نین به‌ سهر سه‌ریانه‌وه، ئه‌ویش له‌م کاته‌ی شه‌ودا که‌ بوندار ئه‌یه‌وی هه‌موو کاره‌کان به‌ دزی و به‌ نه‌ینی ئه‌نجام بدری.

ئیترا، په‌مه‌تۆمه و کا و ئاردی هی‌نا که‌ ئه‌بوایه بو وشته‌کان له‌ سهر سفره‌یه‌ک پیکیان وه‌ردا و له‌ سووچی به‌هاربه‌نده‌که و دوور له‌ ئاخوپی په‌زه‌کان ئاماده‌ی بکات تا وشته‌کان به‌ باره‌وه‌ لای سفره‌که‌ یخ بده‌ن. چه‌ند وشته‌ر؟ شه‌ش یان چوار؟ نه‌! په‌نگه‌ پینج. وایه‌ پینج. مووسا وای بیستبوو. به‌لێ پینج وشته‌ر. ئه‌مه‌ش کیلیکی‌تر. سفره‌ی کا-په‌مه‌تۆمه، ئاماده‌. لۆی سفره‌که‌ی دایه‌وه به‌ سهر یه‌کا، هه‌رچه‌ند خو رۆژیش نییه‌ که‌ مریشک تی‌ی بورووژین و به‌ چنگ و نینۆک پرش و بلاوی بکه‌نه‌وه.

مووسا بیستبووی سی هی‌سریش به‌رپوه‌یه. سی جی گۆله‌جۆ، کار ته‌واوه. پلێته‌ی فانۆسه‌که‌ی داکیشا و تۆزی ئارد و پووش و په‌لاشی له‌ خو‌ی ته‌کانه‌د و ویستی له‌ به‌هاربه‌نده‌وه به‌جیتته‌ هه‌وشه و بوندار له‌خه‌و را‌کا، ئه‌گه‌ر خه‌وی لی‌کوه‌تبێ؛ که‌ له‌م کاته‌دا ده‌نگی دوو ده‌رگا جارێک، مووسایان له‌ سهر جیی خو‌ی را‌گرت. بوندار له‌ دیوه‌خانه‌وه هاته‌ بانیجه و شه‌یدا له‌ چه‌په‌ری به‌هاربه‌نده‌وه هاته‌ ژووره‌وه. له‌غاوی وشته‌ره‌که‌ی به‌ ده‌ستیه‌وه، سینه‌ی دابوویه‌ پێشه‌وه، کلاوی بردبوو بو پشت سه‌ری و کاکۆلی

له سهر ههنيهي. مووسا پلتيهي فانوسي ههلكيشا و بوندار
هاته خوارهوه، بهر لهوهي شهيدا دهسكهوساري وشترهكه گري
بدا به سنگي مالبهندهكهوه و عهگال له دهستيكي ببهستي.
— ئا، چيت پييه؟

شهيدا به شادمانی و به بي ئهوهي له چاوي مووساي
بشاريتهوه، لاي وشترهكهوه چوو بو لاي باوكي و وتي:
— خوش! كارواني ئهمجار مهزنتره لهوانهي پيشتري. پيموابي
پارهي نهختيشي بهري كردبي، ههرچهند قوربان بهلووچ له مني
شاردهوه.

بوندار پرسى:

— چيت دى و چيت بيست؟ تاكوئ رويشتي و له كوئوه
گهرايتهوه؟

شهيدا كلاوهكهى داگرت و راني نا به ليواري ئاخورهكهوه و
كلاوهكهى دا بهبهري دهستىدا و وتي:

— ئهوهندهى گهيشتمه قهلات، دهنگى سمكوتى ئهسپهكاني
خان نايبم بيست. ههر ئهوهنده دهرهفتم ههبوو كه بزانه
گولمحه مه د لهوي نيه. بهر لهوهي برژينه ناو قهلات خوم
كيشايهوه بو ئهوهي نهبينريم. لهو پشتانه وشترهكهه خهواند
و خوم داگرت. سوارهكاني خان نايب رژانه ناو دي و پاش تاويك
قريشكه و شيوهني ژنان بهرز بوويهوه. من ئيتري خوم پي رانهگيرا.
سوار بووم و وشترهكهه ههلساند و غارم دا بهرهو سهرهوه بو
رپي نهوبههار. مهبهستم ئهوه بوو خوم بگهيهنمه مهلاميعراج،
پسپوري ليوهربگرم و بچم به دواي گولمحه مه ددا. بهلام له ريگه
قوربان بهلووچم بيني بار و پهزهكان ئههيني. رووداوهكهه بو
گيرايهوه و ويستم غاردهم، بهلام قوربان رايگرتم و وتي پهيامهكه
بو گولمحه مه د بهري كراوه.

بوندار، به شهلهزاويي وتي:

— كي پهيامهكهى بردبوو؟ كي بهو خيراييه؟ جنوكه؟!

— قوربان وتی که محهمه مه دره زای گولخانم له گهل باره کان بووه، له ری یه کیکی تیره می مه لا میعراجی پیگه یشتوو که له شاروه هاتوو. نه وه وه والی هاتنی خان نایی پیداون، که له قوچانه وه هاتوو بو گولمحهمه د و نیسته ش خه ریکه لای زه عفهرانیه وه لانه دا به ره و بنار. جا کوری گولخانم باره کان نه داته دهس به لووچ و خوی نه گه ریته وه، په یامه که ببات بو گولمحهمه د. وه کوو وترا نه مشه وه له "ملهی شکاو" ماوه ته وه.

بوندار، سه ره رای بوچوونی شهیدا که چاوه پروانی شادبوونی باوکی بوو، دوو په نجه ی کرد به گیرفانی نیله که که ی دا و به دهستی چه پ ته قیله که ی له پشت سه رییه وه بو به ره وه خزاند. سه ری داخست و به نارامی به ره و چه پهری به هاربه نده که به ره و حه وشه چوو و بیمنی بو ده رگاکه، پشتی له شهیدا و مووسا راوه ستا، توژی راما و پاشان کوره که ی بانگ کرد:

— وه ره بزانه، خو له میشتی بی دوو که ل! وه ره!

شهیدا که پیشت رانی له لیواری ناخوره که کردبووه، له کاتیکا کلاوه که ی له ناو دهستی دا گرموله نه کرد، نیگایه کی دردوونگی هاویشته مووسا و به دوی باوکی دا ههنگای نا. بوندار، به رله وه ی له به هاربه نده که بچیته حه وشه به مووسای وت بچی به پیشوازی باره کانه وه. بوندار به ههستکردن به ههنگای کوره که ی به دوییه وه، به ره و دالان چوو و بای دایه وه بو سه ر پلیکانه کان و سه رکه وت بو بانجه و له بهر خو ییه وه وتی:

— «له ناگر، خو له میشت!»

له بانجه گه راییه وه به ره و کوره که ی وتی:

— بوچی خوت نه رویشتی تا شوینی مه به ست؟! مه گه ر پیم

نه وتی خوت بروی بو لای گولمحهمه د؟

شهیدا به ههستکردن به و لیکو لینه وه ی که خه ریک بوو

دهستی پی نه کرد، رووی له نیگای باوکی وه رگیرا و وتی:

— نه گر مه به ست په یامه که بی، په یام بهر له من گه یشتبوو

ئيترا!

بوندار بهرهو ئهو لايه چوو كه ئهپروانى به سهر كوڤلاندنا و

وتى:

— ئهگهر مه بهست په يامپكى خوتوخوپايى بوايهت، ئه متوانى
يه كيكي تر بنيرم؛ كه ره گيان! كهى تو و ئهو برايهت ئه بن به پياو؟
— ئاخر...

— ئاخر و هه وه لى نيه! تو بو ئه بى پروا به قسه ي قوربان
به لووچ بكه ي؟ رهنگه ويستبىتى به هه له تدا ببات! كى چووزانى
ئهو قسه يه راسته كه يه كيكي له مه لا ميعراجه كان له شاره وه
هاتووه و ئهو هه وائى هيناوه و هتد؟ كى چووزانى؟!
— ئه ي من پروا به قسه ي كى بكهم؟!

— به قسه ي هيچكه س! ته نها ئهو قسه يه ي خوت ئه ي
بيسى يان ئهو شته ي به چاوى خوت ئه يينى!
بوندار له گيژهنى ئهو بيدهنگيه ي به سهر شه يدادا زال ببوو،
پرووى وه رگيپرا و له سهر ليوارى محاجه ره كه دانىشت و تانه و
توانج له وشه ي دا، وتى:

— كورپى بابقولى بوندار! كورپى بابقولى بوندار! په ككوو...!
ئه گهر له بهر كه ريتى جه وانيت نه بوايه چه زم ئه كرد ديسان هوش
بكه ويته گيرى ئه فغانه كان بو ئه وه ي له وى لانيكه م توژى سهرت
بجوو لايهت و ببوايه تى به ئاده ميزاد. من ئه مه وى تو وه كوو جيگه
متمان ه و هاوپى گولمحه مه د خوت بنوينى. له بهر ئه وه شه كه
تو ئه نيرم. كه چى تو له نيوه ي پيگه وه ئه گه رپيته وه كه... ئاى...!
مه گهر من نازانم كه گولمحه مه د ده كه سى هه يه هه وائى
بو ببات؟ مه گهر من نازانم كه خودى فهر به خشى سهر وكى
جه نده رمه، ئه توانى يه كيكي نارد بى به ده مى گولمحه مه ده وه
كه ئهو په يامه ي پى بگه يه نى؟ مه گهر من وه كوو تو مه ست
و سهرتاساوم؟ به لام بوچى ئه مه وى كه تو، كورپى بوندار،
كه سيكه تا لابه لا بوونه وه ي كي شى ئه فغانه كان ئه بى له په ناي

که لمیشیه کان دابی، ئەو هەواڵە ببات بۆ ئەوان؟ دیسانە وەش
ئەبێ بۆت شى بکەمەو؟ هیچ ئەتوانی بیر لەو بکەیتەو؟ ئەم
قوربان بەلووچەى کە بەو جوړه بیدەنگ و هەرا لە مالى ئیو
خزمەت ئەکا، کییه؟ یەكجاریش بوو بیر لەو بکەیتەو؟ هیچ
بیرت لەو کردۆتەو کە پەنگە خودی ئەم بەلووچە پوژیک لە
پوژان چلی وەکوو گولمەمەدی خستۆتە گیرفانی؟! ها؟!... نەخیر!
نەخیر، پۆلە خاو و خلیچکە کەى من! تۆ هیشتاش هەواى تر لە
کەللەت دایە. ئەو سیگار و شەمچەى من لە ناو تاقەکە بهیئە.

شەیدا چوو دێو خان و دەنگى باوکی بیست کە وتی:

— پلێتەى لامپاکە هەل مەکیئە!

سیگار و شەمچەى هیئا و دای بە باوکی و وتی:

— سى چل سەریکیش بەرانی پى بوو. وەك قوچ و شەك

ئەچوون!

بوندەر قاجى خستە سەر قاجى، سیگارێكى داگیراند، لە ناو

پەنجەکانى دا رایگرت و وتی:

— جلو بەرگى پىویست لەگەل خۆت هەلگرە. بەیانى زوو،

خۆت -رەنگیشە لەگەل قوربان- ئەبێ وشتەرەکان ببەیتەو بۆ

گولمەمەد و هەر لەوئى بمیئیتەو تا ئەم کیئەى ئەفغانانە

کوئایى پى ئەهینین. ئاگات لیبى کاتیكە بارەکان گەیشتن. خو

برسى نیت؟

— نەء!

— وەرگەرێ بزەنم!

شەیدا وەرگەر و بوندەر وتی:

— کەست نەدى لەگەل بەلووچ؟

شەیدا وتی:

— وابزانم، یەكی لەگەل بوو کە پەزەکانى ئەهینا لە پشت

سەرەو، وابزانم. لە دوورەو دەم. تارماییەكەم بینى.

— نەتەناسیەو؟

— زۆر سەرنجەم نەدا؛ نەخیر! وامزانی یەکیک لە توورەکە
کێشەکانی گۆلمحەمەدە لەگەڵی هاتوو.

بوندەر، شەویڵکەکانی لێک ترنجان و وتی:

— باشە، زۆر باشە. بەگومانم! وامزانی! ئەو کەس ئەتەوئ
بە چاوەکانت ببینی و دڵنیا ببی؟! برۆ ئیتر. برۆ! شتیکی هەر
ئەبێ، برۆ.

چقڵی وشەکانی بوندەر لە دڵی شەیدا چەقین و بە توندی
دڵی ئیشتان. لەگەڵ ئەوەی کە لە خۆ نارازی بوونیش ئازارەکە
پتر ئەکرد. هەر ئەوەش بوو نەک وەک هەمیشە دڵخۆش و شاد،
بەلکوو شەکەت و پیرانە لە پلیکانەکان چوو خوارەو و لە
دەرەوێ داڵان لەخۆرا وەستا، شانی دا بە دیوارەکەو و مات
و مەلوول چاوی بریپە شەو. بۆ ماوەیەک لە ناو خۆیدا، لە
تاریکی شەودا وەستابوو و کە دەنگی جوولانەوێکی ئارامی
لە پەنای بەهاربەندەکە بەرگۆی کەوت، هەنگاو هەنگاو بەرەو
دیوارەکە چوو. مووسا بوو لە دەرگاوە خزاوویە ژوورەو. شەیدا
لاری کردەو بەرەو دەرگای هەمارەکە و مووساش بەرەو ژوورەکە
خۆی. شەیدا لای دەرگای هەمارەکە دانیشت و کلاوێکی لە ناو
دەستی دا گووشی و بە فیکەیهکی کورت، مووسای بانگ کرد.
مووسا لە بەر دەرگای هۆدەکە خۆیەو ئاوری دایەو و نەک بە
هەنگاوی تۆکمە، بەلام بە ناچاری بەرەو شەیدا رویشت و لە
نزیکیەو وەستا:

— بەلێ؟

شەیدا وتی:

— نادەلی لە کوێیە؟

— لەگەڵ قەدیر لێرە بوون و رویشتن.

— بۆ کوێ چوون؟ نەزانێ؟

— نە.

— هەوایی شێرۆ؟

— هیچ. ئەویش لیڤه بوو و رۆیشت بو لای شووهکهی.
جهختکردنی مووسا له سهر وشه‌ی "شووهکهی"، شهیدا به
نهدیت گرتی و تهنانهت به بی ئەوهی سهری دانهوینی، دیسانهوه
پرسی:

— ژنهکانی تر چییان لیّهات؟ ئەو...

— مه‌به‌ستت کییه؟

— ئەوی تریان ئەلیم... لالا؟

نازانم!

— زۆر چاکه؛ برۆ سفره‌یه‌ک ته‌یار بکه بو وشته‌که! پێشتر
سفره‌که‌ی باش بته‌کینه!
— به‌لێ باش!

مووسا چوو به‌ دوا‌ی فرمانه‌که‌دا و خهریک بوو. بیری ئاسووده
بوو، هه‌رچه‌ند له‌شی کوترا‌بوو. له‌ ماوه‌ی وتووێژی بوندار و
کو‌په‌که‌ی‌دا، به‌ بیانووی چاودێری رێگه‌ له‌ مال دهرکه‌وتبوو، خۆی
گه‌یان‌دبویه‌ مائی خاکی و هه‌والی هاتنه‌وه‌ی ستاری پێدا‌بوو و له
زمانی به‌لخی وه‌رگرتبوو:

— «مائی ئیمه. منیش خهریکم ئەرۆمه‌وه!»

ئوه‌شی وتبوو که‌ گولمه‌مه‌د کاروانیکی وشتر باری بو
بوندار و ئالاجاقی ناردوو و ستاریش له‌گه‌ل کاروانه‌که‌ گه‌راوه‌ته‌وه
و به‌رپوه‌یه. بۆیه ئیسته به‌ دلی ئاسووده خهریکی لی‌کدانی کا
و په‌مه‌تۆمه و ئارده‌که‌ بوو و یاری پی ئەکردن. ته‌نها مایه‌ی
تالی که‌ هیشتاش له‌ بن ددانی و له‌ قوولایی کامی‌دا مابوو‌یه‌وه،
بیری ئەو خافلگیرکردنه‌ی عه‌باسجانی که‌لای خواداد بوو و وری
ئوه‌ بوو که‌ سه‌رده‌ره‌ینانی عه‌باسجان له‌و کاته به‌جییه‌دا چ
به‌ره‌نجامیکی به‌ دواوه‌ ئەبی. بۆیه‌ش بوو که‌ نه‌ی ئەتوانی رق و
کینه‌ی به‌رامبه‌ر به‌ کو‌ری که‌لای خواداد له‌ دل دهریکات.

نواله‌ی وشتر ئاماده. مووسا ده‌ستی له‌ سفره‌که‌
هه‌لگرت و وشتر له‌ به‌ر سفره‌که‌ چۆکی دادا. مووسا سه‌یری

شوینی دانیشتنه‌که‌ی شه‌یدای کرد. شه‌یدا نه‌بوو. مووسا له به‌هاربه‌نده‌که‌وه چووه‌ه‌وشه و یه‌کسه‌ر به‌ره‌و ده‌رگای‌ه‌وشه چوو. ده‌رگا‌که‌ توژی کرابوو‌یه‌وه. مووسا چووه‌ کوّان و به‌بن‌راسته بیه‌کان‌دا به‌ره‌وخوار هه‌نگاوی‌نا.

— بو کوئی، له‌م‌لایه‌وه؟! —

شه‌یدا بوو. لای سه‌رووی ده‌رگا‌که‌وه، له سه‌ر سه‌کوئی دووکانی ئه‌سلان دانیشتبوو و پالی دابوو به دیواره‌که‌وه و کلاوه‌که‌ی تا سه‌ر چاوی هینابوو و قاچی خستبوو به سه‌ر قاچی‌دا. مووسا له وه‌لام‌دا وتی:

— خه‌ریکم ئه‌چم بو به‌رقه‌لا، به پیری باره‌کانه‌وه. بوندار وتی.

شه‌یدا هه‌چی نه‌وت و مووسا سه‌ر و شانی له کوری بوندار وه‌رگی‌را و به‌رپی خوئی‌دا، له سیبهری مه‌نگ و گرنجی مانگه‌شه‌ودا ون بوو.

شه‌و سست و ته‌پیو. خامووشی قورس و هه‌ور په‌له‌په‌له و گه‌رمازی. په‌ل و گه‌لای راسته‌بیه‌کان به‌بی‌جووله. ئاو خاموش و یه‌کباو، به سه‌ر به‌ستی‌نی ته‌ختی خوئی‌دا، به بریسکه و دیمانه‌یه‌کی لی‌ل که جارجاره‌ خوئی ئه‌نواند. ئاوی خاموش بی‌گه‌م ئه‌رویش‌ت تا ده‌شتی په‌موو تی‌راو بکات و خوارتری‌ش به‌ره‌و کی‌لگه‌کان و له‌ویش‌ه‌وه بو قه‌لاتی خوینال. شه‌یدا ئاخیزی کرد، قاچی له سه‌ر قاچی هه‌لگرت، کلاوی برده سه‌ره‌وه، له سه‌ر سه‌کوکه دابه‌زی و له سه‌ر جوگه‌که دانیشت. ده‌ستی کرد به ئاوه‌که‌دا و بیری ناو می‌شکی به‌جوولانی لی‌وه‌کانی ده‌ربری:

— «به‌ر له‌رویش‌تنم، شیرۆ ئه‌بی‌ببینم. ئه‌بی‌ببینم!»

به ندى سڀيه

قوربان به لووچ، دهنگى زهنگى وشترهكانى كپ كردبوو. واته ناو كاسهه هه زهنگيک پارچه په رويهكى تى ئاخنيبوو. قوربان، نانهكهه له گه ل ستارى پينهچى بهش كردبوو و ئهوا دهسكهوسارى وشترى بهركاروانى دابوو به شاندا و مه ركهانى دابوويه بهر و له باشوورى دهشتهكهوه بهرهو بهستينى چه مه وشك ئهكشا بو ئهوهى بار و بهران پيكهوه له پهناوه بكا به بههاربهندهكهدا و له ههمار تاقهتيان بكات. ستار، تا روظئاواى قه لاجيمهن و نزىك ديوارى پشت مالى به لخي، پى به پى و شان به شانى به لووچ هاتبوو هه ندى جار ده مه ته قهيهك له گه لى و هه ندى جار بيرى ئه و شتانهى له ريدا بوون؛ ديار و پيوار. دووربينى له ده سره پيچراوى خستبوويه توربينهكهه محه مه مه دره زاي گولخانم و به په يامى هيرشهكهه خان نايبهوه، بو گولمحهمه دى رهوانه كردبوو:

«بو سه يزوشه و خوم ئه گه يه نمه قه لامه يدان بو ديتنى گولمحهمه د. بللى پسپورپك بنيړى بمبا بو لاي. نيشان به نيشانى ئهم دووربينه.»

۱۹۳۹

كه ليدهر

به رگى شه شه نه

محهمه مه دره زاي گولخانم به پي پياده، گه رابوويهوه، به بى ئه وهى ستار شوينى گولمحهمه دى لى پيرسى. پاشان باسى خان نايب و به لووچ هاتبوويه ئاراوه و به لووچ به شيويهكه

ناروون به ستاری وتبوو که خان نایب ئەناسی. له کهیهوه و له کوئی؟! «

— «له شیروانهوه. ئەگەر پێتهوه بۆ پێش سالانی بیست و چوار. لهوئ... له شیروانه. ئەری و نەری... رەنگیشە شاخمان لیک گیراندبی!»

— «به راست؟! «

— فەربەخشیش ئەناسم. بەلام ئەو من ناسی. چونکە ئەو منی نەدیوو ئەو سالانە.»

ستار، چنگی کردبوو به قوڵی بهلووچدا، راوهستابوو و ئەویشی راگرتبوو:

— «قوربان! قوربان قوچ؟! «

قوربان سهیری ستاری کردبوو و به وردی وتبووی:

— «بەلام لێره هیچکەس نازانی، ها!»

ستار، شەقڵی بیابان و شەوی به قاقای پێکەنین شکاندبوو:

— «هاوړی! هاوړی خۆم!... وهوو! سەد جار زیاتر له خۆمم

پرسیبوو من بۆ متمانەم بەم بهلووچه هەیە؟!... قوربان بهلووچ!»

کهوتبوونه ری به دەم ئەو پێکەنینانەوه که ورده ورده خاو

ئەبوونهوه و ئەو گیانه تازەیهی ئەرژایه پی و هەنگاویان:

— «به منیان نهوتبوو!»

— «به منیش!... لێره ئەیکەین به ژیر خاکهوه، هەر لێره.»

ستار وتبووی:

— «بەلێ که ئەیکەین به ژیر خاکهوه؛ مسۆگەر، مسۆگەر!»

بەدەم نەرمە ی رپۆه که هەنگاوهکان وهکوو سروە ی با

ئەشەنین و به سەر شەوقیاندا تاویک رابردبوو، ستار لەسەر خو

لێی پرسیبوو:

— «بوندەر چی؟ ئەو شوپ و ناوێشانە ئەزانن؟! «

قوربان به قۆشەمە ی روانیبوو یه ستار و وتبووی:

— «ئە ی... بلێی نەلێی! ئەوهندە ی بۆ ترساندنە بەس بی. هەر

ئەوھەندەي كە بزانی سەربېرىنى چەقەلئىكى وەكوو ئەو، كارئىكى
ئەوھەندە دژوار نىيە! ھەر ئەوھەندە!»
— «ئا، بەلئ!»

ستار سەيرى ئاسمانى كردبوو و جەوانسەرانە مستەكانى
قونجاندبوو:

— «دارەتئىكى سەيرم ھەيە! ھەست ئەكەم توانايەكى
سەمەرەم ھەيە! چەن سەيرە! چى ئەتوانئ ئەوھەندە شادم بكات،
خوايە گيان؟! قوربان؟! قوربان!... ھەز ناكەم لئت جيا بېمەو
ئەمشەو. بەلام ناچارم!»

— «ئەزانم. دەي چيت لە مئشك دايە؟ بىستوو مە خەريكىت
جووتيارەكان ھاوسوئند ئەكەي؟!»

ستار بەھيژ و بەو جوړەي كە نەتوانئ دەرکەوتنى ئەو وزەيە
بشارئتەو، ديسانەوھش بە شەوقەو مستەكانى راوھشاندبوو
و وتبووى:

— «ھاوسوئنديان ئەكەم! ئەمكارە ئەكەم! خۆزگە بت توانيبا
ھەست بەو بەكەي چ ھيژ و توانايەكت دا بە دلم ئەمشەو!
ھەست ئەكەم پالم داو بە كيؤيکەو! پشتم بە كيؤەوھە!...
ئەبئ دەرڤەت دەس بخەم و راپەرپىنى ئەفسەرانى خوراسانم موو
بە موو بو بگئيرتەو! موو بە موو!»
قوربان وتبووى:

— «سەرەتا ئەبئ كارى ئەمشەو بە جوړئىك پينە بکەين. ھەر
ئەم پەيام ناردنەي تۆ بو گولمەمەد. جا، من لە پيشەو ئەرپۆم
و سەرئىك ئەدەم بزەنم لە قەلاچيمەن چ باسە. سەرەتا كەسئىك
بدۆزمەو كە ھاتوو ھەوالەكەي داو بە كورپى گولخانم. پئت
چۆنە؟ ئەم بوندارە لەم كارانەدا زۆر ئاگاي لە خويەتى، خو ئەو
ئەزانى؟»

ستار يەكئىكى داتاشى بوو و قوربان بەلووچ، دايەنابوو لە
تيرەي مەلا ميعراج بئ و چيروکەكە بەر لە گەيشتنى شەيداي

بابقولى بوندار به پيشوازي بارهكانهوه رېك خرابوو:
— «جا ئهو پشتوځن و شهپكه له خوت بكهروهه! له قهلات
كه تيپهړين من ئهكهومه بهروهه و ئهچم بو قهلاچيمه. ئهم
كورپى بوندار يارى به گونى ئهكات. چاوت ليوو چهن بهپهله
سهري وشترهكهى وهركيږا؟ ئيستش ئهچى و چيروكهكه بو
بوندار ئهگيږيتهوه!... تا تو نيو فرسهق بيى، من روښتووم و
گهراومهتهوه به پيشوازتتهوه. باشه؟»

— «تو چونت پى باش بى!»
بهر لهوهى كه قوربان بهلووچ، پى ههگرى، به ستار وترا:
— «نانيشت بو ئههينم. بهس ئاگات له ميرهكان بى بلاو
نهبنهوه له ناو دهشتهكهدا.»

— «ئاگام لى ئهبي. دنيا به!»
قوربان، دوا لهته ناني لهگهلا ستار بهش كرد و پرسى:
— «ئهمشه و تهوئى له قهلاچيمه بينرئى يان تهوئى به
دزيكهوه خوت بكهى به درزى ديوارى مالى بهلخىدا؟
ستار وتى:

— نهبينرئى باشته!

قوربان وتى:

— ههرچى چون بى، ئيمه پيكهوه نهبووين.
ستار وتى:

— وايه؛ ئيمه پيكهوه نهبووين. قسهمان ئهويه.
قوربان پرسى:

— كورپى گولخانم چى لى ئهكهى؟
ستار وتى:

— ئهو ليگهري بو من. بهياني شهو ههر جور بووه ئهبينم.
ئيمه هاوپرئى نهبووين. ههر ئهمه! بهر لهوهى روژ بكاتتهوه، له
قهلاچيمه دهر ئهچم. قوربان، قوربان بهلووچ!
قوربان له وهلامى مالاوايهكى ستاردا دهستى راوهشاند و

وتی:

— پایه‌دار بی!

ستار له مانگه‌شه‌وی گرنج و خالخالوی نیوه‌شه‌ودا، چالاکانه وه‌کوو بزنه کیوی سهرکه‌وت و به‌بن دیواره‌که‌دا رۆیشت و نه‌رم و بیده‌نگ خوی کرد به مائی به‌لخی‌دا. له پشت دیواره رۆخواوه‌که راوه‌ستا مه‌گهر ده‌نگی پییه‌ک یان نیگایه‌کی دزانه لهو ده‌وروبه‌ره بناسیته‌وه. چونکه به پیی خوو و ئه‌زموون بۆی ده‌رکه‌وتبوو ئه‌وه‌نده‌ی پی ئه‌نیته قه‌لاچیمه‌ن، سیبه‌ری ملۆزمی کوره‌کانی که‌لای خوادادی به شوین خویه‌وه هه‌ست پی ئه‌کا. ئیسته‌ش نه‌ی ئه‌توانی باوه‌ر به‌وه بکات که له نیگای ئه‌وان و — لانیکه‌م له نیگای یه‌کیان — شارد‌را بیته‌وه.

ده‌نگی پیکادانی تای ده‌رگا‌کانی مائی که‌لای خواداد، لی‌دانی دلی ستاری توندتر کرد. سه‌ری نه‌کی‌شا و نه‌شجوولآ. له هه‌مان جیگه‌ی وه‌ستا بوو، راوه‌ستا تا بۆی رۆون بیته‌وه کی چووو ژووره‌وه، یان هاته‌ ده‌روه. زۆری پی نه‌چوو ده‌نگی پی له کو‌لان‌ه‌که به‌رز بوویه‌وه و له‌گه‌ل ئه‌وه‌ش‌دا، ده‌نگی ئاشنای چوارگویشلی هاته‌ به‌رگوئی. به‌لام راوه‌ستا تا ئه‌وه‌ش له‌گه‌لی بوو و — جگه‌ له قه‌دیر که‌سی‌تر نه‌بوو — بناسی، پاشان بخزیته ژووره‌وه.

به‌رامبه‌ر مائی به‌لخی، نادعه‌لی ده‌ستی به قه‌دی راسته‌بیه‌که‌وه گرت و سه‌رنجی برییه ئاوی ره‌وانی جوگه‌که و نه‌ک له‌گه‌ل قه‌دیر که له لایه‌وه وه‌ستابوو، وتی:

— دایکه‌م قه‌دیر! دایکه‌م ئه‌بی زۆر بی‌که‌س بووبی!

قه‌دیر هاته‌ ئه‌مبه‌ری جوگه‌که، بن با‌لی نادعه‌لی گرت و وتی:

— با برۆین ئه‌رباب، با برۆین!

نادعه‌لی سه‌یری قه‌دیری کرد و وتی:

— غه‌مگینم قه‌دیر، غه‌مگینم. دلم ئاوساوه ئه‌لیی. نه‌ک

پی‌ت وابی مه‌ستم. نه‌ء! من ئاگام له خۆمه‌ برام؛ ئاگادارم!...
که‌ریکه‌م بۆ کرین! ته‌نها ئه‌م کاره‌م پی‌ئه‌کرا بۆیان بکه‌م. له به‌ر

ئەوھى... لە بەر ئەوھى لە پوژ لىم پوشتىرە كە ماھدەرويش
تازەودا پى پى پوشتىن ناي. بەلام تۆ... قەدىر! ئەپۆين بۆ
مەشھەد، بەيانى؟

قەدىر وتى:

— جارى با پوژين ئەرباب. وەرە!

نادەلى سەرى بەرز كەدەوھ بۆ ئاسمان و وتى:

— خوا چەندە گەورە و سەيرە، قەدىر! چەندە گەورە و سەيرە!
ئەو ھەموو گەورەيى و مەزنايەتيە چۆن لەو نۆكە مېشكەي مندا
جىي ئەبېتەوھ؟ نەء! خوا لە مېشكى مندا جىي نايېتەوھ!...
پلېنگ... پلېنگ، ئەستېرەكان سەيركە؟! نەء. دايكەم... دايكەم...
ئەبى بەرگى رەشى لە بەر دەرېيەنم. ئەم ئەسلانەي خالۆم، ئەي
كەي ئەيەوئ زماوھن بكات؟!

قەدىر، نادەلى خستە پى و وتى:

— شەو تى ئەپەپى ئەرباب. شەو تى ئەپەپى.

لە پى، نادەلى پرسى:

— واتە تۆ ئەمسال ئەچى بۆ دروینە؟

— وام بىر كەدەوھتەوھ ئەرباب!

نادەلى دەستى نا بە دەرگای مالى بوندارەوھ و وتى:

— كار... كار... كار! دنيايەكى سەيرە، ھىچى تى ناگەم!

دەستى نادەلى زنجىرى دەرگاھەي بە نارىكى، بەلام بە

توندى كوتا بە دەرگاھەدا و پرسى:

— ئەم خان نايە پوشت ھەر بەم شەوھ گولمەمەد

بگريت و لەگەل خوى بېھيئەتەوھ! واھ؟ قز و كاكولى ئەبەستى

بە كلكى ئەسپەكەيەوھ و بە سەر خۆل و خاكدا راي ئەكيشى

و ئەيھيئى! گوايە واھ؟!

لا لا دەرگاھەي كەدەوھ و نادەلى خوى ھاويشتە ناو ھەوشە

و وتى:

— تا بەيانى ھەقال!

لا لا تاي دەرگاكهی پال پۆه نا، بهلام دهستی قهدير له
به ر دەرگاكهدا بوو و خۆبهخۆ رپگهی له بهستنی ئهگرت. لا لا
نهى ئهويست بيخاته خۆى كه دهستی قهدير رپگري داخستنی
دهرگاكهيه، قهديریش نهى ئهويست لهوه زیاتر له پشت دەرگای
مالی بوندار راوهستی. ئهوهنده نهبی كه وتی:

— وا پى ئهچى بووی به خانهزاد!

لا لا، تهنانهت دلی وهلام دانهوهی قهديری له خویا نهبینی،
كه ئهمشهوهی لهگهڵ شهيدا و ئهنديشهی شهيدا ئهژيا. له بهر
ئهمهش بوو ئهگهر به خرتهخرتی پياوهكان، كه له بههاربهندهكه
خهریکی داگرتنی بار له چوار پيكان بوون، گيژ و ماندوو و خهوالوو
له دەرگاكه هاتبوویه دهرموه و لهمبهري دیوارهكه، لهتاریکی دا
چاوی له بارکیشانی بهلووچ و شهيدا و بوندار و مووسا ئهکرد.
بۆیه دەرگاكهی پال پۆهنا و له قهديری داخست و رۆی تا شوینی
خهو پيشانی نادعهلی بدات:

— له بانيجه ئهرياب!

— ئهزانم!

نادعهلی نزیکي دەرگا چهپهرهكه، دهستی نابوویه سهر
دیوارهكه، وهستا بوو و سهیری هاتوچۆی بوندار و كهسهكاني
ئهکرد. وشترهكان یخ درابوون و هیسرهكان به بارموه و پیاوان
له بیدهنگی دا خهریکی ههولدان بوون كه لای سهیر بوو. لا لا كه
دووری دەرگای بههاربهندهكه وهستابوو جاریکی تر به نادعهلی وت:
— سهرموه ئهرياب. له بانيجه.

نادعهلی، به بی كاردانهوهیهکی رپوون، رپووی له بههاربهندهكه
وهرگیژا و دهستی له سهر دیوارهكه ههگرت و بهرهو دالان چوو.
لا لا به دواي نادعهلی دا بۆ پيشاندانی جی خهوهكهی رپویشت،
به بی ئهوهی هیچ له ورینهكاني نادعهلی تی بگات. له بانيجه،
گهیشت و نهگهیشت، نادعهلی خۆی دا به سهر یهكهم جیگهی
راخراودا و روخساری چهقانده سهرينهكه و لا لا به پيوستی

نه زانی جیگه کهی خودی ناده لی پیشان بدات که لای محاجه ره ی
روو به کوّان راخرا بوو.

لا لا، رانه وهستا، هاته خواره وه، له دالان تیپه ری و چوو بو
چیشته خانه.

پاش تاویک، بوندار و به لووچ هاتن بو حهوشه و بوندار وتی:
— شیومان ههیه بو به لووچ؟

لا لا وه لامی نه بوو و به لووچ وتی تی ره و بونداری به فانوسه کهی
دهستیه وه برد بو ناودالان. دهستی کرد به گیرفانی باخه لی دا و
چه پکه یه ک پاره ی دهره ی نا، نایه دهستی بوندار و وتی:

— وتی شوین و ئالیک بو سهد سه ری ک مه ری په روار ئاماده
بکه ی.

بوندار فانوسه کهی دا به قوربان به لووچ و کهوته ژماردنی
پاره که و وتی:

— هه موو قه لاچیمه ن له خزمه تی مه ر و مالآتی گو لّمحه مه د
دایه. پی بلی، بوندار وتی ئیمه مال جیا ییمان نییه.
قوربان وتی:

— فیشه ک. داوای فیشه کیشی کرد.

بوندار وتی:

— ئه مه ش به سه ر چاو. ئه لیم بو ی به ری بکه ن، ئیتر چی؟
بوندار دهستی له ژماردنی پاره که راگرت، سهیری به لووچی
کرد و وتی:

— تو که ی ئه گه ریته وه؟ ئه مشه و؟

به لووچ وتی:

— ئاشنا که م ماه ده رویش، بیستوومه له نه خو شخانه
هی ناویانه ته وه. ئه مه وی بچم سه ری بده م، ئه گه ر بکری.

— که وا بوو، ده مه و به یان خو ئه که ویته ری؟

— ره نگه زووتریش!

بوندار وتی:

— چاکه. زۆر چاکه. تۆ برۆ. بهلام شتیکی تریش... سهبارت
به جیهه. پئی بلی جیهه له بیر نهکات! جیهه!
بهلووچ بهر لهوهی بکهوێته ری. دهسکی فانۆسهکهی کرد به
بزماری دیوارهکهدا و وتی:

— شهو کی له ههمار ئهخهوی?
بوندار، رووی له رووناکی دیوارهکه و خهریکی ژماردن، له
وهلامی بهلووچدا وتی:
— شهیدا.

بهلووچ بهرهو دهرگای ههوشه ههنگاوی نا و به دوایدا،
بوندار وتی:
— بهیانی ههر دووکتان ئهرو. پیکهوه.
بهلووچ دهستی برد بۆ ئهلقهریزی دهرگاکه و وتی:
— ئیشهلا.

شهیدا هاته ئهم دیو دیوارهکه و دهستهکانی بۆ تهکاندن
تۆزوخۆل دا بهیهکدا. بوندار، چهپکهی پارهی خسته گیرفانی
ههراوی کراسهکهی، فانۆسی له بزمارةکه کردهوه، سهیری
شهیدای کرد و وتی:

— خو گویت لی بوو؟... بهیانی لهگهڵ بهلووچ ئهکهوێته
ری. جیگهشت له بهر دهرگای ههمار راخه... ئهویتر، مووسا له
کوێیه؟

شهیدا وتی:

— خهریکه کورتانی هیسرهکان دانهگری.
بوندار چوو بهر دیواری بههاربهندهکه و به مووسا که
خهریک بوو لهغاوی هیسرهکهی له سهر سهمههرهی کورتانهکه
دانهنا، وتی:

— چاوهری به بزانه ئهسهلان کهی ئهگهپێتهوه! گویت لی
بوو؟

— بهلی، بوندار!

بوندار گهرايهوه و پيى نايه دالان. شهيدا نهوهستا و چوو بو بههاربهند. مووسا دوا كورتانى له بن ديوارهكه دانا، دهست و بالي تهكاند و كهوته پي. به بهردهم شهيدادا تيپهري، چووه حهوشه و بو جي بهجي كردنى فهرمانهكهى بوندار، يهكسهر بهرمو دهركا چوو. كرديهوه و پيى نايه كوآن و بهرمو خوارى ناودى، به قهراخ ديوار و به ئاقارى ئاوهكهدا كهوته پي.

بهلخى ميوانهكانى برد بو گهوپه چولي مالهكهى وكتري چاكهى ههر لهوي نايه سهر. خهزوورى بهلخى، ههر لهوي له سهر جيگهى، له گهوپهكه خهوتبوو و پياوهكانيش له بهر ئاخوپهكه دانيشتبوون. بهلخى نزيكى كترييهكه، ستار له سهر ئاخوپهكه، عهلى خاكى له سهر ليوارى ئاخوپهكه و بهراتعهلى سالار رهزاقيش له سهر بهردى قهراخ دهركاكه. مووسا كه گهيشته كورى سالار رهزاق له سهر روپشتن بوو و خهريك بوو پهيكولي له شهروالهكهى نهكردهوه:

— لهگهل يهكه يهكهيان قسه نهكهه.

— نهبي كويان بكهينهوه شهويك. يهك جي.

كورى سالار رهزاق پيى نايه سهر بهردى قهراخ دهركاكه و

پرسى:

— تاكهى نهمكاره جي بهجي بكري درهنگ نابي؟

خاكى سهيرى ستارى كرد و وتى:

— روونه ئيتر. بهر له دروينه.

ستار وتى:

— دروينه دهس پي بكات باشتره. لهپر نهبينى پي نهزانن و

نهوان دهسپيشخهري نهكهه.

كورى سالار وتى:

— يانى چي؟ له سهر دروينه جووتيار نهگوپن؟ نهمه خو نابي

تا وهزى كار تهواو نهبي!

— پالكان نهتوانن بگوپن. مهبهست نهويه كه پاله و

جووتیار له زهره و زیان دا وهکوو یهکن. وای دابنئ دروینه وانهکان
 وهرزیرن و جووتیرهکان کریکاری سالانهن. مه بهست ئه وهیه پروون
 ببیته وه که جووتیارهکان له رهشاییهکان نزیکترن یان زه ویدارهکان.
 یه کیشیان ئه وهی که رهشاییش بهشیان هیه له سه دا پانزه که دا؛
 له بهشی ئاوه دان کردنه وه دا. یه کیش ئه وهی که هر دوو دهسته
 ئه یانه وئ به جاریک و له سهر خهرمان مزی خویان وهر بگرن و
 بیه نه وه بو مائی خویان. بویه ئه بئ بهیلین سهره تا کار دهست
 پئ بکا، واته کار به شیوازی خوئی دا بجیته پی شه وه، ئینجا پاش
 ده سپیکردنی دروینه هه موویان کو ئه کهینه وه.
 خاکی وتی:

— نابئ دهست بخهین به سهر دهست دا. هر ئیسته ش؟

— نه. بریاری ئه مشه ومان هر ئه مهیه.

کوری سالار شه و باشی وت و پویششت و مووسا له سهر
 جیگه کهی ئه و دانیششت. بهلخی پیاله یه کی بو مووسا دهس به
 دهس نارد و هاوکات سهره قورسه کهی بهرز کرده وه، روانیه ستار
 و وتی:

— من که چاوم له مکاره زور ئاو ناخواته وه. من ئه م خه لکه
 چاو برسیه له ئیوه باشتتر ئه ناسم.

خاکی له بهلخی وهر گه رایه وه و وتی:

— ئه وهنده به دبین مه به، پیاو! ئه وهنده «نا» مه هی نه ناو
 کاره که. تو ئه ئی له ناو ئه و هه موو پیاوه دا ده دانه به غیره تی تیا
 په یا نابئ؟!

بهلخی نه یکرد به مشتومر و وتی:

— ده رئه که وئ! کا و کادین وا له بهرده ستت دایه.

مووسا پیاله ی چاکه ی به تال کرد، چاوه ماندوو هکانی
 هه لگلوئی و ئاماده بوو ئه وهی رابردوو، بگپرتیه وه و گپرایه وه: **که ئیدهر**

به رگی شه شه

— عه باسجان هیشتاش وهکوو که متیار له سیبهره کان دا

خوله ی دئ، رهنگیشه ئیره ی خستویه بن چاودیری!

به لځي سهيري گه نجه كهى كرد و وتى:

— خه مت نه بى خالو گيان. ئه مړوش نه بى، به يانى هه موو
شت ئاشكرا نه بى. وشتر دزين خو به كوورپه كوور نابى! يه كيش...
ئوهى كه پوژيک هه قى عه باسجان ئه خه مه بهرى ده ستى. دلنيا
به مزى ئه و كلكه سووتى كردنه وهى وهر ئه گري.
له كوڅان، دهنگى سمكوتى ئه سپ بهرزه وه بوو. مووسا
هه لبلوقايه وه و وتى:

— ئه بى خو بى؛ ئه سلان. منيان ناردووه چاوه رپى ئه و بكه م!
كهى ئه گه رپيته وه تو؟
— دوو سى پوژى تر.

مووسا غارى دايه و وه لامه كهى ستارى له كوڅان بيست. له
سهر جوگه كه، قهديرى كه لايى خواداد، ده ست و چوكى نابووه
سهر خو له كه و سهر وقژى له ئاو هه لئه كيښا. مووسا، به بى
گويدانه قهدير، له بن ديواره كه وه به ره و مالى بوندار هه لات و بهر
له وهى ئه سلان خورجين له تهركى ئه سپى ئاغهى دابگري، مووسا
هه وساره كهى گرت و ماندوو نه بينى ليكرد. به لام عه باسجان،
كه ئه توت مووت هه لپرووزاندووه، له سي به ره كه وه دهركه وت و
له غاوى ئه سپى ئاغهى له ده ستى وهر گرت و وتى:

— سهيركه چ كه فيك به لاله غاوهى دا هاتوته خوار ره به نه.
سهيركه په لكى لووتى چو ن لئه دا؛ خو قه زاق به شوينته وه
نه بوون، پياو! ئه گه ر ئه سپى هه ژار بتره كايه ت كى وه لامى
ئالاجاقى ئه دايه وه؟

ئه سلان خورجينه كهى دا به شانى دا، له غاوه كهى له ده ستى
عه باسجان به توندى دهره ينا و وتى:

— لاي من بووه! كاسه ي له ئاش گه رمتر!

ئه سپه كهى برد ژووره وه و به مووسا ي وت:

— باوه شيك كو زهره بكه ره بهرى! بگره!

ئه سلان هه وساره كهى دايه ده ستى مووسا و خو بى به ره و دالان

هه لآت و به پليكانه كان دا به رهو بانيجه چوو. به لای خه وتوان دا
تيپه ري و خوئی كرد به دیوه خان دا و له پشت سه ري باوكيه وه
وهستا. بابقولى بوندار له بهر په نجه ره كه پروو بیابان وه ستابوو
و به خاموئشی سیگاری ئەكیشتا. ئەسلان خورجینه كهی له بن
دیواره كه دانا و بوندار لیی وه رگه را:

— ئا؟ چیتان كرد؟!

ئەسلان وهك بلیی قسهی ئاماده كردبوو، دهسبه جی وتی:
— ئەم خان نایبه ئیتر چ درنده یه كه؟! جه لادیان به ری
كردوو! له بهر خوئی وه كاوی ئەكات و ئەرواته به ره وه! ئەگه ر
كار بهو جوړه بچیت به ره وه سه د ئاوی كاوی ئەكات تا بگات به
گوئمه مه د! ئەبی بیرکی بو بكریت به وه. له كوئی هاتوو ئەمه؟!
بوندار، سیگاره كهی له په نجه ره كه وه هه لدايه دهر وه، له
سه ر جیوبانه كه دانیشیت و له سه رخو وتی:

— ناوداره! ئەیه وئی ناو ناوبانگی گه وره تر بكات. ئەیه وئی
په رداختی بكات. زوئفاوی یاخی ئەو كوشتوو یه تی.

ئەسلان زهركی ئاوه كهی له سه ر تاقه كه هه لگرت و وتی:
— ئاخر بهو جوړه خو نابی! ئەی كار و ژيانی ئیمه چی به سه ر
دیته؟ چوئن ئەتوانین هم دهستمان له دهستی گوئمه مه ددا بی
و هم دوژمنی خوینه خوئی له سه ر سفره كه مان ته یار بكهین!
ئەنجامه كهی چوئی لی دی؟

بوندار په نجه ئەستوو و دریژه كانی له دهوری ئەژنوی هه لپیکا
و وتی:

— کاری دنیا هر بهو جوړه بووه. بوچی نابی؟!... ئیسته به رهو
كوئی چوو، خان نایب؟

— رویشیت به رهو بنار. پاشتر به رهو كوئی ئەروا، ئەوه
نازانم! ئەگه ر له وئی نه بوایه تم ژنه كهی محمه مه دپه زای هه ل
تلیشان دبوو. ئەسپی ئاغه ییم كرد به بیانوو و گه رامه وه هه وائت
بو بهینم کاریك بكهی! له شاره وه، مه گه ر خودی ئالاجاقی یان

سەر تىپ فەربەخش ئەبى پېشى پى بگرى.

بوندار لە سەر جىوبانەكە ھەلسا و وتى:

— ئەگەر ئاغە نەخەوتبى! تۆ برۆ پىشووئەك بە، رەنگە
 پىويست بکات بەيانى بچى بەرەو شار و ئەم بارانە ببەى. سەرەتا
 ئەبى بچى بۆ زەغفەرانى و ھىسرەكانى ئاغە بەينى.

بوندار لە دەرگاگە ھاتە دەرەو. بە لای خەوتووکاندا تىپەرى،
 بە پلىکانەکاندا شۆر بووئەو و لە بەر خۆئەو بۆلاندى:

«سەگبابانە... سەگبابانە... دەستى من ئەكەن بە رونا.
 تەمەنىكە خەلک ئەرووتىننەو، كەچى ھىشتاش ناتوان
 كارەكانيان رىك بخەن و بەرنامەى بۆ دانين. لە لایەكەو
 پشتگەرمى پى ئەدەن و لى ئەدەن، لە لایەكىشەو سەگەلى تى
 كس ئەدەن. لەم نىوانەشدا تەنھا منم كە ئەبى لەژىر گووشاردا
 بم!»

سەيدى تەلەفوونچى بە كراسە درىژ و سىپەكەيەو ھاتە
 بەر پاسارەكە و لە وەلامى بونداردا وتى:

— ئاغە خەوتوو و وتووئەتى تا بەيانى بانگى نەكەن.

بوندار ددانى لە كىرەو ھىنا و بە خاموشى گەرايەو. لە
 جۆگەكە بازى داىە بەر دەرگای خويان، بەلام بەر لەو ھى بچىتە
 ژوورەو، عەباسجانى كەلایى خواداد لە بەردەمىدا قىت بووئەو
 و وتى:

— بەيانى ئەمەوئ بىم و ئەسپەكە ببەمەو بۆ زەغفەرانى،
 بوندار. بەيانى زوو!

بوندار، توورەيەكى لە وشەيەكدا ھەلژاند:

— پىويست ناك!

دەرگاگەى بە سەر عەباسجاندا بەست و لە پشت دەرگاگەو

وتى:

— ئەسلان خۆى ئەچى بۆ زەغفەرانى بەيانى، گويت لىيە؟!
 پەنجەرەكەى مالى سەيدى تەلەفوونچى داخرا و عەباسجان

له وه لآمدا وتی:

— به ئی... بیستم!

بابقولى بوندار، یه کپارچه توورهی و گیر و گری، یه کسه بهرمو دالآن پویشست به بی ئهوهی ههست بهوه بکات کورهکهی پی به پی دیت.

ئهسلان، به هه مان گور و هه لچوونی پیشتروهه پرسپاری کرد:

— ئه ی ئه نجامهکهی به چی ئه بی؟!

بوندار، له ناو دالآنهکهدا، له پر له ئهسلان وهرگهرا و نه پاندی به سه ری دا:

— به تو چی؟ وتم برۆ سه ری مهرگت بنیره وه و وه کوو تانجی ئه وهنده خۆت له قاچ و قولى من مه ئالینه! تو له سه ری کی ری من داکه وتوو ی، من خو له تو دانه که وتووم تا بو هه موو کاریک له گه ل تو راویژ بکه م و رات لیوه ریگرم! ده برۆ ده ی بتۆپه ئیتر! به یانی زووش سوار به و بچۆ بو زه عفهرانی، چوارپیکانی ئاغهی هه لگره و بیانیه نه تا من باره کان هاوسه نگ ئه که م... گویت لییه؟

ئهسلان نه بوو، دهنگی هات:

— به ئی... گویم لی بوو!

بوندار به پلیکانهکان دا سه رکهوت و لالا، له ژوورهکهی نوورجیهانه وه سه ری ده رهینا و ئهسلانی بینی به شانی داشپوراوه وه بهرمو ده ربیجه ی دووکانهکهی ئه چی و ئه یه وی بخه وی. لالا سه ری برده وه ژووره وه و بو خواردنه وه ی قومیک ئاو، دهستی دایه ملی جه رهیه ک و جگه له پرته و بۆله ی ئهسلانی بوندار که له بن ددانهکانیه وه جنیوی فری ئه دا، هیچی بهرگویی نه کهوت. هه زیشی له وه نه بوو خوی له هه موو کهین و بهینی ورد و بچووکی مائی بوندار، هه لقورتینی. چونکه بو لالا ئه وه ی که گرنگ بوو، ئه م گوتن و چه له حانی و هه لالا و بگره ی مائی بوندار نه بوو. چونکه

به چاوی بینین بینبووی و تیگه‌یشتبوو ئەم رەوتە زۆر ئالۆسکاوه و هەتا هەشبێ هەروا ئەبێ. بۆیە ئەوەی ئەی بیست بە رێکەوت بوو و ئەوەی گۆی لێ رانەگرت بەپێی راهاتن بوو. مەگەر ئەو شتانەی کە رووی ئەدا پەیوەندی بە خۆی و دلدارییه‌که‌یه‌وه هەبوایه. کە سەرنج و حەزی لەم کاتانەدا، چەق و تەوهریکی تری هەبوو:

«دەلیام ئەم پەتەرییه ئەفغانیه دلی بە ئاگایه و خۆی داوه له خه‌و. چاتر. خۆ من نامەوی هێچ لەو بشارمەوه! باشتەر وایه بزانیّت و بشی بینێ!»

بەلام مووسا؟ ئەو شەو لە کۆی ئەخەوی؟ مووسا پاش لە کۆڵکردنەوهی ئەسپی ئاغەیی ئیتر نەبینرابوو و بە گۆمانی لالا، ئەو لە بن گوشاری ماندویتی پوژانەدا، ئەویش تا ئەم کاتە کە شەو خەریک بوو لە نیوه تی ئەپەری، ئەبێ وەکوو کەلاک کەوتبێ و وەک وتووینە، حەوت پەری بەخەو بینیبێ. هەرچەند ئەگەر واش نەبوایهت، مووسا هاودەمی شەیدا نەبوو. نە مووسا حەزی لە شەیدا بوو و نە شەیدا لە مووسا. کە چاو و زمانی شەیدا، هەرگیز نیشانەیی میهری بۆ گەنجی تەونکەر پێوه نەبوو. شەیدا، ئەتوت بە خوو و بە گۆیرەیی پلەیی کۆمەلایەتی خۆی، هەمیشە و هەموو کات بە نەشتەری زمان و چاو مووسای لە خۆی تەران‌دبوو و ئەتەران‌د و؛ لە هەر دەرڤەتیکدا توانجی تی ئەگرت و سووکایەتی پێ ئەکرد. وا دیار بوو ئەیه‌وی ئاغەیی خۆی لە سەر مووسا، گەنجترین خزمەتکاری ماله‌که تاقی بکاتەوه. هەندێ جار وا پێ ئەچوو بە ئەنقەست و بە زۆر کردار و رەفتاری دوژمنانە بەرامبەر ئەو دەرئەبڕی.

«مەسوگەر مووسا لە سەر بانی گەور جیی راختوووه و لەژێر ئاسمان خەوتوو!»

لالا، قۆپچەیی کراسەکه‌ی کردەوه، یەخەیی کراسەکه‌ی بە سەری پەنجە گرت و رای‌شەکان‌د و دای بە بادا. وەک بە

ئەنقەست، لە بەر خۆیەو وەتی:

— چەن گەرمە ئەمشەو! ئۆۆۆف!

شەیدا، بێ ئەقان دەستی برد بۆ گۆلی کەمەربەندەکە،
ئاغزوونە ترازاند و هەستی کرد دەوری پشیتینە لیزگەیهکی
ئارەقە کۆن، خووساندوویەتی. ئەتوت تازە بیرى ئەکەوێتەو
شەوی هاوینە. شەپک و ئیلەکی داکنە، کلاوی لە سەری
هەلگرت و لە سەر کیسە ئاردەکە پراکشا و پاژنە گیوکانی
خەواند و پێی ئازاد کرد. تاویکی تر لە سەر فەردە رێک و نارێکەکانی
ئارددا تراو ببووێتەو و هەستی ئەکرد ماندویتی تازە خەریکە خۆی
دەرئەخات. بەیانى، بەر لە خۆر هەلات، ئەبوايە بکەوێتە رێ. رێ
بەرەو دۆزینەو و بینینی گۆلمحەمەد. بۆیە ئەبوا بخەوێ:

— «بەر لە رۆیشتن، ئەچم بۆ بینینی شێرۆ؛ ئەگەر پێویست

بکا پێش کازیوەش!»

— تۆ بەخیلیت لێ نایە شەیدا؛ بەخیلیت لێ نایە ئەگەر

بلیم... ئەگەر بلیم من گۆلمحەمەدیشم ئەوێ!

شەو، سەرگوێی خەواندبوو و دەستە خرپنەکانی لالا، لە
سەر رانی شەیدا بوو و لە پرووناکی کەمەرەنگی فانۆسەکەدا،
هەولێ ئەدا نیگای پر لە تاسە و تامەزرۆیی خۆی برژینیتە
ناخی چاوە گیرۆدەکانی شەیداو. شەیدا خامۆش بوو، سەری
داخستبوو و لە بیردا بوو. لە خۆی نە ئەشاردەو بیری لە لای
شێرۆیە. لە دەرڤەتیکدا، لە پەنای دیوارەکەو خزیبوو و خۆی
گەیاندبوو پشت دەرگای مائی ماھدەرۆیش. تاویک دوودل ببوو
و پاشان گەرآبوویەو؛ بە بیانووی بوونی قوربان بەلووچ لە مائی
ماھدەرۆیش. گەرآبوویەو و خۆی دابووێتەو بە سەر فەردە
بارەکاندا، بە ئەندیشە شێرۆو. بەلام بیگومان ئەم ئەندیشە
رەمەن و ئەم هەستە بە ئازارە خۆی لە لالا ئەشاردەو؛ چونکە
نەى ئەویست لالاش لە خۆی بته‌ری‌نى. هەرچەند لالا ئەوێتە
بەحەز و گرگرتوو خۆی دابوو بە خەرماندا، شەیدا ئەگەر سۆزی

خۆی بهرامبەر به شیرۆش ئاشکرا بکردایهت، دیسانهوهش پى نهئهچوو، لالا دهستی لى هه لگرى و سارد بپتهوه. شاراو ه نه بوو لالا ئه یویست به ئاشکرا شهیدا بو لای خۆی بگپتهوه؛ یادی چیژی شهوانه، تامی ئه و شيله و نۆشه ی نۆشاو نۆش لیکیان چه شتوو ئه و دوو شته، وای له ژنه کردبوو و تاسه و لهز و پرکی شیه کی وای پى به خشیبوو له هیچ شتیك نه پرنگیتهوه. کاتیكه لالا، سه رکه وتنی ته نانه ت به به های ریسوایی خۆی کرپوو، ئه و ههز و لهزه دوو جار زیاتریش خۆی ده رئه خست. دیار بوو ترسی ریسوابوون و پاریزی تووړ داوه ته ئه و لاه و بریاری ئه وه ی داوه شهیدا له غاو بکات و بیخاته بن رکیفی خۆی و بوخۆی رابگرى. به بى سلهمینه وه و غهمی قسه ی ئه م و ئه و و ته وس و تانووتی ئه وانى تر. کى چی پىخۆشه با بیللى! لالا شهیدای شهیدا، ئه و ی به ه ی خۆی ئه زانی و بو خۆی ئه ویست. لالا و شهیدا:

ته پلى ریسوایی بلى له هه موو کو لان و گه ره کیك بکو تن! شهرم و چه یای ژنانه تا ئه و کاته شیاوه که داوگه یه ک هه بى و وه ی له و رۆژه ی ئه و شهرمه بخریته ژیر پى! که له و ساته دا ژن به ههز و ئیشتیا "نۆ"یه و پیاو ته نها "یه ک"! جا، کى بوو له م کاته دا لالا به خاوه ن ئابروو دا بنى؟ پىشت وانه بى له م ته نگژه ی تاسه و ئیشتیا هه لسانه دا، لالا دل و نیگای له دادوه ری خه لکی بیت. نه خیر! بلا ده روازه ی بى ده رگایان بیته وه بیر ئه و فره و یژه، زۆربلیانیانه، چوونکه له م کاته دا و له م ده مه دا، شهیدا وا له ناو مستی دا، تى بگه!

— ها؟ به خیلیت لى نایه؟!

دلى سه ره په نجه کانی شهیدا، بلیسه ی گۆنای داخی لالا، گری تى به ردابوو و په نجه ی جادوو لیکراو له گو یوه به ره و بناگو ی و ناو که زیه ی ژنه رۆچوون. لالا، له شی خوازیار و به هیزی خۆی له خاکه که کشانده سه ر و کولمه ی مه مکه کانی له رانی شهیدا توند کرد و تیی ساوی و وه ک ماینیک بو نیره که ی، سه ر و دیمى

بهرز کردهوه و بهرزتر، تا ئهو رادهی ههناسهی له ههناسهی شهیدا ئالا و چاوهکانیان له کورتترین مهودادا یهکدیان خواردهوه، نووک به نووک و چهنه به چهنه.

— ه—؟ بهخیلیت لیّنایه؟

— ههموو پیاوهکانی دنیا بهشت ناکهن!

به پیکهینیکی پر له شهوق، روخساری خر و گهنهمووی لالا، بوو به چرا و به ههمان نهرمی ههناسهی وتی:

— ههموو پیاوانی دنیا... له پیاویکدا؛ له تودا، پیاوهکهی

من!...

رستهکهی لالا تهواو نهبوو، لهپر و له نکاو، شهیدا ئاخیزی کرد و فرکهی کرد بهرهو دهراکه. لالا، له راکردنی جهواندا له پشتهوه چنگی کرد به کراسهکهی دا. شهیدا وهرگهرا، دهستی ژنهی له کراسهکهی کردهوه و ههلاته دهروه. به دواي شهیدادا، لالاش چوو دهروه. بهلام تازه درهنگ ببوو. تاویک پیشتتر، شهیدا ئهباویه بجوولایهتهوه. کچهی ئهفغان به سواری وشترهکهی بازخانهوه، له دهراگی ئاوهلهی بههاربهندهوه غاری دابوو و شوینی بهتالی خوی -دهرگا چهپهری ئاواله-ی بو بهجی هیشتبوون. له شهودا ئازووت و شهیداش له چهقی دهراکهدا، نیگای له شهوهزنگی بیابان، ئهتوت به پیوه بووراوتهوه. نهخیر! تازه ههولدان بیهوودهیه. نه، ئیتر ههولدان و بیری ههولدان بیهووده بوو. مخابن! تازه بایش بهپی وشتری بازخان ناگاتهوه، ئهویش ئهو کاتهی که سارا بهلووچ لیّ سوار بی. مخابن، وشتر و سوار، ئیتر نهبوون و بیابان به ههموو بهرههراوی خویهوه، لهبهردهم کچهدا و هی کچه بوو و؛ شهویش.

چهپهری هیّنایهوه یهک شهیدا، کیلونهکهی خست و به

خوی وت:

— «نرخیم نهزانی، نرخیم نهزانی!»

لای شانی شهیداوه، لالا وهستابوو به بزهیهکی بههیز

و پروونه وه له سهر لیوه کانی. لهو بابه تهی که هیچ گوته و کاردانه وهیه که شیاوی نه بوو؛ که هاندر و مهبه ست و گوته و وه لّامی گوتهی، یه کجی و پیکه وه، له خووی دا کو کردبوویه وه. تور و ور، شهیدا به بهرده می لالا دا رابرد و قاچی سست و لهرزوکی به ره و همار پاکیش کرد و له شی بیوازی دا به سهر فهرده کان دا؛ ئەندیشهی دزیو و کریتی وه لّامی بهیانی و لومه و سهرکوونهی سته مباری بوندار.

به سهر سهری شهیداوه، لالا له سهر تیږی کشمیشه که چوکی دادا و په نجهی کرد به کاکو لی جهوان دا، قزی نهوازش کرد و به دهنگیک به ئاوازی نهرم و نیانی وه که له شی مار وتی: — جیی ئیره نه بوو. رۆژیک ئەبوا ههر برۆیشتهیه ت له م ماله. ئەو بیگانه بوو!

نیگای موری نهخش و نیگار و هیله نامۆ و لیله کانی بنمیچی ههماره که، باسکی له سهر هه نیه، لیوی به ددانیه وه و گومان له گوتهی دا، شهیدا وتی: — تی ت گه یاندبوو، ماری فیله زان؟! تی ت گه یاندبوو شهو دیته لای من!

وه لامه کهی، لالا ماچیکی نا به لیویه وه و له هه ناسه ی دا زهمزه مه ی کرد:

— جیی ئیره نه بوو، ئەو. بیگانه بوو؛ بیگانه! ... بیگانه ئەبوا برؤا!

شهیدا بیری کرده وه:

«به ره له رۆیشتنم ئەبی شیرۆ بینم! ئەبی!»

به شی حه قده هه م

۱۹۵۹

که ئیدەر

به رگی شه شه م

به ندى يه كه م

— خراپم كرد، خراپم كرد، وهستا ستار! سهرنج ئه دهى؟ خۆم گواره كانيم له گوڤى دهرهينا؛ خۆم...! نازانم له چ داره تيكدا بووم! كچه ئه له رزى و من گواره كانيم دهرهينا. لهو كاته دا، نازانم چۆن بوو له پڕ دهسته كانم گريان تىچوو. گهرم داها تن. دهستم به گهرماى كه زيهى داخ بوو. دلى په نجه كانم، پشتى دهسته كانم هيشتاش له گهرماى گونا و بناگوڤى ئه سووتين. نه رمهى گوڤى، نه رمه كانى گوڤى وهكوو پيىستى قوڤى گهيشتوو بوون. ئهتوت ههر بهو جوړهش كوركى هه بوو. نازانم، نازانم چۆن بوو له ساتيكدا ههستم به هه موو ئه م شتانه كرد. ئه له رزى، له ترسان له بهر خوڤه وه تهزووى پيائه هات و پهنگ و روخسارى ببوو به كا. نازانم، نازانم! پهنگه واى زانيبوو ئه مانه وى له باوكى بدزين و له گه ل خومان بيبهين! خان بوو و من. ههر دوو كمان بووين. خان ئاپو سهرگهرمى جزدانه كهى باوكى له يلى بوو؛ حاجى سولتانه خورد. من له يلىم له سهر هيسره كه دابه زانده بوو. فرميسكى ئه پرشت به لام چاوه كانى له ناو كالانه دا مات ببوون. منيش زمانم گيرابوو. به هيج جوړيك نه م ئه توانى قسه بكه م. ۱۹۶۱
كه ئيدەر
به رگى شه شه م
لا ل ببووم، ئهتوت. بهس سهيرم ئه كرد و ئه مويست پيى بلي م
«مه ترسه!» به لام زمانم له گو كهوتبوو. لالى لا ل. هه ورييه كهى
له سهر قزى خزابوو به خواره وه. كراسه ئه رخه وانيه كهى بهرى.

ئىتر نەمتوانى، دلم نەھات بازنەكانى لہ مەچەكى دەرېھىنم.
 قوئى كراسەكەيم داکيشا خوارەوہ نەك خان ئاپو چاوى بکەوئ
 بە بازنەكان. لەلاوہ رامگرتبوو و بەس سەيرم ئەکرد. مابووى
 بو ئيوارە. لە پىشت تەيمانەكەى لای خوارەوہ بوو. لای خوارەوہى
 گوندەكەيان، خورسوف. خان ئاپو كە كارەكەى تەواو کرد، ھات
 بو لای من و لەو تەليسمە رەھاي کردم. ئىتر لە ھيچ تى
 نەئەگەيشتم. بەس ئەمويست گوارەكانى بدەمەوہ و شتيك
 بليم. بەلام تازە رابردبوو و كاتيک ھاتمەوہ بە خۆمدا، بينيم
 سواری ئەسپەكە بووم و شان بە شانى خان ئاپو داژووم. خان ئاپو
 ويستی گوارەكان بدەم بەو؛ بەلام من نەمتوانى گوارەكان بدەم بە
 خان ئاپو. نەم دا. بە گولمەمەدیشم نەدا. گوارەكانم لای خۆم
 راگرتووە، بەلكوو رۆژيک بتوانم خۆم ئەم گوارانە بە نەرمەى
 گوئى لەيلىدا ھەلواسمەوہ. خۆم، بەم دەستانەى خۆم. تيم
 ئەگەى وەستا ستار؟ ئەمەوئ قەرەبووى ئەو كارە خراپەى خۆم
 بکەمەوہ. ھەر ئەوہندەى كە ئەمەوئ... ئەمەوئ كە... كە... تو،
 ھەرگيز شەيدا بووى، ستار؟!

— شەيدام زۆر بينيووہ.

پاشان سادە و يەكرەنگ، بەگمەمەد پرسىارى کرد:

— ريگە و ريبازى چۆنە، ئەوين؟

ستار لە وەلامدا وتى:

— من خو پيا نەرۆيشتووم، برام!

— ئەوانەى كە رۆيشتوون؟ ئەوان ئەلین چى؟

ستار وتى:

— ئەوانەى كە تا كوئايى رۆيشتوون، نەگەرپاونەتەوہ تا بتوانن

باسى خويان بکەن!

— بەراست ئەپرسم ستار!

— منيش بەراست وەلام ئەدەمەوہ، بە گيانى ھەر دووكمەن.

مەگەر تۆزيك بەر لەمە ئەوہت نەئەوت؟ نەتوت شيواو و لال و

پهريشان بووی؟ هەر ئەمەيه ئیتر. بهو جوړهت لیهاتبوو که خۆت له خۆت خافل ببووی. جا وای دابنئ ئەو یهک «ساته» ببئ به «همیشه». ئەوسا هیچ وتهیهک به سهر زماندا ئەگهړئ تا بۆ خه لکانی تری بگێرپهوه؟ گیرام قسه یه کیش به زماندا هات، وتنی ئەویش خۆ هیچ روون ناکاتهوه. لیل و پیوار و نادیار، لیلتەر ئەکات. ها؟! وانیه؟

به گمحه مه د به مخابنه وه وتی:

— ههروایه، ئا، وههایه!

پاشان، به گمحه مه د خامۆش بوو و له وهلامی ستاردا که لئى پرسى: «تا ملهى شکاو چهندهى ماوه؟» به سهر و به دهست ئەماژهى بۆ خوړاوا کرد؛ به بئ ههولدان بۆ تیژ ئاژووتن. تا به گمحه مه د بۆ بردنى ستار بگات. ستار، له سیبهرى دیواره کهى گۆره پانى قهلامهیدان، له پشت دهزگای کاره کهى خه ریکى دوورینه وه و چاککردن بوو و کازمه شهل، کردبوویه سه ربان و جارى ئەدا:

— «پینه چى هاتووه. ئای... ئاهای... ئای... کلاشه کانتان بهیئن دهورى بگرئ. ئەهای... های... هەر کهس گیوه و پیلاوى ههیه، هەر کهس ئەیهوئ بیهیئن. ئاهای... ئەهای... های... پینه چى هاتووه!»

ستار، خه ریکى به سهر کردنه وهى که ره سه کانى کار، لهو جاره پر به دلهى جهوانه که ئەیدا، خویشى کهوتبوویه رووده ربایسى و نهى ئەزانى ئەگەر خه لکی گیوه و کلاش به دهست له ماله کانیان هاتنه دهره وه، چ وهلامیکیان بداته وه. به لام ئەوهى باش بوو خه لکی جارى له مهزرا بوون و هیواى وا بوو بهر له وهى خه لک بگه رپینه وه، به گمحه مه د له رپوه بیئت و له گه ل خوى بهرئ.

— «چ بایه کی خستۆته که لله ی ئەم شهلئ بئ کتیبه!...

خوا قه وهت، وهستا!»

ستار به رهو دهنگه که وهرگه را و خاله قالاو، خيگيکی وشکه لاتووی قه له شاوی به دهسته وه بوو، به نيگای تاقه چاوه که ی که روخساری خوار پيشان ئه دا، له بهر تاوه که وه هاته بهر سيّبه ر و لای دهستی پينه چيه وه دانيشت و دهستی نا به چه ناگه ی دا و وهک بليی گه پانی زمانی به دهستی خو ی نييه، پرسى:

— «ئهم نوره يه زورت پي چوو، وهستا ستار؟»

ستار به سلاويک جيی به جووتیاری يه کچاو دا و هه والی پرسى. خالو قالاو به دهس دان ئيشه وه نالاندی و خيگه تره کاوه که ی له سهر دهزگا که ی ستار دانا و وتی:

— «هه موو ئه وانه ی خو ی پي داوی، يه که يه که و به نوره ليّت وهر ئه گريته وه، ئه ی به قوربانی که ره می بم! سوّماي چاوت وا ليّوهر ئه گريته وه، ئه ليی چرايه و روّنه که ی ورده ته واو بووه و پليته که ی تاوبه تاو کز ئه بيّت هه تا ئه مری. ددانی به و ره خته ييه ت يه که يه که ليّ ئه سيّنيته وه؛ جوړيکيش ليّی ئه سيّنيته وه که له گه ل ههر کاميان جاريک گيانت ئه کيشی. قز و کاکول، هيّزی ئه زنو، توانای پشت، پسپوړی دهست، چالاکی لاقيش به هه مان شيّوه، هيّواش هيّواش ليّی ئه سيّنيته وه و خو ی ئه زانی چيان ليّ ئه کات؟ ماشه لّلا له گه وره می خوا، وهستا ستار!

ستار به گالته وه وتی:

— «پيم وانيه توانای پشتی ليّ وهر گرتبيّتی، جاري؟... وهر يگرتووه؟»

به پيکه نینی ستار، خالو قالاویش به دژواری پيکه نی و له هه مان کات دا ده می کرده وه و په نجه ی به ليّوی خواريه وه، مه لّاشووی له بهر چاوی ستار راگرت، ريشه ی ددانه پزاوه که ی پيشانی ستار دا و وتی:

— «ئه بينی؟ ئه بينی؟ ئه وا چوار شه و چوار روژه گيانم ئه کيشی. که چل ئه دا ئه و دنيا به چاوی خوّم ئه بينم. ئه روّم به ريّ دا

و ئەرپۆم بەرپىدا و بەس ئەرپۆم بەرپىدا. بەلام تاكەى ئەتوانى برپۆى بەرپىدا؟ ئەم دەلاكە مالكاولهش ئەوا بىست رۆژ ئەبى لەم ناوہ دەرئەكەوتووہ. ئەویش سەرى بە كەردوو و خەرمانەوہ گەرمتەرہ ئىتر. خۆم سى جار پەتم بە دەورىدا قولاپ كەرد، بەلكوو بتوانم ھەلىكىشم. بەلام ھەر سى جار پەتەكە پچرا و ددان نەجوولآ. ئىستەش ئەو گازەتم بەرپى بزانم. گازى بزمار ھەلكىشانەكەت. تۆ لە بن ددانەكە گىرى بەدە و كارت نەبى، ئەوى كەى لەپاى خۆم. بەس بىگرە. گازەكە گىر دە لە بنەكەى. ھا... ئا... ئۆ...»

ئەسپە كشاوہكەى خان ئاپۆ، لەشە لاوازەكەى ستارى بە سەر پىشتى خۆپەوہ ئەلەقاند و يال بە يالى ئەسپەكەى بەگمەمەد، بە سەر چال و بەرزى بىاباندا رپى ئەكەرد و بەگمەمەدیش ھەروا خامۆش بوو. وا پى ئەچوو گەفت و پەيقىن بۆ ئەو دژوارترىن كارى جىھانە؛ ھەرچەند بىگومان مېشكى پر بوو لە ئەندىشەى ئالۆسكاو و پەرىشان، بەو جۆرەى كە ستار بۆى ئەچوو. ئەو خامۆشپە قورسە، بەگمەمەدى قەبەتر ئەكەرد و ئەم قەبەپە لە نىگای ستاردا روالەتېكى رەسەنى ئەدا بە كورە بچكۆلەى كەلمىشى. ئەتوت بەو جۆرە پەرورەدە كرابوو بەگمەمەد. ئەگەر بە تەنھاش بووہ دەرەقەتى گەلەگورگى زستان بىت؛ بە گۆپال سووراندن و قىوہپەك، لەگەل پەلامارى سەگاندا.

رىياز و ئاقارى ئەستېرەكانىشى رەنگە، بە تاقىكردنەوہى شەوانى رۆيشتوو باش ئەناسى و ھەرۋەھا باش ئەيزانى ئەو ھەورەى لاى رۋوگەوہ دى تەرە و پاراو و لە ھەورى سووكەلە و بىبەر جىاى ئەكەردەوہ؛ بە نىگاپەك. ھەرۋەھا ئەيناسى ھىرشى بىبەزەپى تال و تفتى رېژنەى بەھاران بە بۆنى ھەناسەى ھەورى رەشى بەھارىدا.

ئاشناش بوو بىگومان بە ھەرچى گىاپە، خۆرا و نەخۆرا. گىاى مرۆف و گىاى ئازەل. زانای مار و مېروو و كوللە. تەنانەت بە ناوئىشان و خوو و سروشەت. شارەزای بەرەنگاربوونەوہى درندەى

کیو و بیابان. ئاویتە و ئامۆی ران و دارەدەست و چگور و ئالیک،
 هاوخواوی خاک و هەتاو و بەیان. یاری مەل و ئەستێرە، هاودەمی
 سەگ و بز، شاژەنی چگور و پەسپۆری هەموو هەوا و قامیکی
 کوردی. بزێو و چالاک و زەبەردەست؛ بۆ ژەندنی دووتار و تەفەنگ.
 نە رەوان بەلام - هەرچەندە نە تۆر- لە وتووێژ و گوته و وشەدا.
 بەری بیرەوهری کەمبار و گەنجینهی پاشەکەوتی زۆر پز نەبوو.
 کەم گوت و بیژ و کەم تووشبووی پیچ و خەمی رۆژگار؛ هەرچەند
 قالی چەشتووی تەنگی سفرە و نان. داخراو و پەرەردی دیارە
 ساکارەکانی سروشتە بە میشتک، فیکاریی سادە و رۆشن! بە
 دوور لە سیبەرە نامۆکانی ترس و ئەندیش، بەگوێرەیی پێداویستی
 کاروبار و پیشەیی و نە لەو زیاتر. شوانی. مەر و سەگ و
 دارەدەست. بیابان و خێوەت و کۆچ. نوالە و شەو. گورگ و چەم
 و دەوێ و بیابان. کیو و هەور و نان و شیر و وشتەر. خاک و
 مەترسی. دەستەوێخە و ئامباز بوون. کیلگە و گۆل و زوزان.
 بلقیس و زێ و نسرم. بەگمەمەد؛ رۆلەیی نەکراوەی بنەمالەیی
 کەلمیشی. بەهیز، بەکردهوه، بە بێ شیوه و فیل و گزی و ئۆینی
 هەزار تویی. بۆیه، تێماوی دەربرینی سۆزی ئەوین بوو. گیرۆدەیی
 ئاگری بلیسەکردووی دلی خۆی؛ بەو خامۆشیە تۆسنەوه. پیاویک
 رۆوراست وەکوو تیغی دەبان. لەو پیاوانەیی کە ئەتوانی گیانی
 ئادەمیزادیک بکێشی هەر بەو ئاسانیە کە ئامادەیی گیانی خۆی
 ببەخشی و بەخت بکات و، ئەمە لە گومانی ستاردا ترسناک بوو:
 — بەر لە خۆرداچوون ئەگەینە جی؟

بەگمەمەد رۆوی تیکرد، بەخواری سەیری کرد و وتی:

— دڵنگەرانی دیاری؟!

— ها؟ دڵنگەرانی چی؟!

— وا هەست ئەکەم پیت وایە ئەتەم سەرەونگوومت بکەم!

— لە کەییەوه بووه بەباو میوان بێ سەروشوین بکەن؟!

ستار بە بێ ئەوهی خۆیشی ویستبیتی هەلسابوو و ددانی

خاڻو ڦاڻو ڪيڻشابوو. به ڳاز دداني ڪاڀراي دهرهينابوو و سهري له ڪارهڪهي خوي سوورپماوو. جا نه بوا ڳازهڪهي بشوا و پيشهي ددانهڪهش له سووچيڪا بکا به بن خولوهه. له سهر جوڳهي ٽاوهڪه لاي ڦاڻو دانيشنت و خاڻو ڦاڻو خوينايو ناو دهمي پشت و بهر لهوهي ستار پيشهي ددانهڪه ڦري بدات، دهستي دريژ ڪردو و له دهمي ڳازهڪهي دهرينا. له ٽاوهڪه دا شوردي، خستيه پهرويهڪهوه و خستيه ڳيرفاني ڪهواڪهي و ستاري بهجي هيشت دهست و ڳازهڪهي بشوات.

دهنگي هيواڀراوي ڪازمه شهل له سهربان، ڪورت و ڪورتر بوويهوه تا واي ليهاوتی:

— «خه لکي له مهزران وهستا ستار. ههرچهن جاپ نه دم ڪهس دهرناڪهوي!»

بهگمه مده پيڪهني. به شيوي داميني ڳردهڪه دا سهرڪهوت و پروي بهرهو روژئاوا وتی:

— روژي چهن قهران ڪاسبي، وهستا ستار؟ بهم پيشهيهي ڪه نهيزاني؟

ستار وهلامی دايهوه:

— نهوهندهي ڪه بتوانم نه ورگه بي هونهره تير بڪهم. ههر چون بي پارووه نانڪ له نووڪي نه درهوشهوه ههر دهس نهڪهوي! بهگمه مده وتی:

— پياويڪي قانعی!

— قانع نه بهم چي بڪهم؟ چارهي تر ههيه؟

بهگمه مده پيڪه نينڪ به سهر ليويهوه، وتی:

— من نازانم، نازانم! بهلام خوم زور به قهناعتي دنيا رازي

نيم. نهء! مروف ههر چون بووه نه بي ورگي خوي تير بڪات.

من ههر ڪات بينم ژيان خهريڪه تهنگم پي هه لئه چني، تهنگه

و ههوسار نهچرپنم و سهر نه نيّمهوه و نهروم به لايهڪدا و

ناني خوم پهيدا نهڪهم. خان ئاپوش ههروا! نهوه بوو ڪه چووم بو

گەدەگی لای تاللاواییه‌کان ئیتر. هەندی جارێ ئەم ژیاڵە لە مەوێ
تال ئەبێ، ستار خان. تۆ تا ئیستە تووشی دژوارییه‌کانی بووی؟
ستار نیگای برییه نیوروخه به خۆر و با سووتاوێهه
به‌گمحه‌مه‌د و وتی:

— نه‌ء؛ زۆر نا!

به‌گمحه‌مه‌د، له کاتی‌کا هه‌روا چاوی بریووویه ئاسۆی
پۆژئاوا، وتی:

— ئه‌ری و نه‌ری ئیتر. وایه؟ ئه‌مه ئه‌زانم! به‌لام ره‌نگه‌ تا
ئیسته... شه‌یدا نه‌بوویتی. ها؟
— نه‌ء! به‌س باسیم بیستوه.

— چیت بیستوه؟

— بیستوومه که سه‌خته، دژواره و... هەندی جاریش شیرین.
به‌گمحه‌مه‌د له‌په‌ر له‌غاوی راکیشا و نیگای په‌ر له‌ ساده‌یی
خۆی برییه ستار و وتی:

— ئه‌مه‌ت له‌ کێ بیستوه؟!

ستار به‌رووی دا پیکه‌نی و وتی:

— ئه‌ویندارم زۆر بینوه، ئاخر!

به‌گمحه‌مه‌د سه‌ری وه‌رگیرا و وه‌ک بلی له‌گه‌ڵ خۆی،
زه‌مه‌مه‌ی کرد:

— خراپم کرد، خراپم کرد! هه‌له و بێجی؛ هه‌له و بێجی...
له‌ کاتی هه‌ستانی له‌ سه‌ر جوگه‌که ستار، گه‌رایه‌وه بو لای
ده‌زگاکی، چاوی کهوت به‌ پیریژنیک که له‌گه‌ڵ ئاوی جوگه‌که
ئه‌هات به‌ره‌وژوور. ژنیکێ وردیله، به‌ سه‌رپۆشی په‌ش و کراسی
په‌ش و، جووتیک گیوه به‌ ده‌ستی‌هوه. ستار له‌ ده‌م کوڵانه‌که‌وه
چووه‌ نسیکه و له‌ پشت ده‌زگاکی له‌ سه‌ر کورسیه‌ گه‌رۆکه‌کی
جیی خۆش کرد. گازه‌که‌ی به‌ به‌رکو‌شه‌که‌ی واته‌ په‌رۆیه‌ی کاتی
کارکردن ئه‌یدا به‌ سه‌ر رانی‌دا وشک کرده‌وه و خسته‌یه‌وه جیی
خۆی. خالو قالاو، به‌ ده‌م ده‌ستی شو‌راوه‌وه هات و به‌ره‌و ستار،

دانیشت و پالی دا به دیواره‌که‌وه و وتی:

— «رزگارم بوو، ئوخه‌یش... ده‌ست و په‌نجه‌ت ئه‌بی بگرنه زېر
وه‌ستا ستار. راسته‌که‌ی هه‌ر په‌نجه‌یه‌کت هونه‌ریکی لی ئه‌رژئ.
ته‌مه‌نت دريژ بی، ئیشه‌للا!»

پاشان، خالو قالاو خيگه‌ دراوه‌که‌ی له‌ بن دیواره‌که‌ هه‌لگرت
و له‌ سهر ده‌زگا‌که‌ داینا و هه‌ر به‌و جوړه -ده‌م داچه‌قاو- داوای له
ستار کرد خيگه‌که‌ی بو بدووریته‌وه. ستار جاريکی‌تر خيگه‌که‌ی
هه‌لسه‌نگاند، وشکی و ره‌قيه‌که‌ی به‌ سهری په‌نجه‌ تاقي کرده‌وه
و وتی:

— «ئه‌بی روژيک له‌ ئاودا بخه‌وئ جا دره‌وشی تی ئه‌چی، خاله
گیان. زور وشکه. بی‌شی دوورمه‌وه، هه‌لئه‌ته‌قيته‌وه. له‌ به‌ر خوړا
وا ره‌ق بووه!»
خالو قالاو وتی:

— «به‌لایه‌کی به‌ سهر بی‌نه ئیتر. ئیسته‌ برؤی خوا ئه‌زانی
که‌ی دیته‌وه!»

— «کاری نیوه‌ کاره‌ خو به‌ که‌لک نایه‌ت، خالو.»
پیره‌می‌رد خيگه‌که‌ی له‌ ده‌ستی ستار سه‌ند و به‌ ناباوه‌رییه‌وه
روانیه‌ کونه‌که‌ی، یه‌ک دوو جنيوی به‌ ورد و درشت دا که‌ ئاگایان
له‌ شته‌کان نییه‌ و تفه‌ خویناوییه‌که‌ی هه‌لدایه‌ بن دیواره‌که‌ و به‌
شیویه‌یه‌ک که‌ بلئی پیریژنی به‌ هه‌مان یه‌ک چاو کرد به‌ نیشانه‌،
وتی:

— ئه‌ها، دیسانه‌وه‌ش په‌یای بووه‌!
به‌ ئاقاری نیگای خالو قالاو، ستار روانیه‌ بی‌بی، که‌ وه‌کوو
میرووله‌ ئه‌هات به‌ره‌و لایان: هه‌م به‌ هه‌مان ئه‌ندازه‌ چرچ و لوچ.
شوینه‌واری که‌مه‌ره‌نگی سی خالی شین هیشتاش به‌ چه‌ناگه‌یه‌وه
مابوو. جووته‌ گیوه‌ی وه‌کوو نانیک به‌ وریاییه‌وه له‌ سهر ده‌ستی
راگرتبوو و ئه‌هات له‌ ده‌زگا‌که‌ی ستار نزیک بیته‌وه. نزیک
بوویه‌وه، هات و له‌ به‌رامبه‌ر ستار، له‌ به‌ر ده‌زگای کاره‌که‌ی

دانیشت و جووته گیوهی خسته سهر تهخته که و چاوی برییه ستار.

— «نان و ئاوت خواردوو، وهستا ستار؟»
له وهلامی خالو قالاودا که له بن دیواره که ههلهسا، ستار وتی:

— «ئهیی... پاروویه که ههیی ئهخوین!»
خالو قالاو، دهستی که به ددانیه وه خیکی وشک و بهتال به شانیه وه کهوته ری و وتی:

— «ئهلیم مناله کان بو ت بهینن. دهسخوش. خواحافیز.»
— «خوات له گهل، بهخیر چی خالو!»
پیریژن نیگای له ستاره وه گواسته وه بو سهر گیوه کان. ستار به دوو په نجه گیوه کانی هه لگرت، له بهر چاوی دا سووراندی و وتی:

— «ئهیم گیوانه خو نه دراو، زوریش ساخ و باشن، دایه گیان!»

پیریژن دهسته پان و چرچه کهی به ئهنگوسته چهماوه کانیه وه خسته سهر گیوه کان که ستار له سهر تهخته کهی دانا بوویه وه، به دزیه وه سهیری ههر دوو لای کرد و به جوړیک که تهنها ستار بیسی وتی:

— «بو فروشه. هیناومه بیانفروشم. ئه یانکری؟»
ستار سهیری پیریژنی کرد، به بی ئه وهی خویشی بزانی بو و به وردی چاوی تیبریوو. پیریژن له یه کهم ساتی سه رنجه کهی ستاردا، سه ری داخستبو و سپیایی بن قژی له بن سه ریوشه کهیه وه، ئهیدا به چاوا. ستار ئه ی بینی گیوه کان زور له پی نه کراوه. له هه مانکاتدا ئه یزانی ئه و دیاردانه تازه نین و دیاردهی له و بابه تهی زور بینیبوو که به رهنجامی نه داری بوون. به لام ئه وهی له م کاته دا سه رنجی ستاری راکی شابوو، کرده وه و ره فتاری بی بی بوو.
— «بو ئه ته وی بیانفروشی، دایه؟ گیوهی چاکن!»

بی بی سهیری ستاری کرد و وتی:
— «گیوهی چاکن ئەزانم! هه‌لیانگره. خۆت نرخیکی بۆ
دابنی!»

— «به چه‌نی رازی ئەبی؟»
— «ئەوه‌ندهی که ئەهینن!»
— «به چه‌ندهت کریون؟»
— «نهم‌کریون. سهیر ناکه‌ی گیوه‌کان پیاوانه‌یه؟ کوره‌که‌م
کریبوونی.»

ستار له وتووێژ له‌گه‌ڵ بی‌بی، می‌شکی خۆی خسته‌ گه‌ر
بۆ ئەوه‌ی بزانی له‌ مووچه‌ی مانگانه‌ چه‌نیک‌ی بۆ ماوه‌ته‌وه. به‌لام
ده‌رفه‌تی ئەم لی‌کۆلینه‌وه‌ی په‌یدا نه‌کرد. پیریژن، هیوا‌پراو و زویر،
گیوه‌کانی له‌ سه‌ر ده‌زگا‌که هه‌ل‌گرت، هه‌لسا و به‌ رێگه‌ی خۆی دا
گه‌راپه‌وه. رهن‌گه ستار ئەبوا رابی، بکه‌وێته‌ دوای و به‌هه‌ر زمانیک
بووه گیوه‌کانی لی‌ بکری و وا بکا که ئەو به‌ دلی‌ خو‌ش بچیت‌ه‌وه
مال‌ه‌وه؛ به‌لام خو‌شی نه‌یزانی بۆ توانای ئەو کاره‌ی نییه. خو‌شی
نه‌ی ئەزانی چۆن مات و چه‌په‌ساو چاوی بریوه‌ته‌ بی‌بی که دوور
ئەکه‌وێته‌وه. ئەو هیشتاش گیرۆده‌ی گری‌ پرسیاریک بوو له
خۆی‌دا، که وه‌لامی نه‌درا‌بوویه‌وه.

— «خه‌لکی له‌ ده‌شتن، وه‌ستا ستار!»
ستار چاوی له‌ سه‌ر بی‌بی هه‌ل‌گرت و پرسى:
— «ئەم پیریژنه کییه؟»
کازم قنی دایه سه‌ر خۆلی لی‌ژایی بن دیواره‌که، په‌تی پیل‌اوه
لاس‌یقه‌که‌ی خۆی کرده‌وه و له‌ کاتی‌کا دراوییه‌کانی پیشانی ستار
ئەدا وتی:

— «له‌مه‌وبه‌ر هیچ‌کام له‌ شته‌کانی کوره‌که‌ی نه‌ئه‌فرۆشت.
به‌لام ئەمسال که‌وتۆته‌ فرۆشتنیان. ئەویش نه‌ به‌ خو‌ییه‌کان. به
خه‌لکی قه‌لامه‌یدانی نافرو‌شی. به‌ رێکه‌وت ئەگه‌ر غه‌واره‌یه‌ک،
رێبواریک ببینی، پارچه‌یه‌ک له‌ شته‌کانی پی ئەفرۆشی... سه‌یری

ئەكەي چۆن پووكاوتەو، وەستا؟ ئەمسال، ھەموو شتە بەبایەكانى كۆرەكەي فرۆشت. ئىمە دراوسىين، لە مالىك داي، پىكەو ئەژين. ئەم لاسىقانهش لە پىي مندا ئەبىنى كە ھەلقەلەشاو و قاچم لە ناوياندا گر ئەگرى؛ ئەگەر پارەشم ھەبى و بەھوى ئەو گىوانە بكرم، بە منى نافروشى! نەك ھەر من، بە ھىچكەسى خەلكى قەلامەيدانى نافروشى. تا ئىستە نزىكەي ھەموو شتەكانى فرۆشتوو، بەلام تاقە يەك دانەشى لە مالىكى قەلامەيداندا نادۆزىتەو.»

كازم لە كاتىكا يارى بە پىلاوھەكەي ئەكرد، درىژەي پىدا:
 — «ئەم ھاوينە جوولەكەيەكى كوتال فرۆش ھاتبوو بۆ ئىرە. بىي بردىە مالىو و چەند پارچە لە شتە ئەنتىكەكانى پىفرۆشت. لىفەيەكى ھەوريشمى بۆ بووكى كۆرەكەي دوورىبوو، لەو ھەوريشمە رەسەنە كۆنەكان، لەگەل جووتىك پەردە كە ئەويش نەخش و نىگارى ھەوريشمى لە سەر گۆلدۆزى كرابوو. جووتىك قاپى قوولى چىنى زۆر دىرينە لەگەل بنە نىرگەلەيەكى چىنى. ئەم شتانەم من دىبوو. چەندە جوان بوون، فلانى! لە سەر پەردەكان، شوان و ران و درەخت بە ھەوريشم چنرابوو. وات ئەزانى ئەو پەز و گيا و شوانە زىندوون. ئەم شتانەي لە باوكىو ھە بۆ مابوو ھەو. رايگرتبوو پاش زەماوەن بىدا بە كۆرەكەي. بەلام لە سەرەتاي ئەمسالەو ھەستى لى داشۆردن و كەوتە فرۆشتنيان. واتە پاش ئەو ھەي بووكەكەي، ھەمان دەزگىراني كۆرەكەي شووى كرد، بىي یش دەستى داشۆرد و كەوتە فرۆشتنى ئەو شتانە بە غەرىبەكان.»

ستار لە كازمى پرسى:

— «ئەي كۆرەكەي چى لىھاتوو؟ لە كوئىھ؟»

— «كەس نازانى! پىم وابى نائومىد بوو ھەو ھەي كۆرەكەي لە سەربازى بگەرپتەو. ئەو سى سالىە مرادىان بردوو، ئاخىر. گەنجەكانى ئىرە و گوندەكانى دەوروبەر ئەو زياتر لە سالىكە

گهراونه تهوه ناو كه سوکاريان. ماوهی ئیجباری خو دووسال زیاتر نییه؛ زیاتره؟... زور شت ئه لّین. ههر كهس شتیك ئه لّی. یهك ئه لّی له شه ری خاكبه خش، ده سبه جی گولله ی بهر كه وتوو و كوژراوه. یهك ئه لّی له سه ربازی هه لاتوو و له پشت تهوه لیان داوه. یهك ئه لّی هه لاتوو و تا بگاته وه له گهرما و سه رمادا قه بووه. ههر كهسه و شتیك ئه لّی. بو خوشی... ئه وه تا ئه بی نی چو ن ژاكا وه و توا وه ته وه! ئه م لاسیقانه قه رانیكیش ناهینن. له بیابان ناتوانم چوار ههنگاو پیانه وه برؤم. ئا ئیره ی نییه، رهگی چیوپه مه دراندی!»

ستار، پیلاوه لاسیقه كه ی له دهستی كازم وه رگرت و كه وته دوورینه وه ی. به بی ئه وه ی وشه یه کی پی بو تر ی. جگه له وه ی بیر ی ئه كرده وه هی لی خوینی رژاو له كه وشه نی ولاته كه ی دا به سه ر خاکی وشکی هه موو مه لبه نده كانه وه دیاره. شتیکی وه كوو دوو كه ل بهر چاوی لی ل كرده بوو و ههستی ئه كرده نایه وی له وه زیاتر گو ی لی بی؛ به لام كازم كه ئه توت ئه ندیشه ی له دوورینه وه ی پیلاوه كانی ئاسووده ببوو، دریشه ی به گیرانه وه ی سه ربه رده كه ی دا: — «بی بی، زورتر له وه بیزار بوو كه بوو كه كه ی بی نی دلی له مرادعه لی به ردا و شووی كرد. له و كاته وه كه كچه دلی گورّا، ئه ویش گوت و بیسی كه م بوویه وه. خویشی به گومانم برّوای كرده وه و دلنیا یه كه كورپه كه ی ئیتر ناگه رپته وه. به لام دیسانه وه ش له بهر چاوی خه لك نایخاته خو ی. من له وی بووم كاتیكه مرادیان گرتووو ببه ن بو ئیجباری. بی بی نانی ناو رپی بو هی نا بوو. له بیرمه، ئا له م مهیدانه، له و به ره وه. ئه لی دوینی بوو. هه موو شتیك له بهر چاوه. له ئاوا ییه كانی ده ورو به ریشه وه

هی نا بوویانن بو ئیره. ئه لی دوینی بوو. مراد گیوه كانی داكه ند و قایشه كه شی كرده وه و دای به بی بی بو ی بشاری ته وه و خو ی به پی پته ی كه وته ری. هه لبه ت دووان دووان ده ستیان به ستن به یه كه وه و به ریزیان كردن بر دنیان به ره و نه وه به هار. رۆژ ئه م

کاته بوو، قسه به کاتی خوئی ئەگاتهوه. زۆریان پاش دوو سال، هەندیک زووتریش گەڕانهوه. له قهلامهیدان تهنها مرادعهلی نهگهرايهوه. یادی بهخیر بێ! هاوسال و هاویاری بووین لهگهڵ مراد. دایکی مرادعهلی، که کچی ئەم بی بی یه بێ -خوا لێی خوش بێ- شیرێ داوه به من. هاوشیر بووین، وهکوو دهسته برا. دایکی من کهم شیر بووه. ئهڕی ئیتر... پاشانیش بهلایهک له غهیبهوه هات و دهردی ئەژنۆ وتی بهگره هاتم! له بیرمه له زۆری ئازار قهپم به بهرددا ئەکرد. پاشانیش ئاوام لیّهات. ههر له بهر ئەم قاچه مانیان نهبرد بۆ سهربازی. چونکه ناوی منیش ههمان سال دهرچووبوو بۆ بیگاری لهگهڵ مراد. راستهکهت بوی... ئەو پوژهی کورەکانیان ئەبرد، ههزم ئەکرد منیش ساخ بوایهتەم و لهگهڵیان بجوایهتەم. زۆر سهیر دلم داگیرا ئەو ئیوارهیه... کهکهی قالاو نان و ماستی بۆ هیناوی وهستا ستار!

کازم پاش ئەوهی پیلأوهکانی لهپێ کرد و پهتهکانی بهست لهگهڵ ستار بوو به هاوکاسه و سهبربرده و چیرۆکهکهی خوئی گهیانده گولمههمهدهکان لهگهڵ دهستهی سهركار عهلی ئەشکین و خوئی چهنده بوو، ئەوهندهی تریشی خسته سهری: — «ههر ئەوهندهت بۆ بلیم وهستا ستار، که خۆمان کهلاکی ههژده جهندهرمه مان کوکردهوه، به فرمانی گولمههمهده خان له دهوروبهری ئەم گونده و لهم کوڵانهدا، بهریز پامانکیشتان. رهنگه له ههژدهش زیاتر بوو. چونکه راستهکهت ئەوی، که چاوم بهو ههموو خوینه کهوتبوو، بهرچاوم تاریک ببوو. بۆ ناخۆیت؟... ئهڕی وهللا! ئەلێی بهگمههمهده خانه! بۆ لای ئیمه دی، وهستا!... من... من ئیتر... خواحافیز!»

کازم، به شهلهشهله بای دایهوه بۆ ناو کوڵانهکه و بهگمههمهده که ئەسپیکی یهختهرمه ی پێبوو، یهکراست هات، دووربینه نێراوهکهی فهربهخشی له تهرکی خورجینهکهی دهرهینا و پیشانی دا:

— ئەيناسىيەۋە؟! —

— بەلى خان.

— كە وا بوو رابە. خان تۆى ئەۋى!

ستار ھەلسا، كەرەسەى كارەكەى كۆ كىردەۋە. دەرگاگەى دا
بە شانىدا، لەغاۋى ئەسپە زىادەكەى لە بەگمەمەد ۋەرگىرت و
پىي لە ئاۋەزەنگى نا.

ستار پرسى:

— لەم گوندانەى لای سەرۋە ئەلىي درەۋ ھىشتا دەسى پى
نەكردۋە؟

بەگمەمەد لە ۋەلامدا وتى:

— ھەۋاى ئەم ناۋە تۆزى فينكتەرە. نەلىي؟ نەكا پالەش بى؟!
لە ۋەلامى پىكەننە شاراۋەكەى بەگمەمەددا، ستار
سەرى راۋەشاندا وتى:

— كورە نا. ھەر لە خۆمەۋە پرسىم. لەمناۋە بەرھەم زۆربەى
مىۋەى سەر درەخىە. سەيرى ئەۋ لايە بكە! ئەبى خۆى بى؛ خان
نايب! خۆت دانەۋىنە!

خۆيان دايە پشت بەرزايىكە و لە ئەسپەكان دابەزىن و
خۆيان كپ كرد.

نيو فرسەق لەۋلاتر، نايبە شەل و جەندەرمەكانى بە
شىۋەلەكەدا ئەرۋىشتن. دوا سوار كە لە شىۋەلەكە دەرکەوت،
بەگمەمەد بەچاۋى داچەقاۋەۋە ئاۋرى لە ستار دايەۋە. ستار لە
سەر خۆلەكە ھەلسا، خۆى تەكاند و وتى:

— مەگەر كورى گولخانم ھەۋالەكەى نەھىنا؟ دۈيشەۋ لە
قەلچىمەن دەرکەۋتۋو؛ بە شەۋ.

بەگمەمەد چۆكى راست كىردەۋە، دەستى لە سەر دەسكى
بىرنەۋەكە ھەلگىرت و وتى:

— دووربىنەكەش ئەۋ ھىناى بۆ گولمەمەد. بۆچى نا. ھەندى
شتىشەم بەرگۈى كەۋت. بەلام... سۋارىكى زۆر بوون؛ وانىيە؟

ستار وتی:

— نابی له ده-دوانزهیهک زیاتر بن.

ستار ههروا بهرهو دیوهژهنی سوارهکان ملی ئەکیشتا:

— من ئەم ناوه باش ناناسم؛ نهشارهزام. بهلام تۆ... بهپای تۆ

خان نایب بهرهو کوئ ئەروا؟

بهگمحه مه د له وهلام دا وتی:

— بهو جوړه، به ئاقاری سینهی ئەسپهکانیان دا ئەگەر برۆن،

یهکراست ئەگه نه پوهندی مه لا میعراج. مه لا میعراج لای خواری

دهشتی ملهی شکاو ههواریان ههلاوه. دویشهو ئیمه میوانی

مه لا میعراج بووین. له بهرنامهیدا بوو مه پرهکانی بپریتهوه.

ستار پرسى:

— شهوهکانی پیشتر له کوئ میوان بوون؟

بهگمحه مه د وتی:

— شهویک له سهنگرد بووین؛ میوانی نهجهف ئەریاب.

ستار وتی:

— هه مان که داواکاری کچی خورسوفیه؟

— تۆ ئیتر ئەمه له کوئوه ئەزانی؟

ستار به گالتهوه وتی:

— با، ئەم ههوالانه بو من ئەهینى! جا بلئ بزانه، لهوئ،

له مائی نهجهف ئەریاب، قسه و باسی مه لا میعراج نههاته

بهروه؟

بهگمحه مه د وتی:

— من له سهر بان کیشکم ئەدا. رهنگیشه باسی مه لا

میعراج کرابی. نازانم!

ستار جاریکی تر چوووه سهر بهرزاییهکه و چاوی له هیلی

کالهوه بووی تۆز و خوڵهکهی پاش سوارهکان کرد و پرسى:

— ئیسته ریگهیهکمان ههیه، به دوور له چاوی جهندهرمهکان

خۆمان بگهیهنینه ملهی شکاو؟

به گمحه مه د دهستی بو هه وراز و نشیوی دهشته که راکیشاو
و وتی:

— به لاری دا ئه پۆین. لهو لایه وه.

به شیوی گرده که دا که پان و ستار وتی:

— تا ئه گهینه ناو که ندره که وا باشته به پیاده برۆین، ئا؟
به گمحه مه د له سهر قسهی ستار، شان به شانی که وته
رێ. ستار کاتی که پێی نایه شیوی ناو که ندره که، پرسى:
— نه جەف ئه رباب، هه مان ئه ربابی سه نگرده؟
— وایه، خو یه تی.

— دۆستایه تی له گه لتان هه یه؟

— له کو نه وه... نا. پیم وانییه. دهی مه به ست؟!
ستار ئه سپه کهی له ناو که ندره که دا را گرت. که لله و
سه مه ره ی زینه کهی گرت و بهر له وهی پێ له ئا وه زهنگی بنی،
پرسی:

— به پای تو، بو ئیواره ئه گهینه مله ی شکاو؟

به گمحه مه د سووک و چالاک قاچی هه لبری، له سهر
زینه که دانیشیت و وتی:
— ئیواره درهنگان، زۆری نه ماوه.

بەندى دووھم

شۈيۈنۈك بۇ ئەسپان، شۈيۈنۈك بۇ پياۋان؛ لە پەنای زەرد
و ماھى ملەى شكاو. لە پياۋەكان خان ئاپۇ و كەلمىشى و
سەبرخان لىرە نەبوون. لەگەل ران و لەگەل رەۋەند. كەلمىشى
و سەبرخان لە ناۋەند و خان ئاپۇ لە لاۋە ورياي رەۋەند و ران.
لىرە گولمەھمەد بوو و شەۋدېز، خانمەھمەد بوو و ئەسپە
كەۋگى گىراو. ئەسپە تالانىەكانىتر، خان ئاپۇ لەگەل رەۋەندى
خستبوو. مەگەر ئەو دانەى بەگمەھمەد لەگەل خۇى بردبووى.
لەو بەرى ھەردەكە، كورپى گولخانم پاش ئەۋەى پەيامەكەى بە
گولمەھمەد راگەياندبوو، لە چاۋان ون ببوو. رەنگە لىى خەوتبى،
بۇ قەرەبوو كوردنەۋەى ماندوۋىتى شەۋى بەرى.

جووتە برا، لە پشۋوى پەنای شىۋى ھەردەكەدا، لە بەر
نسىى ئىۋارە، ساتەكانى چاۋەروانى، خۇيان بە رېزىنەۋە خەرىك
كردبوو تا ئەو كاتەى بەگمەھمەد و ستار بگەن. كە گەيشتن،
بەلام نەك لە پىچى بزنەپىكەۋە، بەلكوو لە پەنا و پشتى
گرددەكەۋە. لە نىۋان دوو تەپۇلكەى لمەۋە. ھەر بۇيەش كپ و بە
دزەكردن ئەھاتن و ئەگەر بەرھەستىى گويكانى قەرە نەبوايە و
زىتەلى چاۋە تىژەكانى، رەنگە ھەر بەو جۆر بە كپى تاسەر يالى
ھەردەكە ئەھاتن؛ خافلگىرانە.

— خۇيە!

به يهک ئاخيز، بهگمحه مه د و ستار له ئهسپهکانيان دابه زين. بهگمحه مه د ههوساري گرت و هاته پيشه وه و ستاريش قايشي دهزگاکه ي له سهروشانى رپکخست و له سه ره خو هات. خانمحه مه د هه لسا بو و راست چاوى برپبوويه ناوچاوى ستار. گو لّمحه مه د به لّام هه روا له سه ر لا چاوى له هاتوان ئه کرد. ستار سلاوى له تيخى نيگاي خانمحه مه د کرد، به لکوو ناوچهوانى گرژ و تيکچرژاوى پياو بکريته وه. به لّام تالّى پرووى و تيژى به دگومانيى نيگا، ئه توت له م پياوه ئيسکدار و گه له گه ته دا، سالا نيکى دوورودريژ پاشه کهوت کراوه.

ستار، له نزىکى گو لّمحه مه د قوتوه که ي له شانى داگرت، لاي گو لّمحه مه د له سه ر قوتوه که دانىشت و ئيواره باشى لي کرد. بهگمحه مه د کهوته گه راندنى ئهسپهکان و خانمحه مه د هات بو لاي گو لّمحه مه د و ستار. لاي گو لّمحه مه د ده وه، به رامبه ر پينه چى دانىشت و په نجه ي له ده ور ئه ژنو ي دا هه لپيکا، چاوى برييه چاو و ده مى ستار. دووربينه که ي فه ربه خش، ستار به به رپشتو ينى خانمحه مه د ده وه بينى و تيگه يشت بهگمحه مه د دووربينه که ي گيړاوه ته وه بو برا گه وره که ي.

گو لّمحه مه د سه يري ستارى کرد و وتى:

— بلى!

ستار وتى:

— نايبه شه لم بينى به سواره كانيه وه خه ريکى غاردان و

تۆزکردن بوو.

گو لّمحه مه د وتى:

— هه والى ئه وه م هه يه له دويشه وه وه يهک وچان داژو ي.

غهم نييه. ماندوو ئه بيّت و خو ي ناچار ئه بيّ خاوى بکاته وه. ئيتر چى؟ باسى فه ربه خش بکه. قسه ي راستى چيه؟ تامى ده مى چۆنه؟ ئه يه وى چى بکات؟ له نال و بزمار ئه دا يان به راستى له و بيا بانه دا ئه سپ داژو ي؟

ستار چۆنیتی رووداو و بهسه رها ته که ی بو جووته برا
گیرایه وه.

گوئلمحه مه د پرسیری کرد:

— تو خۆت چۆن بیر ئرکریته وه؟ ئه یه وی چی من بیینی؟
که سمم، بیچمم؟ چی ئه وی؟

ستار زه رده یه ک که وته سه رلیوی و خانمحه مه د، به دگومان
له پینه چی مۆر بوویه وه. نیگای به دگومانی خانمحه مه د، ستار
به دزییه وه وه ریگرت، له و کاته دا که تیاما بوویه وه چ وه لامیک به
گوئلمحه مه د بداته وه. بارودۆخه که وای پیشان ئه دا خانمحه مه دی
که لمیشی له بری ددان له کیره وه هیان بکه ویته قسه و به پیی
خوو و سروشتی خوی وه کوو دوو پیشک بدا به ستاری پینه چییه وه.
به لام ریزی گوئلمحه مه د — هه رچه نده برا بچکۆله شی بوو — رپگهی
ئهو جوړه کرده وه ی پی نه ئه دا. بویه، خانمحه مه د له کاتیکا ددانی
له کیره وه ئه هیان له هه ل و گرییه دا که که وتبوویه وه، چاوه ری
بوو گوته ی دلی له زمانی براوه بیسی.

گوئلمحه مه د به ستاری وت:

— شتیکی بلی تو پیاو! رات چییه، چۆنی بو ئه چی؟ به رپرسی
جه نده رمه ی ئهم مه لبه نده بوچی ئه یه وی من بیینی؟ من و تو
پیکه وه نان و نه که مان خواردوو. تو له بهر من ئهو هه موو
شه پازلله یه ت لیډرا، لیت نه دراوه؟ پاش هه لاتنی ئیمه له هه پس
ئهو پۆلیسه سوراوکه ره ئه شکهنجه ی نه کردی؟ هه تا ئه مرۆ
ئهو ی تو به رامبه ر به ئیمه ت کردوو چاکه بووه، نه بووه؟ با بووه
و ئه مه مان لا روونه! بهس نازانم بوچی؟ به چ مه به ستیکی؟!
ئیسته کاتی ئه وه یه راستیه که ییم پی بلیی؛ بلی! ئه مه وی
هه مووی بزانه م. سه روکی جه نده رمه بوچی ئه یه وی من بیینی؟
بو چی، ئاخیر؟!

ستاریش به هه مان ئارامی و راشکاوی، وه لامی دایه وه:

— سه رتیپ فه ربه خش، من و پهروه نده که می له پۆلیسه وه

گواستهوه بۆ بهرپۆه بهریتی جهندهرمه. لهوئ بانگی کردم بۆ نووسینگهی خۆی. له نووسینگهی کارهکهی خۆی داوای لیکردم تۆ بدۆزمهوه و پیت بلیم که فهر بهخش ئهیهوئ بت بین! له ههر کوئ بئ و به ههر شپوهیهک. پاشانیش ئهم دوورینهی دامی بوئی بهینم. ههر ئهوهنده!

گولمحه مه د که ورده ورده پیشی ئهکرد و ئهم پیش خواردنهوهیه به دلی خانمحه مه د بوو، ئهمجار له سهر عهرزه که ههلسا و به مایهیهکی ههلهچوونهوه وتی:

— چهن جار ئهو قسه پاته ئهکهنهوه، پیاو؟! ئهمه خو له رۆژیش رووتره. ئهوه زانیمان. ئهوهشمان زانی تۆ ئهو قسهیهت لهزمانی فهر بهخش بیستوو. تا ئهم کاتهش که لیڤه یهکبهند له بیریدا بوویت. ئه ی بۆ بیر و بۆچوونی خۆت له من ئهشاریتهوه؟ بۆچی قسهت له من ئهشاریتهوه؟ گریمان من ههر ئیسته سوار بم بهرهو سه بهزهوار و یهکسه ر بچم بۆ بهرپۆه بهریتی جهندهرمه؛ تۆ ههوساری ئهسپه کهم وهرناگیڤری؟

خانمحه مه د، به چاوی ئهبلهق و تامه زروتر، سهیری ستاری کرد. ستار که له بن گوشاری قسه و گوته ی گولمحه مه ددا سهیری داخستبوو، ملی راست کردهوه و نهک له گهل ئهم یان ئهو برا، بهلکوو چاوی برپیه بهردهمی خۆی. گولمحه مه د، به بئ هیچ ئه ماژیهک، ئاورپکی له براکهی دایه وه. خانمحه مه د پابوو و به سینه ی شاخه کهدا هه لگه را. گولمحه مه د به دوا ی هه لوهسته یهکی کورتدا، وه رگه را و له مبه ر ستار له سهر خورجینه که دانیشیت و وتی:

— ئهمجار بلئ!

ستار سهیری یافتی خانمحه مه دی کرد و درێخ له گوته یدا

وتی:

— خانت له من په نجانده. نهکا پیی وابئ که من متمانهم بهو

نییه؟!

گوڻمحه مه د وتی:

— قسه كهت بکه! تۆ سه بارهت بهو په يامه ی سهرۆکی
جهندهر مه بۆ من، رات چیه؟ خو هه والی تیر و تفهنگه که ی
قه لāmه يدانت بیستوو؟ ههروه ها زانیوته که عه لی ئەشکین و
سواره کانی چیان به سهر هاتوو؟ ئه ری؟ ئەوان خو یان که وتنه ئەو
چاله وه که بۆ ئیمه یان هه لکه ندبوو! چیرۆکی گو ی براوه کانیشیت
خو بیستوو؟

ستار روانیه گوڻمحه مه د و وتی:

— بیستوو مه، هه موویم بیستوو!

گوڻمحه مه د وتی:

— باشه! سهره پای ئەو پیکادان و پروداوانه ی پرووی داوه،
په یامی سهرۆکی جهندهر مه و ئەم دوورینه ی بۆ منی ناردوو و
ئهیوه ی من ببینی، چ واتایه کی هه یه؟ چ واتایه ک پهیدا ئەکا ئەم
شتانه پیکه وه؟

ستار ئەمجاره یان راسته وخۆ روانیه چاوی گوڻمحه مه د و

وتی:

— خۆت چۆن بیر ئەکه یته وه؟

ستار له گه ل پرسیاره که ی دا، نیگای له نیگای گوڻمحه مه د دا
مایه وه و گوڻمحه مه د له پر وهک له خو ی رامابی، سهری
دانه واند و خامۆش ما. دیار نه بوو بیدهنگیه که ی گوڻمحه مه د به
پرسیاره که ی ستار چهنده ی پی ئەچی و چی ئەلی. هه یچ شتی ک
ئاشکرا نه بوو. ئەوه ی که هه ست پی ئەکرا و گومان بۆی ئەچوو
ئوه بوو که خامۆشیه که ی گوڻمحه مه د بۆ ستار، ترسینه ر و
ناخۆش نیه هه یچ که به چه زیشه وه تی ئەروانی. ئەنجام به لām
نه زۆک ده رچوو. چونکه خانمحه مه د، به شیوی گرده که دا هه لاته
خواره وه و به دهم دابه زینه وه، وتی:

— بزا چی ئەکه ن ئەم به دکرداران! بزا چی ئەکه ن. هه واریان

گرداوه، ئاگریان تیبه رداوه!

به هاواری خانمحه مه‌ده، به‌گمحه مه‌دیش هه‌وساری
 ئه‌سپه‌کانی وه‌رگی‌پرا و هاته لایان. کوری گول‌خانمیش له په‌ناکه
 هاته دهره‌وه، پشت و قه‌راخ ده‌ستی هی‌نا به چاوی‌دا و له نزیک
 ئه‌وانی تره‌وه وه‌ستا. گول‌محه مه‌ده برنه‌وه‌که‌ی به ده‌ستی چه‌پیه‌وه
 بوو و، که‌مه‌ربه‌ند و چه‌مه‌لی به‌ده‌ستی راست ر‌یک کرد.
 خانمحه مه‌دیش لو‌خوندانی له خورجینی هه‌لو‌اسراو به شانی
 ئه‌سپه‌که‌دا هی‌نایه دهره‌وه و به سینه‌ی گرده قسل‌دا، شان به
 شانی ئه‌وانی‌تر سه‌رکه‌وت و به محه‌مه‌ده‌ر‌ه‌زای گول‌خانمی وت
 ئاگای له ئه‌سپه‌کان بی. پاش تو‌زیک، چوار پیاو، سی‌برا و ستار له
 به‌رزترین شوینی گرده‌که وه‌ستابوون، پشت به خور که خه‌ریکی
 داچوون بوو. به‌رامبه‌ریان، له خوار گرده‌که‌وه، ده‌شتو‌که‌یه‌ک که
 ره‌وه‌ندی مه‌لا می‌عراج له جاره جو‌که‌دا سنگی ره‌شمالیان له
 خاک چه‌قاندبوو، دیمه‌نی به‌رچاویان بوو.

په‌رده‌ی مژ و دوومانی خه‌ستی ئی‌واره هه‌واره شه‌له‌ژاو و
 شی‌واوه‌که‌ی داپوشابوو. سواری زه‌ردپوش به هه‌موو لایه‌که‌دا
 غاریان ئه‌دا به دوا‌ی ژن و منال و مه‌ر و بزندا. قریشکه‌ی ژنان و
 شیوه‌نی منال، پچ‌پچ‌ر و ناب‌ه‌رده‌وام به دهم بای ئی‌واره‌وه ئه‌یدا به
 گو‌ییان‌دا. شه‌له‌ژان، په‌ره‌وازه بوون و په‌ریشانی. هه‌موو تی‌که‌ل
 و پی‌که‌ل و هه‌موو له پشت مژی ئی‌واره‌دا. هیچ کرداریک ئاشکرا
 نییه، به‌لام هه‌موو کردار و هات و هه‌لات به ئاشکرا کی‌شه و
 بگره و به‌رده‌یه. په‌ز، ئه‌توت به‌ر په‌لاماری گورگ که‌وتوون. باره و
 باعه و ره‌ف و هه‌لاتن. نو‌ساله‌کانیش وه‌کوو گه‌وره‌کان را‌که‌یانه و
 بو‌په‌نایه‌ک ئه‌گه‌رین. دوومان. دوو‌که‌ل و ئاگر، به کاکو‌لی ره‌شی
 ئاسمانه‌وه. دووان لی‌ک ئالاون. یه‌کیان ئه‌دری به عه‌رزدا.

خانمحه مه‌ده چو‌کی دادا؛ به‌گمحه مه‌دیش. گول‌محه مه‌ده
 قاجیکی دا له تفه‌نگه‌که‌ی برا‌که‌ی و ده‌ستی بو‌ وه‌رگرتنی
 دووربینه‌که را‌داشت. خانمحه مه‌ده دووربینه‌که‌ی له به‌ر پشتی‌نه‌ی
 دهره‌ی‌نا و دای به ده‌ست برا‌که‌یه‌وه. گول‌محه مه‌ده له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی

چاوی ئهنا به چاوی دووربینهکوه، وتی:
— گوللهیهک له لایهن ئیمهوه بتهقیئرئ، ئهو بیغیرهتانه
دهکس ئهکوژن!

نیگای گولمحه مه د له چاوگهی دووربینهکوه له سهر نایبه
شهل بوو که ریشی مه لا میعراجی گرتبوو و پاکیش پاکیش
ئهیبرد بهرو رهشمالهکه. گولمحه مه د له گهل خوی ئهتوت،
بهلام له هه مان کاتدا بو هیور کردنهوهی براکانیشی:
— له سه رخو... خو ت راگره، کات فراوانه!

نیگای گولمحه مه د هه روا له سهر نایبه شهل و مه لا
میعراج له گهلان ئهرویشت تا له رهشماله گپردراوهکه نزیک
بینهوه. نزیکتر. نایب دهستی برد بو چلیکی نیوسووتی گراوی،
هه لیگرت و گرکهی گرت به بن ریشی مه لا میعراج هوه. نیگای
دووربین له سهر جاکه ته کهی نایب و مه لا میعراج بوو. به یارمه تی
ئه ندیشه، گولمحه مه د که موزور ئه یتوانی داره تی درنده ی نایب و
توورهی برینداری مه لا میعراج هه ست پی بکات. بهس به هه مان
هیوری و قوولی به براکانی وت:

— ئیمه گالته به خوینی خه لک ناکه ین! ئهو شته ی که
حکوومه تیه کان ئاره زوویانه... مه لا میعراج، ئای مه لا میعراجی
پیاو چاک!

له نیگای گولمحه مه ددا، ریشی مه لا میعراج ئه سووتا.
ژنه کان له دهوری کابرا کو ببوونه وه، قژیان ئه پنیه وه و شیوه نیان
ئه کرد. سوارانی نایبه شهل دهستهکانی حه یده ری مه لا
میعراجیان به ستبوو و جهوان دیار بوو ئه نه پینئ و، له په نای
دهمی پر نه عره ته ی حه یده ردا رهشماله کان ئه سووتان.

گولمحه مه د دووربینه که ی له چاو کرده وه و سه یری براکانی
کرد. خانمحه مه د له رقدا شی ت ببوو و شه ویلکهکانی توندتر
له پیش کیره یان لیوه ئه هات و به گمحه مه د به بی ده نگ ئه گریا.
گولمحه مه د له پشت شانی خانمحه مه د هوه که چاوی له سهر

فهرته نه که ئه بله ق ببوو، تپه پری، لای شانی به گمحه مه د وهستا و به زه بریک، به لای راستدا پالی پیوه نا. به گمحه مه د، وهک تازه هاتبیته وه به خویدا، خوئی کوکرده وه و به رامبه ر براکه ی، له کاتیکا سهرتاپیی ئه توت شه پله لی داوه، وهستا و نیگای پر له فرمیسیکی تپه پری. گولمحه مه د به ئارامی له بهر ده می براکه ی تپه پری، له کاتیکا ئه یوت:

— یه که مجاره سته م ئه بی نی؟

به گمحه مه د به رقیکی په نگ خواردوو وه ئاوری له براکه ی دایه وه و وتی:

— کاتیکه ئاوا ده ست به ستراو لی ره راوه ستاوم و به س سه یر ئه که م، ئه بی چی بکه م، ئه گهر نه گریم؟!

گولمحه مه د دانیش ت و هیچی نه وت. دوورینه که ی راگرت و جاریکی تر، وهک بلئی هه لیسه نگاند. پاشان پرووی کرده ستار و بزه یه ک له سه ر لیوی، وتی:

— ئیسته ئه زانم سه رتیپ فه ربه خش بوچی ئه م پی شکه شه ی بو ناردووم!

ستار، نه ی ئه توانی گرئی ناوچه وانی بکاته وه. دوورینه که ی له ده س گولمحه مه د وه رگرت و چاوی نا به چاوگه ی دوورینه که وه و که وته سه یرکردنی ده شتی جه نگ و هه للاکه. ره شمال ئه سووتا و مه لا میعراج درابوو به عه رزا و ریشی له خاک ئه ساوی. گولمحه مه د دهستی هی نا به قونداخی تفه نگه که دا، خوئی دا به سه ر ئانی شکیدا و تا ئه و به لایه ی نایب دایگرسا ندبوو، دابهرکی ته وه، لیی راکشا. ستار، دوورینه ی له چاو کرده وه و وتی:

— خه ریکن خری ئه که نه وه که برۆن. خه ریکن ئه رۆن.

گولمحه مه د دوورینه ی له ستار وه رگرت، دای به به گمحه مه د

و وتی:

— گریان شیاوی ئه و چاوانه نییه! شوینیان هه لگره!

به گمحه مه د دوورینه ی نا به چاویه وه و گولمحه مه د رابوو.

له گهل ئه ودا، ستار و خانمحه مه ديش هه لسان و هر سيكيان به يالى گرده كه دا شوو بوونه وه. جووته برا شان به شان و ستار به دوايان دا. له ناوقه دي گرده كه، خانمحه مه د له پر پي راگرت، چنگي و هردايه سه رده ستي كراسي برا كه ي و له كاتيكا به هوئ ئه و توو په ييه له هه ناوي دا پهنگي ئه خوارده وه، سه رتاپاي ئه له رزي، وتي:

— ئه م خان نايبه ئه مشه و ئه بي بكوژم من! ئه بي بكوژم! ئه بي بكوژم، كاكه برا! له تاودانه وي خاموشي گولمحه مه ددا، دهنگي وهك كوته داري پياوه كه داكه وت و وتي:

— گر ئه گرم ئه مشه و، ئه گهر نه يكوژم ئه م خان نايبه! گولمحه مه د سه يري ئاسوي كرد. خو له هيلانه نه مابوو. گولمحه مه د به ستاري وت:

— ئه مه وي كارئك بو بكه ي، وهستا ستار! ستار به رزتر له جووته برا و له نيوانيان وهستابوو: — چ كارئك، خان؟

گولمحه مه د رووي وه رگي را و به ليژاييه كه دا كه وته ري و وتي:

— ئه مه وي بچي بو ره وهندي مه لا ميعراج، رهنگه بتواني يارمه تيهك بكه ي. يه كيش ئه وه ي كه... خراب نيه به مه لا ميعراج بلي ئه مشه و بو شيو ئه بين به ميواني. ستار به ره وه رده كه كه وته ري و پرسى: — ئيتر چي؟

گولمحه مه د وتي:

— زور په له مه كه. ورده ورده برؤ. له وي يه كدي ئه بينين. ستار، ده زگا كه ي له بن هه رده كه هه لگرت و قايشه كه ي كرده شاني و نيگاي له جووته برا به ره وخوار بوويه وه. گولمحه مه د دهستي بو راوه شان و وتي:

— تا شهو!

ستار کلاوی له سهر داگرت و بۆ گولمحهمه دی راوه شاند.
گولمحهمه د زهردهیه کی نهرم به سهر لیویه وه، رووی له ستار
وهرگیرا و سهیری براکهی کرد. خانمحهمه د چاوی زهق و زۆپی
بریبوویه ستار که به گرده کهدا ئهرویشته خواره وه، رامابوو و
پیستی چیری پروومه تی وهکوو بهرتهنگه ی ئهسپ له ههلهتدا،
به سهر ئیسی نه پوری دا کشابوو و نیگای تیژ و بهدگومانی
وهکوو ههلوویه ک پیشانی ئه دا، وتی:

— ئه و متمانیه ی پیت ههیه، زیده نییه؟!

گولمحهمه د به ره و شهو دیژ کشا و وتی:

— تهنگه کان باش بکیشن! کوری گولخانم با چاوه پری قوربان

به لووچ بکا!

ستار، کاتی که له دوا به ره گه ی روانینی وهرگه را تا سهیری
گولمحهمه د بکات. جووته برای به سهر ئهسپه وه بینی ئاماده ی
پویشنتن بوو و به گمحهمه دیش خهریک بوو خوی ههله دایه
سهر ئهسپه که ی خان ئاپۆ. ستار، ترسیکی شاراه له دهروونی دا،
وهستا و سواره کانی خسته بن نیگای خوی. به گمحهمه د به بی
ئه وه ی پی له ئاوه زهنگی بخا بۆ سوار بوون، ههر له دووره وه گوری
بهسته وه و دهستی کرد به یالی په خشانی ئهسپه که دا و خوی
ههله دایه سهر زینه که و ئه وه نده به خیرایی له غاوه که ی سووراند
که ئهسپه چواره ننگه که ی خان ئاپۆ له بن قه لافه تی قورسی
جهوان دا خولیکی دا و کهوته چوارناله به دوا ی سواره کان دا.

سی سوار، سی برا، شان به شان و رکیف به رکیف،
پیچه وانیه ی رۆژئاوا، به لۆقه ئهرویشتن. به لۆقه، له بهر ئه وه ی
که زهوییه که کهند و کلۆ و باری چوارناله ی نه بوو. یانیش
سواره کان لهنگی شهو بوون. ههرچی بوو و به ههر ئهنگیزه یه ک،
تا له نیگای ستار ون بوون، به بی غاردان به سهر ته کووز و ناریکا
داژووتن، به ره و ئاسوی فراوانی تاریک و پروونی هه وراز و نشیوی

دامرکینرابوویهوه. ئەستوندکی نیوه سووتاو، نهیان ئەتوانی
خۆیان به سەر پێوه رابگرن. رەشمالێ مەلا میعراج، ببوو بە
جەرگی زلێخا. کەلوپەل نیوهسووت. یەغان و جیوبان و لباد،
فانۆس و تیژ و توریین و... هەر هەمووی ناکار و ناسۆر بوون. دوو
سێ کەس -ژن و پیاو- خەریکی دەرکێشانی شتەکان بوون لە
بن خێوەتەکە.

مرۆفی رەوه‌ند، ناتەواوتر لە هەمووان، مەلا میعراج بوو.
مەلا میعراجیان لە رەشمالێ کچەکە ی خەواندبوو و چەن ژن و
منال بە دەورییەوه خڕ ببوونەوه. ژنەکان هەر کام بە گۆیرە ی توانا
هەولێ دەوا و دەرمانێکی ئەدا. ئەم هەموو بەلام، ئەگەر خۆراگری
و بەجەرگی کابرا نەبوا، هیچکامیان چاری سووتاوییهکی ئەو
نەبوو. ریشی، پەلە پەلە سووتابوو و جی‌جیش پێوه ی مابوو. گۆنا
و برژانگ و برۆ و پەلەیهکی هەنیه‌شی، هەر بەو جۆرە سووتابوو.
بۆ دامرکاندەوه ی کزە ی ئاگرەکە روخساری لە خاکەکە ساویبوو،
ئەویش خراپتر. پێستی روومەتی رووشابو و چاوه‌کانی بە هالۆی
ئاگرەکە دەرپەریبوون و سوور.

بیگانه‌وار و خامۆش، لای ئەستوندکی رەشمالێ نیوه
سووتاوه‌کە، ستار وەستا. دوو ژن و پیاویک، جەوان و چالاک،
خەریکی راپەراندنی کارەکان بوون. کەلوپەلی رەشمالێ سووتاوی
مەلا میعراجیان هینابوویە دەرەوه و لە لایەکەوه هەلیان چنیبوو
خەریکی گەرپان بوون بە ناویاندا. ستار کە وەکوو تاپۆیه‌ک خزابوو و
لە لای سەیری ئەکردن، بۆ ئەوه ی دایانەچلەکیی. ماندوونەبینی
کرد. ژنەکان خۆیان کرد بە نەبیس و جەوانەکە ئاوری لە ستار
دایه‌وه. لە هەلۆه‌سته‌یه‌کی دردۆنگی و سەرسووڕماندا، ئارەقه‌ی
ناوچه‌وانی سەری و وه‌لامی دایه‌وه:

— بەخیر هاتی!

ئەتوت یه‌کدی ئەناسن. لە شوێنێک یکیان دیوه.

«لە کوێ؟»

قوتوکه‌ی به شانی ستاره‌وه بوو هه‌ندی شتی ئه‌هینایه‌وه
 بیرى حه‌یده‌رى مه‌لا ميعراج. بېگومان له شوینیک، له رپیه‌کدا
 بینیبوو. له روخسارى ره‌شتال، چاوى قه‌له‌وى ره‌ش و
 تايبه‌تمه‌ندی نیگای کوپى مه‌لا ميعراجيش سي‌به‌ريكى ناروون
 له يادى ستاردا مابوو. بېگومان به‌لام هه‌ندی شت له حه‌یده‌رى
 مه‌لا ميعراجدا گو‌رابوو. ره‌نگه سمیله نهرم و خو‌ش فو‌رمه‌که‌ی
 ئه‌وى له دو‌خى کال و کرچى جه‌وانى دوور کردبوویه‌وه؛ يان ههر
 ئهم هه‌لچوونه‌ی له توورهبوونه‌که‌ی پيشتر پيوه‌ی مابوو. ههر
 ئهم کار و هه‌ول‌دانه حه‌یده‌رى ئه‌گو‌پى. ستار له‌وه زیاتر په‌ره‌ی به
 در‌دو‌نگیه‌که‌ی کوپى ميعراج نه‌دا و ده‌سپيشخه‌رى کرد:

— خه‌رىک بووم له‌و دووره‌وه تى‌ئه‌په‌ريم. چاوم به ئاگر و
 دووکه‌له‌که كهوت. پيم ست کرد، ويستم تپه‌رم، به‌لام
 نه‌متوانى. شه‌و بوو و وتم بزانه‌م چ باسه. راسته‌که‌ی ويستم
 بزانه‌م چى رووى داوه. خو ههر ئه‌شبوا شه‌و له جي‌یه‌ک سه‌ر
 بنيمه‌وه. ميوانتان ناوى؟

حه‌یده‌ر هه‌روا چاو و گو‌پى له کابراى ئامو-نامو بوو و خاموش
 مابوو. ستار، بو ئه‌وه‌ی قسه‌که‌ی نه‌که‌ويته زه‌وى، پرسى:
 — له‌م ئاگر و سووتمانه‌دا كهس بريندار بوو؟ کارىک...
 يارمه‌تیه‌ک به من بکړى؟ به‌راست چو‌ن بوو...

حه‌یده‌ر له‌وه زیاتر گو‌پى رانه‌گرت، له نيوه‌ی قسه‌که‌ی
 ستاردا، پشتى تیکرد و به‌ره‌و ره‌شماله‌که‌ی ئه‌ولاتر چوو
 و پاش تاویک گه‌رايه‌وه. ستارى له‌گه‌ل خو‌ی برد و فه‌رمووى
 لی‌کرد بو ژووره‌وه و خو‌ی له لایه‌که‌وه وه‌ستا. ژن و کچ ده‌ورى
 مه‌لا ميعراجيان چو‌ل کرد و ستار، سلاو به دهم و، نیگای له
 چاوه سوور و هه‌لاوساوه‌کانى مه‌لا ميعراج هاته پيشه‌وه و له
 خوار جي‌گه‌که‌ی مه‌لا ميعراج چو‌کى دادا و دانیش‌ت و تازه‌بیرى
 ئه‌که‌وته‌وه که ئه‌یتوانى ده‌زگا‌که‌ی له به‌ر ده‌رگای ره‌شماله‌که‌،
 له شانی بکاته‌وه و دای بنى. بو‌یه قايشه‌که‌ی له شانی کرده‌وه و

به رووی خوښه وه به مهلا ميعراجی وت:
 بهلا دوور بى، ماموستا!
 — خوا چاكت بو بکات، وهستا!
 ستار، ناسووده له سهر لباده که دانيشت و وتی:
 — ميوانى ناکات وهکوو که له شيرى ناوهخت وایه.
 مهلا ميعراج، پیکه نينیک له سهر لیوهی، وتی:
 — ميوان خوښه ويستی خوايه، وهستا ستار. بهخير هاتی.
 ببووره روژگارمان زور شپرزهيه. چا... پيالهيهک چا بهينن.
 ماندووی رييه، وهستا.
 ستار خزايه بهره وه. سهيریکى سوتاويهکانى روخسارى
 مهلاى کرد و وتی:
 — بيریکتان بو برينهکان نه کردوته وه؟
 مهلا ميعراج وهلامى دايه وه:
 — نه وهتا له پهسا پهرو تهړ نه کهن و نه یخه نه سهری.
 ستار رووی کرده ژنهکان و وتی:
 — ماست؛ ماستی شله تين نه گهر هه بى...
 ماستيان هینا. ستار، قولی هه لکرد و خوۍ جاريکی تر به
 دهسپرى تهړ پاشماوهی خوّل و لمهکانى خاوین کرده وه و پاشان
 قاپى ماسته کهى هه لگرت و پهله برينه کهى مهلا ميعراجى به
 ماست داپوښی:
 — ئیسته چونی؟
 — توژى فينکه وه بوو. برژاندنه وه کهى دهسبه جى نارامی گرت.
 ستار وتی:
 — نه وهی باشه چاوت نازارى پى نه گه یشتو وه.
 ميعراج، پیرانه سهری له قاند و وتی:
 — هیمان دیار نییه. پهنگه پاشتر کارى تی بکات. ههر
 ئیسته ش نه لیى کای تیايه.
 ستار وتی:

— ئەو رەشمالە گەورەيە، زۆر خراپ سووتاوه!
 ديسانەوہش بە بزەيەکەوہ، ميعراج وتی:
 — فیدای تالّی مووت. شوکری خوا هيّمان چوار بزن ماوه
 مووہکەيان بېرپنەوہ و بەشّی رەشمالّیک بکات. هيچ نەبووہ خو،
 رووداوّیکە و رووی داوہ!
 ستار وتی:
 — دەستەکەي خان نايبم بينی بەرہو روژئاوا روّیشتن.
 ميعراج ھەروا بە ئەھوہنی وتی:
 — خوا بيخاتە سەر رپی راست. ھات، سووتاندی و روّیشت.
 خوا بيخاتە سەر رپی راست... دەميّکەيە نەھاتووی بوّ ئەمناوہ؟
 — گرفتاری مەلا ميعراج، گرفتاری.
 مەلا ميعراج پیلوہکانی نايە سەر يەک و وتی:
 — تەمەن دريژ بیت، مامە گيان. پيّت بەبرشت بی. بەرہو
 کوّ ئەروّیشتی؟
 — لە قەلامەيدانەوہ ئەھاتم.
 — سەرچاوان. بيابانی خوا فراوان و ئاسمانی خوا بلیندە.
 پارووە نانیک پەيدا ئەبی و پيخەفيکيش ھەر دەس ئەکەوێ.
 ھەواکەي خوّشە.
 ستار چەند دەنک ميوّزی خستە دەمی و پيالەي چاکەي
 ھەلگرت و وتی:
 — تا نيوەشەو، رەنگە ميوانی تريشت بوّ بی.
 مەلا ميعراج شانی لە جيّوبانەکە کردەوہ و چاوی بريہ
 ستار و پرسيارّیکی شاراوہ لە نيگایدا وتی:
 — ميوان رسقى خوّی بە ھەنگاوی خوّیەوہ ئەھيّنّ، بەلام...
 ستار وتی:
 — گولّمحەمەد خان وتی سلّاوی ئەوتان پی بگەيەنم و ئەم
 ھەوالەشتان پی بەدم.
 لە ئاخيزی مەلا ميعراجدا، ھەيدەر ماندوو و هيشتاش

شیواو هاته ژوورهوه. ستار ئه‌مجار له بهر پووناکی فانۆسه‌که
بینی روومه‌تی هه‌یده‌ریش له چه‌ند لاوه رووشاوه و سپینه‌ی
چاوی سوور هه‌لگه‌پاوه. یه‌خه‌ی کراسه شینکیه‌که‌ی دادپاوه و
دوگمه‌ی ئیله‌که‌که‌ی هه‌لته‌قیوه و وا دیار بوو له‌شی هه‌شتاش
گهرمی ئاره‌قه‌ی کیشه و ملمانی له‌گه‌ل جه‌نده‌رمه‌کانه.

ئهو خه‌لکه‌ی که ژیا‌نیان له ته‌وه‌ری بازنه‌یه‌کی داخراودا
ئه‌سوورپه‌ته‌وه، له زمان هه‌لبرین و دل‌کردنه‌وه‌دا، شیوه‌یه‌کی
زۆر ورد و شه‌رمیان هه‌یه. به‌لام به‌گومانی ستار، په‌لاماری
ناجوامیرانه‌ی خان نایب و سواره‌کانی بۆسه‌ر په‌وه‌ندی مه‌لا
میعراج، رقیکی وه‌های له ده‌ماره‌کانی پیاوی جه‌وان‌دا هه‌ژاندبوو
که بۆی هه‌بوو ئه‌م خوینه‌ تووره‌یه به‌ پل‌تۆکیک له په‌گه‌کانیه‌وه
فیشقه‌ بکات. بۆیه پل‌تۆکیک به‌س بوو تا گوته‌ی هه‌یده‌ر بیی به
هاوار، که ئهو خۆی به‌ بی ئه‌وه‌ی لیو ببزیوئ هه‌موو گیانی هاوار
بوو:

— بینانم ئه‌رویشتن، سه‌رمه‌ست داژووتن و ئه‌رویشتن. خو
ده‌سیان له ژنه‌کان به‌رز نه‌کرده‌وه؟
هه‌یده‌ر ئاره‌قه‌ی هه‌نیه‌ی به‌ قۆلی کراسه‌که‌ی وشک کرده‌وه
و له وه‌لام‌دا وتی:

— پیت وایه شه‌رمیان له‌و کاره هه‌بوو ئه‌گه‌ر بیان‌توانی‌ایه‌ت؟
که‌متیارانه! رۆژیک ئارامان نییه به‌ ده‌ستیانه‌وه. ئه‌وه‌نده‌ی
مرو‌ف خه‌ریکه سه‌رقالی کار و ژیا‌نی خۆی بیی، له‌پر سه‌ر و
سه‌کو‌تیان ده‌رئه‌که‌وئ. بۆ باج. به‌ بیان‌ووی شتی دزراو. له سه‌ر
سکالای خاوه‌ن په‌ریز. به‌ بیان‌ووی ئاو. هی ئیجباری... چووزانم! بۆ
هه‌ر شت و هه‌ر باب‌ه‌تی‌ک قه‌ردی‌کیان له‌سه‌رمانه. قه‌ردی باوکیان
به‌ لای ئهو خه‌لکه‌وه‌یه. ئهو کاته‌ش که بیان‌ووه‌کیان تو‌ژی
به‌هیز بی ئه‌وه ئیتر رازی نابن ئه‌گه‌ر خوینی مرو‌فیش بخۆنه‌وه.
دالاشانه! مرو‌ف باوه‌ر نا‌کا له خوتو‌خو‌رایی برژین به‌ سه‌ر مال
و خیزانت‌دا و وه‌کوو له‌شکری دو‌ژمن ئاوری تیبه‌رده‌ن! خو‌زگه

ئەوھيان زانبا بۆ سازکردن و بەرپا کردنى رەشمالىكى ئاۋەھا چەندە رەنج كىشراۋە و چەندە خوڭىنى دىل خوراۋە! ھەھ! رەنگە پىيان وابى فوومان كردوۋە و ئەم رەشمالانە چوونەتە سەر ئەو ئەستوونانە! كەللە كەرانە! نازان، لە ھىچ تىناگەن. بەس ئەزان تالان بگەن و زەرەر لە خەلكى بدەن. مووى بزن؛ بەس پىنج پوژى گەرەكە تا مروڤ بتوانى ئەو بزنانە لە گۆلەكە بشورى. پاشان ئەبى بيانبرپتەۋە. پاشان زياتر لە شەش مانگى پىئەۋى تا ئەم مووانە بە دەست و تەشى برپسرى. ئەوجا تازە كارى تەون و چىن دەس پىئەكا؟! چەن ژن لە رەۋەند ھەيە ئەبى چەن مانگ لە پشت دەزگا دابىشەن و بەيانى تا ئىۋارە تال بىخەنە سەر تال تاكوونى... ھەندى جار لە نيۋە سالىش زياترى پىئەچى. بەلام ئەو بىغىرەتانە پەلامار ئەدەن و مال و ژيان تى بەرئەدەن و ئەرۋن! بۆچى؟ بۆ ئەۋەى چاوترسىنت بگەن. بيانوو؛ بيانوويان چىيە؟ ئەۋەى كە... شوينەكەيمان پىشان بەدە. چىيە؟ ئەۋەى كە رۆژىك، شەۋىك گۆلمحەمەدى كەلمىشى بەم لايەدا تىپەريۋە... ئەى... داد و بىداد!

مەلا مىعراج وتى:

— ئەمىشەو مىوانمان ھەيە. لەبرى ئەم سكاللا كردنە برۆ بەرخە نىرىك سەربرە. رابە... تا بگەيتە تەمەنى من لەم فەرتەنە و ھەللایە زۆر ئەبىنى.

حەيدەر ھەلسا و ژنەكان سەفرەيان ھىنا. شىۋەكە خۆى سادە بوو. مەلا مىعراج داۋاى لە ستار كرد ماستى سەر سووتاوەكەى بۆ تازە بىكاتەۋە. ستار واى كرد. مەلا مىعراج بە ژن و منالى وت نانى خويان بخۆن، ئەو چاۋەرپى مىوانە و وتى سەفرەكە بىبەن بۆ شوينىكىتر. ھەۋالى زاۋاكەى پرسى. وتيان مەرەكانى بردوۋە بۆ چارەكە. مەلا مىعراج سەيرى ستارى كرد و وتى:

— خوا رەحمى كرد خوڭى نەرژا.

مەلا مىعراج جارىكى تر چاۋى نا بەيەكا و پرسى:

— تۆ هیچ دهنگیك نابیسى، ستار؟
— ها؟ دهنگ؟ نا؛ هیچ نابیسىم.
— من ئەبیسىم. من دهنگیك ئەبیسىم. دهنكى گولله ئەبیسىم
من، ستار!

— دهنكى گولله؟! ئەى ئەم گوچكانهى من...
ستار غارى دایه و له رهشمالهكه چوو دهرهوه. ههیدەر
بهرخهكهى دابوو به عهرزدا و سهرى بریوو. خوین له گهرووی
بهرخهكهوه فیشقهى ئەکرد. ستار لای شانى ههیدهرهوه وهستا
و پرسى:

— دهنگ! هیچ دهنگیك ئەبیسى؟
ههیدەر کیرد و دهستی گرت به بن لوهلهى مهسینهكهوه كه
دایكى بۆی راگرتوو و وتی:
— من هیچم نهبیست.
— تۆ چى دایه؟
— منیش نهى بیست.
— ئەى مهلا ميعراج چۆن بیستی؟!
ههیدەر لوهلهى مهسینهكهى به پشتى دهستی لادا، ئاوى
پهنجه و تیخی کاردهكهى راوهشانده، وهراندى و به ستارى وت:
— ههلوسه! یاوى کردوو رهنگه. ههلوسه و گومان
ههلیگرتوو!

ستار به ههموو لایهكا ههنگاوى نا و گووى ههلیخست بۆ
دهنگىك، بهلام نامراد گهرايهوه و وهستا. تاویكىتر بۆ بهرپاکردنى
سپیهك چوو بۆ یارمهتى ههیدەر و ههم یارمهتى دا بهرخهكهى
پیاههلواسن بۆ كهولکردن. ستار کارهكهى بۆ ههیدەر جى هیشت
و خۆى چوو بهوه ژوورهوه. مهلا ميعراج ههروا چاوى داخستوو و
لیوى ئەجوولاند. ستار لیى نزیک بوویهوه و پرسى:
— دیسانهوهش دهنگ ئەبیسى مامه ميعراج؟
به بى ئەوهى چاو ههلیبرئ مهلا ميعراج وتی:

— ئەبىسىم. ئەبىسىم. دەنگى گوللە. گولمىھەمەد دەستى
داوۋەتە بېرنەو. ئەبىنىم. ئەبىنىم. ئەبىسىم. زانىم. ئەمزانى
گولمىھەمەد بۆچى ويستوۋىيەتى شەو بۆ شىۋوكرىدى بى بۆ مالى
ئىمە. ھەتا گوتت زانىم. بە ھەيدەر بلى خوارىن ئامادە بىكات.
گولمىھەمەد تاۋىكى تر ئەگەرپىتەو. ئەگەرپىتەو. بە سىلامەت
بگەرپىو، گولمىھەمەد!

دەنگەكە دابەزى. خاۋ بوۋىيەو ۋ برا.

ستار جارىكىتر لە رەشمالەكە چوۋە دەرەو. ھەيدەرى مەلا
مىعراج دەست ۋ كىردى لە كەۋلكرىدى راکرت ۋ نىگای بىرىيە
ئەۋپەرى ھەۋارگە، ھەستى ئازوۋتنى سواران، نە. ھەلۋسە بوو.
ھەموۋى ھەلۋسە بوو.

— وام ھەست كىرد نايىبە شەل دابىتى لە سەرى ۋ دىسانەو
بداتەو بە سەرماندا! ئاخىر ئەو ھەر بە راستى پىۋى ۋابوو ئىمە
گولمىھەمەدەكانمان شارىدۆتەو!

ستار لە سەر بەردەكە دانىشت ۋ سەيرى ھەيدەرى كىرد ۋ

پىرسى:

— نەتشارىدۆتەو؟

ھەيدەر رۋانىيە ستار ۋ دەسبەجى دەست ۋ چاۋى بەكارى

خۋىيەو خەرىك كىرد:

— بۆ ئەپىرسى؟

ستار وتى:

— چونكە مەن ھاورپى ئەوم!

— ھاورپى گولمىھەمەد؟

— ئەچۈن! ئىستەش ئەو مەن ھەۋالە ھىناۋە كە ئەۋان بۆ

نانى شىۋان دىن بۆ ئىرە.

ھەيدەر، جارىكىتر لە ستار ۋرد بوۋىيەو ۋ پىرسى:

— ئەگەر ھاورپى ئەۋى پىم بلى ئىستە لە كۋىيە؟

ستار وتى:

— وازانم له شهردايه لهگه‌ل خان نايب!
 — له کويوه ئەزانی؟
 — له‌ويوه که من هاتم به‌رمو رموه‌ندی ئیوه و ئەوانیش
 شوینی خان نایبیان گرت و چوون به داوی‌دا.
 — ئەی بۆ ئەمانهت به باوکم نه‌وت؟
 ستار وتی:
 — ئەو خۆی ئەیزانی ئیمه له‌و هه‌ورازه‌وه سه‌یری ئیره ئەکه‌ین.
 — له کام هه‌ورازه‌وه، مله‌ی شکاو؟
 — به‌لێ، له‌ويوه.
 — به‌س سه‌یرتان کرد؟ هه‌ر ئەوه‌نده؟
 — نه‌ء. هه‌ر ئەوه‌نده نا. خۆ پیم وتی... ئەوان پویشتن به
 دوا‌ی خان نایب‌دا... تۆ سه‌ربازیت کردووه؟
 — هی‌مان نا. به‌لام ناوم ده‌رچوووه. بۆ ئەپرسی؟
 ستار هه‌لسا و وتی:
 — هیچ هه‌روا پرسیم.
 حه‌یده‌ر ده‌ستی راگرت و روانیه ستار و وتی:
 — هه‌روا؟!
 ستار وتی:
 — جووتیک گیوه‌ی چاکم پێ شکدی. پر به‌پیی تۆ ئەبی. وتم
 ئەگه‌ر بته‌وی بمینیته‌وه و نه‌چی بۆ سه‌ربازی، ئەو گیوانه‌ت بۆ
 بکرم.
 حه‌یده‌ر جاریکی تریش کێرده‌که‌ی خسته‌وه گه‌ر و به
 قۆشمه‌یی وتی:
 — له‌من سه‌رخۆشت‌رت ده‌ست نه‌که‌وتووه؟ نه‌خیر، من
 پێویستم پێیان نییه. گیوه‌ی خۆم ئەم به‌هاره دام په‌رگه‌مای
 چه‌رمیان تیگرتووه. لانیکه‌م تا دوو سالی‌تر به‌رگه‌م ئەگری.
 ستار به‌رمو خواری ره‌وه‌ند پویشت و وتی:
 — خۆت ئەزانی.

ستار چوو بۆ بیابان و له سهر بهرزاییهک دانیشت. پهنجهی له ئەژنۆی هه‌لپێکا و نیگای سه‌رگردانی به ناو شه‌ودا رادا. له‌پەر ئەتوت می‌شکی له گێژهنی به‌رای گریمانه‌یه‌کی ناخۆشدا جه‌رابوو. گریمانه‌یه‌ک. مه‌رگی گولمه‌مه‌دا! گولله‌یه‌ک. گولله‌یه‌کی قورقوشمین به‌س بوو بۆ ئەوه‌ی دلی جوامیر له لی‌دان بخت. کوژران! به تاقه گولله‌یه‌ک. قه‌باره‌یه‌کی بچوو‌کتر له ده‌نکه بادامیک و ئەوسا مرو‌ف، ئەم جیهانه بچوو‌که په‌رش و بلاو ئەبوو. گولمه‌مه‌د ئەم جیهانه ئازیزه، شیرازه‌ی لیک هه‌لئه‌پچرا. گولله له ئاقای خۆیدا پیت نالی له کوپوه دی! ئەویش به شه‌وی ره‌ش.

— «نه‌ء! نه‌ء!»

ئهمه، ئەم گریمانه، ستار نه‌ی ئەتوانی به‌روای پی بکات. به‌لام ئەگه‌ر وا بوایه چی؟ ئەی بۆ وا بی ئوقره‌ی دای به ده‌شتدا؟ ئەوه راست بوو درکیک له گیانی چه‌قیبوو و ئوقره‌ی له به‌ر هه‌لگرتبوو. بی ئارام و شاراهه نه‌بی، په‌رو‌ش و په‌شیو. دلی به هه‌زار لادا ئەکو‌لا و ستار خۆیشی نه‌ی ئەزانی بۆچی وا له‌پەر شه‌له‌ژاوه؟ هه‌ستیکی نامۆ، به سهر ئاگره‌وه رایگرتبوو. وه‌سوه‌سه‌یه‌کی کوشنده و به ئازار.

— «ئەگه‌ر هات و ته‌رمه‌که‌یان به سهر ئەسه‌په‌که‌وه

هینایه‌وه؟ نه‌ء، نه‌ء!»

هه‌لسا، چونکه نه‌ی ئەتوانی له شوینیکی خۆی رابگری. تاویک وه‌ستا، چاوی برییه ئاسمان. بی ئەقان به‌ره‌وخوار بوویه‌وه. به‌و ئاراسته‌یه‌ی سواره‌کان پو‌شیتبوون، ئەرو‌شیت. هه‌ول‌دانیکی بی‌هووده! چونکه ئەگه‌ر بیانویستایه‌ت بینه‌وه، ئەوا ئەهاتن و ئەگه‌ریش به‌رپوه نه‌بوون، خو به‌حه‌زی ئەو نه‌ئه‌هاتن. به‌لام ئەم ئەندیشه به‌هیزه له سهر ئاگری راگرتبوو تا نه‌توانی ئوقره‌ی بگری. ئەرو‌شیت دابنیشی به‌لام رانه‌بوویه‌وه. خۆزگه‌ی ده‌نگیک؛ نه‌بوو. سه‌ری وه‌رگی‌را. گری ئاگر له به‌ر خپوه‌ته‌که‌دا چوو‌بوو به‌حه‌وادا.

بهره و ئاگرهكه چوو. ئهمه خوێ بیا نوویهك بوو بۆ گهڕانهوه:

— له كوێ خۆت ون كردووه سوا؟

گۆشتی تکه له چیلکهی گزیچار درابوو و ئاماده له ناو
سینییهكه دانرابوو. ههیدەر دهستهکانی له خوین سپییهوه و له
کاتیكا ئاگری ناو کوانووی سی کوچکهی خۆش ئهکرد، وتی:

— ئهی ئاشناکانت بۆ نههاتنهوه، سوا؟

ستار وهك بلیی بۆ تاویک خهلهفابی، به بی وهلامدانهوهی
ههیدەر، بهرهو رهشمالهكه چوو تا ههوالی گولمههمهه و
براکانی پیرسی:

— به سهلامهت دینهوه، مامه میعراج؟

مهلا میعراج پشتی له جیوبانهكه کردهوه و وتی:

— دلم وا بهرای ئههه، ئاشنا. دلم وا بهرای ئههه. بهلام...

— بهلام چی؟

— ئهم نایبه شهله لهو فیلبازانهیه. تهمنیکه خهریکی ئهو
کارهیه. تهنه جاریک گوللهی بهرکهوتوو. له کاری خویدا گورگه!

— مامه میعراج... زۆر دلم نیگهراوه. ئهترسم!

— جهنگه ئاشنا گیان. کاری مرووف به کات و دهمه. بهدهست

من و تو نییه. له ههوهل و سهرهتاوه ههر وا بووه.

— من... من ماموستا، وهکوو منالم لیها تووه ئهمنشهو!

— نازانم... نازانم. ئهبی به چاره نووس رازی بین. تا چاره نووس

چۆن نووسرابی!

— من ئهرومهوه بۆ دهرهوه!

— بۆ ههرکوێ ئهچی بچۆ. بهلام ئههوهن بهرهوه. ئارام به...

ههرچهند خۆم دلم ئاگری گرتوو!

له ناو دهرگاكه، ستار ئاوری له مهلا میعراج دایهوه و پرسی:

— لهگهڵ منت بوو. مامه میعراج؟

مهلا میعراج وتی:

— ئارام بگره... ئارام!

ستار چوو دهرهوه. ههیدەر لای کوانووکه دانیشتبوو و به چیلکه دارێک دلی ئاگرهکهی ئهههژاند. ستار له نزیکهوه دانیششت و داوای ئاوی کرد. ههیدەر ههلسا و ئاوی بو هیئا. ستار زهرکهکهی نا به سهروهوه، نهرم نهرم خواردیهوه و نایه لاه. ههیدەر له سهر جیگهکهیهوه، بهلاری سهیری ستاری کرد و وتی:

— پئی ئهچی نیگهران بی؟

ستار هیچی بو نهوترا و بهس چاوی برییه ئاگرهکه.

— ئهتهوی شیشیکت بو ببرژینم؟

— نهء!

— برسیت نییه؟

— تینوومه؛ بهس تینوومه.

— ئاوی ترت بو بهینم؟

— بینه!

جاریکی تر زهرکیکی تر. ستار پرسى:

— لهم نزیکانه کاریز له کوپیه؟ گولاو، کانی؟

ههیدەر وتی:

— ههزت لییه خۆت له ئاو ههلیکیشی؟

— ئا. ئهتهوی تۆزی دهس و پئی راوهشینم.

— نییه. تا فرسهقیک ئاوی لی نییه. ئهم جارێ دووراوهش که

ئهیپینی، بهراو نهبووه. دیمهکاله.

ستار ئارام بوو و وتی:

— ئهزانم، چاکه. چار نییه.

— بو ئهوهنده پهڕیشانی سوا ستار؟ ئیواره که گهیشتیته

بهروه به دهماخ بووی!

ستار وتی:

— نیگهرانم، کاکى برا. نیگهرانم. نهئهبوا ئهوهندهیان پئی

بچوايهت.

— بو وا بیر ئهکهیتهوه؟

— نازانم!

حهیدەر وتی:

— هەندى جار هەبوو ئەو جوړه ليک هەلشاخانهوه سى

شهو و سى رۆژى پېچوو. خەريکن يەكدى ئەخلافيين، رەنگه!
ستار توورپه له خو، مستهکانى ليک گووشا و ددانى
له کيرپهوه هينا، هەنگاوېک له گەنجەکهى مهلا ميعراج
دوورکەوتەوه و به خو ووت:

— له خۆم بيزارم! سەيرى خۆت که! بوويت به مناليک!
تۆزېک ورەت هەبى! تۆزېک له خۆت رابيينه. ئاخر تۆ کى پياو؟
ئاوا ئەبى؟

حهیدەر له پەناى سەرى ستارهوه وتی:

— ئەتەوى چا بخەمه سەر، سوا ستار؟

— خراپ نيه. ئەويش شتيكه. بەلام ئەوان بۆ شيو ليړه
ئەبن!

حهیدەر کترييهکهى به سەرى دارهکه هيناىه پيشهوه، لای
کوانووکهوه دايئا و وتی:

— شيو؟! شيو خو کاتيکى ديارىکراو نيه. هەر کات شيوت
کرد ئەوه کاتى شيوانه. دانيشه تۆزى قسه بکهين. دانيشه، دياره
دنيا دیدەى!

ستار دانيشت و رەخنه له خو ووتی:

— خۆزگه لهو هەموو شتەى بينيومه، بهقەد دەنکه
گەنمىکى لى تيگەيشتبام.

حهیدەر وتی:

— خو عەلى ئەشکينت له بيره؟ ها؟ ئەزانى چى به سەر
هينا گولمەمهه؟

ستار شانى هەلتهکاند و وتی:

— هەندى شتم بيستوو. دراو و مراوت نيه بۆت بدورمهوه؟
کەمەربەندى، مەچهکەندى...

حهیدەر به خوْشیهوه پرسى:
— ئهتوانى له بهر پرووناكى ئهم ئاگره كار بكهى؟ ئهگهر
ئهتوانى بازووبهنديكم بو دروست بكه. وت چى؟ دهزگاكهت بو
بهينم؟

ستار وتى:

— بيهينه!

حهیدەر رۆيشت و دهزگاكهى له رهشمالهكه هيئا، لاي
دهستيهوه بو دانا، ستار چهناگهى له سهر كەشكهى ئهژنوى
بهرز كردهوه، پهنجهى ههليپكاوى ليك بهردا، قوتوهكهى كردهوه
تا چهرم و تهبهنه و دهزوو و درهوش دهربهينى. حهیدەر گرپهكهى
خوشتەر كرد و وتى:

— ئهمهوى هم جزدان بى و هم بازووبهند.

ستار دهزووى كرد به تهبهنهوه و بهدهمى چهقو برى و وتى:
— تى ئهگهم.

حهیدەر كترى لاي ئاگرهكهى له سهر بن سووپاند و ستار
پارچه چهرميكى به ئاوى ناو زهركهكه تهر كرد و دهستى كرد
بهكار...

ئهمهش بازووبهند، ئهمهش چا و ئهمهش كوانووى ئاگر
كه دائهمردهوه. نهك ههر ژن و مندالى رهوهند، تهناهت مهلا
مיעراجيش ئهبي خو بردبيتيهوه.

— تو پيت وايه چهندهى ماوه بو رۆژ، حهیدەر؟

حهیدەر چاوى ههليئا، روانيه ئاسمان و وتى:

— ماويهتى. هيشتا زورى ماوه.

مهلا ميعراج له دهركاي رهشمالهكه هاته دهرهوه. دهستى

گرت به ئهستوندكهكهوه و وتى:

— دينهوه!

ستار ههلبوووقايهوه و بهرهو مهلا ميعراج تاوى دا. مهلا

میعراج وتی:

— ئەگەر مەردز نەبن، ئەو ھەخۆیانن.

— لە کام لاو ھەخۆیان، مامە میعراج؟

مەلا میعراج بە ھەخۆیان ھەخۆیان ستار بەداتەو، بە

کۆرەکە ھەخۆیان:

— دارەکە ھەخۆیان و ھەخۆیان ھەخۆیان. ھەخۆیان ھەخۆیان

خۆشکەت و سەھە. مەردەکان کۆ بەکەنەو و وریا بن. توندتر ھەخۆیان،

نەکا خەویان لێکەوتبێ!

ھەخۆیان وای کرد کە ھەخۆیان وتی و پاشان مەلا میعراج ھەخۆیان

بە ھەخۆیان و بە وردی لێ پرسی:

— تۆ خۆیت لەگەڵ گۆلمەھەد؟

ستار وتی:

— ئەمە ئەبێ لە گۆلمەھەد پرسی، مامە میعراج!

مەلا میعراج وتی:

— لە تۆ ئەپرسیم!

ستار وتی:

— خۆم پێم وایە!

مەلا میعراج وتی:

— باوەر ئەکەم.

سەیری دووری کرد و وتی:

— دیتەو. گۆلمەھەد وا دی. ھەخۆیان ھەخۆیان چاوەکانت؟

— نە؟

— لەگەڵ شەو ھەخۆیان ھەخۆیان. ئەو، تە، باش سەیر بەکە!

— نایانبینم.

— جوولە، جوولەیان نایان؟

— من ھەر ھەخۆیان نایان، مامە میعراج!

مەلا میعراج وتی:

— ئەو ئاگرە بژێنەو. ئەگەر نازانی کەباب باش بێژینی با

یه کیک له ژنه کان هه لسیڼم.

— نایه وی؛ ئەمەیانم پێ ئەکرێ.

— که وا بوو برۆ دەسپێکە!

ستار به‌رهو کوانوو هه‌که‌ه چوو و که‌وته ژيانده‌وه‌ی ئاگره‌که، به‌ بێ ئەوه‌ی باوه‌ری به‌وه هه‌بی کابرا، سواره‌کان و هاتنی گولمه‌مه‌دی بینوووه. هه‌رچی چۆن بێ، پرکێشی نه‌کرد به‌ قسه‌ی مه‌لا نه‌کات. به‌ ناچار گرّه مه‌شخه‌لانیکی ساز کرد و که‌وته برژاندنی تکه‌ی به‌ شیشه‌وه‌ه کراو، هه‌چه‌نده ده‌ست و دلێشی نه‌ئەچوو هه‌کار. مه‌لا ميعراج گه‌رابوو یه‌وه ژوو ره‌وه، هه‌یده‌ر چوو بوو بۆ لای پان و، خیزانی مه‌لا ميعراج له‌ خه‌ودا بوون و ئەوه ته‌نها ستار بوو لای ئاگره‌که دانیشتبوو و شیشی که‌بابی به‌ سه‌ر ئاگره‌که‌وه ئەسووراند. له‌ ناو ره‌شماله‌که‌وه مه‌لا ميعراج ده‌نگی هات:

— چهن که‌سن؟

ستار هه‌لسا و چوو به‌ به‌ره‌وپیری سواره‌کانه‌وه و وتی:

— هه‌مان سی سوار و ئەسپێکی یه‌خته‌رمه‌!

ده‌نگی مه‌لا ميعراج پرسى:

— ئەسپێکی یه‌خته‌رمه‌؟

ستار وه‌لامی دایه‌وه:

— به‌ئێ. سی سوار و ئەسپێکی یه‌خته‌رمه‌.

مه‌لا ميعراج هاته‌ ده‌ره‌وه. ستار هه‌نگاوێک چوو به‌ره‌وه. مه‌لا، سه‌گی پاسه‌وانی بانگ کرده‌وه و چاوی برییه هاتوان. ئەسپی سپی یه‌خته‌رمه‌ به‌ دواى شه‌ودیزه‌وه بوو. مه‌لا ميعراج له‌ کاتی‌کا هه‌ولێ ئەدا به‌ سه‌ر سوۆزی خوێدا زāl بێ، وتی:

— ئەسپی خان نایب!

هاته‌ به‌ره‌وه. خانمه‌مه‌د، به‌ بێ شه‌وباش و گوته، سه‌ری

براوی نایبه شه‌لی هه‌لدایه به‌رپێ مه‌لا ميعراج و خوێ له‌ ئەسپه‌که‌ی دابه‌زی و که‌وته شوۆردنی ده‌ست و ده‌موچاوی.

گوڼمحه مه د له غاوی شهووی دا به دهس برا بچو وکوه و خووی
چووه پېشه وه، دهسته گه وره قورسه که ی مه لا میعراجی به هر
دوو دهست گرت و شانہ کانی ماچ کرد و وتی:
— هیچ کاریک به بی پاداشت نامینیتته وه. به هر دهستیک
بیدن بهو دهسته ش وهری نه گرنه وه!
مه لا میعراج که نه ی نه توانی چاو له نه سپه سپی هه لږی
وتی:

— نه مه ش نه سپه که یه تی؟
گوڼمحه مه د وتی:
— به پېشکه شی هی ناومانه، مامه گیان!
چوونه ژووره وه:
— له سواریکی وه کوو خو ت جوانه، گوڼمحه مه د!
دانیشتن:
— بوچی و چیان نه ویست که بهو جوړه هه واره که یان ناگر
تیبه ردا؟

مه لا میعراج سهیری گوڼمحه مه دی کرد و وتی:
— گوڼمحه مه دیان نه ویست! شوینیان هه لږت بوو. و ازانم
له سه نگرده وه.

خانمحه مه د هاته ژووره وه و دهسته شو راوه که ی هی نا به
پرومه تی دا و ناوی دهوری سمیللی به دهنگه وه هه لمژی بو ناو
دهمی و به برا که ی وت:

— هیشتاش ماویه تی که تو نه نه جف نه رابه چاوشینه
بناسی! بهر له نایبه شهل نه بوا بچوایه تینه سر نه و ناپاوه.
شه روا له که ت هه لکه با برینه که ت بینم!

هر له سه ره تای هاتن و دابه زینه وه، ستار سه رنجی نه وه ی
دابوو که گوڼمحه مه د توژیک نه شه لی. به لام پرکیشتی نه کرد بوو
پرسیار بکات. هر نیسته ش هیشتا له گیژنه ی ناباوه ری
نه هات بوویه دهره وه تا بتوانی لیو بزیوی. جار هه بووه ستار له نیوان

ئەم پياوانەدا كە زۆرىش لەو زېر و زەبەلاختر نەبوون، دەست و پى
خۆى ون ئەكرد و ئەمەشى بە زۆرى بەرەنجامى غەرىبەكەى بوو
كە هەندى جار وەكوو پەشمار لى ئەئالا و پەكى پى ئەخست.
هەستى دابراوى و بى پەيوەندى لەگەل كەسانى دەورو بەرى بە
رادەيەك تىيدا پەرى ئەسەند كە خۆى لە پووشىكىش بە كەمتر
ئەزانى و لەم پووەوە وەكوو مناللىكى بى زمانى لى ئەهات، ملكەچى
فەرمانىك لە لاىەن گەورەكانەو. ئىستەش كە كارى كەباب
برژاندن درابوو بە بەگمەمەد، هاتبوو بە ناو خىو تەكە، خۆى
بە هەمان منالە شەرمەكە ئەزانى و لە لاىەكەو وەستابوو.
نىگای لە پوخسارى گولمەمەد بوو و هەولئى ئەدا خۆى لە بەر
سووى ئازارەكەدا رابگرئ. بۆيەش بوو گۆنا و ماسوولكەكانى قەراخ
چەناگەى بە ئەسپايى ئەلەرزىن، تا ئەو كاتەى كە خانمەمەد
توانى دەرەلنگى شەروالى براكەى هەلداتەو و قاچى ئازاد بكات.
ستار سەرىنىكى هينا و دای بە خانمەمەد بىخاتە ژىر
قاچى. فانۆسەكەى هەلگرت و لاى دەستى خانمەمەدەو رايگرت
تا لە بەستنى برىنەكەدا دەست و نىگای پەوانتر هەلسووړئ.
گولمەمەد پالى دا بە يەغانەكەو، پرووى كرده مەلا مىعراج و وتى:
— روومەت خراپ سووتاو، مامە.

مەلا مىعراج ئەماژەى بە ستار كرد و وتى:

— ئەو تىمارى كرد.

خانمەمەد لە بەستنى برىنەكە بوو بەو و بە مەلا مىعراجى وت:

— ئەتەوئ دەنگى تەقىنى كەللە سەرەكەى ببىسى لە ناو

ئاگردا؟

مەلا مىعراج لە وەلامدا وتى:

— نە ئىتر، نا، خان.

خانمەمەد ئاوپرى لە ستار دايەو و وتى:

— كە وا بوو ببە لە بن خاكدا بىشارەو. بەلام ئەبى

چالەكەى زۆر بۆ قوول بكەى، ئەگىنا گورگ و سەگ بۆن ئەكەن

و دهري ئههينن.

ستار بو جي به جيكردي فرمانهكه روښت، بهلام سهري
براو نه مابوو. بهگمحه مه د ئه مازهي به پشت ره شمالهكه كرد
و پيكنه نى:

— سهگي قهشمه را!

ستار، سه ره براوه كه ي له بهر كه لپه ي سهگهكه دهريئا،
پيمه پريه كي دوزيه وه و به ره و بيابان روښت بو شاردنه وه ي
كه لله سه ره كه. سهگهكه ش دووراو دوور به دواي دا چوو.

بهگمحه مه د چهن شيش كه بابي برده ژوره وه، داي نا و له
هاتنه ده ره وه دا گو ي له گرمه ي خانمحه مه د بوو:

— گوللهكه گيري كردو وه. سه د نمونه يه م بينيو ه. له
گوشتهكه تيپه ريو ه و له و ديوه وه نه هاتوته ده ره وه و له ناو
ئيسكه كه دا گيري كردو وه. بويه شه ئازاره كه ي زور به سو يه.
ئه گهر به من بي پاش نانخواردن به نوو كي كي رده كه دهري ئههينم.
تيا بميني چلك ئهكات. خو ناتوانين بشي بهين بو شار. باشه؟

گولمحه مه د سهيري مه لا ميعراجي كرد و وتي:

— تو ئه لي چي، مامه؟

مه لا ميعراج له وه لام دا وتي:

— تا ئيمه پاروويهك ئه خو ين ئه م ئاشنا پينه چيه مان ديته وه.
وادياره سهري له و كارانه ده رئه چي.

گولمحه مه د، داواي ئاوي كرد. براكه ي بوي هيئا. بهگمحه مه د
دهوري دووه مي تكه ي هيئا، پياوه كان كه وتنه خواردن. دهنگي وه ريني
سهگي ره وه ند هات و له گه لي دا قاقاي پيكنه نيني بهگمحه مه د
بهرز بوويه وه.

— وه ره ئاو لي ريه ئه گهر ئه ته وي ده ستت بشوي.

ستار دهستي شو رد و چوو ژوره وه و له سه ر سفره دانيشت.
خانمحه مه د پي وت:

— گوللهكه گيري كردو وه له ئيسكي دا. ئه تواني كاريكي

له گهل بکهی؟

ستار سهیری گولمحه مه دی کرد و وتی:

— رهنگه بکری دهری بهینین. به لام ئازار... ئازاری زوره!

ئارهقهی ژان له تهویلی گولمحه مه دی نیشتبوو و ههر ئه مه شپوه کهی ناله بار ئه کرد. سینی درایه دواوه. ستار خزایه پيشه وه، قوئی هه لکرد و داوای ئاوی گهرمی کرد. به گمحه مه دی کتريه کهی هینایه ژووره وه و کردیه ناو ده فره که. مه لا میعراج پیی وت هیده ر بانگ بکات.

— له م لاوه یه. لای سه ره وه. تی ئه گه ی؟

ستار په رۆی برینه کهی کرده وه و قاچی سوو پراند. له گهل سوو پرانی قاچی دا، گولمحه مه دی ش خوی سوو پراند و هه نیه ی نایه سه ر سه رینه که. ستار سه ره تا خوینه ره قه له به ستوو ه کهی پاژنه ی پیی به ئاو و ده سر شۆرد. پاشان داوای له خانمحه مه دی کرد ده می کیرده کهی بگری به سه ر ئاگره وه تا سوو ر ئه بیته وه. ئه وسا له گهل به گمحه مه دی بین بو یارمه تی. خانمحه مه دی چوو ده ره وه و دهنگی له دهنگی به گمحه مه دی ئالا که هیده ری بانگ ئه کرد. پاش تاویک دوو برا هاتنه وه ژووره وه. کیردی پروت و داخ، خانمحه مه دی دای به ستار. ستار به مه لا میعراجی وت فانۆسه کهی بو بگری و ئه ماژه ی به براکان کرد به جووته توند رایگرن. به گمحه مه دی ده ست و شانی توند گرت و خانمحه مه دی ران و ئه ژنۆی. خویشی کهوته کردنه وه ی ده می برینه که و به نووکی تیژی کیرده که، شوینی رۆچوونی گوللوکه ی تاقی کرده وه و ئاسنی کیرده که له قورقوشمی گولله کهوت و دلنای کرد شوینه کهی کوپیه. له کاتی ده ره یان دا ستار روانیه هه ردوو برا و ئه وانیش به هه موو توانوی

٢٠٠٩

که ئیده ر

به رگی شه شه م

خویان گولمحه مه دیان له بن چۆک و بازوویان دا راگرت و ستار نووکی کیرده کهی چه قانده ده می برینه که، خسته ی بن گولله که و به زه بریکی نه رم له ده سکی کیرده که گولله ی هه لدایه ده ره وه و خویشی ئیتر هیچی نه بینی. ته نانه ت ئه و کاته ی که نه عره ته ی

گولمحه مه د، هه مان نه عره ته ی و شتره که ی قه مه یان له ته ختی
 سینگی چه قاند، خهوی ورد و درشتی خیزانی مه لا میعراجی
 شیواند و حهیدمر به روخساری وهک گه چه وه له ناو ده رگا که دا
 وشک بوو؛ ستار خویشی که وتبوو به لا دا. گیانی نیشتبوویه سهر
 ئاره قه و وه کوو نه خویش ئه لهرزی و ئه شگریا و له په سا ئه یوت:
 — بۆسو، بۆسو، بۆسو بخه نه ناو ده می برینه که، بۆسو!

ده سبه جی سهرینی که هه لدرینرا و ههر له ناو خیه ته که،
 ئاگر نرا به لۆکه وه. به لام ستار له لایه که وه گرمۆله ببوو،
 مسته کانی نابوو سهر خاک و هه نیه ی نابوو سهر مستی
 و نه ی ئه توانی بهرز بیته وه و سهیری کاره که ی بکات و بزانی
 کردوو یه تی یان نه یکردوو. بۆسو ئاماده بوو. روومه تی چه قیوی ناو
 سهرینه که، گولمحه مه د ئه راندی:
 — بیه سه!

ستار بی ئه قان وه کوو مار پۆپکه ی کرد. ته ختی روخساری
 سرپیه وه و نیگای توقاوی برپیه ده می برینه که که خوینی لی
 ئه هات، به بی سلکردنه وه ی ئه وه ی دهستی ئه سووتی بۆسو که ی
 تۆپه له کرد و له سهر چۆک به سهر برینه که دا شۆر بوویه وه،
 بۆسو ی خنی به ده می برینه که دا و شالی له دهس خانمحه مه د، که
 رهنگی وه کوو مردوو لی هاتبوو، وه رگرت و گورجوگۆل ئالاندی له
 دهوری قاجی، گرئی دا، کشایه وه و ئه توت پارچه یه ک سه هو له له
 بهر هه تاو. گولمحه مه د سووړا و براکان دایانیشاند. ده م و لیوی
 خلتانی خوین بوو. به گمحه مه د دهستی چه پی گولمحه مه دی
 له ته نیشتیه وه بهرز کرده وه. پیست و گوشتی پشت دهستی،
 قه پکه ن ببوو و لیوی به ددان کون ببوو. خانمحه مه د دهسپکی له
 ئاو هه لژهند و نایه سهر ته ویلی برا که ی و مه لا میعراج گولله ی
 قورقوشمی به دوو په نجه راگرت، پیشانی گولمحه مه دی دا و
 پیکه نی. گولمحه مه د به لام نه ی توانی له ساتیک زیاتر سهیری
 بکات. چاوه کانی لیک نران. رهنگ و روخساری هیچ کامیان

که مږه ننگر له ویتړ نه بوو. مه لا میعراج گوراندي به سهر حهیدهدا:
— جگهری کال، ئه گهر نییه، بهرخیک بکوژه. به فرکه برؤ!
جگهری کال، به گمحه مه د له حهیدهری وهرگرت. له ناو
باییه که به چه قو پارچه پارچه ی کرد و کردی به دهمی براکه یه وه.
ستار پانیه ی سهری له چله گهی ره شماله که کرده وه و به
مه لا میعراجی وت:

— حهیدهرمان ئه وئ، مامه میعراج!
مه لا میعراج پاش ساتیکی کورت وتی:
— ئه وه به خشییم به گولمحه مه د!
ستار سهیری حهیدهری کرد و وتی:
— خو ت چی حهیدهر؟
حهیدهر وتی:
— کار بفهرموو سوا!
ستار وتی:

— له شه شته مه د پیاویکی لییه سهر پرشته ی له دها و
دهران هیه. ئه بی برؤیت و بیهینی بو ئیره، به کهره سه ی
کاریه وه.

خانمحه مه د سهیری برا گچکه ی کرد و وتی:
— تویش به گمحه مه د به سهر ئه سپه که وه پاروویه ک ئه خو ی.
هه لسان، خانمحه مه د دوو جهوانه که ی برده دهره وه و وتی:
— ئه مه وئ بهر له کازیوه لیړه بی، تیگه یشتن؟
ستار له به گمحه مه د نزیک بوویه وه و وتی:
— له گهل من ئاشنایه تیه کی هیه. ئه گهر حهزت کرد به
زمانی خو ش بیهینی ئه وا ناوی من ببه. ئه گینا له مال بیهینه
دهره وه، بیده به تهرکی ئه سپه که تدا و تا ئیره لیی مه وه سته.
لیړه گله ییه که ی له دل دهرئه که ین.

به گمحه مه د و حهیدهر سوار بوون و له غاویان ئاماده کرد بوو.
خانمحه مه د کشایه وه و چوونه ناو ره شماله که. دهنگی غاری

ئەسپ ھات و خانمەمەد لای براکەيەوہ چۆکی دادا و پرسى:
— ئیستە چۆنى؟

گولمەمەد چاوی ھەلبرى، لیوہ سپى ھەلگەراوہکەى
بزواند و وتى:

— شیوتان خوارد ئەکەوینە رى!
خانمەمەد گوئی ھەلخست. زرینگەى زەنگى وشتر بوو.
خانمەمەد ھەلسا، دەستى دایە تفەنگ و چووہ دەرەوہ. پاش
تاویک گەرایەوہ و بە براکەى وت:
— میوان؛ میوان ھاتووہ. قوربان بەلووچ!

به شی هه ژده هه م

٢٠١٣

که ئیدەر

به رگی شه شه م

به ندى يه كه م

مه له غانه كهى، گۆده رزى به لځى له وشترخان هينايه
دهره وه، له بهر تاريك و ږوونى بنميچه كوڼ، دهسكه كهى تاقي
كرده وه. بهر وه دهرگاكه كه وته ږي تا له بهر ږووناكي ږوژي
درهنگ، نيواره ي بگهرد، گهردي يه كسالة له دهم و بهري ناميري
كاره كهى بسريته وه. دهره ي هه وريشتمى كوڼى له مه چه كي
دهستي كرده وه. تا بگاته بهر دهرگاي كراوه، له قهراخ ناخوره كه،
پيره ميږدي يه كچاو كوږ، خه زووري پيري پالاهوان به دهنگيكي
تاساو وهك ږوخسار و قه لافه تي، زاواكه ي راگرت و وتي:
— دروينه؟

به لځى به سهر ناخوره كه دا چه مايه وه و بو نه وه ي دهنگي
بتوانئ له پهرده ي كپي گوڼي پيره ميږد تيپه ږ بكات، سهر ي نا به
بن گوڼي پيره ميږده وه و وتي:
— ئا. به لئ؛ دروينه! ږيكه وتين. له به يانيه وه دهس پي نه كه ين.
پيره ميږد به خو شيه كي كوڼينه له غه مي سالان دا، به
مايه يه كي دريخمه ندانه وه پرسى:

— دروينه ي گهنم؟

به لځى به هه مان شيوه ي پيشوو وه لامى دايه وه:

— به لئ؛ دروينه ي گهنم. نه مسال زوربه ي زهويه كان كراوه به

گهنم. زهويه كانى ناغهي يه كپارچه گهنمه.

پیره‌می‌رد پرسى:

— تۆ له دهشتى ئالاجاقى كار ئەكەى؟

جیى ئەو پرسىارانە نەبوو وپیره‌می‌رد خۆى ئەمەى ئەزانى. خۆ دهشتى خەلکى‌ترى لى نەبوو. پالەوان بەلخی بەلام ئەوەندە بەکەیف بوو کە کەیفى پیره‌می‌رد کویر نەکاتەو. بۆیه دەستى له لیواری ئاخوړه‌کە هەلگرت، شانى راست کردەو و به بى گویدانه ئەو‌ه‌ی پیره‌می‌رد رەنگە نەبیسى، وتى:

— ورده‌مالیک و ناونجى خۆیان و ژن و منالیان ئەو چکە پووش و کلۆشەى خۆیان کۆ ئەکەنەو و دهشتى ئاغەى تریشمان خۆ له قەلاچیمەن نییه؛ هەمانه؟!

به بى سەرنجدانى زیاترى پیره‌می‌ردى کەر و کویر، بەلخی به دواى کارى خۆى‌دا کەوتە رى و ویستى بچیتە دەرەو، کە دەنگى پارانە‌و‌ه‌ی پیره‌می‌رد، رایگرت:

— پالەوان؟

— بەلى، فەرموو.

بەلخی وەرگه‌را و چاوى له روخسارى پیره‌می‌رد، رام.

— تۆزى دانیشه.

له تاريك و لیلى بن بنمیچی کۆن و قورم گرتووى ناو گه‌وړه‌کە، پووکاو و داهیزراو، پیره‌می‌رد خۆى گرمه‌له کردبوو و به سوځماى کزى تاقه چاوه‌کەى ئەیروانیه زاوا. نیگایه‌ک کە بۆ خۆى ئەدوا. تا به‌ئەم‌رۆ، تەنانەت تا کاتیکت پيش ئیستەش، خەزوورى نیگای له نیگای زاواکەى ئەدزییه‌و و به‌هەر شیوه‌یه‌ک پى بکرایه‌ رووى لى ئەشارده‌و، چونکە ئەیویست نەکراوه و نەبىنراو بمىنیتەو. ئەوەندە بیره‌نگ و بیره‌نگ‌تر وهک بلایى بوونى نەبى. به‌ئەنقەست و به‌مه‌به‌ست وای ئەکرد، نهک بلایى ئاگای له رەفتارى خۆى نییه. تاقیکردنە‌و‌ه‌ى سالانى درېژى په‌ک‌ه‌وته‌یى و دابراڼ له کار، ویستى خۆفەوتاندن و تیاچوون وای لی‌کردبوو. وهک بلایى به‌شیوه‌یه‌کى تايه‌ت به‌و جوړه‌ خۆى باره‌ی‌نا‌بوو. به‌را‌ده‌یه‌ک

که نه هیلّی دهنگی هه ناسه ی سهرنجی کهس رابکیشی. نه بزوتنیک به نیاز و نه ناله یه ک به گله یی، و ابزانه کلّویه ک هه ناسه ئەدا، له سه مه ره یی رۆژگار. که وتوو ی سووچی ئاخو ره رووخوا، به دۆشه کی کا و سهرینیش کورتانه شره ی ئەو که ره ی ده می که بوو ئیتر نه بوو؛ له چاو ه پروانیه کی سهرسوو ره ی نه ر به نیگای ته ماوی ته نها چاو ه که ی! به لّام چاو ه پّی چی و کّی؟ ئەمه شتیک نه بوو سهرنجی خه لکی ماله که رابکیشی. نیگای پیره می رد ئیتر خه ریک بوو له بیر ی هه مووان ئەچوو یه وه و ئەو ده ستانه ی نان و ئاو یکیان بۆ ئەه یّنا، ئەتوت به له شیکه وه نه بوون و پارچه له یه کی دا برا و بوون که به پّی ره وشت و راهاتن، هاتوچویه کی به رده وامیان له گه لّ پیره می رد هه بوو. ئەم ده ستانه ئایه هی گۆده رز بوون؟ ئایه هی ژنه که ی گۆده رز؟ یانه هی یه کی ک له کچه کانی گۆده رز بوون؟ به کرده وه هیچ جیا وازییه کی بۆ پیره می رد نه بوو. ئەو ده ستانه ئەبوا یه کاریک، راسپارده یه ک جی به جی بکه ن و جی به جی یان ئەکرد. خۆشه ویستییه کی تایبه ت له هیچ کام له و ده ستانه دا نه بوو، تا بتوانی لّکیان جیا بکاته وه. ده سته کان ده ست بوون و؛ پیره می رد پیره می رد بوو.

ئەم کاته به لّام، پیره می رد ئینسانیک ی تر بوو. ئینسانیک که ئەتوت له پر گیانیکی تازه ی پهیدا کردو وه. نه ک هه ر بوونی به ئاشکرا هه ست پّی ئەکرّی، به لّکوو هه بوونه که ی شیاوی هه موو گیانه له به ریکی زیندوو، داواکاریشی هه بوو:

— ئەمه وی ئەمشه و له دهره وه بخه وم! دلّم حه زی له ئاسمانه. ئەستیره کان پاله وان. ئەمه وی ئەستیره کان ببینم. بهس له دهره وه ی دهرگا که، له بن دیواره که رائه کشیّم. باشه؟ گویت لیّم بوو؟ بیستت؟!

به لّخی به جوړیک حه په سابوو، لیوه کانی چفت ببوو. نه ی ئەتوانی به خۆی بسه لمی نی که ئەمه خه زووری ئەو، خودی پیره می رد؛ ئەمه خودی پیره می رده زمانی هه لّبری وه. له و په ری

سهرسوورماندا بۆی دهرئهكهوت كه دهنگى پيرهميڙد له لاي تازيه و ئههاتهوه بيري چهنده لهميژه ئهو دهنگى نهبيستوه. ئهوهنده سهير بوو له لاي، وهك بلّى مروّفيكى نوّ لهو قاوغه سهري دهرهينا وه. نهء! ئهم كهسه ناشى ههمان پيرهميڙدى پهكهوتهى سالان و مانگان بى. مسوگهر شتيك لهودا بهراوهژوو ببوو، كراژى فرى دابوو. پياويك كه به دالانه نووتهكهكانى ژياندا تيپهريوه، ئهوا ئهيهوى پى بخاته بهرجهوهنيكى ترهوه:

— ئاسمان! ئهمهوى ئهمشه و له بن ئاسمان بنووم!
ئهستيڙهكان پالّهوان! ئهستيڙهكان. وهره! وهره بن بالّم بگره!
بهلّخى له قهراخ ئاخوڤهكه ههلسا، مهلهغانهكهى له دهرهوى دهرگاكه ههلهسارد به ديوارهكهدا، دهسرى له دهورى مهچهكى ئالاند و گيژى گومان و دردوڤنگى و فهرمانبهري، بهرهو پيرهميڙد چوو و له لايهوه وهستا. پيرهميڙد دهسته چهماوهكانى وهكوو دوو مهلهغان بهرزكردهوه و بهلّخيش دهسته گهورهكانى برده بهرهوه و له بن بالّدا ههلهپيكا و له ناو ئاخوڤهكه هينايه دهرهوه و نهك زور به دژواري، له دهرهوى دهرگاكه داينا و لهكاتى ههلهگرتنى مهلهغانهكهدا ئاوڤى له ژوورهكه دايهوه و به بى ئهوهى لهگهّل كهسيكى تايبهتى بى، وتى:

— وهره جيگه بو باپيرت داخه كچى!

كچه خهريكى خاوينكردهوى شووشه لامپا بوو، هاته دهرهوه و لهگهّل دايقى كه گوژه به شان له كوّلانهوه گهيشته ههوشه، پيک گهيشتن. ژنى بهلّخى چاوى له باوكى، گوژهى له شان داگرت و بهدهمى داچهقاوهوه سهيرى ميڙدهكهى كرد و سهري به پرسىار راوهشاندا. گوډههزى بهلّخى زهرديهكى سهرسوورمان له سهر ليوى، به ژنهى وت:

— ئهو ههسانه كوڤه بدوژههوه و بيهينه، كارم پيهتى.

دهنگى پيرهميڙد بهرزهوه بوو:

— ئاو! زهركيك ئاوم بدهنى!

پاشان له بهر خوځیه وټی:

— هه وای خوځش! هه وای خوځش!

به لځی دهمی مه لځه غانه کهی به دهره هه وریشمه کهی سرپییه وه، به قهراخ چاله کهدا رویشیت و له بن دیواره که، چاوه پروانی هه سانه کوڼ، که ژنه کهی نه بویه بوی بدوژیته وه و بوی بهینې، له سهر سندو له بهرده شکاوه که دانیشت و ناخودئاگا چاوی برپییه پیره پیاو. نیگایه کی نه وهنده نامو وه کوو بروانیته شتیکی تازه، ناده میزاد یان گیانه وه ریکی تازه. به لځی سهیری نه کرد و تازه بوی دهر نه کهوت چهن دین مانگ و رهنکه سالیشت زیاتره دهست و تیخی میرزای سهر تاش له سهر و پرووی پیره میرد نه کهوت وه. یه که مجار بوو نه توت نه بینې. خهرمانیک قژی خو له میشتی له سهر سهری پیره میرد کو بوته وه به هه مان پری له بنی ملیه وه تا بن کالانه ی چاوه کانی موو دایو شواوه و بروکانی، دوو سه به ته ی وشک، سیبه ری خستوته سهر چالی چاوه کانی و تاقه چاوی بینای پیره میرد، وه کوو که لایه کی گرنج و په رداخ نه کراو له ته وه ری کهدا بووه به بهرد و نه م که سم و شکو ترسناکه به هو ی بیده نگیه مونه کهی کابراوه دوو بهرام بهر خو یای نه کرد.

نیسکه بندی قه به ی کابرا که نه بی له ناوه وه پووکا بیته وه، به بالای بهر زییه وه که لای پشت و چوکی چه مابوویه وه، نیسکی دهره پریوی سهر و نهو شانانه ی گهر دنی بهرزی کابرایان گرتبوویه خو، به دهست و په نجه ی خوار و خیچ، نینوکی دریژ و چلکن، تووکی بو ری پشت دهست و په نجه کانی، سهر قو لی شه قیله به ستووی و نهو جلیسقه ی له چلکدا ببوو به چه رم؛ وه ک بلای هه زار ساله له بهری دایه به سهر کراسه که یه وه که کاتی خو ی سپی بووه، که شکه ی رهشی نه ژنو کانی که له شهرواله هه لته قاوه که یه وه هاتبوویه دهره وه، له بهر چاوی به لځی دا نموود یکی تازه یان هه بوو. چهن د سال بوو نه م کابرا له گهور خزابوو و لهو ی دامرکابوو

و له نیگا دوور بوو؟ چهند سال و چهند بههار؟ چهند جهژن؟
 راسته‌که‌ی به‌لخی هه‌سیبی له دهست دهرچوو‌بوو! ئهم کابرا
 تۆبلیی کئ بوو و چکاره بوو؟ سه‌رباری کام ره‌گه‌ز و بنه‌ماله؟
 نه‌وه‌که‌ی نی‌رگه‌ز، کچی گو‌ده‌رز، ئه‌وا پئ به‌شوو بوو. که وا بوو
 پیره‌می‌رد نزیکه‌ی بیست سال ئه‌بوو به‌خه‌زووری گو‌ده‌رز ئه‌ژمی‌درا
 و به‌لخی به‌لام ئه‌وه یه‌که‌م جار بوو که ئه‌بیینی، ئه‌یناسی و
 ئه‌یدۆزییه‌وه.

به‌لخی، هه‌سانه‌ کوونی له دهست ژنه‌که‌ی وه‌رگرت، به‌لام
 هه‌روا گرفتاری نی‌گای هه‌په‌ساوی خو‌ی بوو له سه‌ر پیره‌می‌رد.
 پیره‌می‌رد. زهرکی ئاوه‌که‌ی نا به‌ سه‌ره‌وه و تا دوا دلۆپ
 خواردی‌هوه و به‌تاله‌که‌ی دایه‌وه. پاشان په‌نجه‌ لار و کوورپه‌کانی
 به‌ ئه‌سپایی به‌رز کرده‌وه و به‌ مه‌به‌ستی "ته‌یه‌موم" هینای به
 ناوچه‌وان و گو‌نا و ریشه‌ ئالۆسکاوه‌که‌ی دا و وه‌ک بلئی له به‌ر
 خو‌یه‌وه به‌لام له‌گه‌ل گو‌ده‌رز، وتی:
 — دروینه... ئه‌ری؟... دروینه!

گو‌ده‌رز هه‌سانه‌که‌ی له سه‌ر ده‌می مه‌له‌غانه‌که‌ راگرت
 و چاو و گو‌ی تیژکرد بۆ بیستنی قسه‌کانی پیره‌می‌رد. که
 قسه‌کردنه‌که‌شی له سه‌ر و سیمای که‌متر سه‌یر و سه‌مه‌ره
 نه‌بوو:

— کام ده‌شتی ئالاجاقی به‌ره‌للا کراوه؟
 به‌لخی به‌ناچار، به‌لام بئ حه‌زیش نه‌بوو، له سه‌ر ئاوه‌که‌
 هه‌لسا. مه‌له‌غان و هه‌سان به‌ده‌ست به‌ لای چاله‌که‌دا تیپه‌ری
 و به‌قه‌د ناوده‌رگای گه‌وره‌که‌، دووری پیره‌می‌رد دانیشیت و پشتی دا
 به‌ دیواره‌که‌وه و وتی:

— ده‌شتی فه‌له‌ق!
 — کام ده‌شت کی‌لراوه؟
 به‌لخی له وه‌لام‌دا وتی:
 — ده‌شتی ئاجین!

پاشان بیدهنگی. بیدهنگی نامۆ. ئیواره، به بهستیانی
 ههمیشهیی دا ئهرویشت تا جیی خۆی بدا به شهو. تهنها
 یهک ئهستیڤه به ئاسمانهوه بوو جاری. چاویک به ناوچهوانی
 خۆلهمیشتی ئیوارهوه، شیوانگه. چال و بهرزی دیواره قهلهشاو،
 کۆنه، دارووخواهکه له لیالی شیوانگه دا، نموودیکی ترسینهریان
 پهیدا ئهکرد. ئهو پارچهله رووناکیه له لامپاکه ی ژووری
 دانیشتنهوه دزه ی ئهکرده دهرهوه، رهنگیکی کارهبا یی ئه دا به
 ههوشه ی تاریک. هاتوچۆی هاوسهر و کچانی ورد و درشتی بهلخی
 که ههموو له تهوهری نانی شیوان و خه و جی گهسکدان و
 فانۆس و زهرکی ئاو له سهر بهرهمه یوانهکه ی ژووری دانیشتن دا
 ئهسووراپیهوه، نیشانه ی سروشتی چوار دیواره نیوه دارووخواه بی
 دهرک و پهیکه رهکه ی گۆدهرز بهلخی بوو.

دهنگیکی نهزۆر خۆش و هارمۆنیک له سوانی ههسانه کۆنه
 به سهر ده می پانی مهله غانه که دا بهرز ئه بوویهوه. بهلخی نهک
 به په له، به لکوو به هیوریه کی پسپۆرانه و پوخت به ئه سپایی و
 ههمیش وهکوو جهنگاوه ریکی لیژان، خه ریکی په رداخت کردنه وه ی
 ئامیر و چه که که ی خۆی بوو. مهله غانی خۆشه ده ست، ئامیری
 دروینه، هاوپی، هاوپی و هاودهستی پیاوه که بوو و له ههموو
 ده شته کانی قهلاچیمه ن دا خۆی راوه شانده بوو و شانی له عهرز
 خشانده بوو؛ ئیسته ئهوا ده مه ساو ئه کرایه وه تا بۆ سالییک
 په رداخت بی. مهله غانه که ی بهلخی هه رچه ند قورس و پر و وکی نه ر
 بوو، به لام ملکه چ و به فه رمانی خاوه نه که ی بوو. مهله غانه که ی
 بهلخی به هه مان ئه ندازه ی دروینه وانیه که ی به ناوبانگ بوو و
 هه م به راده ی لیها تووی کا برا به کار و خۆشه ده ست و کارامه
 بوو. له گه ل گه نجیتی بهلخی دهستی به کار کردبوو، له گه ل
 تا قیکردنه وه ی سالانی، هاوپی هاتبوو و ئیسته ش هاوپی بۆ
 سه فه ریکی تر ئاماده ئه بوو، بۆ مه زلگه یه کی تر. دروینه ی ده شتی
 ئاجین؛ به کو یخایی و گزیری بوندار و سالار ره زاق.

ئەوھى كە كىنە لە بابقولى بونداردا وەكوو ھەستى بۆنکردن و بىستەن بەشېك بوو لە خوو و خەدى، شتېكى ئاشكرا و ئاسايى بوو. ئەوھش كە بوندار رېقىكى كۆنەى لە بەلخى، ئەم پياوھ بېكارە، بى زەويىيە، فرەوئزە ھەبوو، گومانى تېدا نەبوو. دەسكورتى بوندار، ھەم ئەو رقەى لە ناخى دلىدا بەرامبەر بە بەلخى ھىلانەى كردبوو، واى لى ئەكرد تا دەستى پالەوان بۆ ئەو كارەى كە سەرھەتا و كۆتايىيەكەى يەكسەرە لە بن دەسەلاتى بونداردا بوو، ئاوالە نەبى. ئەمە ئاسايىترىن شىوھ و شىوازى بوندار بوو سەبارەت بە بەلخى و بەرامبەر بە ئەو. وا چاوھېرى ئەكرا و نىشانەكانىش واىان پىشان ئەدا كە بابقولى بوندار لە ھەر كوئىيەك دەستى برىوا، نان لە گەرووى گۆدەرزى بەلخى بېرى و بىخاتە تەنگانەوھ. ئەوھندەى پىي ئەكرى پالەوان لە چاوى خۆىدا سووك و لاواز بكات. ئەمەش لەگەل پىشېنەى ئەو دووانە و دزايەتيان لەگەل يەكدى يەكى ئەگرتەوھ. كىشە و پىكاھەلپزانىان لە سەر ھەموو شتېك رېشەى زۆر بارىك و قوولى ھەبوو. دەسبەسەرەگرتنى دەلالى و بلاوكردنەوھى قاچاخ، تەرەكردن و دوور راگرتنى بەلخى لە ھەموو دەرەتانىكى كار و پىشە، كە خۆى بەرەنجامى ترسىكى نامۆ بوو لە بونداردا. بىباكى بەلخى لە بەرزەبلىيى و ئاشكرا كردنى بوندار، ھەلشاخانەوھى ئەو دووانە لە سەر گرنگترىن و بى نرخترىن دياردەكان، كردارى وەكوو بى خەم بوونى بەلخى لەكاتى فراندنى شەيدادا، پىشتىگىرى ئاشكراى بەلخى لە كابراى ئەفغان و دالەدانى و شتى ترى لەو بابەتە و، لە ئەنجامدا وەستان لە بەرامبەر بونداردا.

بەلخى بۆ دزايەتى كردنى بوندار، شان بە شانى ئەو جووتيارانە بوو كە بەكار بوون بەلام ھەزار، ئەوانەى كە پىمەرەيان لە سەر ئاوى ئالاجاقى و رېشيان لە گريوى بەزەيى بونداردا بوو؛ ئاوينەى شانازى كردنىكى سەرخوشانە كە ھەمىشە لە پالەوان بەلخىدا زىندوو بوو، ھەر ھەموويان ئەيانتوانى ئەو ھويانە بن كە رق و

دوژمنی بونددار، به بئ رهچاوکردنی ویزدان، پهره پی‌بدا. ئەو هۆیانە ئەیاننوانی هاندەر بن - و بوون - کە بونددار چاوی دیتنی بەلخی بە سەر زهوییه‌وه نه‌بئ. هۆ بوون بۆ ئەوهی شه‌و به‌و هیوایه‌وه سەر بنیته‌وه کە ئەو دیاردە نا‌قۆلا‌یهی ناوی به‌لخیه تووی نه‌میین. به‌لام ئەوهی له به‌لخی‌دا هه‌بوو و له ئاستی بالای پی‌گه‌یشتن‌دا بوو و، له چاوی دوژمن و دۆست شاراوه نه‌بوو، لی‌هاتوویی ئەو بوو له کارکردن‌دا. کاریکە له جه‌وانیه‌وه پی‌ راهاتبوو و له‌کاتی پی‌داویستی ده‌شت‌دا، ئەو کارامه‌یهی به‌لخی وزه‌یه‌ک بوو کە به سەر هه‌موو که‌ند و کۆسپ و له‌مپه‌ریک‌دا زāl ئە‌بوو. ته‌نانه‌ت بابقولی بونداریش نیازی پی‌ هه‌بوو و نه‌ی ئەتوانی چاوپۆشی لی‌بکات. تا ئەو راده‌یهی کە بونددار سهره‌رای ئەو نه‌فره‌ت و رقه‌ی له دلی‌دا هه‌بوو، به زمانی نیاز، په‌یامی بۆ به‌لخی ناردبوو با ئە‌مسالی‌ش بی‌ت و دروینه‌ی ده‌شتی ئاغه‌یی سه‌ره‌رشتی بکات. کە وا بوو به‌لخی ئە‌بوا‌یه که‌مه‌ربه‌ندی به‌ه‌رپینی و پوزه‌وانه به‌ستی، ئامیری کاری په‌رداخت بکا و پاژنه‌ی گیوه‌ی هه‌لبکی‌شی، شان بداته به‌ری و پی‌ بخاته ده‌شتی دروینه بۆ کاری وه‌رز، جا رۆژگار چ وازییه‌کی به ده‌مه‌وه بی‌؟!

خیزانی به‌لخی، جی‌گه‌ی باوکی ئاماده کرد و پیره‌می‌رد به بی‌ ده‌رپینی که‌مترین سپاسمه‌ندییه‌ک، به دژواری له سەر جی‌گه‌ی دانرا و له چه‌قی بی‌ده‌نگیه‌که‌ی خۆی‌دا جی‌گیر بوو. گۆ‌ده‌رز هه‌روا خه‌ریکی ساوینه‌وه‌ی ئامیره‌که‌ی خۆی، جار جاره له بن برۆ خه‌نجه‌رییه‌کانیه‌وه سه‌یری پیره‌می‌ردی ئە‌کرد و دیسانه‌وه نی‌گای وه‌رئه‌گی‌رایه‌وه بۆ هه‌سانه‌که و بریقه‌ی ده‌می مه‌له‌غانه‌که‌ی. وتووێژ له‌گه‌ل پیره‌می‌رد، له به‌ر ئەوه‌ی گو‌یی زۆر قورس بوو، دژوار بوو. به‌لام بۆ ئەوه‌ی پیره‌می‌رد دلی نه‌ره‌نجی، له لایه‌وه دانیشتبوو و خه‌ریکی بیرازکردن و تیژکردن؛ هه‌رچه‌نده ر‌ووناکی دووری لامپاکه دادی نه‌ئه‌دا.

— هه‌وایه‌کی خۆشه ئە‌مشه‌و، پال‌هوان!

گۆدەرز دەستی خا و کردەو، روانیە پیرەمێرد و وتی:
 — ئا، بەلێ، سامالە. سامالێکی یەکیارچەیه.
 — زۆر!... زۆر!... ئەستێرەکان ئەبینی؟ ئەلێ سەد سائە
 ئاسمانم بەو جۆرە نەبینیوە!
 گۆدەرز جاریکی تر ئاوری لە پیرەمێرد دایەو و وتی:
 — بەلێ... ئەستێرەکان زۆر بە وریشەن؛ زۆر!
 — زۆر!... زۆر!... ئەو سەردەمانە، تا درەنگان درەومان ئەکرد.
 تا مانگ بە ئاسمانەو بوو، ئەگەر مانگەشەو بوایەت. ئای...
 ئای... بابە گولۆ بوو، من بووم، باوکی بەرات بوو و لوقمان.
 مەلۆکیشتیش باوکی سەمەدی توونچی بوو. سەرەپۆیی و ڕقەبەری
 جەوانی، کارمان لە خۆمان ئەکیشتایەو. مەلەغانی لوقمان
 قورستر بوو. هەموو کەس نە ی ئەتوانی دەستی بدات و نیو کاژیر
 دروینە ی بکات. پاش نیو کاژیر کارکردن بەو مەلەغانە، ئارەق
 بە حەوت بەندی لەشی کابردا ئەهاتە خوارەو. لەو سەردەمەدا
 کەم کەس هەبوو داس بەکار بهێنێ بۆ کیلگە. لایان شوورەیی
 بوو درەوکردن بە داس. کەم کەس هەبوو وابکات، مەگەر چۆنھا
 بوایەت. مەلەغان، مەلەغان! شەوانیکی خۆش بوون. شەوانیکی
 زۆر خۆش بوون. وەکوو پۆژی پۆشن ئەو شەوانەم لە بیر ماو.
 درەنگان، کاتی زۆر درەنگ ئەکەوتینەو ڕێ بەرەو قەلاچیمەن.
 لوقمان، یادی بەخێر، دەنگی زۆر خۆش بوو. تا بگەینە قەلاچیمەن
 چوارینە ی بۆ ئەوتین. هی حوسەینا و هی نەجما... بابە گولۆویش
 خۆش مەشرەب بوو. زۆر شوخ بوو و سەری ئەخستە سەر باوکی
 بەرات. ئەگەیشتیەو مەلەکانمان خەو و شەکەتی ئەخستین
 تا سپیدپەنا کە ئەبواوە هەلسین و تا گەرمی نەکردوو بەرۆین و
 لەکار بنهوین. بەر لە ئێمە پاشەرۆک چنەکان لە سەر مەلۆکان
 دانیشتبوون و چاوەڕێیان ئەکردین. ئای... چ شانازی و دفرەیه کمان
 هەبوو! ژن و کچانی قەلاسچن وەکوو کۆمەلێک مەلی سەحرا ی
 بوون. شەوقی کارکردنمان ئەدا بە مەوۆف، ئەی... ئەی! گەورەترین

ئەدگارى شياوى ژن ئەوھىيە كە ئەتوانى پياو بېزىوى و مەزنتىر
فرۆزەى خراپىشى ئەوھىيە كە ئەتوانى پياو تووشى بىزارى بكا.
ژنە، ئىتر!

بەلخى بە نىگا و زەردەھىيەكى شوخ، سەرنجى دايە و لە
رۋالەتى ئالۆسكاوى پىرەمىرد ورد بووھىوھ. ئەتوت ھەزى ئەکرد
رېشە يان نىشانەى ئەو جۆرە گوتە و قسەھىيە لە پىرەمىرددا
بدۆزىتەوھ و لەو بىرەدا بوو كە بە درىژايى ئەو ماوھ دوور و
درىژەى خزمایەتى تەنھا يەك نەموونەش لەو شىۋە ئاخافتنەى
لە خەزوورى نەبىستووھ! نەء. ھىچى لەو بابەتە نەئەھاتەوھ بە
بىرىدا. بەلام بە راستى بە دوور لە برۋا و بىرەوھى بوو. نەء!
ھەرگىز نەى بىستبوو. بىگومان.

پىرەمىرد بىدەنگ ببوو. پانىھى سەرى نابوو بە دىوارەكەوھ و
نىگای يەكانەى برىبووھى ئاسمان. بەلخى تىخى مەلەغانەكەى
بەرز كەردەوھ تا لە بەر ۋوناكى لىلى لامپاكە، كە ئىستە ھىنرابووھ
دەرەوھ و لە سووچى بەرھەيوانەكە دانرابوو و كچەكانى وەكوو
ھەموو شەو لە دەورى خپ ببوونەوھ و دەستيان لە سفرەى ناندا
بوو، سەير بكات. بەلام ۋوشنايى بەس نەبوو. ئەبوا ھەللىسى و لە
ۋوناكەكە نىك بىتەوھ، بۆ ئەوھى بەرھەمى كارەكەى بىنى.
بەلام لە كاتى ھەللىساندا، تاودانەوھى دەنگى بەھىزى پىرەمىرد
لە شوين خوى رايگرت:

— ئەم دنيايە سەر و بنى نىيە، گۆدەرز!
گۆدەرز ئاۋرى لىدایەوھ، پىرەمىرد ھىشتاش لە ئاسمان بوو:
— ھەوتەوانەى كەلان... ھەوتەوانەى گچكە. كاروانكوژە...
گەلاۋىژ. كاكىشان. تارىكە رپى ئەسكەندەر. ئاى... ئەللى ھەزار
سالە ئەم شتانەم لە بىرە؛ ھەزاران سال!
ژنى بەلخى، پىخەفەكەى باوكى لە وشترخانەكە ھىنا و لە
لايەوھ دايەنا:

— دەمەوبەيان ساردى ئەكا؛ بىدە بە خۆتا.

پیره‌می‌رد به‌لام له زه‌وی نه‌بوو:
— به‌خیل نییه. ئاسمان به‌خیل نییه. له‌گه‌ل مرو‌ف دو‌ژمن
نییه. نه‌ء. دو‌ژمن نییه.

ژنی گو‌ده‌رز، له بن گو‌یی باو‌کی‌دا بانگی هه‌ل‌دا:
— نانی ئاو‌کراومان هه‌یه، ددانه‌کانت گیریان هه‌یه بو‌ت
به‌ینم؟

باوک، نیگای له ئاسمان وه‌ر‌گی‌را و راما. گو‌ده‌رز به ژنه‌که‌ی
وت:

— به‌یننه له به‌رده‌ستی داین. ئه‌وه ئیتر پرسینی بو‌ چیه!
ژنه رو‌یشت و به‌ل‌خی تاو‌یکی دیش سه‌رنج و بیرى لای
پیره‌می‌رد بوو؛ پاشان هه‌لسا و به‌ره‌و به‌ره‌ه‌یوانه‌که چوو و له
ناو هه‌لقه‌ی مناله‌کان دانیشت و به بى ئه‌وه‌ی پیره‌می‌رد له
بیر بکات، بو‌ تا‌یک‌کردنه‌وه‌ی تیژی مه‌له‌غان داوای چه‌قو‌ی له
ژنه‌که‌ی کرد. ژن نان و ئاو‌ی له به‌رده‌ست باو‌کی‌دا دانا و گه‌رايه‌وه
بو‌ ژووره‌وه و چه‌قو‌ی له گیرفانی جاکه‌ته‌که‌ی ده‌ره‌ینا. کچه‌کان
وه‌کوو جوو‌جه‌له به دوا‌ی دایکیان‌دا چوونه ژووره‌وه بو‌ ئه‌وه‌ی هه‌ر
که‌سه و چارۆکه و به‌ره‌ه‌لب‌ینه‌ی گهنم کو‌کردنه‌وه‌ی خو‌ی له
دایکی وه‌ر‌ب‌گ‌ری و بیخاته ژیر سه‌ری بو‌ ئه‌وه‌ی له تاریک و روونی
خه‌والو‌وی به‌یان‌دا نه‌بی به من‌من و تو‌تو.

ژنه چه‌قو‌ی دا به شووه‌که‌ی و باله‌کانی سه‌فه‌که‌ی هینایه
یهک و چووو ژووره‌وه بو‌ جى‌به‌جى‌کردنی کارى کچه‌کان. به‌ل‌خی
ده‌می چه‌قو‌که‌ی کرده‌وه و هینای به‌تی‌خی مه‌له‌غانه‌که‌دا و گو‌یی
راگرت له قسه‌کانی پیره‌می‌رد که خو‌ی گو‌ته‌یه‌ک بوو به بى نیازی
بیسه‌ر:

— «سه‌یره! سه‌یره!... چیه ئه‌م دنیا؟ چیت تو، دنیا؟ چیت
تو؟ تى‌نه‌گه‌یشتم! بوون... منالێ... می‌رمندالێ... گه‌نجی‌تی...
پسپو‌ری... پیری... په‌که‌وته‌یی... مردن! ئایى... ژیان هیچ لی‌ت
تینه‌گه‌یشتم! له کو‌یوه هاتم؟ بو‌ کو‌ی ئه‌چم؟ له کو‌یم؟ له

کوئ بووم؟ کئ بووم؟ چئ بووم؟ ئایى... ژيان، له بهر چاوما
 هر هميشه پهردهيهک بووى. چاوى بيناشم که هه‌بوو، پرووى
 خوشت هر پيشان نه‌دام! هزار چاويشم هه‌بوايه، پروت
 پيشان نه‌ئدام. پرووى خوټ پيشانى چاوى هه‌موو دنيا، پيشانى
 چاوه‌کانى هه‌موو دنيا نادهى، پيشان نادهى. له‌م بئ سهره‌بنه‌دا،
 جگه له‌م خاله هيجم نه‌زانى، ئەم تهنه‌ها خاله؛ به‌س! له‌م
 گه‌شته‌دا که خه‌ريکه کوټايى پئ ئەهينم، جگه له نه‌زانى چيم
 هه‌يه؟ چيم پئيه؟ چئ؟ چيم له بيره؟ له منالى، سهرما. له
 جهوانى، گهرما. له پسپوړى، ئاره‌قهى کار. له پيريش، خاکی
 رئ. له په‌ککه‌وته‌ييش، نسئ. سي‌بهر و تاريكى. هيجى ترم له
 بير نه‌ماوه؟!... هه‌ي ئەگه‌ر شتي‌ک بوايه، ره‌نگه له بيرم ئەما،
 ئيترا! مه‌گه‌ر ئەم ئاسمان و ئەم ئەستيرانه‌م له بير نه‌ماوه؟ با.
 ئەوه‌ندهى له بيرمه، ئەمانه هه‌بوون. بئ سهره‌بن. بئ سهره‌تا
 و بئ کوټايى... بيرم له سهر جي‌يه‌تى، دل‌نيام. ده‌شتى ئاجين
 و فه‌له‌ق... ري‌گه‌ي شو‌راو... خانى زه‌غه‌راني... کازيوه. سروه‌م
 له بيره له سهر نه‌يشاپووره‌وه هه‌لئ ئەکرد. له بيرمه ده‌شت
 له به‌رى قبله‌ي قه‌لاچيمه‌ن بوو، ئاو له سهره‌وه ئەهات و به
 ناو شا‌کو‌لان‌دا تئ ئەپه‌رى و لای خوار ئاوايى ئەر‌ژايه خواره‌وه
 و ئەبوو به دوو لقه‌وه. نه‌مامه ناسکه‌کانى راسته‌بى خو‌مان
 چاندمان. ئي‌سته ئەبئ قه‌ديان كي‌شابي. ئاوى ره‌وان! ئاي چهن
 سال رابردووه؛ چهند به‌هار؟ ته‌مه‌نى گه‌يش‌تو‌ته چهن سال؟
 چهن پادشا؟ ئەمه‌م ئيترا له بير نييه. گزي‌ره‌کان ئەهاتن، سواره‌ي
 باج و خاوه ئەهاتن. باج. به کلاوى دريژ و عاباوه. پاشان کلاو
 و عابايان گو‌را. به‌لام بو وهرگرتنى باج هر هاتن. له‌و ناوه‌دا
 چاوه‌قوول‌که داکه‌وت. باش له بيرم نييه سالي نه‌خوشي‌ه‌که چهن
 که‌س ده‌رچوون. لو‌قمان... ئاي... له بيرمه که خو‌م ده‌رچووم. چهن
 قه‌برم هه‌ل‌که‌ند؟ چهن قه‌برمان هه‌ل‌که‌ند؟ چهن که‌س بووين که
 قه‌برمان هه‌ل‌که‌ند؟ باب‌ه گو‌لاويشمان له‌گه‌ل بوو؟ لو‌قمانيش...

ئای... له پاش ئهوهش بوو به قات و قری. چوارپیکان زۆر له ر
 ببوون. تفاقى ئاژه له کان خه لکی خو یان ئه یانخوارد. که ره کان
 یه کپارچه ئیسقان بوون. ئه مردن. ئه کهوتن و ئه مردن. ئه گهر
 له ناو کو لا نه کانى قه لا چیمه ن بمردایه تن، ئیمه ی جه وان ئاره قى
 رهش و شینمان ده ر ئه دا تا گوریسیان تی بخه ی و بیانبه ی نه ده روه
 و له چه مه که ی گردی خو لا مو فریای بده ی. هیلاک ئه بووین،
 به لا م کارمان ببوو به مه. که ره تو پیومان له دی ئه برده ده روه،
 چالمان بو هه لئه که ند و خاکمان ئه کرد به سه ری دا. مه ره کانیش
 که مردار ئه بوونه وه، هه ر وامان لی ئه کردن. خو گوشتیان پیوه
 نه مابوو تا سه ریان ببرین. بویه په تمان ئه به ست به پاچه یانه وه
 و رامان ئه کیشتان تا لای گرده که و له لیژی چه مه که ئه مان
 ناشتن. په زداره کانیش ئه هاتن و مه ریان ئه هیئا و مه رپکیان به
 مه نی جو ئه گو رپییه وه. به لا م به مه نیک کایش لیان نه ئه کړین.
 تفاق نه بوو و ئه وه ی هه بوو له هه ماره گه وره کان دا بوو. له
 موغیسه بوو، له زه عفهرانی بوو و له جیگه ی تریش هه بوو.
 بویه په زداره کان، مه ره برسیه کانیان ئه دایه بهر و داره که یان به
 سه ر خاک دا رانه کیشتا و ئه رویشتن. کاتیکیش که ئه رویشتن،
 له ئیمه خراپتر بوون. ئه توت که سانیک به پیی خو یان ئه چن بو
 گو رپستان. قاچی خویشیان رانه کیشتا و به دوا ی خو یان دا ئه یانبرد.
 ئیمه هه زمان ئه کرد توانا و هیزی ئه وه مان هه بی یارمه تیان
 بده ی، به لا م له وزه مان دا نه بوو. چو کمان هیزی رپکردنی نه بوو.
 دلمان ئه خپورایه وه. ئه وان له کو لا نه کانى ئیمه ئه رویشتن بو
 ئه وه ی له بیابان بمرن. ئیمهش له بهر مالى خو مان، له ناو
 کو لا نه کانى خو مان راکشابووین و چاوه رپی مه رگ بووین. مه رگ!
 مه رگ، زۆر له ده روه چاوه رپی نه ئه کرد. به کو لا نه کان دا ئه گه را.
 شه و و روژ، له هه موو شوین بوو. به چاوی خو م، من به چاوی
 خو م هه شت جار بینیم. هه شت جار هات له به رامبه رم راوه ستا
 و پاشان رویشتن. جارپکیان هات له سه ر سینهم دا بنیشی، من

ڀاڪشاڀووم. به لّام له ڀر له پشت ديوارى دراوسڀڪه مانه وه بانگيان
 كرد و پاش تاوڀڪ له دنياى زيندوو-مردووى خوم دا هه ستم كرد
 قيژه و هه راى كچهى هاوسڀمان دامرڪايه وه. پاش ئه وانيش له
 مالى دراوسڀيهكى تره وه بانگيان كرد. ئه وه بوو ئه و ڀوڻشت
 بهر وه ئه ولا، بو بهر باكه. پاشان من توانيم هه لسم. له ترسان
 هه لسم و خوم گه يانده مالى دراوسڀڪه مان. مهرگ له وئ نه بوو.
 مردوو له وئ بوو. ڀوورى خول به سهر به سهر كچه كهيه وه
 كز ببوو و وزهى ئه وهى نه بوو بيلوڀڻيته وه. خوشكى ماميشم
 له سووچيكا دانيشتبوو و به بيدهنگى سهيرى ئاپومى ئه كرد.
 چاوه كانى ئاپوم هيشتا ئاوه له بوون، دانهويمه وه و ده ستم هيئا
 به چاويا. سي بهر بوو. هاتمه وه بهر خوره كه و كه و تمه ڀر هه رجور
 بووه دوو قهبر هه لكه نم. بابو گولوم دوزيه وه. ئه و له من گه نجر
 بوو و هيشتا له ڀر نه كه و تبوو. گيرم هيئا. ئه و وتى ناپهريزيان
 كردوه. وتى مامه و ژنه كهى چوونه ته لاي گردى خولامو، خولى
 بن چه مه كهيان هه لداوه ته وه به لكوو پارچه گوشتيكي مرداره وه
 بوو دهر بهيئن و بيخه نه ناو مهنجه ل و بيكوليئن. بي ئاگا له وهى
 ئاژه له كان گوشت به له شيانه وه نه بوو، كاتيڪه مرداره وه بوون.
 له بهر ئه وهى به ده ستي به تال نه گهرينه وه، رهنگيشه له داخى
 دليان، گه لوگونى كه ره كهى باوكى عهلى خاكى ئه برن و ئه بهيئن
 و ئه بيخه نه ناو مهنجه ل و ئه يكوليئن و به نهينى، به دور له چاوى
 خه لكى ئه يخون. پاش توڙيڪ كولنج ئه كهن و پاشانيش ئه مرن.
 چونيان ئه قيژاند و ئارام ئه بوون بو ئه وهى هيڙ بيته وه بهريان و
 جاريكى تر هاوار بكه و مهرگ له خوا بخوازن. مهرگ تا بهيانى
 كاتى بهر چايى لييان ڀاوه سستا، پاشان له سهر ديوارى مالى ئيمه وه
 چووه سهر يان و به ئاسانى گيانى كيشتان. وا ڀر ئه چي هزار
 سالى له مه و بهر بوو، يانيش دوينى بوو! قيژه كانيانم له بير ماوه
 و دهنگى خاموش بوونيشيان. چيمان بگردايهت؟ سهره ڀاى ئه وهى
 لاو بووين، به لّام چون ده ست و ڀيمان وزه تيا نه ماوو، ڀوڙى دوو

قهبر زیاترمان بۆ هه‌ل نه‌ئه‌که‌نرا. بۆیه تهرمه‌کان که‌ئه‌که‌ بېوون و
 فریايان نه‌ئه‌که‌وتین. ههر ماله و لانیکه‌م تهرمیکی تیا بوو. ئیمه
 ئه‌بوايه ههموو قه‌ل‌چیمه‌ن بنیژین! تهرمه‌کانمان ده‌ساوده‌س
 ئه‌برد تا لای گردی خو‌لامۆ. لای چه‌مه‌که‌ ئه‌مانخه‌واندن و به‌ ورگی
 به‌تال ئه‌بوايه پیمه‌ره له زه‌وی بچه‌قینین بۆ ئه‌وه‌ی بتوانین درێژه
 به‌ گۆر هه‌لکه‌ندن بده‌ین. ههموو مالیک که‌ هه‌یبوايه سویندی
 خواردبوو مشتیک گه‌نمه‌شامیمان بداتی. به‌لام نه‌بوو. نه‌بوو و
 ئه‌گهر هه‌شبوو، دوو به‌شی خو‌ل بوو. چیمان بکردایه؟ چاومان
 ئه‌به‌ست و ئه‌مانکرماند. رۆژانی دوایی گه‌له‌ک زۆر بېوون. پیریژن
 و پیره‌مێرد و منال. ههموو‌مان به‌ریز له‌بنی چه‌مه‌که‌دا خه‌واندبوو.
 چاره‌مان نه‌بوو ئه‌گهر له‌وه زیاتر پامان بگرتایه‌تن، بۆگه‌نیان
 ئه‌کرد. بۆیه ده‌ستمان له‌ قه‌بر هه‌لکه‌ندن هه‌لگرت و خو‌لمان کرد
 به‌ سه‌ریان‌دا. ههموو زیندووکانیشمان له‌ قه‌ل‌چیمه‌ن راکیش
 کرده‌ ده‌ره‌وه‌ی قه‌ل‌چیمه‌ن و وتمان خو‌ل به‌ینن؛ خو‌ل به‌ینن.
 ژنه‌کان له‌ ناو لۆی چارۆکه‌که‌یان‌دا خو‌لیان ئه‌هینا و پیاوه‌کان
 به‌ تووره‌که‌کانیان و، منالیش - ئه‌گهر مابوون- به‌ کلاوه‌کانیان.
 هه‌ندیک له‌ تهرمه‌کان هیشتاش قامکی پیاو به‌ده‌ره‌وه‌ بوو، که
 ئیمه به‌هۆی شه‌که‌تی زۆر و برسیتیه‌وه له‌ سه‌ر خو‌مان چووین.
 پیمه‌ره و تووره‌که‌مان فری‌دا و له‌ لای مردوو‌ه‌که‌نه‌وه به‌ربووینه‌وه.
 به‌یانی که‌ هاتینه‌وه به‌ خو‌مان‌دا سیانمان لی‌ مردبوو. لوقمان
 یه‌کیان بوو. جیی شوکرانه‌ بژی‌ری بوو، ناچار نه‌بووین تهرمه‌کان
 بگو‌یزینه‌وه. چونکه‌ ئه‌گهر له‌ ماله‌کانمان به‌مردایه‌تین، که‌س
 وزه‌ی ئه‌وه‌ی نه‌بوو به‌مانباته‌ ده‌ره‌وه‌ و به‌مانگه‌یه‌نیته‌ لای گرده‌که
 و مسو‌گه‌ر بۆگه‌نمان ئه‌کرد. ههر له‌وێ گلمان کرد به‌ سه‌ریان‌دا
 و خوا خو‌ی ئه‌زانی چۆن هه‌ندی له‌ ئیمه‌ ماینه‌وه. نازانم! ره‌نگه
 هیشتاش به‌شمان به‌ دنیاوه‌ مابوو. خوا ئه‌یزانی!
 - گۆده‌رز، گۆده‌رز، ئه‌و کونده ئه‌بینی؟ ئه‌مه ئه‌و کونده‌یه
 له‌و رۆژگاره‌وه له‌م قه‌ل‌چیمه‌نه‌دا ماوه‌ته‌وه!

گۆدهرز نه ئهى ئهتوانى قسه بکات، نه وهلام و نه پرسىار!
بهس سهىرى ئهو پىره مپرده سهىرهى ئهکرد به بى ئهوهى بتوانى
چاو بترووکىنى. ته نانهت ههستى به وهش نهکردبوو که قهدير
خشکهى خوى کردوو به ژووردا. ته نانهت ئىستهش له ته نىشت
خويهوه ههستى به بوونى نه ئهکرد:

— «منالهکانى ئهو سهردهمه، ئهو منالانه که مابوون، تا
به تهواوى پىگه يشتن نهيان ئهويړا به بن چه مه کهدا تپه پرن.
ته رمه کان چه نده زياتر له شوينىکدا کو ببنه وه، سامناکترن. زور
له منالهکان ترسابوون. دايکان تا ماوه يه که دواى ئه وهش کاتيکه
ئهيانويست منالهکانيان بترسين، ئهيانوت: «ئته بهم ئه تخمه
ناو چه مه کهى خوار گرده که!» پاشانىش ئه گهر لافاو نه هاتايهت
رهنگه ئيسقانه کان له بن گرده که هه ر مابوون. ئهمان. من که
هيشتاش ئهيانبينم. ئه! من کو تاييم نه کردوو. هه ر کارىکم
له دهس هاتى بو ئهو خه لکه م کردوو. به لام چى بکه م له گهل
مردنيان؟ چى بکه م؟ چى بکه م له دهستى ئهم ژيانه؟! ئاى...
ژيان! ئه وانه ئىسته له کوين؟ ئاو بردوونى و دهستى يه کيان
به قهدى ئهوى تره وه. چاوى يه کيان له کاسهى سه رى ئهوى
دىدا. چووزانم؟ ئاو باشه. چووزانم؟ هيچ نازانم! چيم بينى؟
چيم بينى؟... نه زانى... نه زانى... هه زار ساله... چووزانم؟ تويشه
به رى رپم نه زانى. نه زانى!... په که وه تهي، پيرى، پسپورى،
جهوانى، ميرمندالى، مندالى، کوړپه يى، پيرى، مردن! ئاى...
ژيان! ئاى... خولقان! تيت نه گه يشتم. ليتم نه چه شت،
مه گهر به چيژى مه رگ. بوئم نه کردى، مه گهر به بوئى مه رگ
و هيواى گهنم. تيت نه گه يشتم، تيت نه گه يشتم! نه زانيم
له کوپوه ديم و نه زانيم بو کوئ ئه چم! رووت پيشانى من
نه دا. رووت پى پيشان نه دام. هه زار چاويشم ئه گهر بوايه، رووت
پيشانى من نه ئه دا. له م بى سه ره وه به ريه دا، جگه له م خاله م
ده سگير نه بوو! بهس ئهمه! خاک به خاک. نه زانى... نه زانى!...

هه‌ئسم، هه‌ئەسم، با هه‌ئسم. تۆ ئەناسم. جارێکی کەش تۆم دیوه، بە هەشت کەرەت!... دەستم بگرە!... با دەس بنێمە سەر شانت. ئاخ ئەژنۆکانم... ئێتر هیڤیان تیا نەماوە. دەستم توند بگرە، دەستت ئەناسم. چل-پەنجا سالیکی دواکەوتی؟! پشتم... پشتم. لێم گەرێ با تەنها جارێکی تر سەیری ئەم ئاسمانە بکەم. ئاخ... هەرچی مەزن! هەرچی مەزن!... ئەستێرەیهک شکا. یەک ئەستێرە شکا. تەواو بوو. برۆم، برۆم. ئەبێ برۆم. با برۆین!»

لە کاتی هه‌ئساندا، لە بەر رووناکی لامپاکە، سیبەری پیاوی کۆنینه لە سەر دیواره قەڵەشاوێکە بەرامبەر بەقەد دیوێزمەیهک ئەبوو. ماندوو، تیک قرماو، شکاو و چەماو. دەستە خوارەکانی بە دیواره‌کهوه، قاچە لاره‌کانی لیک هه‌لبراو. پشت و شانی هه‌لتۆقیو. کەلله‌ی زل و قژی بنه‌گه‌ون. خێوه‌تییکی نامۆ، بە که‌مترین جوولە‌ی لەش یان ئەندامی، شیوه‌یه‌کی ترسناکی پەیدا ئەکرد. سەرەپای ئەو هه‌موو دژوارییه ئەتوت ئەبوا خۆی بگه‌یه‌نیته‌ هه‌شارگه. تا چوارچیوه‌ی ده‌رگای وشترخانه‌که یه‌ک تاقه هه‌نگاو زیاتر نه‌بوو. دەست و پەنجە خوار و تووکنه‌که‌ی کابرا، بە ئەسپایی و بە وریایی چنگی بە دیواره‌که‌دا ئەخزاند و وه‌کوو پەزپه‌زه‌کوڵه‌یه‌کی ره‌ش خۆی ئەخشاندا تا خۆی بگه‌یه‌نیته‌ چوارچیوه‌ی ده‌رگای وشترخانه‌که. بن پێی زل و له‌ فۆرم که‌وتووی بە پەنجە کورته‌کانیه‌وه لکابوو بە عه‌رزه‌که‌دا و هاوکات له‌گه‌ڵ ده‌سته‌کانی به‌ره‌و ره‌شایی ناو ده‌رگای وشترخانه‌که‌ی ئەخزاند.

قه‌دیر سه‌رتاپا رق و توو‌په‌یی، به‌ردی‌کی له‌ مه‌لی شه‌وگه‌ر گرت و له‌ سەر دیواره‌ رووخواوه‌که هه‌لی‌فراند. خۆیشی خه‌م له‌ ئەژنۆ، ده‌ستی به‌ لیواری سه‌کو‌ی به‌ره‌ه‌یوانه‌وه، ئەفسوونکراو درێژه‌ی دا به‌ سه‌یرکردن.

پیره‌مێرد گه‌یشته‌بوویه ناو ده‌رگای وشترخانه‌که و ئەوا نیوه‌ی شانی و چۆکی خه‌ریک بوو ئەچووه ناو تاریکیه‌که. قه‌دیر رووی کرده به‌ل‌خی، به‌لام به‌ل‌خی ناگای له‌ بوونی قه‌دیر نه‌بوو و

ئەتوت چاۋەكانى بوۋە بە گۈلەمىخ و دادووراۋە، بەدەمى داچەقاۋ و لە بن برۆ ئەستوورەكانىيەۋە مات و حەپەساۋى ئەۋ كىردارە سەيرەى پىرەمىرد بوۋ. قەدىر خىزايە بەرتەرەۋە و لای بەلخى ۋەستا. پىرەمىرد، ئەۋا لە ناۋ تارىكايىيەكەدا ۋن بىۋو. دەنگى بالندەكە لە دوورەۋە ئەھات. قەدىر دەستى نايە سەر شانى بەلخى. بەلخى چاۋى تروۋكاند و ھەناسەى كىشا و پەگ و جەگەى تەزى پياھات و توانى پوخسارى لەۋ حەپەسانە پزگار بكات. ئاۋى داۋا كىرد. قەدىر پۇششت و زەركىك ئاۋى بۆ ھىنا. بەلخى خواردىيەۋە و زەركەكەى دايەۋە بە قەدىر. قەدىر ماۋەى ئاۋەكەى پزژاند بە سەر خاكەكەدا و لە لايەكەۋە دايەنا:

— تۆ ھىچ لە گۈتەكانى تىگەيشتى؟!

بەلخى سەرى لەقاند و دەستى ھىنا بە تەۋىل و چاۋىدا و سەرى داخست. نەيتوانى سەيرى قەدىر بكات، يانە خۆ دلى سەير كىردى نەبوۋ. قەدىر ئەمجار پرسى:

— تىژت ئەكىرد؟

بەلخى بە نەۋايەكى ھىدى و بەئاۋاز، نەك لەۋ جۆرەى خەيال ئەۋۋوشىنى، بە كىپى گۈتن لە خەۋدا، ۋەلامى دايەۋە:

— كار، بەيانى دەس پى ئەكا!

قەدىر داسە كۆن و سۋاۋەكەى خۆى ۋەكوۋ قوللىنگ بە دوو دەست گرت، نوۋەكەكەى كوتا بە عەرزدا و بۆنى گلەيى لە پرسىارىكى گوماناۋىدا، وتى:

— ھاتم... شتىكت پى بلىم گۆدەرز!... لە راستىدا ئەمەۋى راپۇژت لەگەل بكم. سەبارەت بە كارى خۆم. ئاگات لىمە... يان برۆم و كاتىكىتر بگەرپمەۋە؟... ھا؟... ئاگات لىمە؟

— لىتە!

— ھاتووم لىت بىرسىم كە من... مەبەستم ھىچكارىك

لەدەس من نايەت؟ ھا؟!... راستەكەى ئەۋەيە كە من بىكارەى بىكەلك بارھاتووم و ئىتر تا دىنا دىنايە... واتە ئەبى ئەۋەى كە

خۆم ئاگام لېيى بېكەك و بى سوودم؟!

— بۆچى؟ هيچ پرووى داوه؟

قهدير چاوى له داسهكهى و بوغزىكى پهنك خواردوو له

گهرووى دا وتى:

— كارم پى نادهن.

— وايه!... ئەزانم!

قهدير وتى:

— سهيرى ئەم داسهى من بكه! خويشم لى تريق ئەبمهوه.

دهسكهكهى شكاهه. جى دهسكهكهى پهروم تيويهپچاوه. چ

سوود؟ دهمكهشى لى ههلهپهريوه. جگه له ههموو ئەمانه

ژهنگيشى هيناوه. سهيرى كه ئەكهى ئەلى تهنكه شكاهه!

پوژىكى تهواو وردهوالهم داوه بهيهكا تا دوزيمهوه. پاش ئەوهى كه

دوزيشمهوه، شهويك ساويمهوه، تازه ئەبينم بهكار نايهت. كه

سهيرى خۆم و ئەم داسه ئەكهى، ئەكهومه بىرى كوره شهلهى

ئەو پاوشايهى كه ئەيويست به شمشىرى دارهوه سوارى ئەسپى

دارينه بى! جا جياوازيهكهى لهوهدايه ئەو باوهرى كردبوو، بهلام

من... نا. من بهو ئەندازهيهش نهزان نيم. بۆ ويته ئەوه ئەزانم

تۆ ئەگەر داركاريشت بكن بهم داسهوه ناچيته كيلاگه. ئەمه

ئەزانم كه ئامىرى پياو، نيشانهى پياوه. بۆ ئەمهش بوو كاتىكى

له پليكانهكانى بانيجهى بابقولى بوندار سهرئهكهوتى، له خۆم

دنيا نهبووم. وام ئەزانى ئەژنوكانم ئەلهرزى. ئەتوت ئەچم بۆ

لاى پياويكى گهوره. دلم لهپر داكهوت. لهوهى كه ئەو دارهتەم

به سهر هاتبوو له خۆم نائوميد بووم. راستهكهت ئەوى له خۆم

بيزار بووم. تۆ سهير ناكهى تۆ بيت و خوا! ئاخى بابقولى بوندار

چ كهريكه من له بهردهميا ئەژنوم بلهرزى؟! بهلام بۆ واى لىدى؟

بۆ؟ نازانم!

بهلخى وتى:

— دروينهوان نيت، ئەمه يهك. ههتا ئەمروش ملۆزمى

بونداريت، ئەمە دوو. ئىستەش كە نيازت پەيدا كىردوو و لە ناچاريا رۆيشتوو بۆ مالى بوندار، چ چاوه پروانيهكت لە خۆت و لە بونداريش هەيه؟ ئەتەوئ چۆكت نەلەرزي و ئەويش باوهشت بۆ بکاتهوه؟!

— تۆيش خۆ لەگەل بوندار دوژمنايهتت هەبووه؛ بگره چەندىن سالة لەگەلى دوژمنيت هەيه!
بەلخى وتى:

— من هيشتاش لەگەل بوندار دوژمنم. خودى بوندار ئەمە لەتۆ باشتر ئەزانى.

— ئەى بۆ پياوى بە دواى تۆدا ناردوو و داوات لى ئەکا بچى بۆ درويينه؟
بەلخى وتى:

— ئەبوا لە خودى بوندار بپرسى!
قەدير پەنجە دريژەکانى ليک هەليکا و بە تەکانىكى گرژ و توورە تەقاندی، کاکيلهکانى رپک گووشا و وتى:
— چونکە تۆ پسپۆرى کارى خۆتى؛ پسپۆرى درويينه. ئەمە بللى خۆت! ئيتىر بۆچى برۆم و لە بوندار بپرسىم؟!
بەلخى تيزي دەمى مەلەغانەکەى بە بەرههستى دلى پەنجەى تاقیکردەوه و وتى:

— پاش سى سال کارى درويينه ئەتەوئ هيشتاش پسپۆرى کارى خۆم نەبم؟ پاش تەمەنيک، ئەگەر شارەزای کارى خۆم نەبوايهتم ئەبوايه ئەم لەشه بە زىندووئى بخەمە بن گل.
— هەيت ئيتىر، بۆچى نەبى؟! پسپۆرى کارى خۆتى. هەموو ئەوه ئەزانن. ئەوان هەرچەند دوژمنى تۆن بەلام خۆ ناتوانن کارامهيت پشست گوى بخەن. هەر بۆيەشه تۆ ئەتوانى لە بەرامبەرياندا سینه بەدەيته بەرموه!

بەلخى مەلەغانەکەى لە لاوه دانا و زۆر بە دريخهوه وتى:
— ئەوهندهش سینه نەداوته بەرموه لە بەرامبەرياندا.

نە! لەم لایەنەو زۆر دڵم بە خۆم خۆش نییە. کۆشیک کچ
بە دەورمەوویە و... تەنھا بۆلەم. دەستیک بە تەنھا کە ی تەقە ی
هاتوو؟... بوندار لە وەلامدا چی وت؟

قەدیر ھەروا نیگای لە ھەرزەکە دەستی بە دەسکی ئامیری
ناقۆلای درەوکردنی، لە وەلامدا وتی:

— ئەتوێست بۆ چی؟ وتی «دروینەوانەکانمان دیاری کراون!»

یەک پرستە!

— ئێتر چی؟

— ھیچ!

— ھەر ئێستە لەو ی بووی؟

— ھەر ئێستە.

— ھیچی تری نەوت؟

— تەنانت سەیریشی نەکردم.

— ناوی دروینەوانەکانی نەبرد؟

— نە. یەک پرستە و ئێتر ھیچی نەوت. لە شوینی خۆم

تەزیم! نەمتوانی خواحافیزیش بکەم. خۆیشم نەمزانی چۆن

توانیم لە شوینی خۆم ببزویم. ھەر چۆن بوو، بەھەر کلۆجیک بوو

لە سەر پیم سوورام و کاتیک بە خۆم زانی بە پلیکانەکاندا شۆر

ببومەو. لە دالان دەرکەوتەم ئەسلانم بینی، لەگەڵ تاجەھلی

کۆلبەر گوریسیان ئەچنی. ئەوی کەش، شەیداش بۆ خۆی لای

دیوارەکەو دانیشتبوو و پیلانەکانی پەرداخت ئەکرد.

— شەیدا؟! خۆ وتیان ئەچی بۆ پەوھندی کەلمیشیەکان؟ لە

ترسی ئەفغانە...

— جاری ماویەتی. چووژانم! رەنگە دیسانەو دەمی بازخانیان

بۆ ماویەک بەستوو. کۆ چووژانی ئەمانە چ کاسەیک لە بن

نیوکاسەیاندا ھەیە؟ ھەرچی چۆن بوو سەری ھەلنەھینا سەیری

من بکات. وەک بۆی ھەر نەمی دیو. وەک بۆی ھەر پیکەو...

بەلام تا لام کردەو. غەیب بوو. لە سەر پێ قوربان بەلووچم بینی

له گهل ئهولحه می قاتمە ئهچوو بهرهو کاروانسه را. قهرهچیه
چه له نگه رهکان و ابزانم هاتوون و له کاروانسه را خستوو یانه. دل و
دهماخی قسه کردنم نه بوو. یه کسه ره هاتم بو ئیره. به لام و ابزانم
ئهولحه میان له نهیشاپووره وه هیناوه بو دروینه.
— بو دروینه؟! —

په له یه کی سهیر له پرسیاره کی به لخی دا هه بوو و خویشی
لهو په له یه ژیاوان بوویه وه، چونکه ئهولحه می قاتمە خه نیمه
هاوتای دره و بوو.

— له سه رکاری سه عیدی یه کان دهریان کردوو. له کو لان و
بازاری نهیشاپووردا ئاواره بووه که به لووچ ئه بین و داوای یارمه تی
لی ئه کا. به لووچیش هه لیگرتوو و له گهل خوی هیناویتی.
به لخی هاته وه دوخی ئاسایی خوی و وتی:

— چالاک و به دهستوبرده. سهیری ئه و قه د و بالایه مه که!
ئه و سالانه نمره یه ک بوو. گورجوگول و کارامه. هه قاله تیشی
ناخوش نییه. ماندویتی پتر ناکا. ئه وهش باشه مروف خه نیمه
لیهاتووی هه بی. ئه مینیتته وه ئه وهی بوندار هزی لییه مروقی بی
ریشه بگری، ئه گینا له قه لچیمه ن خو پیاو قات نییه!
قه دیر که هه لیکی بو ره خنه ده برین ده سک ه وتبوو، بزه یه ک
به سه ر زاریه وه وتی:

— دیاره ئاگات له وهش نییه که یه کی تر له پاله کان دلاوه ره؟
هه مان دلاوه ر که له هه پس هه لاتوو!
به لخی توژی راما و پاشان پرسى:

— دهی، سییه می!

— ئه سلانی کو ری.

به لخی به خه نده یه ک لیوی شیرین کرد و پرسى:

— پاشان؟! —

— به راتی کو ری سالار!

به لخی وتی:

— ئەمەم بیستبوو. ئەو باشە.

قەدیر، ھەرچەند بەخیل بە یەك یەك پالەكان ئەبرد، بەلام بەراتەلی سالار پەزاقی لەوانیتر لە بەر گرانتر بوو. چونکە بەراتەلی جووتیاری زەوی ئالاجاقی بوو و ئەویست مووچە ی دروینەش ھەربگری. بۆیە ئەوانیتر ئەگەر جیگەیان بە قەدیر — بە ئەندیشە ی خۆی — تەنگ کردبوو، بەراتەلی سالار پەزاق شوینی قەدیری داگیر کردبوو. لەم ناویدا، پالەوانیش بێ لایەن نەبوو. نەخوازە بە ئاشکرا پشتیوانی دوو ئاخوڕ بوونی کۆری پەزاقیش بوو و قەدیر پێی وابوو بەلخی پێ ئەنێ بە سەر ھەقدا. بۆیە بە بێ ئەوێ ھەول بەدات توورەییە نەینەکە ی خۆی قەمتەر بکات، وتی:

— تۆ ئیتر بۆ وا ئەلێ. چاکە! بەلێ بەراتی پەزاق پیاویکی چاکە. بەلام مەگەر ئێمە لێرە باسی چاک و خراپی پیاوکان ئەکەین؟ سالیکی و دوینە یەک! دروینە مانی پەشاییە. ئەگەر ھەر ئەم تاقە کارەش لە پەشایی ھەرگرنەو، ئەوێ ھەوێ من چی بخوات؟ قور؟ یان بای بیابان بخوا و کەف بەداتە دەرەو؟ ئەگەر پیاوی پەشایی نەتوانێ پەسقی زستانە ی لە پەنای خەرمان کۆ بکاتەو، ئەوێ لە کۆی پەیدا بکات؟ ئەوێ سەر بنیتهو و بمری؟ یان مال و منالی بە هیوای خوا بەجێ بهیلت و بەدایە بیاباندا؟! بەلخی وتی:

— وایە کە ئەلێ. خۆش نشین بە بادی ھەوا بەندە. دروینەشی بەدەنی ھیشتاش سەرەنجامیکی پروونی نییە. خۆ واش نابێ کە بە مسۆگەری بەدایە بیاباندا، یان سەر بنیتهو و بمری. بەلام چارە ی کاریش ئەوێ نییە کە دروینەمان ئەدەنی یان ناماندەنی. دەردی ئێمە تەنھا ئەوێ نییە کە دروینەمان ئەدەنی. چارە ی کۆتایی دەرد و ژبانی ئێمە ئەمانە نییە قەدیر. نابێ بەم جۆرە کارە بادیهەوایە دلخۆش بکەین و پشتی پێ ببەستین. ئەمجۆرە کارانە ھات و نەھاتی ھەوێ. مەگەر کەم پرووی داوێ کە

به رههم وهيشووهمی تیکهوتوو و گهنم بهری نه داوه و گولکهکی
پووک و پواو بووه؟ ده بلّی، کهم پرووی داوه؟ نه خیر. خوّم چهندين
جار ئه وهم تاقیکردوتهوه و دیومه. گریمان ناچار بن و بیانیهوی نان
به رهشایی بدهن، گریمان بیانیهوی. به لّام... نه برای من، چاره‌ی
ژیانی ئیمه‌مانان ئه‌مانه نییه. ئه‌مانه نییه!

قه‌دیر، گه‌یشتبوویه تینی، به بی سلکردنهوه وتی:

— ئیوه‌ش خو قسه‌ی سه‌روبه‌رتان به پیاو نالّین. راستیه‌که‌ی
به مروّف نالّین. یه‌ک لای‌ی ناکه‌نه‌وه. ههر چیتان هه‌یه له‌ ناو
خو‌تان‌دا شهن و کهوی ئه‌که‌ن. کوپی سالار ره‌زاق چون له‌ ناو
ئیوه‌دایه، باشه و مافی ئه‌وه‌ی هه‌یه ههم جووتیار بی و ههم
پالّش بی. ئه‌گهر یه‌کیکی تر بی و بیهوی ئه‌و کاره‌ بکات هه‌زار
بر و بیانووی بو ئه‌تاشن. به‌ من که ئه‌گهن به‌ هیما قسه‌ ئه‌که‌ن.
له‌ پشت په‌رده‌وه ئه‌روڤن به‌ ریډا. به‌ مه‌ته‌ل ئه‌دوین. متمانهم
پی ناکه‌ن، هه‌سیبم بو ناکه‌ن. فه‌رموو! ئه‌م کاغه‌زه‌ شپانه‌ له‌
کو‌لان‌ه‌کان‌دا بلاو ئه‌که‌نه‌وه، به‌ لّام راسته‌وخو یه‌کیکی ناده‌ن به‌
ده‌س منه‌وه. به‌ من نالّین چی به‌ چیه! راستیه‌که‌یم پی نالّین.
ئیوه‌ چ جوړه‌ مروّفیکن ئاخه‌ر؟! له‌ گه‌ل من دوژمنن؟ له‌ سه‌ر چی؟
به‌ پیکه‌نینیکی کپ و کورت، به‌ لّخی کاغه‌زه‌ گرمو‌له‌
کراوه‌که‌ی له‌ ده‌ستی قه‌دیر وه‌رگرت، له‌ به‌ر رووناکی لامپاکه‌
کردیه‌وه و به‌ وردی لی‌ی روانی. پاشان سه‌یری قه‌دیری کرد و چاو
له‌ چاوی‌دا پاما و پرسى:

— خویندته‌وه؟

قه‌دیر سه‌ری داخست و وه‌کوو منالّیک بوغزی کرد:

— کاتیکه‌ ویستم بیخوینمه‌وه، ئه‌وسا بوّم ده‌رکه‌وت که ئه‌و

کویره‌ خوینده‌واریه‌ی قوتا‌بخانه‌شم له‌ بیر نه‌ماوه. باوه‌رم پی ناکه‌ی
ئه‌گهر بلّیم چاوه‌کانم پر بوو له‌ فرمی‌سک. نه‌فه‌رتم له‌ خوّم کرد
که‌ بوچی زیاتر له‌ مانگ و نیویک له‌ قوتا‌بخانه‌ی ئه‌و پیریژنه‌ کوّمه
خوّم رانه‌گرت. ئیسته‌ تی ئه‌گه‌م که‌ باوکم له‌ هه‌موو ته‌مه‌نی

خۆی دا جارئیکیش له بیرى ئیمه دا بووه و ویستووویه تی خزمهت به مناله کانی بکات. ئهو عهباسجان ه نانه جیب و سپلهیه نیو سالئیک دهوامی کرد و هه ندی شت فیڕ بوو. هیشتاش پیت ه کان ئه ناسیته وه و ئه توانی ئهو شتانه بخوینیت ه وه. به لام من... ملم بشکی. ملت بشکی قه دیر! هر رۆژه و هر ساته ی که به خۆم دا ئه چمه وه، زیاتر بۆم روون ئه بیته وه که دهستم به تاله، گیرفانم به تاله، می شکم به تاله، دلّم، رۆژگارم به تاله. که... هه موو ژیانم به فیرو چووه. که جه وانیم و ژیانم تیاچووه. ئیسته که سه یری خۆم ئه کهم تازه ئه بینم هیچم نییه. نه هونه ریک له بازووم دایه، نه ئاوه زیک له سه رم دایه، نه پاره یه ک له کیسه م دا، نه ئه وینیک له دلّم دایه و نه... نه هیچ شتیکی تر؛ هیچ؛ هیچ! ئه بینى جه وانی خۆمم چۆن سه گ گى کرد و رۆیشتم، گۆدهرز؟! به لام...

به لّخی مه چه کی قه دیری گرت که هه روا ده سکی داسه که ی به دهسته وه بوو. برایانه لیی پرسى:

— به لام چی قه دیر؟ بلّی؛ چیت له گه لّ من هه یه بیلّی!
جنىوى دۆستانه شم ئه گهر پى بده ی نایگرم به دلّمه وه. له تو ی ناگرم، بلّی!

قه دیر به ری ده ستى نابوو به ته ویلیه وه و هیچی نه ئه وت.
به لّخییش لیی گه را له ناو خۆی دا بى. دۆخ و بارى هر که سیش بۆ خۆی خولیکی هه یه. خودی قه دیر ئه بوا خۆی دهم هه لّبرى. خۆی ئه بوا بکه ویت ه قسه، له و داره ته که تیپه ری:

— دام به سه یدی ته له فوونچی بۆمى خوینده وه!

— ده ی؟

— هیچی وا که به قازانجى من و تو بى، تیا نه نووسراوه.

— چی تیا نووسراوه؟

— گریمان ئه و قسانه ش که له وى نووسراوه بگاته ئه نجام؛

ئه ویش به سوودی جووتیاره کانه نه ک ه ی وه ک من و تو. چیرۆکی

له سهدا پانزهكهيه، زېده بهشى جووتيارهكان، چ پهيوهندييهكى به ئيمهوه ههيه؟!

بهلخى سهرى راوهشانده ووتى:

مروڤ كاتيکه راستهوخو دهستى له كاريكدا نيه، له رېزى مروڤيشدا نازميردرئ. چى بكهين كه جووتياريش نين! ههه! راست نهكهى. ههموو راستيهكه لهم پارچه كاغهزهدا نهووسراوه. بهلام به نهندازهى سهره نينوكيكى هه ر تيا ههيه، بويه نهووش خوئ شتيكه.

قهدير، به ههچوونهوه ووتى:

— من نهو سهره نينوكه چى لئ بكهه؟ گريمان ههموو راستيهكهشى تيا نووسرابئ، كاتيکه ههچ سووديكى بو من نيه، ههموو راستيم بو چيه؟! نهو راستيهى كه ههچ دهرديكى من چاره نهكا و بارىك له سهر شانم ههئنهگرئ، با سهرى بچيته گوږهوه. نهمهوئ چى لئ بكهه؟ بېبرمه خوئم؟!

بهلخى لهگهئ خوئ و نهك قهدير ووتى:

— راستى... راستهقينه! ههه! دهشتى ئاجين... دهشتى فلهق. موغيسه... زهغفرانى... ههمارهكانى دانهويلاه... رانه مهر... گاميشتى سيستانى... ههئسه و دانيشه لهگهئ گهورهكانى شار و حكوومهت... هاودهستى دهستدارهكان... پوليس... جهندهرمه... بازار... كاروانسهرا... قومارخانه... ورگى ههئلساو... گهردى نهستور. نوكر و كارهكهرى ورد و درشت:

«ئاغه سلاو، ئاغه سلاو.»

«ئاغه سهرت له سهرى شا نهچئ!»

— ئاغه فهرشيكي زور چاكيان هيئاوه بو بهر حوجرهى ميرزا

مهشهدهدى.

«ئاغه پيلاوت سهر چاوم!»

«ئاغه نهمسال دهخلكه بكهينه كام ههمار؟»

«ئاغه نهه ربهنانه خهريكن لئ نهبنهوه، رېگه نهدهى دهست

و پښان بکهینهوه؟»

«ئاغه فەرپروخ هیندی خانمیکى تازهی هیڼاوه، زور مناله.

تازه کهوتوته ناو کارهوه؛ تا زوریان نهرتاندووه با...»

«ئاغه یهکک له کولبهرهکان بووه به ژیر فهردهیهک لۆکهوه

و هر لهوئ گیانی دهرچووه، دهستیکی گهورهیی ناکیشی به

سهر ههتیوهکانی دا؟

«ئاغه... ئاغه...!»

تال و لهسهرخو، بهلخی روانیه قهدير و بهو چاوانهوه که

وهک بلیی سووریان نهکردهوه، وتی:

— ههموو راستهقینه ههتا ئیسته له هیچ شوینیک

نهووسراوه، برام.

— ئهه ئیمه، ئهه ئیمه چی؟

— ئیمه؟! شوینیک بو ئیمهش له سهر ئهم زهوییه ههیه،

قهدير. لهم ئاوه رهوانه، قومیکیش به ئیمه نهگات. بهلام...

بهلام... ئهو رۆژه، رهنگه بهمزوانه نهگات. چاره نییه؟ رهنگه

نهکری ههموو راستهقینه به جاریک بهدهس بهینری، بهلام

رپگهیهکی ترمان نییه جگه لهوهی بهدهستی بهینین. هر ئهم

جووتیارانهش نهگهر بتوانن دهنکه جویهک له مافی خویان بهدهس

بهینن، خوی ههنگاویکه. ئهم ههنگاوه ئهبی ههلبگیري. من و تو

نابی کوتایی بکهین.

ژنهکهی بهلخی، بهژن باریک و لهړ و مۆن له ژوورهکه هاته

دهرهوه و به شووهکهی وت:

— کچهکانم خهواند بو ئهوهی بهیانی زوو بتوانن ههلسن و

بچن بو دهشت. تو هیشتا نانهکهت نهخواردووه؟

بهلخی دهستی بو سفرهکه برد، هیڼایه بهرمهوه و له دریژهی

قسهکهی دا وتی:

— راستهقینهیان داگیر کردووه، قهدير. تالانیان کردووه؛

ههمووی!

بەشە نەنەكەى خۆى ھەلگرت و خستىە گىرفانى. لەجى
رەبوو و مەلەغانەكەى ھەلگرت و ھەكوو شمشىر بە بزمەرەكانى
دىوارەكەدا ھەلىواسى، ھەسانەكەى دایەو ھەست ژنەكە و وتى:
— جىگەم بۆ راخە، دیمەو.

قەدىر ھەلسا و داس بە ھەست لەگەل بەلخى چوو ھەرەو.
لە كوۆلان، بەلخى نەنەكەى كرد بە دوو كووتەو. قەدىر بە بى
شەرم لى وەرگرت و پاروویەكى قەبەى خنى بە دەمىدا و بیستی
كە بەلخى وتى:

— ئەم نەنە ھى گەنەمى كوۆنە. جىرە، تۆزى دژوار ئەجاورى. لەم
مانگەدا نان تازە ئەبیتەو. چ بەرەكەتیکە، نان!

ئاوى زەللى ھەمیشەى، ئاوى پوونى شەوانە، چ خورپەىكى
دلفینى ھەبوو لە پویشتن بە بەستینى جوگەكەدا. ئەگەر دل
و ھەروونیت ھەبوا، زەمزەمەى ئا و ئەیتوانى ھەناوى مروف
گەش بکاتەو. ژیانەو ھى گیان و سوکنایى دل. نىگایەك بۆ ئاوى
رەوان و ئەندیشەىك لە فەرىن بەرەو پزگارى. تیکەلبوون بە
زەللى ئا و ئاوتە بوون لەگەل پویشتن. یەگانە بوون لەگەل
ھەبوونى ونبووى کات. یەگانە لەگەل خۆ. لەگەل ھەبوون، بە
بى پچران و دابران، لەگەل ئا و ئەپژاوتە دەشت و لەگەل دەشتدا
لە ناو گىادا ئەروایتەو. لەگەل گيا لە بەر ھەتاو دائەنیشتى
لە بەر سەروەى بادا. تیکەل ئەبوویتەو لەگەل خۆت، لەگەل
خاک، لەگەل خودى خاک. بىگانە ئەبووى لەگەل ھەموو بوون،
لەگەل تیکرای ھەبوون، لەگەل خودى خود. ئاوى زەللى، رەوان،
ئاوى پاکیزە و پیتینەر بانگى ئەکرد و تۆ ئەبووى، تۆ ئەماى. درىخ
بەلام، درىخ بەلام كە ژیانەكان بە بى ماى بەتالان چووبوون. بە
ھەلى راگەیشتن بە خویان. بە بى ھەرفەتى دانیشتن لە لای خوۆ
و رەوانىك لە ئاوى پىروۆز بۆ دۆزینەو ھى خود، بۆ دىسان دۆزینەو
و بەدەستەینانەو ھى خۆ لە یەگانەگى و یەكبووندا، بە ھەستى
شکوۆدارى ئاوتە بوون. بەبەرىن بچى ئەو چنگ و نینۆكە چەپەلەى

تالانگەر، بەرپىن بچى دەستى چەپاۋگەر كە دەستى نىۋان بوون
 و ھەبوونى بەو بى بەزەيى و بى شەرمىە برپوۋە. بەو جۆرەي كە
 دوور ئەكەۋىتەۋە لىت ئەۋەي كە تۆي. دوور ئەكەۋىتەۋە لىت دەم
 بە دەم و بەخىرايى پەرەگر، «تۆ»، لە تۆ؛ كە دوور ئەكەۋىتەۋە لە
 تۆي دەوروبەرى تۆ، دەروونى تۆ. بەو رادەيە بى بەزەيىانە كە پىست
 لە سەرت و خوين لە دەمار و نىگا لە چاۋانت جيا ئەكاتەۋە و
 خودى تۆ دوور ئەكەۋىتەۋە، دوور ئەيىتەۋە لە ھەموو ئەو شتانەي
 كە «تۆ»ى و لەگەل تۆيە و لە ناو تۆيە، پەرەگر و بەردەوام.
 ئەۋەندە تراژىك و وىرانگەر كە دەمى كۆرپەي برسى، بە بار و
 گەرماي مەمكى دايكى بە چاۋى بچكۆلەي داچەقاۋى ترس و
 تۆقان. تۆ دائەبرى لە تۆ. برىنى دابران و دابران و دابران، بە ئارەزوۋى
 ونبوۋى ھەز و تاسەۋە كە لە تۆدا بلىسەي كىشاۋە، تەنھا
 نىشانەي بوونە بە گيانى پەنەمياگى برىنى نەپچران. بارانى خوين.
 خوينبارانى گورچوۋبرى ھەمىشەي، لە بەند بەندى ھەبوون و لە
 بەر چاۋى وپ و خۆفى ھەمىشە نىگەرانى چاۋخانەكان؛ بە برۋاي
 گوماناۋى ھەبوونەۋە. دردۆنگى و بەدگومانى و دل پەشىۋى و
 ئەفسوۋنى چۆن بوون؛ رىيان لە دلنپايى و برۋا بەستوۋە، لە سەر
 بناخەي ھەبوون. دل بۆ تاۋىكىش لەگەل خۆي نىيە و ئاسوۋدە
 نىيە، بەداخەۋە. دل دەرفەتى دەسناكەۋى بۆ گەران بە دۋاي
 خۆي.دا. برۋانە! برۋانە كە ئاۋەكە چەند ئاسوۋدە تى ئەپەرى!

— بۆ كۆيەم ئەبەي؟!

بەلخى پاروۋە نانى وشك و جىرى بە زۆر قووت دا. بن
 ددانەكانى بە زمان رادا و وتى:

— مالى بوندار.

— نە! نە!... من...

بەلخى رۋانىيە قەدىر كە پىي سست كردبوو و نىگاي
 پرسىنەرى تى برىبوو و وتى:

— روۋى لى ئەخەم. رەنگە وتى باشە!

قهدير له شويني خوي پي پهلکهي کرد و به دردوځيه وه وتي:
— نه... من نا. نه. پيم وانيه من بتوانم جاريکي تر له و
پليکانانه سهرکه ومه وه؛ پيم وانيه!

به لخي قهدير له بهرمالي بوندار به جي هيشت و خوي
چووه ژووره وه و قهدير ههستي کرد به تنها له کوڅان به جيماوه
به بي پهيوند و سهرگردان. خوي گهيانده سه کوکهي بهر
دووکاني تهسلان، له بن ديواره که دانيشت. چوکی هه لينا و وهکوو
کونده به بوويه کی خاموش، چاوي برييه ديواري مالي سهيدي
ته له فوونچي و ههستي کرد هه ناسهي له سينهي دا تاساندوه و
پرسيارکي زور دژوار و ئالوز له ناو ميشکي دا تاوتوي ته کا:
«ته گهر بوندار ريگه بدا که من... ته گهر بوندار ريگه بدا
دروينه بکه م، ته وسا چي؟!»

ته مجار، دله راوکه له شيوازيکي تر خوي دهر ته خست.
دله راوکه يه کی به کاکل و ريشه دا که له پر خوي له قهدير دا ئاشکرا
کردبوو و خافلگيري کردبوو و ته يويست رهنګ و روا له تيکي تر بدات
به شپرزهييه که ي. يان، راستتر ته وه ي که شيواوييه که ي پتر بکات.
ته م بي ئارامي و دله راوکه يه، کاري کردنيکي توند و تيژي ته بوو.
روا له تيکي توخ و ناوه پر وکيکي پر له ترس و پارايي. ترس له وه ي که
رهنگه رووي بدايهت، شيرکي له کالان دهر نه هينراو بوو، به ره و
رووي قهدير ته هات و قهدير نه ي ته زاني چوڻ به ره و رووي بيته وه.
راوهستي و دهست هه لينن يان هه ليت و خوي دهر باز بکات؟ دهر د
ته وه بوو که نه ته يتواني راوهستي و نه قاچي هه لاتني هه بوو.
گوډه رزي به لخي بيگومان له م کاته دا باسي قهدير له گهل بوندار
ته کرد و ته مه تهو شته بوو که قهدير خوي داواي کردبوو. که وا
بوو خودي قهدير به - قهرداري - چووبوو به رامبه ر تهو تيخه رووته.
خوي داواي کاري کردبوو، به لام ئيسته که کار پي ته چوو - رهنګه -
وهري بگري، ترسيکي سه مه ره و نامو داگرتبوو. ترسيکي وهکوو
ته وه ي به سينهي رووته وه له به رامبه ر تيخي ده بان راوهستابي.

نە! بەلام قەدیر نە پئی پاکردنی هەبوو و نە ورە وەستان. ئەو کاتە بەرەو مائی بوندار پئی هەلگرتبوو؛ ئەو کاتە بە دوای ئامیری دروینەدا، شیتانە بە ناو ورتکە و پرتکە سەد سالاەدا گەرپابوو؛ ئەو کاتە کە نیازی کار و حەزی کارکردن و دفرە کرێکار بوون و متمانە بە خۆی بەرەنجامی ئارەقە کار، بیر و هۆشی ئاگردابوو و بی گویدانە رەوایی و نارەوایی، بەرەو مائی بوندار هەلکشابوو، ئەوەندە بە جەربەزە بوو کە بۆ ساتیکیش بیری لەوە نەکردبوو و پەنگە بەم جۆرە ترساو و خۆفگرتوو و تەزیوو رووبەرەووی راستەقینە بیتهو. ئەم سیبەرە ترسنۆکە گومان. هەرگیز بە بیری دا نەهاتبوو لەو کاتەدا:

«ئەگەر بوندار وەرم بگرێ، چی؟ بەلخی چی لی بکەم؟! بەلخی!»

لە قەلاچیمەن زۆر کەم هەبوو گۆدەرزی بەلخی بە خوو و خە نەناسی و لەم ناوەدا قەدیری کەلایی خواداد نەک کەمتر لە خەلکی، بەلکوو زۆر زیاتریش و بەرینتریش پالەوان بەلخی ئەناسی. قەدیر ئەوا، وای لە پالەوان بەلخی کردبوو تا بۆ تەکارکردن پئی بخاتە سەر بەرەو بابقولی بوندار. ئەو پیاوێ کە ئەگەر کلاوێ کە بەکەوتایەتە مائی بوندار، بۆ وەرگرتنەوێ پئی نەئەخستە چوارچیوێ دەرگای بوندارەو، ئەوا دەسپیشخەری کردبوو تا لە بەر نیازی قەدیری کەلایی خوادا، خۆی بکات بە مائی بونداردا و رووی لی بخات. ئەو شتە کە بوندار پەنگە ماوێ کە درێژە ئارەزووی ئەوێ هەبوو و ئەو رووداوێ دلی فینک ئەکردهو. بەلخی ئەگەر -هەلبەت بۆ داوای شتیک بۆ خۆی- بچوایەتە سەر بەرەو بوندار، بۆ بوندار زۆر خۆشتەر ئەبوو. چونکە ئەوسا سروشتی برینداری ساریژ ئەبوو و هەمیش وەکوو مامەلەیک سەیری ئەو داواکارییە بەلخی ئەکرد بۆ رازی کردنی زیدە خوازی خۆی. هەرەها لەم داواکارییە بەلخی پردیکی دروست ئەکرد لە نیوان خۆی و گۆدەرزی بەلخی دا کە هەرچەندە دەستکورت، بەلام لە

شوین و کاتی خوئی دا کوّله کهیهک بوو له قه لاچیمهن. ئیسته ش،
 بو ئه وهی پاکله ی ئه و پرده دابمه زړینئ، دوور نه بوو پرووی به لخی
 نه خاته عهرز و داواکارییه که ی بو جی به جی بکات. چونکه بابقولی
 بوندار به و جوړه ی که قه دیر ئه یناسی، به و ئه ندازه یه نه رم بوو که
 رهق خوئیای ئه کرد و ئه یتوانی ههر دوو پروو و سه د پرووی شاراوه ی
 تری بو مه به سته کانی خوئی، به باشی به کار به ینئ:
 «ئهی ئه وسا چی؟ خوا بکا بلئ نا!»

قه دیر، نیوه سیگار یکی له گیرفانی ئیله که که ی دهره ینا و
 نای به لیوه چیره کانیه وه. دایگیراند و بو ئه وه ی دوو که له که ی
 نه چیته چاوی و، هه میش بو ئه وه ی بتوانئ بیرى شیواوی له
 شوینیک و له سهر شتیک بچه قینئ. چاوی لیک نا و مژ له
 سهر مژ دای له سیگاره که. به لام نه دوو که لی سیگار و نه خو
 خه ریککردن، هیچی له شه له ژانه که ی که م نه ئه کرده وه. کار،
 له پیش بوو و پالهی کار و دره و، میړده زمه ی زه به لاحی په نج و
 هه تاو، له به رده می دا بوون. به یانی، به دهشتی به رفراوانی ئاجینی
 خه ملیوی پر گول و لاسک به رزی گهنم له هه تاوی خه رمانان دا له
 بهر چاوی بوو. دهست و بازوو، مه چه کیچ به مه چه که وه، دهسره
 به دهوری ملیانه وه، مارنه گه زی ناسکی جاو به دهوړ قولاپه یانه وه،
 له گهل ئه و توژ و خو له ی که له چالئ ناوشانیان دا له گهل ئاره قه
 تی که ل ئه بی و له ناو لیته ی پاش لافاودا ئه می نیته وه. ئه و
 پیوانه ی کاتی کارکردن، ئه توت شان و باهو یه کی تریان له خو یان دا
 به دی ئه کرد. زه به لاحی تیر نه بووی سالان که تی په رینی روژان و
 حه فته و مانگیان به هیوا ی نانی دروینه پروو مه تیان چیر کردبوو و
 ددانیان له لیویان چه قاندبوو. به یانی دژوار و چاوانی خه وش بینى
 قه لاسچنان، ژن و کچان. نیگا کانی لالا. رقی خالوی قه دیر که رقی
 خوئی له ده می مه له غانه وه به سهر لاسکی گهنم دا ئه شکینیتته وه.
 نه توانایى؛ راهاتن به نه توانین. دهشتی به ربه رینی گهنم و کارى
 پشوو دریژی هه ره وه ز. هه ول، ئه و هه ولدان و تی کو شانیه ی له

شان و باهووی خوښ نشینه کاندې پاشه کهوت کرابوو. پېشبرکي کار. خوډه رخستن له کاردا. نهوین له کاردا و تاودانه وهی نهوین له کاردا. نهوینداران، له کار و له دهشتدا لهیه که نه گهرېن. نهروان و شاراه و ئاشکرا پي نه که نن. مروښ به کار پرومته ئاشکرا نه کا و گالته به ماندویتی نه کا و لاواز به سووک نه گري لهو ململانییه دا که زیانی نییه و، نه مه بوو نهو شته ی تهزی به کهوت بهندی لهشی قهیدردا نه هیئا. چهنده سامناک بوو بهیانی بهو کوته ئاسنه ژهنگاویه وه که نهو بهو جوړه غه ریبانه گرتوویه تی به دهستییه وه. چهنده سامناک و ترسینه ر بوو.

به ر لهوه ی بچیه مهیدان، پشتت له زهوی دراوه، پالنه وان! — هه لسه بابروین! نه مهش یه کی که لهو کاغه زانه. نه لی خو م ویستوو مه بی م بو مالتان و بلیم دهس له م کارانه تان هه لگرن! عه باسجانی برات بو ی بردووه و بو ش ی خویندو ته وه... نه ی بو ناجوولی؟! هه لسه ده ی! مردووی؟!

هیژیک له گوته ی به لخدې هه بوو. هیژی سه رکه وتن یان هیژی رق؟ قه دیر نه ی نه توانی نه مه یان به باشی لی که جیا بکاته وه. هه لسا بوو و به دوا ی به لخدې نه رویشیت، به بی نه قان و هیچی نه نهوت. بهس گو یی راگرتبوو له وه ی به لخدې نه یوت، به بی نه وه ی قسه کانی بیسی.

— بو ساتیکیش له سوود و زهره ری کاره که ی خافل نابی. به راستی که مامه له چیه! نه وهنده ی ده مم کرده وه شتیکی لی داوا بکه م، دهستی کرد به بن دوشه که له که ی دا و نه م لاپه ریه ی پیشان دام. له کو تاییش دا که رازی نه بی تویش بخاته سه ر دروینه وانه کان، پروم لی نه خا: «پالنه وان! ئازاوه مه نیړه وه، گیانی نه م سملانه!» هه ه! ره حمه له باوک پی وایه نه وه منم نه گهر بلیم نهو کاره بی، یان نه بی. سه د سالی تریش نایانه وئ تی بگن، که به هه ر دهستی که بیده ن بهو دهسته ش وه ری نه گرنه وه! «رازی نه بی! به چی رازی بووه؟»

— مه به سست منیش... —

— ئا به ئی پیم سه لماندا! مه گهر نایه وی دره وه که ی سهر بگری؟! ئه یه وی؟ که وا بوو ناچاره رازی بی! بیه به من ئه و داسه ت، ئه یدهم به چه له نگه ره کان بو تی ده مه زهره د بکه نه وه. تو ئیتر کارت نه بی.

به دوا ی به ئخی دا، قه دیری که لای خواداد، ملکه چ و بی ئه فان پی نایه ناو دالانه کو نی کاروانسه را. چه له نگه ره کان، له سهر دوو سه کو ی ئه مبه ر و ئه و به ری دالانه که که ره سه و ئامیریان داچنیبوو و خه ریکی کار بوون. له سهر سه کو ی لای چه پ کووره ئه گرا. کچه کاو لی، له سهر خشتیک دانیشتبوو و مووشه ده مه ی ئه ده مان. پیره می ردی قه ره چی به می زه ری زهره د و ریشی خه نه یی، چاوی تی کناو و یه خه ی ئاوه له، لای کووره که و له سهر سندانه کورته که ی خه ریکی کوتان و په رداختکردنی مه له غانیکی بوو. له سهر سه کو ی ئه و به ره وه، گه نجی کاو لی، به کراسیکی بی یه خه وه، له سهر هه ردوو چو کی دانیشتبوو و خه ریکی کوتانه وه ی ده مه داسیکی بوو و خه رمانی قژه ره ش و لووله که ی به هه ر زه بریکی چه کوش له سندانه که، به شه پو لیکی به ئاهه نگ ئه له رییه وه و به هه ر وه ستانیکی ئه نیشته وه. ژنیکی ته مه ن ناونجی لای جه وانه که وه — ئه توت — بو یارمه تیدان دانیشتبوو. له و سه ری دالانی لای هه وشه، کوانوو یه ک داخرا بوو و مه نجه لیکی له سهر ئا گره که بوو. ژنیکی گه نج لای کوانوو که دانیشتبوو، مه مکی خستبوو یه ده می مناله که ی و ئاگری کوانوو که ی خو ش ئه کرد. له هه وشه، مریشک و که له شیر و چه ند چوارپی ئه گه ران و جاشه که ریکی ده می کردبوو به ناو گه لی دایکی دا و کورپژگه یه ک خه ریکی کو کردنه وه ی پووش و چیلکه بوو بو کوانوو که. دالانی کاروانسه را، له دوو لاهه رووناکی لی دانرا بوو و رووناکیه که هه ر ئه وه نده بوو که بدا له سندان و ئامیری کارکردن. هه ر بو یه ش بوو که خه لکی ناودالان له تارماییان ئه کرد، له وه ستان یان له

هاتوچۆی خاو و لهسهرخۆیاندا. بهلام به زۆری دانیشتووی گۆشه
و كهناری دالانهكه و نزیكى چهقی پووناكى و كارهكه بوون.
پیرهمیڤردی كاوی سهری بهرز كردهوه، دهمی مهلهغانهكهی
به سهری پهنجه تاقیکردهوه. دایه دهست قوربان بهلووچ و وتی:
— موویش ناتوانی لهدهمی ههلی!

قوربان بهلووچ مهلهغانهكهی دهستاودهست دایه ئهولحهمی
قاتمه و وتی:

— خۆت تاقی بکهروه؛ به دهستی تۆوه ئهبی خوشدهس بی.
ئهولحهمی قاتمه مهلهغانهكهی وهگرت، به شارهزاییهوه
سووراندی و دهمه زلهكهی كه ههمیشه به خندهیهکی سارد
ئاوهله بوو، داخست و وتی:

— دهس لهگهلی رادی؛ بهس پۆزی یهكهم تۆزی دژواره.
قاتمه كه لهپر ههستی بهبوونی پالهوان كردهوو، وهگهرا و
سلاوی كرد و وتی:

— ببوره پالهوان. ببوره!
قاتمه له بیدهنگی پالهواندا چوو بو لای، دهستی نایه ناو
دهستی گهوهی پیاوهكه و به پیکهینهوه وتی:
— کیو به کیو ناگا پالهوان، بهلام مروف به مروف ئهگات!
پۆژگاره، ئیتر! تۆ سهیریکی ئهم مهلهغانه بکه، زۆر بهكار نییه.
بهلخی دانیشت له سهر لیواری سهكوکه. مهلهغانی له
قاتمه وهگرت، ههلیسهنگاند و وتی:
— دهسكهكشی ئهلهقی!

مهلهغانهكهی دایهوه بو قاتمه. قاتمه کیشی مهلهغانهكهی
له سهر دهستی سووک و سهنگین كرد و وتی:
— ناچارم پهرووی تیوه بیچم و ئهمشهو بو كاژیریک بیخهमे
ناو ئاو. مهلهغانهكهی خۆمت له بیره؟ ئهگهر بهمایهت لهگهڵ
سهده كهلهندهریش نهم ئهگۆرییهوه. كاهووریک بوو بو خوی
بهدکردار!

به‌لّخی داسه رزای له قه‌دیر وه‌رگرت و به‌رهو کووره و
سندانی پیره‌می‌ردی کاوولی چوو و له‌وێ له سهر لی‌واری سه‌کوکه
دانیشته. مانوونه‌بینی لی‌کرد. ئەولحه‌می قاتمه چوو بو‌ لای وتی:
— تو‌ خو‌ مه‌لّه‌غانه‌که‌ت ماوه، پالّه‌وان؟ دلّیام تا تو‌ مایّتی
ئهو مه‌لّه‌غانه تیانا به‌ی.

به‌لّخی له سهر پێ جیی خو‌ش کرد و له وه‌لامی قاتمه‌دا
وتی:

— ههر ده‌سیک به ئامی‌ریک رادی، ئەولحه‌می گیان. ئامیری
کاری پیاو، روومه‌تی پیاوه.
قاتمه وتی:

— به راستی، به راستی! ئیسته وه‌کوو سه‌گ په‌شیمانم
که ئهو مه‌لّه‌غانه‌م فه‌وتان.

به‌لووچ هه‌قه‌ده‌سی کاو‌لیه‌که‌ی به ئارد دابوو و له کاتی‌کا له
ده‌رگای کاروانسه‌را ئەچوووه ده‌ره‌وه، وتی:
— بونداریش کاری پیت بوو، ئەولحه‌می!

ئەولحه‌می به‌ دوای به‌لووچ‌دا رو‌یشته و بیسرا که وتی:
— به‌ده‌س خو‌م نییه به‌ گیانی قوربان. ههر کام له ئاشنا
کو‌نه‌کانم ئەبینم چه‌نهم گهرم ئەبی و چه‌ز ئەکه‌م له‌گه‌لیان
بدویم.

به‌لّخی داسه‌که‌ی قه‌دیری دا به‌ده‌س کا‌برای کاو‌لیه‌وه،
سه‌بیله‌که‌ی له ده‌ستی وه‌رگرت و وتی:

— ئەمه‌وێ جو‌ریک ده‌مه‌زه‌ردی بکه‌یته‌وه له ناو ده‌ستی ئەم
قه‌دیر خانه‌ی ئیمه‌دا وه‌کوو مار هه‌لب‌لۆقیته‌وه!

خا‌لۆ به‌ بیستنی ناوی قه‌دیر، له ته‌نیشته جه‌وانی
چه‌له‌نگه‌ره‌وه مله‌ درێژه‌که‌ی را‌کی‌شا و سه‌یری گو‌ده‌رزی به‌لّخی
کرد و پاشان چاوی بو‌ قه‌دیر گێ‌را و دیسانه‌وه شانی نایه‌وه به
دیواره‌که‌وه و مژی دا له قنچه‌ سی‌گاره‌که‌ی. به‌لّخی به‌ نی‌گایه‌ک
خا‌لۆی بینی و تی‌گه‌یشته که خا‌لۆش له‌ ریزی پالّه‌کان دایه و قه‌دیر

نه‌یوستووہ ناوی ببا. قہ‌دیریش هه‌لسا و بو ئه‌وه‌ی له بهر چاوی خالۆی نه‌بی، به‌ره‌و جه‌مسهری لای هه‌وشه‌ی دالانه‌که رۆشیت و له‌وئ خۆی خافلاند به یاری کردن به‌یال و گوئی جاشه‌که‌ری کاو‌لیه‌کانه‌وه، به بی ئه‌وه‌ی بتوانی هۆشی له خه‌لکی ناو دالانه‌که دوور بکاته‌وه.

به‌لخی به نیگایه‌کی خیرا تیگه‌یشتبوو که کچه کاو‌لی چاو و نیگای له شوینیکی نامۆ ئه‌دزیته‌وه. ئاوری دایه‌وه و له سهر شانیه‌وه سه‌یری سه‌کۆکه‌ی ئه‌وبه‌ری کرد. له بن دیواره رپوخواه‌که، له لای خالۆی قه‌دیره‌وه، شه‌یدای بینی راکشاه و تاو نه‌تاویک زیخیک هه‌لئه‌دا و به دزیه‌وه سه‌یری کچه کاو‌لی ئه‌کا. به‌لخی رووی له شه‌یدا وه‌رگیرا و وتی:
— له تاریکی دانیشتووی کوری بوندار؟! هه‌لسه وه‌ره بهر رپووناکیه‌که!

ده‌نگی شه‌یدا، وشک و زبر و موو له گه‌رووی‌دا، به زۆر به‌رزه‌وه بوو:
— ئیره باشه.

به‌لخی به توانجیکه‌وه، به شه‌یدای وت:
— چوو‌یتسه‌سه ناو قووریه‌که و وه لووله‌که‌ی سه‌یری دنیا که‌ی!^(۲)

تال و ره‌ق، شه‌یدا وه‌لامی دایه‌وه:
— ئا، به‌لئ!

دیار بوو شه‌یدا نایه‌وئ چه‌له‌حانی له‌گه‌ل گۆده‌رزی به‌لخی بکات. ره‌نگه له بهر ئه‌وه‌ی که زانیبووی به‌لخی سه‌رپاله‌ی دروینه‌وانه‌کانی ده‌شتی ئاغه‌یه و نابی به گوته‌ی ته‌وساوی بیشه‌مزینی. چونکه کاری ده‌شت و دروینه ئه‌و، ئه‌بوايه بیبا به‌رپوه و سه‌روبه‌ری بکا. به‌لخیش نه‌یویست له‌وه زیاتر سهر

۲ - بنزاراوه‌ی کرماشانی: چوو‌یتته‌ته ناو قووریه‌که و له لووله‌ی قووریه‌که‌وه سه‌یری دنیا ئه‌که‌ی!

بخاته سهر شهيدا، چونكه نه كاتهكهى به لهبار ئەزانی و نه
بێكاريش بوو. هەر ئەوهندهى كه له شهيدای گهياندهبوو له
مه‌به‌سته‌كهى تێگه‌يشتوو و ئەزانی بۆچى له تاريكه‌كه‌دا
دانىشتوو، لای به‌س بوو. بۆيه وتى:

— بىستبووم بوندار ئەيه‌وى به‌رپت بكات بۆ ره‌شمالى
كه‌لميشيه‌كان؟!

شهيدا، ديسانده‌وه‌ش به‌ هه‌مان وشكى وه‌لامى دايه‌وه؛

— جارى ئەوا ليرهم!

به‌لخى به‌ ته‌وسه‌وه وتى:

— خۆشت بى!

خاڵوى قه‌دير هه‌لسابوو و ئاماده‌ى رۆيشتن، داسه‌كهى له
ده‌س جه‌وانى ئاسنگه‌ر وه‌رگرتبوو، تاقي كرده‌وه، ده‌ستى كرد
به‌ گيرفانى ئيله‌كه‌كه‌ى‌دا، چه‌ند تا قه‌رانى ده‌ره‌ينا، ژماردى و
خستيه بن سندانى ئاسنگه‌ر و له به‌ر خۆيه‌وه خواحافيزيكي وت
و خامۆش، وه‌ك تارمايه‌ك له ده‌رگاي كاروانسه‌را چوو ده‌ره‌وه.
به‌ دواى رۆيشتنى خاڵودا، قه‌دير له حه‌وشه‌وه هاته‌وه بۆ
ناودا‌لان. نيگايه‌كى به‌ سه‌رنجى دايه‌ ده‌ست و ده‌زگاي پيره‌ميردى
كاولى و له سهر پى سوورا بۆ لاي شهيدا و وه‌كوو سي‌به‌ر بۆ لاي
خشا و له لايه‌وه، له سهر لي‌واري سه‌كوكه دانىشت. سي‌گار يكي
له گيرفانى ده‌ره‌ينا و داگيراند. شهيدا هه‌روا شانى نابوو به
ديواره‌كه‌وه و به‌ زيخه‌كانى ناو ده‌ستى كايه‌ى ئە‌كرد و به‌رواله‌ت
سه‌رى داخستبوو. قه‌دير مژيكي دا له جگه‌ره‌كه‌ى و پرسى:

— نه‌چووى بۆ لاي ئاشناكانت، له هه‌وارگه؟!

شهيدا تو‌زى جوولا و له وه‌لام‌دا وتى:

— دروينه. تا خه‌رمان ليرهم!

قه‌دير وتى:

— ئەگه‌ر ديسانده‌وه‌ش سه‌روكه‌للەى جيهه‌ن‌خان په‌يدا ببى،

چى؟!

شەيدا لە ھەلەمى ئەو پەرسىيارە خۆى گىل کرد و پەرسى:

— سەفەرى مەشھەد خۆشتان رابوارد؟

قەدىر وتى:

— من نەپۆيشتەم. مامەو ھە بۆ دروینە. خۆى ئەويش مەرج

نەپە رۆيشتەبى!... بىستوو مە ئاشناکەت، گولمەمەد بىریندار بوو.

شەيدا، بە کورتى وتى:

— ئاگام لى نەپە!

رەنگە بۆ ئەو ھى وتووێژەکە درێژ نەبێتەو، شەيدا ھەلسا

و لە سەر سەکۆکەو ھە چوو بۆ لای دەزگا ھى جەوانى چەلەنگەر

و لە دلاوەر، کە لە بن دیوارەکە دانیشتبوو و چاوى نەگای لە

دەستى چەلەنگەر بوو، پەرسى:

— پەرداخت بوو؟

چەلەنگەرى جەوان سەرى ھەلینا، چاوه مەپپە تۆخەکەى

بەپپە کوپى بوندار و بەچەرى وتى:

— ئەبى!

جەوان کە سەرى خستەو سەر کارەکەى، شەيدا — لە

دەرفەتیک — دا جارێکتر نەگایەکى خیرا و بە پەرتاوى کچەى کرد و،

کچە بە ئاشکرا روى دزیەو و بە پەلە کەوتە مووشە دەمان.

قەدىر لە بەر ئەژنۆى دلاوەر لە سەر ھەرزەکە دانىشت و پى وت:

— وا دیارە لە قەلچەمەن نىشتەجى بووى؟!

دلاوەر وتى:

— خاکەکەى دنگرە!

قەدىر نەیتوانى رى بە زمانى فەرباز و پلارھاوێژى خۆى بگرى

و وتى:

— ناچارى کاکە! کاتیکە ناچارى یەخەى بە مەوف گرت،

خاکیش ئەبى بە دنگر!

دلاوەر، داسەکەى لە چەلەنگەرى جەوان ھەرگرتەو و وتى:

— دهستت نه‌پژئی. قوربان به‌لووچ مزه‌که‌ی دا به مامت،
خواحافیز!

— خوات له‌گه‌ل!

دلاوهر له سهر سه‌کوکه چووو خواره‌وه و له ناو دالانه‌که‌وه
چووو دهره‌وه.

مايه‌وه به‌لخی، شه‌یدای بوندار و قه‌دیری که‌لای خواداد
له‌گه‌ل کاو‌لیه‌کان. چه‌له‌نگه‌ری جه‌وان دهستی هه‌ل‌گرت و
هه‌لسا. قو‌ل و شه‌روالی ته‌کاند و ته‌و‌لی به‌باسکی چه‌پی
سرپییه‌وه و به‌ره‌و سندان‌که‌ی مامی له سه‌کوکه بازی دایه
خواره‌وه، دانه‌وییه‌وه به سهر سندان‌ی پیره‌می‌ردی کو‌م‌دا و وتی:
— بامن چاکی بکه‌م وه‌ستا مامه، نه‌گهر چاوه‌کانت سو‌مایان
نییه. هه‌لسه بر‌و دهست و چاوت بش‌وره، هه‌لسه.

پیره‌می‌رد سهری له سهر کار و داسه‌که‌ی قه‌دیر، وتی:
— تو‌کا و جو‌بکه‌ره ناخوری چوارپی‌کان، خو‌م ته‌واوی نه‌که‌م.
نه‌وه‌نده‌ی نه‌ماوه.

چه‌له‌نگه‌ری جه‌وان به‌ره‌و چه‌وشه‌ی کاروانسه‌را چوو و
پیره‌می‌رد جار‌یکی تر ده‌می داسه‌که‌ی خسته‌وه ناو کووره و ناوی
شو‌پ‌ره‌وه‌بووی لووتی به قو‌لی هه‌راوی کراسه‌که‌ی سرپییه‌وه و
نه‌ماژه‌ی به کچه کرد بیده‌می‌نی.

— نه‌وه خه‌وت لی‌که‌وتوو نه‌بات؟! ده‌س بجو‌و‌لی‌نه!

کچه کاو‌لی، دانیش‌تووی سهر خسته شکاو‌یک له نی‌وان
دوو هه‌مبانه‌ی هه‌وا و له گه‌مار‌وی نی‌گای بی‌گانه و دگه‌ردا،
چاوی له ناگری کووره‌که و دهسته‌کانی -دوو بالی کو‌تر- بو
ده‌ماندنی کووره‌که کرده‌وه و ناگره‌که‌ی گه‌شانده‌وه. نه‌وا به دوور
له کووره‌که. به‌لام له سهر هه‌مان سه‌کو، به‌لخی و شه‌یدا و
قه‌دیر دانیش‌ت‌بوون. شه‌یدا -به‌پی‌ی سروشتی- جو‌ریک دانیش‌ت‌بوو
که بتوانی چاوی له کچه‌ی تازه پی‌گه‌یش‌تووی کاو‌لی بی و له‌م
حه‌ز و تاسه‌یه‌ی کو‌ری بوندار، به‌لخی و قه‌دیر و کچه‌ی کاو‌لیش

به ئەندازەى خودى شهيدا ئاگادار بوون.

ئاسنگەرى جەوان لە كا و جۆى چوارپيكان بوويهوه، خۆى
كيشايهوه و بهرهو ژنهكهى، بۆ لای كوانووهكه چوو و منالەكهى
كه به هۆى دووكهلى ئاگرهكهوه ئەگريا و بى ئارام ببوو، لە باوهشى
ژنهكهى وەرگرت و هەلیدا به حەوادا و گرتیهوه. دەستیكى دا به
سمتى كۆرپهكهىدا، لە بن گوێى هەندى شتى وت و گورجوگۆل
بهرهو دەرگای كاروانسەرا چوو و وتی:

— بهخه، بهخه كۆرى خۆم، زهنگۆلهكانى بخۆم... ئەى، ئەى
لە دەورى كۆرى خۆم گەڕیم. ئەى، ئەى، زهنگۆلهكانى سەیر كه؛
زهنگۆلهكانى، زهنگۆلهكان!

قەدیر، بزەیهك به سەر لیویهوه و شهوقیكى شوخ لە
نیگایدا، بهچاو پڕۆیشتنى كۆرهى كاوى سەیر كرد و پاشان پڕوى
كرده پیرەمێرد و وتی:

— ئەبى كۆرت بى وهستا حسین، وایه؟
پیرەمێرد دووكهلى ناو سینهى دایه دەرەوه، سەبیلەكهى دا
به قەدیر و وتی:

— عەزیز ئەلێى؟ نا... برازامة. براى ئەم كچهیه؛ نهبات. عەزیز
زاوامه. بیدەمینه كچی! كچه گەورهكهى هیناوه. لە كۆرم بۆم
باشتره. خوا ئاگای لێى بى. كۆرپهكانم بهجیان هیشتەم و چوون
به دواى كارى خویاندا. بهلام عەزیز، خواى لى پازى بى، لەگەڵم
مایهوه. باشه، باشه. خەمخۆره... بهسیتی كچی، دەس راگره!
وهستا حسین داسهكهى به دەمى گیرهكه گرت به سەر
سندانهكهوه و به نەرمەكوتى چهكوشهكه كهوته پهرداكتەردنى.
قەدیر سەبیلەكهى دا به بهلخى و به گوتەیهك كه بۆ خووشى
بیگانه بوو، وتی:

— خوا بیانپاریزی بۆت!

— خوا ئیوهى جەوانیش تەمەن درێژ بكات.

نیگای شهيدا جاريكىتر پڕۆیشتبوو بۆ پڕوخسارى خپ و بالقى

نەبات کە لە بەر ھالۆی کوورەکەدا، لە گونکە ھەویریک ئەچوو تازە لە فرن دەرتھینابی. بە بێ ئەوەی کە گەرد و تۆزی خۆلەمیش توانیبیتی بازاری بشکینێ و گەشیەکە ی داپۆشی. لیوھکانی چەندە تەنگ و چەندە پڕ بوون. ئەوەندە سفت و تورت بوون، پێ ئەچوو مژرابێتن یان تەنانەت ماچ کرابێتن. مەمکەکانی لە بن ئەو کراسە شیرییەدا چەند قوت و قیت بوون و پێشتر -کاتی دەماندنی کوورەکە- لەرینەوێ بێ ھەوای چ تەزیک نامۆی بە دەمارەکانی شەیدادا گەراندبوو و ھەژاندبوو.

پیرەمێرد خەریکی بڕبەن کاری دەمی داسەکە بوو و ئیتر کاری بە کوورە نەماوو. بۆیە بە نەباتی وت:

— تۆیش ھەلسە بڕۆ شلپیک ئاو بدە بە چاوتا و چایەک سازکە. بڕۆ یارمەتی بکە.

نەبات ھەلسا و دەستی برد بۆ کەزیە و ئەو چەپکە ی کە رژابووێ سەر ھەنیە ئارەقاوی، خستیەوێ ژێر لەچکەکە ی، کۆشی کراسەکە ی لە خۆل و خۆلەمیش تەکاند و چوو بۆ لای ماموژنی کە خەریکی راخستنی زیلۆکە بوو. مەسینە و سەتلە بەتالی ھەلگرت و بەرھەو دەرگای کاروانسەرا کەوتە پێ. شەیداش جوولەییەکی کرد و ھەلسا. لە سەر پێ سووړا و لە باوھپێکی درۆییندا کە گواھ ئەوانیتر سەیری ناکەن، چاوی بڕییە نەباتی کاوڵی کە بە پێ پەتی بە کراسە ھیل و ھەراوھکەییەو، وەکوو کەو لەنجە ی ئەکرد بە ھەلتەکانەییکی لەبار و دلخواری سمەکانیەو.

شەیدا باویشکیکی ساختە ی کردە بیانوو و بە راوھشاندنی بازوو و شانی خۆی کیشتایەو و بە قەرەخ دیوارەکەدا بەرھەو دەرگا کە خزا، بە بێ ئەوەی سەرنجی بۆ کچە کە منالەکە ی نابوو بە قەلاندۆشکانەو و بە سەر و قژی تەرپوھ ئەھاتە ژوورەو، بۆ لای خۆی رابکیشتی. رۆیشت و چوو بن تاقە رووخواوھکە و لەولاترەو لە سەر جوگە ی ئاوھکە دانیشت و کەوتە شۆردنی

دهست و دهموچاوی. نهک هر خودی شهیدا و نهبات، نهگر هموو خه لکی دنیاش کوپی بونداریان له سهر نهو ئاو بديباهت نهانتوانی تی بگهن که نهو له خوړا ههول ئادا وای دهریخات که نهیوهی روومه تی بشوات. چونکه شهیدا، پاش نهوهی شلیک ئاوی دابوو به چاوی دا، دهستی له بهر لووتی راگرتوو و بو نهوهی وشهیهک بدوژیتهوه میشکی خوئی ریځ نهگوووشی؛ بهلام هیچ وشهیهکی - بو نهوهی به نهباتی بللی - تیدا نهئدوژیهوه. نهتوت میشکی جهوان به تهواوه تی له هموو وشهکانی جیهان بهتال ببوو. که وا بوو، شهیدا به بی نهوهی هیچ بللی، له شوینی خوئی مایهوه تا نهو کاتهی نهباتی کاوولی دهست و چاوی شوړد، مهسینه و سه تلی پر کرد لهئاو و پشت له شهیدا کهوته ری بهرهو بهرتاقی نیوه رووخواوی کاروانسهره و نهوسا که خهریک بوو له نیگای شهیدا ون نهبوو، جهوان کهوتهوه بیري که نهبوايه بیوتایهت:

«دهک لهو سمتانه قهلبزه ئادات!»

شهیدا ههلسابوو، چووبوویه نهوبهر جوگهکه و نهیویست دیسانهوه بگهړیتهوه بو کاروانسهره، بهلام نیگای بهلخی له نهندیشهی شهیدادا، زور تیژ و تانووتاوی و دوژمنانه بوو. بویه پی راگرت و دیسانهوه له جوگهکه پهپیهوه و به سهری داخراوهوه به قهراخ جوگهکه دا کهوته ری و بیري کردهوه - نهو بیري که ههر ئیسته هورووژمی بو میشکی هیسابوو - بچیتهوه بو مالهوه و بهرماوهی شیو، ههرچیان ههبی، قاپیک پر بکات و بیهینی بو کاولیهکان. گومانی وابوو که به دوور له چاوی نهو و نهو، شیو و نان بو کاولیهکان نهبات و باسی نهووش نهکا با ژنهکانتان بهیانی بین بو قهلاس چینهوه:

«نهوهی له سهر من. بهلینتان پی ئدهم، بهرههلبیننهتان پر بی له گولهگهنم، کاتیکه نهگهړینهوه.»

شهیدا، گوئی له تهپه ی پی بوو له کاروانسهرهوه نههات.

خۆی کشانده بن دیواره که و وهستا. دهنگی وتووێژ و پێی بهلخی
و قهدير بوو:

«خالۆشت له ناو دروینهوانهکان دایه و ئهمهت به من
نهوتبوو؟! »

قهدير به بێ وهلامدانهوهی پرسیارهکهی بهلخی، خۆی به
داسهکهیهوه خهریک کردبوو. دهستیکی ئههینا به دهسکهکهیدا
و دهستیکی به دهمهکهیدا و تاقی ئهکردهوه. به لای شهیدادا
تیپهپرین، بهلخی وتی:

— وامزانی رویشتی، شهیدا خان!

به بێ وهلامدانهوه، شهیدا پێبهپێی بهلخی کهوته پێ
به ئهنديشهی خۆشی گهپانهوه و، ئهم حهزه نهینیه وهها
به خۆیهوه خهریکی کردبوو که ئهیتوانی گۆی نه داده بهدزمانی
گۆدهرزی بهلخی، چ جایه پلار هاویشتنی لهم بابته، ههچهند
تالیش بێ. بۆیه شهیدا نه له بیرى وهلامدانهوهی بهلخی، بهلکوو
له بیرى خۆشی قاپه خۆرشت که بۆ کاولیهکانی ئهبات، ههنگاوی
ئهنه. ههر بۆیهش بوو که دهركهوتنی مووسا و راوهستانی بهلخی
بۆ چهپ کردن له بن داربیهکهدا، هیچ سهرنجی شهیدای
رانهکیشا و گیرام راشی کیشابی، شهیدا نهیخسته خۆی.

پێچهوانه ی گیرۆدهی سهرخۆشانهی شهیدا به زندهخهونه
خۆشهکانی خۆی، چاو و گۆی قهدير بۆ ههموو ههلسوکهوت
و گوتهیهک کراوه بوو؛ به هیوای رووداوێک که لهم گێژهنه
له بهردهمی دا بوو دهربازی بکات. بهو جۆرهی که پالنهوان بهلخی
به سهرفرازی و سهرکهوتویی له مائی بوندار هاتبوویه دهروه
و وهکوو برا قهديری لهگهڵ خۆی بردبوو بۆ دهمهزهرد کردنهوهی
داسهکهی، قسهی تیدا نهبوو که توانیبیتی قهدير، وهکوو
دروینهوانێک به سهر بونداردا بسهپینێ و راستیهکهی ئهوه بوو
که قهدير، لهم سهرکهوتنه شادمان نهبوو.

بیهینێ بۆ مائی بوندار، بهلخی خاوی کردهوه و به قهديری

وت:

— به یانی زوو دیم به دوات دا. سپیدپهنا. ئه گهر تۆ زووتر
خه بهرت بوویه وه، تۆ وهره. جارێ خوات له گهڵ!

مووسا له جوگه که په ریه وه و خۆی کرد به مائی بونداردا و
به لّخی چاوه رپی وه لّامی قه دیری نه کرد و قه دیر به تهنها ببوو و
تهنانهت له شهیداش دابرابوو. گومانی ئه وهی که شهیدا خۆی
ئه کا به مال دا و ون ئه بی، ترسیکی له قه دیردا به دی هیئا و وای
لی کرد پی هه لّگری. دوو ههنگاوی به مینێ بۆ شهیدا، ناشیانه و زۆر
به خاوی، به شیوهیه که که ئه یتوانی بیته مایه تریق بوونه وهی
خۆی، به بی هیچ زه مینه یه که دهستی کرد به قسه:

— هه وائی ناده لیت پرسى له وئ...؟ خۆت چ هه وائیکت
لیی هه یه؟

نه ی بیست شهیدا و ئه گهر بیستی وای پیشان دا دّ و
دهماخی وتووێژی نییه. خۆی کرد به مال دا و قه دیری به جی هیشت
به دهنگی ئاو و ریزی راسته بیهکان دا، بۆ ئه وهی جنیوه بی ئه فانهکی
— ئه گهر پیی خوش بی— له بن ددانهکانی دا کاویژ بکات:

«جلفی لووسکه ی سووراوکه را! سهیری من که به پیاوی
ئه ژمیرم. ئهم زمانه ی من لال بوايه ت، باشتر بوو. ئهم زمانه درێژه ی
من ئه بوا لال بوايه ت. من ره وایه زولمم لی بکری. هه قی خۆمه!
ئیسته ئیتر قسه که م نابیسى! ئه وهنده ی که توانی خۆی له ولّاتی
ئه فغان رزگار بکات به و وشته، پی وایه بووه به پیاو! هه ه!
خافل له وهی که که ئه فغان راناوه ستی له سووچی مال له بوندار
بی به دهسری لووت سرین. ئه مجار ده رئه که وئ هه لاتنه که شی
ئازایه تی خۆی نه بوو، لیها تووی که که ئه فغان بوو. به لام که ی به م
شتانه فشی بن بالی ئهم جوړه که سانه ئه نیشیته وه؟ ئاخر ئهم
جوړه خه لکه خۆ به قه د مه نیک و دوو مه ن روودار نین! باشه،
به سه رته وه وه ستابی کوری بوندار! ئیسته که دهنگی قه دیر
نابیسى، ئیسته که قه دیر نانسى با پیت بلیم که تا ئیسته ش

قه دیرت نه بیستووه، هه تا ئیستهش قه دیرت نه ناسیوه! باشه به
سه رتهوه وه ستابی هه تا بیسی و بیناسی!»

قه دیر که له ئه ندیشه و بۆلاندن بوویهوه ههستی کرد
داسه که ی وه کوو ئه مانه تیه ک گرتووه به دهستیهوه و بیری وه کوو
با له شهیداوه چوو بۆ لای دروینه ی به یانی. به یانی کیلگه، به یانی
دره:

«ئهبی به یانی بچم بۆ دهشت، وا دیاره. ئهبی برۆم بۆ دهشت
و شان به شانی ئه وانیه تر دروینه بکه م؛ دروینه! ئه ویش نه ک بۆ
خۆم و له گه ل خۆم. ئهبی دروینه بکه م، ئه ویش نه ک له سه ر
زه وی ورده مالیک و له گه ل چهن که سی پیر و پاتال و په که وته،
یان له گه ل چهن میینه. ئهبی به یانی برۆم و دروینه بکه م له گه ل
پسپۆرتین پیاوانی دروینه. دره و له گه ل خه نیم؛ خه نیمی کارامه.
یه کیان ئه م پالنه وانیه خۆمان. یه کی تر ئه ولحه می قاتمه. نابی
سه یری ئه و قه د و بالایه بکه م که بستیک و چوار قولاجیش
نابی. ئه لێن له بن لاسکی گهنمدا که دانه نیشی، له بن
گوله کان ون ئهبی به لام ئه بینی له چاو ترووکانیکدا دهشته که
دائه مالی و ئه چیتته به ره وه. دلاوه ر یه کی تریان. له مه چه ک و
باسک و باهوویه وه دیاره که چلی وه کوو من ئه به سی به په تی
پووزمه وانه که یه وه. ئه و سه ره زله ی هاوار ئه کا له و که رکارانه یه.
به راته له ی سالار ره زاقیش که خۆی له تۆوی کشتوکال و وه رد و
دره و که وتۆته وه. ئه وه نده ی له بیرم بی دهستی به هوگری هه وچار
و دهسکی پیمه ره و گهرکی که له نده ره وه بووه. رۆژ و شه وی
له گه ل کشتوکال و به ره هم و وه رزی کار و دره و هه ژمار کراوه.
له وانی که ش که متر لی هاتوو نییه. ئه سلانی بونداریش که کوری
کوێخایه و خۆی به جاری به خاوه نی دروینه ئه ژمیردری. ئه گهر
هاوپی ئه وانی تریش نه یه ته وه - که دیته وه - کی ئه توانی له گول
کالتری پی بلی. گریمان به لخی چوار پلاریشی تیگرت، خۆ له
قه لاوه هه لی ناده نه خواره وه، خۆ له دره و ده ری ناکهن. ئه وه نده ش

به غيرت نييه له بهري گران بئ و کاره کهي به جي بهيئي. ئەم بهرچاوتەنگە گۆسارتمەيه بهس بۆ ئەو خۆي تیکهلي دروینه کردوو که ده مەن بار له گەرووی به دبەختیکی هەزار دەر بهیئي. بهس له بهر ئەمە! ئەمینیتهوه ئەم خالۆ قورمساخەي من که فیله بازی وهک خۆي نییه. نه توانای کاری ههیه و نه وزه ی دروینه، بهلام ئەوهنده ئارام و گوئی له مسته، ئەوهنده ماستاوکه ره که ئەتوانی قهره بووی که مکاری به کهي بکاتهوه. به دهمه مۆنه که یهوه که سال به دوانزه ناکریتتهوه، کهس نازانی چۆن بونداری خاو کردوو، رێگه ی بدات بئ بۆ دروینه. به دبەختی چاوشۆر! جا تۆ قهدير خان، ئەبئ شان به شانی ئەم جوړه پیاوانه دروینه بکهی! ئەو پیاوانه ی هەر کامه یان به شیوه یهک سواری کاری خویانن. جا ئەوه گۆ و ئەوهش مهیدان، قهدير خانی که لای خواداد!»

قهدير، به بئ مه بهست ئەخولایهوه و ئەرویشته که تاجعه لی کوڵبهري له تەنیشته خۆیهوه بیني.

تاجعه لی کوڵبهري، وردیله و سووکه له، گوریس و که له مه ی کوڵکی شانی دابوو به شانی دا و وهکوو هه می شه توند و خیرا به رهو مائی سه نه ما ئەچوو، بهو ته قیله ده زوو یه وه که هاوکی شنی خۆي چلک و ئاره قی لی نیشتبوو و که چه لیه پرووته که ی تهوقی سهري دائه پوشتی. پئی پرووت و پهت و پانی که زل بوو و به قه لافه تی نه ئەهات. کاتی رویشتن گورج و چالاک بوو، گهرچی بۆ مائی سه نه ما ئەچوو که خۆي نه شه بکات. هه رچه ند وا دیار بوو که خوماریش نییه، چونکه کاتی که گه یشته قهدير، بهو دهنگه گن و ناسکه ی وتی:

— نه مردین و بینیمان کوپی که لای خوادادیش چوو ره یزی دروینه وانه کانه وه! ئەي ئیتر بۆ وهکوو پشیلە ی گێژ به ناو کوڵانه کان دا خولهت دی؟! بۆ که سیک یان جییه ک ئەگه ری؟

قهدير وشک و به قولته شنی وتی:

— به دوا ی شوینیکی تهخت دا ئەگه رام لی به میزم که تۆ

گه‌یشتی، تاجی! کلاوه‌که‌ت داگره و سه‌رت دانه‌وینه!
تاجعه‌لی هه‌ر به‌و گورجیه‌ی که‌هاتبوو، تیپه‌ریبوو و له
قه‌دیر دوور که‌وتبوویه‌وه، به‌مایه‌یه‌کی هه‌ره‌شه‌ی نه‌ینی له
گوته‌ی‌دا، وتی:

— به‌یانی به‌یه‌ک ئه‌گه‌ینه‌وه!
قه‌دیر په‌شیمان له‌زیز کردنی تاجعه‌لی، پی‌به‌نیاز که‌وته
دوای و وتی:

— ئیسته‌بو کوئی ئه‌چی وا به‌په‌له‌؟ راوه‌سته‌کارم پیته!
تاجعه‌لی کوڵبه‌ر لای دیواره‌که‌وه‌ستا و پرسى:
— تو چ کاریکت به‌من هه‌یه‌؟!
قه‌دیری که‌لای خواداد که‌به‌راستی کارى به‌که‌س نه‌بوو،
ده‌ستی برد بو گوریسه‌که‌ی شانی تاجعه‌لی و وتی:
— چاوم لی بوو ئه‌تان هۆنیه‌وه‌له‌گه‌ل ئه‌سلان. زور گشت
و له‌باره!

— به‌م گوریسه‌، لانیکه‌م ئه‌بی چهن هه‌زار کوڵ رایگو‌یزم بو
خه‌رمانگه‌. گوریسه‌که‌م ئه‌گه‌ر پته‌و نه‌بی په‌که‌م ئه‌که‌وئ!
— وایه‌، که‌ره‌سه‌ی کارى مرو‌ف ئه‌گه‌ر ته‌یار نه‌بی خو کاره‌که‌ی
ناچی به‌ریوه‌! تو سه‌یری ئه‌م داسه‌بکه‌، دامه‌به‌وه‌ستا حسینی
کاو‌لی ده‌مه‌زه‌ردی کردووه‌. واته‌... تو سه‌یریکی بکه‌توخوا، بزانه‌...
بزانه‌هیچی پی ئه‌کری؟

تاجعه‌لی داسه‌که‌ی له‌ده‌ستی قه‌دیر وه‌رگرت، هه‌لیسه‌نگاند
و وتی:

— بازووی پیاو کار ئه‌با به‌ریوه‌، قه‌دیر خان! هه‌لبه‌ت ئامیری
کاریش گرنگه‌، به‌لام دل و بازووی پیاو گرنگتره‌. خوت ئه‌م شتانه
باشتر ئه‌زانی!

٢٠٦٣

که‌ی‌ده‌ر

به‌رگی‌شه‌شه‌م

قه‌دیر داسه‌که‌ی لی‌وه‌رگرت‌ه‌وه‌ و وتی:

— ئه‌وه‌خو ئاشکرایه‌، وایه‌. ئیسته‌ش... ئیسته‌ش ره‌نگه‌
ئه‌چی نه‌شه‌ی بکه‌ی، وایه‌؟... چاکه‌، برۆ با برۆین. منیش

له گه لټ ديم. به لام ئاخړه كهي پټ نه وتم ئهم داسه ي من هيچي
پي نه كړي يان نا؟

— بو پي نه كړي؟ زوړيش له داسيكي ده سخوش نه چي.

— باشه، باشه، با پروين. به هيوای خوا!

قهدير و تاجع هلي كه چوونه چالي هوشه ي مالي سهنه ما،
نهبوا راوهستن كه ماهدرويش به لكوو خوي له هه ورازي بهر
دهرگاكه سهرخات و لهوي ههناسه ي راست بكاته وه. چونكه بهو
دوو داره وه كه نهو به دهستيه وه گرتبوو و كردبووي به له نگره ي
لهشي لاروله ويړ و له قهواره كهوتووي، پيكردن له دژوارترين
كارهكان بوو بوي. له وهش سهيرتر نهو بوو كه ماهدرويش،
نهم ئيسقانه لهق و لوقه، به تاقى ته نها له مال دهركهوتبي و
ئيسسته ش بيهوي به ته نها خوي پرواته وه بو مال هوه:

— تا به ياني خو ناگه يته وه مال هوه سهيد گيان؟!

تاجع هلي، له چاله كه دا باوه شي كرد به ماهدرويش دا،
برديه سهر له بن ديواري كو لان داي نا. ماهدرويش ههناسه ي هيور
كرده وه و وتي:

— كه ره كه م... كه ره كه م... ليړه بوو، له پشت نهم ديواره...
تاجع هلي گيان. تا نهو كاته ي... رهنگه خوا قوربان بنيړي بو
يارمه تيم. خوا چاكت بو بكا تاجع هلي گيان!

تاجع هلي كه ره كه ي ماهدرويشي له كه لاوه كه هينا يه
دهر وه، ماهدرويشي هه لگرت و باري كه ره كه ي كرد و داره كاني
دا به دهستيه وه و وتي:

— ئا ماشه لالا! بو خوت خهريكه قيت نه بيته وه، سهيد.
ماشه لالا! نه مردين و بينيمان كه خوت كهوتيته وه سه رپي؛
ماشه لالا!

ماهدرويش دو عاي كرد و تاجع هلي كو لبر به دواي قهديري
كه لايي خواداددا، پي نايه ناو دهرگاي مالي سهنه ما. بيگه مي
نهوي كه ماهدرويش دهستي له ملي كه ره كه ي ئالاندوه و

چوارپیکه‌ی له بن دیواره‌که راگرتووه و به گومان و دردوښکيه‌وه
سه‌یری روښتني تاجعه‌لی و قه‌دير ئەکات:

«قه‌دير نه‌بوو، ئەوی که‌يان؟ خو‌ی بوو، نه‌بوو؟ ئا، خو‌ی بوو.
ئیس‌ته ئەروښ دانه‌نیشن و له پشت سهرم قسه ئەکه‌ن. به‌لئ
غه‌یبه‌تم ئەکه‌ن. غه‌یبه‌ت! بو غه‌یبه‌ت نه‌که‌ن؟! هه‌ر که‌س ئەبئ
شتیک بکا. ئەمانه‌ش، ئەم خه‌لکه‌ش پاش مله‌ی من قسه ئەکه‌ن.
هه‌ر ئیس‌ته ده‌رگای هه‌ر مالئ بکه‌يته‌وه، ئەبینی و ئەبیس‌ی
ئەوا پاش مله‌ی ماه‌ده‌رویش غه‌یبه‌ت ئەکه‌ن. له هه‌ر شوینیک
چوار که‌س کو‌وه بن، ئەگه‌ر له پشت دیواره‌که‌وه گو‌ی رابگری،
گو‌یت لی ئەبئ که‌ خه‌ریکن پاش مله‌ی ماه‌ده‌رویش قسه ئەکه‌ن.
له سهر ئاو، ژنه‌کان کاتی شیوکردن، هیچیان نیه به‌یه‌کی
بلین جگه له غه‌یبه‌ت کردنی ماه‌ده‌رویش. کاتیکه ده‌سکه‌نه
ئەکه‌ن، کاتیکه زه‌وی ئەکیلن، کاتیکه ته‌یمان هه‌لئه‌به‌ستن و
یان ئاو ئەبه‌ن بو سهر زه‌وییه‌که‌یان. کاتیکه هه‌ر کاریک ئەکه‌ن
یان هیچکاریک ناکه‌ن، کاریان نیه جگه له غه‌یبه‌ت کردن پاش
مله‌ی ماه‌ده‌رویش! زستان له بن قورسی، هاوین له سهربانان،
پایز له سهر په‌ریز، له ناو دووکان، له ناو گه‌ورپی مه‌ران. له ناو
ده‌شت و می‌رگ، له هه‌موو جییه‌ک، هه‌ر هه‌موویان هه‌میشه‌ی
خوا پاش مله‌ی ماه‌ده‌رویش غه‌یبه‌ت ئەکه‌ن؛ غه‌یبه‌ت ئەکه‌ن،
غه‌یبه‌ت ئەکه‌ن، غه‌یبه‌ت ئەکه‌ن! خوا زه‌لیلیان بکات؛ زه‌لیلیان
کردم، خوا زه‌لیلیان بکات!»

به ندى دووهم

شیرۆ به وړینه کړدنى ماهدرویش پاهاتبوو. نهوانى کهش که ماوهیهک بوو ماهدرویشیان به سواری کهرهکهى نهبینى به کوڅان و بهرمالاندا تى نهپهړى، خوویان بهم خووه تازهى ماهدرویش نهگرت که به دهنگى بهرز بیر نهکاتهوه و ههلبهت له بهر خویهوه ورته نهکات. ههر بهو جوړهى که نهبوايه لهگهل قهلافتهى تازه، کهسم و بیچمى تازهى ماهدرویش راپین. کابرایهکى لارولهویر، کوم، گاوکراو و ناقوڅا و خواروخپچ. تهپهقورپکى له تهنوور دهرهینراو؛ سووتاو.

— تو ئیتر کیى؟! سواره، کورپ پاوشای؟!

— خوټ کیى؟

— من... من ناناسى؟ من عهباسجانم!

— نهى تو چوڼ منت نهناسى، نارېسهن؟ من ماهدرویشم!

— تو ماهدرویشى؟! نه... باوهر ناکهم! به راستى خوټى؟

به پیرۆزى کهوتووېته ته سهرپى. دهى، نهلحهمیلا، نهلحهمیلا.

راستهکهى من هیوام لى برېبووى! خوا یارمهتى داوى سهید! خو

ئیترازار و برینت نییه، نهړى؟ دهى چوڼى، چوڼ نیت؟

عهباسجانى کهلاى خواداد، دهستى به ملی کهرهکهى

ماهدرویشهوه مابوو، بهلکوو وهلامیکى لى بیسى. بهلام

ماهدرویش بیرى له کار و جیگهیهک بوو. بویه به بى نهوهى گوئ

بداته ئهوهى عهباسجان وتبووى، وشك و يهكروو، بهو شيوهى
كه عهباسجان باوهپى نهئەكرد ئهوه ماهدهرويش بى وتى:
— ها؟ تو ليره خوت مهلاس دابوو كه چى؟ له بوسهى مندا
دانيشتبووى؟ كه چى؟ كه ديسانهوهش پاش مله قسهى بو ساز
كهى؟ ها... ها؟ ئهري؟ ديسانهوهش پاش مله قسهى بو سازبكهى؟
ئهرى؟

— سهيدا!

ماهدهرويش دهرفهتى ئاخافتنى به عهباسجان نهدا و پرسى:
— ليره، لهم كهلاوهيه، باسى منت ئهكرد؟ لهگهڵ كى؟
لهگهڵ كيت بوو خهريك بووى غهيبهتى منت ئهكرد؟ كى بوو
لهگهڵت له ديوارهكهوه خوى ههلايه ئهوديو؟
— ئهوه ئهلى چى سهيدا؟ باسى كى ئهكهى؟
— ئهوهى كه لهگهڵت بوو. ئهوهى كه له ديوارهكهوه خوى
ههلا و ههلات!

— سهيدى گول! وادياره سهنهما زياده سهرى گهرم كردوويت.
بو ئهندازه راناگرى سهيد گيان؟! مهگهر چى رووى داوه كه ههموو
شتيىك به دووان ئهبينى؟ من خو لهگهڵ كهس نهبووم. من له بن
ئهو ديواره ميزم ئهكرد و له بهر خومهوه زهمزههمم ئهكرد. نهكا
سيبهرهكهيشم به يهكيىك ههسيب ئهكهى؟
ماهدهرويش، بهدار كههكهى خسته رى و له بهر خويهوه
وتى:

— غهيبهت! غهيبهت! من خوم بينيم، من خوم بيستم. من
خوم ئهزانم تو بوويت و نانهجيبيكى ترى وهكوو خوت به جووته
پاشملهى من قسهتان ئهكرد. من خوم ئهزانم. خوا زهليلتان
بكات. من ئهزانم. چاو و گويم ههيه منيش. باشه، باشه. چهنده
پيتان ئهكرى له پشت سهرى من غهيبهت بكهن. قسهى بو
ههلبهستن، گالت به نامووس و ويژدانى من بكهن. من بكهن
به گالت جارى خوتان. پلار باويژن، غهيبهت بكهن، جنيو بدن و

قسهی خراپم پئی بلیئن. ئەوەندە قسه بکەن تا زمانتان مووی لی
ئەرووی. منیش لیئان خوۆش بۆ، خوا لیئان خوۆش نابێ. خوا خو
لیئان خوۆش نابێ!

عەباسجان، حەپەساو و دەم داچەقاو سووک و بی دەنگ
و هەکوو پشیلە بە دواي کەرەکەي ماهدەرویش دا ئەرویشت و زۆر
سەیر سەرنجی بۆ بیستنی قسه کانی ماهدەرویش پراکیشرابوو.
بەلام و پینەکەي ماهدەرویش لەپەسا دائەبەزی و ئارام ئەبوو،
بەو رادەیهی کە بەس خوۆ ئەیتوانی گۆتە و بیرکردنەوهی خوۆ
بیستی:

«چیان لی بکەم؟ ئەتوانم چیان لی بکەم؟ خو ناتوانم
دەمبێیان لە دەم بکەم؟ خو ناتوانم. من کەي ئەتوانم دەمی
ئەم خەلکی کووفەیه دادوورم؟ ئەتوانم؟ ئەگەر بمتوانیبا... ئەگەر
بمتوانیبا ئەو کارە بکەم. ئەگەر بمتوانیبا بەر بە غەیبەت کردنی
ئەم خەلکە بگرم؟ ئەگەر... ئەگەر دەسەلاتیم هەبوايه... یان
ئەگەر بروام بەو هەبوايه کە خوا پوو لە ئاهم وەرناگیڕی،
نەفرینم ئەکردن. بەلام ودمی پاکی منیشیان گلاو کرد. ئەم
حەشاماتە کووفەیه. ئەم حەشاماتە کووفەیه...»

عەباسجان نەیتوانی بەر بە کوکینەکەي بگری و بە زەنگی
دەنگی سینەي، ماهدەرویش ئاورئ لی دایەوه. دەسبەجی بیرکی
زیرەکانە هات بە میشتکی کوپی کەلای خوادادا. ئەوهی کە
ماهدەرویش - بە بئ ئەوهی خوۆ بزانی - ئەتوانی بی بە سیبەری
ئەو لەو کارەدا کە لە پیشیەتی. هەم سیبەرە و هەم کردار. ئەو
کەسانەي کە بەشیک لە کاریک ئەگرە ئەستۆ، خو هەموویان
بەرخۆ و ئاگادار نین. بۆی هەیه کەس یان کەسانیک دەست
بدەنە کار و کارستانیک بە بئ ئەوهی خوۆیان بزانی لەو کار و
کارستانەدا بەشداریان هەبووه. هەروەهاکەم کەسیش هەیه
کە خەلکانیکی تر بخاتە گەر بۆ زەرەر و زیانی خوۆ. دۆزینەوهی
هاوکار و هاوپی لە کۆنەوه هەبووه. ئەوەندەي کە بتوانی یەکیکی

بهر له تۆ دووانیان خهريک بوون ئهچوون بۆ مالى خاکی. سهيرت
 کردوو، ئهچن بۆ کارى خويان، بهلام غهيبهتى خهلكى ئهکهن.
 بىباوکانه! بلى بىباوکانه ئهو ژنه رهبهنه چ خراپهيهكى لهگهل
 ئیوه کردوو که پشتته سهري قسهى بۆ ساز ئهکهن؟ ههرچهند
 غهيبهت کردن له پاش ملهى ژنيكى وهکوو شيرو، گوناحهکهى
 ئهشواتهوه. بهلام ئاخىر... بلييم چى؟ جگه لهويه که ئهم ههزاره
 له بهيانى تا ئیواره بهقهد دوو پياوى کارامه زهحمهت ئهکيشى؟
 ئهى ئهمه چ رهوشت و ئاکاريکه ههتانه، ئهى خهلكينه؟ ئهمه
 چ خوو و خديهکه؟! ئهم ژنه، ئهم شيرويه، ئهم بهنده غهريبه
 خوا کهى بۆ ئهوه ئهبى بهخيلى پى بهن و بهو درۆ و دهلهسانهتان
 بهدناوى بکهن؟ چيتان دهم ئهکهوى؟ چ سوودىكى بۆ ئیوه ههيه؟
 واته ئهوه چاکه دانهوى ئهو زهحمهتانهيه که ئهو بۆ يهکه يهکهى
 ئيمهى کيشاوه؟ ئهمهيه ههقى ئهو ژنه؟ ئيستتهش که پياوهکهى
 دراوه به عهرزا و له بهر ئیوهش ئهوى به سهر هاتوو، چ خوا
 بهرداره بهم جوړه دهروازهى دهمتان بکهنهوه و ئهوى شياوى
 خوتانه بهوى بليين؟ خوا پى خوش ئهبى؟ لهبرى ئهوى بىن و
 يارمهتى ئهمجوړه خهلكانه بدن، لهبرى ئهوى بارىكيان لهکوڵ
 بکهنهوه، به زمانى ههرزه بيژتان ئهتانهوى بارى نهنگيش بدن
 به سهر شانيا؟ ئهتانهوى داخى نهنگيش بنين به ناوچهوانيهوه؟
 بيدهنگى و بيدهنگى. بهدگومانى مروفيكى شپىزه، له
 خاموشيهكى ترسينهردا. سوورى ئاگرى سيگار که لهپهسا به
 مژى قوول و بهردهوام ئهورىشايهوه. گوئ تيزهکانى عهباسجان و
 نيگا دزهکهى که به ههر بيانوويهک ئهپروانيه نيوروخى شکاوى
 سهيد. ههنگاونانى ئارامى چوارپى بۆ ئهو مهبهستهى عهباسجان
 راکيشى ئهکرد. شهلهژانى خوڤ له سات ساتى بارودوخى
 ماهدرويشدا. وپينهى ئارام و نامۆ. بيانوو گرتنى ئهنديشه.
 نه توانايى خو به دهستهوه دان. دابران له خو. لهخو دابران. دل
 سپاردن به هيچ و خوڤايى. پهرداختکردنى بروايهكى نامۆ بۆ خو

پياھه لّواسين. داماوی بوون. داماوی بیر و هوّش هه لّواسين به
 شوينیکی ناموڊا. خوڊان به دهست تارمایی په نجه کانه وه. به
 په نجهی تارمایی خو سپاردن. هه موو له بهر بهرده وامي بوون،
 ژيان و تاوهينانی پرته و بو لّهی خو. هه رچی چوّن بی، له هه موو
 هه لّیکدا، شتیکی سازکردن له ئه ندیشهی خویدا، شتیکی به
 هه لّوسه، شتیکی به درو. بو ئه وهی پروای خوّت له راسته قینه
 نزیک بکه یته وه، خه نیمیکی نه ناسراو بو خوّت ئه تاشی. دوژمنیکی
 بو خوّت ساز ئه کهی. خه نیمیکی ساخته به ره هندی هه موو هیزی
 ئه ندیشه، له بهرامبه ر خوّتدا قوت ئه که یته وه. هه موو خه لّکی
 به دوژمنی خوّت ئه زانی، نیشانهی ئه و په ری زه لیلی و داماوی و
 سه رکزی و به له نگازی. ئه وسا که توانای به ره بهر کانه ت له گه لّ
 دوژمنی راسته قینه دا نییه. که جهر به زهی ده ربړینی که مترین
 نارهمزایی له بهرامبه ر پوژه ف و کرده وه، له توڊا سه رکو تکراره و
 ریگهی ده رباز بوونیک له دهروونی خوّتدا نادوژیته وه؛ که وا بوو
 چ باک له ئه ندیشهی دوژمنایه تی؟ دوژمنایه تی له گه لّ هه مووان،
 دوژمنایه تی له گه لّ هه موو خه لّکی قه لّچیمه ن، دوژمنایه تی
 له گه لّ هه موو ناوچه که، دوژمنایه تی له هه ر جوړیک. دروی
 گه وره له گه لّ خو کردن، چونکه ئه و درویه نه شه ت ئه کات. بویه
 ئه و درویه چه نده قه به تر، به و ئه ندازه یه ش تین و تاوی له ش و
 گیانت، پتر. پروا کردن به م درویه چه نده مسوگه رتر بی، تینویتی
 ئه وینی به تام و چیژی تو بهرامبه ر به و کینه یه له ناخی خوّتدا
 دروستت کردووه، زوړتر و تامه زروتر. ناخی خوّت په روه رده ئه کهی
 بو هه لّایسانی زیاتری ئه و ئه ندیشه رقاوییه که هه م کالّ به قه د
 بالای ئه ندیشه بی سه روبنه که ته و، هه م ئه توانی جیهانی بی
 سه روبن بگه ری ئه م سه ر بو ئه و سه ر. دهروویه ک بو ره ها بوون،
 له گه ران بو دژی خوّت، که تو له گه لّ ئه و، که تو له گه لّ خوّت
 ئه توانی هه لّکهی، ئه توانی بژی. هه رچه ند که له م دژایه تیه دا،
 مشت له بای ئه ندیشه بدهی تو، ناوبه ناو. چ خه نیمیکی شه رمن

و به پروومەت، چ دوژمنیکی له بهر دەست، چ دژیکی خو به دەستەوهەر و به دلی تۆیه. بۆ ساتیکیش لیت دوور نییه و تۆیش. بۆ ساتیکیش له دەرەوهی تۆ نییه، دوژمنەکەت. بۆ چاوترووکانیک له بیر و یادی تۆ دوور ناکهویتەوه، دژەکەیتۆ. مەیدانگەیی خەبات و له دەسەلاتی بەدەسەلاتی تۆدا، به ململانێیەکی سەرکەوتوانە هەم له شکست و هەم له شکاندا. کە چێژی شکست، له حەزی سەرکەوتن کەمتر نییه و، هەرۆهە غورووری سەرکەوتنت، له بەزەیی شکست کەمتر نییه. جیهانت بەجاری له بەرێکەوه کەلەکە بووه و لەو بهر جگە له تۆ، کەسی لی نییه، به بی جیهان و، نموود و تاودانەوهیەکت نییه مەگەر به لیو بزواندن و پرتە و بۆلەیهکی له بهر خۆتەوه.

له تاقیکردنەوهی چەند دە سالی تەمەنی عەباسجاندا، رێ کەوتبوو کەسانی وەکوو ماھدەرۆیش ببینی کە بەرەنجامیان گەیشتبوو و پێنەکردن و نەک - بە ئارامی ماھدەرۆیش بەلکوو زۆر بیباک و به بی گویدانە بوون و نەبوونی کەسان، کە زمانیکی دێ و بویریان له گەفت و گوتاردا هەبوو. بی بەند و بی گری. عەباسجان هەرۆهە، ئەگەرچی نە زۆر، بەلام یەک دوانیکی لەم بابەتە ئەهاتەوه بیر کە گلهیی و ناپەزەمانەندی خۆیان دەرئەبەری. هەرچەن جارجارە گلهیی له بۆلەیاندا هەبوو. زۆرتر بەلام گەفت و گوتاریان سەرخواڕ کردنیکی هەبوو به گوێرەیی هەلچوون و داچوونی غەوارەیی ناو دەرۆون. له وتووێژی پۆژانەوه بگرە تا دەرپینی یادەوهی بەرامبەرکی، توندوتیژی و توورەبوون و تەنانت جەنگ و پاشان دابەزین و دادوەری و ئامۆژگاری له بەرژەوهندی ئاشتبوونەوه و ئەوسا دەمخەند. پۆشنترینیان کە له بیرەوهی عەباسجاندا نموودیکی تازەیی هەبوو. وردەمالکیکی شکاو و مایەپووج بوو خەلکی تالّوا، ماوه و داماو له بنەمالەیی حاجی مەلا، کە پارچە زەویەک و چۆرە ئاوکی به میرات پێگەیشتبوو. خەلکی ئەیانوت بیست سالیکی ئەبی خەریکە حەسیبی داھات و دەرچووی خۆی

بکات به یارمه تی په نجه و زمانې. ئه ویش به رهنجامی قره ی
به رده و امیه تی له گه ل ژنه که ی و هم دوو کچ و کورپه کانی، که به
زوری و به شیوه ی جوړاوجوړ حه سیبه کانی به قسه و به ورینه
به دم ریوه ئه کرد. به دم ری پویشتنه وه به هه نگاوی بلیند و له
کوڼانه کاندو دیسانه وه سهرله نوئ حه سیبی ئه کرده وه. ئه و ترا
ماخوله ی به رهنجامی دهرچووی زور و داهاتی که میه تی، تی که ل به
نهریتی که ئه ویش میراتی بنه مالهی بووه.

هرچی چوون و به هر هوپه که عه باسجان کاری به وه نه بوو.
ئوه ی که گرنګ بوو ئه و ئه یتوانی به کاری به ینی. ئه زموونی
بینینی ئه و کابرایه و شاره زایی له و جوړه نه خویشیه هه بوو که
ئه یتوانی یارمه تی بدات تا بتوانی نموود و نیشانه یه کی ئاشنا
له بوونی ماهدرویشدا بیننی و له کاتی خویدا به کاری به ینی
بو جی به جیکردنی مه به ست و نیازی خو ی. چونکه ئه و درېوونگی
و به دگومانیه ی که ماهدرویش تووشتی بوو و ئاوا به په له
ئهرویشت تا وه کوو دوژمن سهیری هه موو که س بکات، هه ل و
درفه تی که به کورپی که لایی خواداد ئه دا تا بتوانی کاری خو ی له
سهر ئه و بناغیه ری که بخت. به ختیشتی له و هدا یار بوو که ئه و
به دگومانیه ی ماهدرویش، به بی زهمینه ش نه بوو. ئه وه راست بوو
که شهیدا و شیرۆ وه کوو دوو گای که له مه له ملی بن جه نجه ر،
له شهر و ئاشتی دا به دهوری خهرمانی که دا ئه سوو پرانه وه؛ جا که ی
دهوئی که له مه لی که هه لپرن و له به رامبه ر یه کدی دا بوه ستن؟
— خودی تویش هر ئیسته خهریکی غه یبه ت ئه که ی. به
زمان نایی به لام غه یبه ت ئه که ی. له لای خو ت پاش مله ی من
قسه ئه که ی. لیوه کانت خاموشه، به لام من قسه ی تو له دلته وه
ئهیسم! ئهیسم که خهریکی غه یبه ت ئه که ی!

— سهید گیان، سهیدی گول! سهید گیان، ویزدانت چووه
بو کوئ؟ تو ههرگیز بینوته ئه م خه لکه له گه ل من بدوین تا
من درفه تی ئه وه م هه بی غه یبه ت بکه م؟ کوا ئه وانه من به

شياوى ئەو ئەزانن دەم بخەنە دەمم؟ كوا لە رېزى ئادەمىزادا
 حەسبىيان بۆ كىردووم؟ من لە تۆ باشتر ئەم خەلكە ئەناسم.
 زۆر باشتر و زۆریش زياتر لە تۆ. من لە ناو ئەم خەلكەدا گەورە
 بووم. ژيانى خۆم لە ناو ئەمانەدا بەفەرۆ داوه. لە پېناوى ئەمانەدا
 فەوتام. هاودەردى خودى تۆم لە راستىدا. ئەم خەلكە پۈلەت
 بىنە سەيرى سەردەستى كراسەكەى مەروۇف ئەكەن. سەردەستى
 كراسەكەى ئەگەر كۆنە بى، ئەگەر ھەر وشەيەكى مروارىش
 بى، لىي وەرنەگرن. چىت پى بلىم من؟ بارى ئەو دەرد و ئازارەى لە
 دلى من داىە، سەد جار لە ھى تۆ قورستر و تالترە. پۈژگارىكم
 ھەبوو من. پۈژگارىك جگە لەوھى كە تۆ ئەيىنى. ئەو پۈژەى كە
 من بە سواری ھىسر لە سەفەر ئەگەر پامەو، كە لە بەردەمى
 كاروانسەراو ھەم ئەداىەو ھەم بۆ ناو كۆلانەكە، ژن و پياو پىزيان لى
 ئەگرتەم و پىيان بۆ ئەكردمەو. نەيان ئەھىشت سلاوم پىش
 سلاويان بكەوى، پىر و جەوانيان. دەس بە دەم لە سەر پىگەم
 بەرپىز ئەبوون و چاويان لە دەستم بوو كەى ئەچى بە گىرفانەدا.
 لە راستىدا ئەوان خويان پانابوو و من بە سواری ھىسر سانم لى
 ئەيىنىن. بۆيەش بوو گىرفانم پىر ئەكرد لە پارەى پەش و كاتىكە بە
 بەردەمياندا تى ئەپەرىم، پارەم بۆ ھەلئەدان. كام پىش سىپى ھەبوو
 لەبەرم ھەلئەسى؟ بە زۆر بىست سالا ئەبووم، بەلام پىرەمىردى
 نەو ھەم سالاھەش لەبەرم ھەلئەسا و سەرى بۆ دائەنەواندم. بۆچى؟
 چونكە سەردەستى كراسەكەم نوئى بوو! بۆچى؟ چونكە گىرفانم
 پىر بوو لە پارە و سەرم پىر بوو لە نان! ئەوان ئەيانزانى كە من
 پىشەنگەم و ئەو كاروانەى بەرپۆيە، سەرجاوەى رسق و پۈزيان
 ئەكاتەو. ئەيانزانى كاتىكە كاروان بە سلامەتى بگاتە بەرەو
 ھەر ئەو شەو ھەم مالى خواداد سەرم پىرەو. بەلام ئىستە...
 ئىستە وەلامى سلاو ھەم نادەنەو. ئەلى بە گلاوم ئەزانن!
 گلاویشم؛ ئەمەيان خۆم ئەزانم! لە بەر ئەوھى ئاتاجم. مەروۇقى
 ئاتاج گلاویشە. خۆم باو ھەم بەو ھەمە. مەروۇقى پاك و پىرۆز تەنھا

ئەو كەسەيە دەسەللاتى ھەيە. دەسەللات، دەسەللات مەروۇف پاك
 و پەرۇز ئەكەت. ئەمەش لە ناخى دلمەوہ ئەلیم و باوەرم پىي
 ھەيە. مەروۇفى دەولەمەند و بەدەسەللات، ئەگەر دلىشى پەربى
 لە چۆرتەم و نەگبەتى، بە پەوالەتى پازاوەيەوہ پاك خۇيا ئەكا. بۆ
 ئەم قەسەم ئەزموونەم ھەيە، تاقىم كەدوونەتەوہ ئەم مەردمە.
 سەر و بنیانەم ناسىووە، من! كەچى تۆ پەروم تى ئەكەيت و بە
 من ئەللى غەيبەت ئەكەم؟!... ئەي پياوى بە وىژدان، مالت ئاوا!
 مەگەر كەس لەگەل من ئەدوئ كە من غەيبەتى تۆى لەلا بكەم؟
 ھەر خودى تۆ پەروى داوہ تا ئىستە يەك تاقە جارىش ھەوالى
 من پەرسى؟ ھا؟ من خۆ يەكى وەكوو تۆ بووم ئاخى بىبەزەي!
 ھىشتاش ئەوہ من بووم كاتىكە لە سەر جىگە كەوتەووى
 سەردانەم كەردى و ھەوالەم پەرسىت و وتەم چۆنى سەيد! گەريمان
 دەستىشەم بەتال بووبى. گەريمان ھىچ بە ھىچ. بەلام من وەكوو
 بەرى دەستەم لام ديارە ئەگەر من زەمىنگەر بىم و لەجىدا بكەوم
 لە سووچى كەلاوہيەكدا، خودى تۆ قىزت نايەت پى بخەيتە ئەو
 كەلانە سەگەي منى لى كەوتووم. پىت شەرم ئەبى. وەك بلىي
 پەژىك لە پەژان ھەر ئادەمىزادىش نەبووبىتەم!

ماھدەرەوئىش قەچكە سىگارەكەي فەرى دا و ھەروا بە سەر
 كەرە وەستابووەكەوہ و شك ببوو. چاوە بە قوولچووەكانى خەستە
 سەر عەباسجان و پەرسى:

— راستىەكەي لە مالى عەلى خاكى... باسى چى ئەكەن؟
 عەباسجان دەستى لە يالى كەرەكە كەدەوہ و ھەنگاويك بۆ
 دواوہ، وتى:

— ھىچى وانىيە سەيد گيان. باسى ھىچ ناكەن. ھەر لە
 خۆمەوہ شتىكەم وت. تەواو بوو و پەويشت. پەرو سەر بخەرە سەر
 سەرىنت و ئاسوودە بە. باس و قەسە زۆرە و سەرەتا و كۆتايى
 نيە. پەرو برا گيان، پەرو و لەم پەرووہ خۆت ناپەحەت مەكە، من
 و تۆ ھىچمان لەدەس نايە!... دى؟ نە، نايە! ئەي پياو ئىتر بۆچى

عه باسجان جارِکی تر له ماهده رویش نزیك ببوو یه وه، تا ئه و
را ده یه ی که سهید توانی بووی یه خی کراسه که ی بگری و شیتانه،
بلیته وه:

— بلی! بلی! هه رچی ئه زانی، پیاو!

— چی بلیم، سهید؟

— هه ر ئه و شتانه ی که ئه یزانی! باسی مائی بوندار بکه. هی
شهیدا، هی شیرۆ، هی مائی چۆل و هۆل! بلی بزانه چی پروو ئه دا
له م گونده دا؟ چی پروو ئه دا له زیانی من دا؟ هه مووی بلی!

— سهید، سهید گیان! ئاخر من که ی ئاگام له مائی بوندار
هه یه؟ ئه مه له خودی شیرۆ بپرسه. خۆی بوئی ئه گیریته وه،
ئیترا! لی ره ش، له مائی خاکی کو بوونه ته وه و ره نگه خه ریکن
قسه ی خویان ئه که ن. مرو ف بو ئه بی دلی خۆی نیگه ران بکات؟
من بینیم له پاش هه موویان کو ری سالار ره زاق چوو بو ئه و ی.
به لام له پشت ئه و دیواره نازانه چی پروو ئه دا؟ به س ئه وه نده م
بیستبوو که بوندار له ترسی خو ش جسنی کو ره که ی شهیدا،
ئه یه و ی بینیری بو ره وه ندی که له می شه یه کان. به لام شهیدا به کات
و کا ژیر بیانوو ئه هی نی ته وه که له قه لا چیمه ن بمی ته وه. بوندار له
جیهه ن خانی سه ردار ئه ترسی که ئه یه و ی کو ره که ی کو یر بکات.
به لام شهیدا بزانه چی چه شتوو ه له م قه لا چیمه نه له مه رگیش
نا ترسی. من خو له گه ل شهیدا هه قاله تیم نیه تا بزانه ئه و بو
کو ی و کو ی ئه چی؟ ئه وه نده نه بی که هه ندی شه وان بینو مه بو
خۆی شه و گه ری ئه کا له ناو کو لا نه کانی قه لا چیمه ن دا. ئه وه شم
بیستوو ه که ژنه که ی چه پا ویش هه ندی شتی لی بینو ه که
شه و یکیان له مائی خۆی ده ری کردوو ه. ئیست ه ش ئه گه ر له من
ئه بیسی برۆ بو خۆت بخه وه. تو هی شتاش نه خو شی. ئه وه تا دیاره،
پلت گه رمه و توند لی ئه دا. یاوت هه یه. ئه م کارانه ی کو ری بوندار
تا را ده یه کی زۆر پال هوان به لخی تو و ره کردوو ه. ئاخر ماله که ی
ئه ویش پر ه له کچ. ناتوانی بینی شهیدا بو وه به ته گه ی

قهلاچیمهن و له ههموو كهس ئهپهري. ئهلي چي ئيترا، ههر كهس نامووس پههست بي وهكوو بهلخي، پي تيک ئهچي. ئاخرهكه بهلخي داخي خوئي به شهيدا ئهريزي. تويش ليگهري بو بهلخي. ئيستتهش له مالي خاكي كي چووزاني باس ههر باسي ئه شتانه نهبي؟ چونكه بينيم مووساش چوو بو ئيره، بو مالي خاكي. وازانم بهلخي بيهوي شايهت كو بکاتهوه. پينهچيهكهش لييره، نهزاني خو، پياويكي بهويژدان و مهرد و رهنده. مههستم ئهوهيه كه كار ئهبي به کارزان بسپيږدري. كهسيک ئهبي دهس بداته کاريک كه تواناي ئهو کاره ههبي. ههلبهت ئهگهر له من ئهبيسي، برورهوه و بوخوت بخهوه. چونكه لييره، له بهر دهراي مالي خهليدا راوهستان باش نيه. ئهوهندهت نهزاني لهپريهكيان هاته دهروه. لهپريش پياو ئهدا له سهري دهراکه بکاتهوه و خوئي بکا به ژوورا. نه! ههر چون بووه ئهبي خوت لهم كوومهله پيازي. راستهكه من ئهترسم و ئهروم سهرم بنيمهوه و لي بخهوم. بهياني، روژي يهكه مي درهوه. ههرچي بي بينه و بهردهيهک ساز ئهبي. رهنکه شتيکيش له دهوروبهري دهشت بهر ئيمه كهوت. ههرچهند ئاخرهکشي نهمزاني ئه پينهچيه چکاره ئه ولاتهيه؟!

ماهدرويش دهميکه بوو عهباسجاني نهئيهيني و قسهکانيشي نهئيهيست. له چوارپهري گوماني خويدا، سهري لي شيوابوو و راستيهكه نه نهزاني چي به سهر ئهودا دي و چي له قهلاچيمهن روو ئهدات. به بي ئهقان كههكه بهرهو مالي عهلي خاكي ليخوري. تاكاني دهراکهي کردهوه و به سواري كههكهيهوه چوو ژوورهوه. عهباسجان كه به چوونه ژوورهوهي ماهدرويش بو مالي عهلي خاكي، کاري خوئي به ئهناجم گهيانديوو، له دوورهوه له ناو تاريکيهکهدا خوئي داگرتوو و سهيري رهفاري ماهدرويشي ئهکرد. پاشان کشايهوه و بهرهو مالي بوندار كهوته ري. بهو ئهنديشه خوشهوه كه باقولي بوندار نابي خهوتبي:

«خهوتبیتیش، هه‌لی ئه‌سینم! ئه‌مجۆره هه‌والانه ئه‌هینئ
بیخه‌وی بۆ بکیشی!»

لای ده‌رگای مائی بابقولی بوندار، عه‌باسجانی که‌لای
خواداد، سینه‌ی ته‌قی به‌ سینه‌ی شه‌یداوه. شه‌یدا راجله‌کا و
ناخودئاگا قاپی چیشته‌که‌ی له‌ بن بالی‌دا شارده‌وه و بۆ ئه‌وه‌ی
له‌وه زیاتر نه‌شه‌له‌ژئ، به‌ بی‌ دوان له‌گه‌ل عه‌باسجان به‌ رپی
خۆی‌دا رۆیشت. به‌لام عه‌باسجانی که‌لای‌ی‌خواداد، ئه‌وه‌نده‌ی
که‌ خه‌لک خۆیان له‌و لائادا، ئه‌و به‌ پێویستی نه‌ئەزانی ئه‌وه‌نده
خۆی له‌ خه‌لک لابادات. ئه‌ویش له‌و کاته‌دا که‌ سه‌ر به‌ خزمه‌تی
هه‌ندئ که‌سی‌تر بوایه‌ت. بۆیه به‌ شی‌وازیکی خزمانه‌ وتی:

— ئه‌لیی ئه‌رۆی خیر ببه‌ی بۆ هه‌ژار و نه‌دار، شه‌یدا خان!
شه‌یدا هیشتا به‌و راده‌یه‌ شاره‌زایی په‌یدا نه‌کردبوو که
بتوانی به‌خیرایی زمان و بیرى لی‌ک جووت بکات هیچ، هه‌ندئ جار
پیی وابوو ئه‌وه‌ی ئه‌و له‌ می‌شکی‌دایه‌، خه‌لکی له‌ پێشه‌وه‌ پێیان
زانیه‌وه. بۆیه له‌ چوارمی‌خه‌ی پرسیاره‌که‌ی عه‌باسجان‌دا گیرى کرد
و وتی:

— ره‌به‌نانه شی‌ویان نییه‌، ئه‌یبه‌م بۆیان.

عه‌باسجان نزای کرد:

— خیرت بنووسی. ده‌ستی به‌خشنده‌ت ئاتاجی نامه‌رد نه‌بی.

شه‌یدا تیپه‌ری و عه‌باسجان دای له‌ ده‌رگا.

— ئا... کییه‌؟

بوندار به‌ کراسی‌کی سپی، یه‌خه‌ی کراوه‌ و سه‌ری پرووت، له‌
بانیه‌ به‌ره‌و کۆلان وه‌ستابوو. عه‌باسجان سه‌ری به‌رز کرده‌وه و
به‌ کپی وتی:

— هه‌موویان سه‌ریان ناوه‌ به‌ سه‌ری یه‌که‌وه.

بوندار به‌ سه‌ر مه‌عجه‌ره‌ که‌دا چه‌مایه‌وه و پرسى:

— هه‌ر له‌وئ؟ له‌ مائی خاکی؟

— به‌لی.

بوندار وتی:

— له و دهوړوبه رانه به. ئاخره که ی هر دینه دهره وه. ئاگات
لیبی که ست له دهس دهرنه چی!... نانت خواردوه؟
به دم هم قسه وه بوندار دهستی کرد به گیرفانی کراسه که ی دا
و پاکه تی که جگهری بو عه باسجان ه لدا. عه باسجان به حه واه
گرته وه و بهرو په به تی مائی خاکی که و ته ری.
له قوولایی دالانه کوڼه وه شیرو ئه هات به فانوسیکه وه.
عه باسجان له کوڼانه داخوا هاته دهره وه و خوی پیشانی شیرو
دا. شیرو ویستی عه باسجان به نه دید بگری. به لام عه باسجان
به دوی شیرو دا که و ته ری و وتی:

— دیاره به دوی ماهدرویش دا ئه گهری، وایه؟
شیرو به بی ئه وه ی ئاور له عه باسجان بداته وه، وتی:
— خه ریکم ئه چم بو مائی سه نه ما. ئه ترسم له وی زه مینگیر
بووی. تاویک له ماله وه به ند نابی!
عه باسجان وتی:

— بینیم به سواری که ره که یه وه به ره و ژوور ئه چوو. توژی زیاتر
ئاگات لی بی تا گیانی دیته وه به به را.
شیرو پرسى:
— سه ره و ژوور؟

عه باسجان به وه ستانی شیرو، خوی کرده وه وتی:
— وابزانم چوو بو شه و گهری کاولیه کان. ئاخر ئه وان له
کاروانسه را بنه یان خسته وه. زور دلّم بو سه یدوکه سووتا.
شیرو ئاراسته ی گوړی و وه ک بلی له گه ل خویه تی وتی:
— ئه وی ئیتر بو؟ داویه تی له سه رت قور به سه ر. ئه وه نییه
زور و مرجا و زیت و زیندووی!؟

عه باسجان له پشته وه وتی:

— لی تووړه مبه سه یدوکه، زور گوناچه!
شیرو به بی گویدانه عه باسجان، لی دوور کوته وه و به

قەراخ جوڭگەكەدا بەرەو كاروانسەرا پىي ھەلگرت، بە نىگاي نىگەرانيەو ھە بۆ ھەر كەلاو ھە پەنا و پەسىرېك كە رەنگ بوو ماھدەرۆيشى لى كەوتىي. ماھدەرۆيش بەلام نەبوو. شىرۆ سەرى بردە ناو دالانى كاروانسەرا و شووھەى بە ناو بانگ كرد. ماھدەرۆيش لە ناو كاويلەكاندا نەبوو. شەيداي لىبوو، لە ھەلقەى قەرەچىەكاندا لە سەر سفرەى شىو دانىشتبوو. شەيدا تاويك لە شىرۆ رامما. كچەى كاوى وەرگەرە و سەيرى شىرۆى كرد. چاوەكانى دوو ژن بۆ ساتىك يەكيان لە ئاوينەدا بينى. شىرۆ، بۆ كاتىك لە بىرى چووئەو كە بە دواى ماھدەرۆيشدا ھاتوو، وشك ببوو. پاشان ھاتەو بە خۆىدا، وەرسووړا و بە خىرايى برووسكە دوو كەوتەو و بە قەراخ جوڭگەى ئاوەكەدا و بەرەوخوار بووئەو. لە شەلەژانىكى كتوپرىدا كە لە ژنەدا سەرى ھەلدابوو، شتىك ئەفسوونى ئەكرد ئاور لە دواى خۆى بداتەو. بەلام دفرەى زەبەلاحى ژنە لەو ساتەدا، رېگەى ئاوردانەو ھى پى نەئەدا. دەنگىك ئەبىسى بە ناوى خۆى، بەلام بېروا بەو دەنگ و ناو ھە ناكە. دەنگى بەپەلەى ھەنگاو نان بە دواى خۆئەو كە ئەيانتوانى دەنگى پىي شەيدا بن. بەلام بۆ ئەو دەنگە و ئەو كەسە نەئەو ھەستا، ھەتا ئەو ھى سەرپەنجەى توند و لەرزۆكى دەستىك سەرشانى گرت و ھەستاندى:

— من نانم بۆ بردن شىرۆ؛ بەس نان!

شىرۆ ھەلامىكى نەبوو. بەس كەوتەو رى. شەيدا لە تەكەو ھە كەوتە رى و بەردەوام قسەى ئەكرد:

— ئاخر من خۆ... گوى بگرە لە من! ئەوان نانى شەويان

نەبوو!

شىرۆ گورج و توند ئەرۆيشت و شەيدا، ھەزار پىچ لە وشەىدا، لەگەلى ئەدوا:

— تۆ پىت واىە چى بوو؟ من تالە مووئەكى تۆ لەگەل ھەزارى

لەو بى سەرۆپىيانە ناگۆرئەو. نەت بينى كارىكم كرد كچەى

ئەفغان ناچار بوو سوار بى و بروتەوہ؟! ھا؟... دە تۆ راوہستى
تۆزى. قسەت لەگەل ئەکەم!

بەيمىنى بۆ ناودالانە کوۋنە، شەيدا توورە و ھەزاو، بەندى
دەستى ژنەى لە پىشتەوہ گرت، باى دا و کوتاى بە تەختى
دیوارەکەدا و خۆى وەکوو کەلەشیرىكى جەوان بالى کردەوہ، بەلام
شیرۆ ھەروا رانەوہستا و لەو گيرمە و کيشەيەدا شووشەى
فانوۋسەکە شکا و پليتەکەى دامردەوہ. تاويک خامۆش بوون و
پرووبەرووى يەک. ئىستە کە خامۆشى دەرڤەتى دابوو، شەيدا
تواناى قسەکردنى نەبوو. ئەتوت چى وشەيە لە ميشكى
سپراوہتەوہ. بۆيە رامابوو و لە شیرۆ مۆرەوہ ببوو.

شیرۆ خۆى ھەر لە پيشەوہ خامۆش بوو و لە تاريكى شەودا
رەنگ و پرووى پەريوتر خۆياى ئەکرد و نيگاي گر گرتووى لە نيگاي
شەيدا چەقاندبوو، کە شەيدا بە ئاشکرا لە چاوہکانىدا بوو.
سووک و زۆر جلف، بەلام بویر. کە ئەم بيباکیە دەمیکە بوو
خزابوويە تان و پۆى ژيانى شیرۆ و لى ئالابوو. نە ون ئەبوو لە
گيان و ژيانى ژنەدا و نە توانا و ليھاتوويى داگيرکردنیشى ھەبوو.
نە دوور ئەبوويەوہ و نە ئەيرفاند بە زەبريک. گريمان بە ويستى
دلى ژنەش نەبى! کە ئەمە دواين داوا بوو لە تەنھا نيشانەى
چاک و خراپى کردارى کوپى بوندار؛ بەو جۆرەى کە وشتر و کچەى
ئەفغانى رڤاندبوو و شیرۆ ئەو کردارەى لا پەسەند بوو. ئىستە
بەلام شیرۆ لەو کردارەشى بەدگومان ببوو. گومانى ئەوہى کە
شەيدا بە جەربەزە و دلیری ئەو کچەى نەرڤاندبوو و، دلنيا ببوو
کە فريودان و فيلەبازيەک لە ئارادا بووہ. بۆيە شەيدا، پيش
ھەموو ئاکار و رەوشتيکى، سووک و جلف ئەھاتە بەرچاوى
نەک بویر و گەرناس. ئەم راگرتنەى شیرۆش لە جەنگەى شەو
و ناو کوۋلاندا نەک لە بيباکی ئەوہوہ، بەلکوو لە جلفى و
سەرسەریتی ئەوہوہ سەرچاوہى گرتبوو. ئەمەش بە دلى شیرۆ
نەبوو. پيشتریش ئەگەر رږگەى بە خزانى شەيدا لە پۆى ژيانى

خۆی دا دابوو، حەزی بە جەربەزەیی ئەبوو، بەو هیوایەیی ئەم خۆدە بە سەر جەلفیە کەیی دا زال ببی. بەلام لە بەرچاوی شیرو، ئەو سووکی و جەلفی جەوان بە سەری دا زال ببوو. هەرچەند ئەگەر شەیدا ئەم دووانەشی بە یەکەوێ هەبوا، کچی کەلمیشی نەیی ئەتوانی پێی رازی ببی. چونکە ئەو ژنیک نەبوو کە بتوانی نیوێ پیاوی خۆش بوێ. ئەگەرچی لە بەرامبەر پووکاویی و گیانمردوویی ماهدەرویش دا، شەیدا پێ بوو لە وزە و توانای جەوانی. لەو پووەوێ کە شەیدا کۆری بوندەر بوو و ماهدەرویش کۆری بیابانی بەتال و بی کۆتایی.

— من بەس تۆم ئەوێ شیرو، بە گیانی دایکم، بە گیانی دایکم بە راستمە!

شیرو، لە کاتی کە هەستی بە لەرزینی دەستی کۆری بوندەر لە سەر مەچەکی خۆی ئەکرد، لیوێکانی هەروا دادوورابوو. ئەمە دوا گۆتەیی کۆری بوندەر بوو کە شیرو ئەیی بیست و هیچ وەلامیکی بۆی نەبوو. ئەمە کۆتایی خۆراگری شەیدا بوو بۆ وەرگرتنەوێ وەلام و ئەم کاتە بە هەزار سال ئەچوو. شەیدا جگە لە گەپانی لەرزینی مەچەکی دەستی کچی کەلمیشی بە دەست و لەشی خۆی دا، کە زۆر پیوار و بی نیشانە بوو، هیچ نیشانەییەکی بەواتای وەلام وەرنا ئەگرت؛ بەو پییەیی کە روخساری رەنگ پەریوی شیرو وەکوو مردوو خامۆش بوو.

— ئەوەتان لەوێ... لە نزیکی خۆتەوێ، برام. نایان بینی؟ لکاون بە دیوارە کەوێ!

دەنگی گری عەباسجانی کەلایی خواداد، هەرچەند بە ئەنقەست کپ کرابوو، بەلام لە خامۆشی شەودا، ئەویش لەو مەودایەیی ئەو وەستابوو، ئەبیسرا و ئەمە خۆی ئاویک بوو بە سەر ئاگردا. ئاویک بە سەر ئاگری ویستی شەیدادا. هەم بە توانەوێ لە تەنگانە کەوتووێ شیرو. دەست لە دەست ترازان و پوویان بەرەو ماهدەرویش وەرگەرا کە بە سواری کەرەکەیی

له بن دیواره‌که‌وه به‌ره‌و لایان ئه‌هات، به ده‌نگی سمده‌ستی
 که‌ره‌که‌یه‌وه که ده‌نگدانه‌وه‌یه‌کی زۆر شوومی له گۆیی شه‌یدادا
 هه‌بوو. شه‌یدا کشتایه‌وه بو ناو تاریکیه‌که و شیرۆ له شوینی
 خۆی مایه‌وه؛ لکابوو به دیواره‌که‌وه. ماهدرویش به بیده‌نگی نزیک
 بوویه‌وه، له به‌رامبه‌ر ژنه‌که‌ی دا راوه‌ستا، له‌شه لار و لاوازه‌که‌ی
 به سه‌ر به‌رکۆی کورتانی که‌ره‌که‌دا چه‌مانده‌وه و وتی:

— سووک و چرووک نه‌بووی تۆ، شیرۆ؛ چرووک نه‌بووی!
 سووک بووی شیرۆ. سووک و پيسوا بووی، ژنه. سووک و جلف!
 جلف!

شه‌یدا نه‌بوو. عه‌باسجان که‌وته نیوانه‌وه، ملی که‌ره‌که‌ی
 ماهدرویشی گرت و له به‌رده‌م شیرۆ لای دا، وه‌ری گیرا و وتی:
 — شه‌یتان به نه‌حله‌ت بکه‌ن؛ شه‌یتان به نه‌حله‌ت بکه‌ن!

ماهدرویش ئه‌توت ئه‌مه‌ی ئه‌ویست. وه‌رگه‌رپێنرابوو و
 رۆیشتبوو. عه‌باسجانی‌ش له‌چاو ون بوو. به‌س شیرۆ له شوینی
 خۆی مابوو‌یه‌وه و سه‌یری ئه‌کرد. به بی ئه‌وه‌ی بزانی چ کات
 پشتی له دیواره‌که کردۆته‌وه و که‌وتۆته ری. چه‌ند له کۆلان
 مابوو‌یه‌وه، له بیده‌نگی و تاریکی‌دا! تا ئه‌و کاته‌ی -وه‌ک بلیی-
 ته‌په‌ی پی کۆلانه‌که‌ی پر کرد و گۆیی شیرۆی بزواند. ئه‌توت به
 ده‌م خه‌وه‌وه به‌ره‌و ته‌په‌ی پیکان، رپووی وه‌رگیرا. پیاوه‌کان له مائی
 عه‌لی خاکی، له جه‌مسهری باریکه‌ کۆلانی داخراوه‌وه ئه‌هاتنه
 ده‌روه. هاتبوونه ده‌روه و ئه‌وا له ماوه‌ی نیوان دالانه‌ کۆن و
 مه‌یدانی گه‌رماودا بوون. شیرۆ هه‌ر ئه‌یروانیه‌ پیاوه‌کان که له
 تاریکی شه‌ودا وه‌کوو تاپۆی ناو ئه‌ندییشه له هاتوچۆدا بوون. ئه‌و
 پیاوانه‌ی له نیگای شیرۆدا زۆر ئه‌ستوورتر و به‌هیزتر له هه‌میشه
 خۆیایان ئه‌کرد و ئه‌بینرا لیک جیا ئه‌بنه‌وه، هه‌ر کامه به‌ره‌و
 لایه‌ک و به ئاقاریک‌دا. له شوینی‌ک که شیرۆ هه‌ستی کرد نزیک
 ئه‌وه، پالنه‌وان به‌لخی ده‌ستی خستبوویه پشت ملی ماهدرویش و
 هه‌نیه‌ی ماهدرویشی به‌ره‌و برۆ خه‌نجه‌ریه‌که‌نی خۆی راکیشتابوو

و به توورپه‌یه‌کی ئاشکرا له گوتە‌ی‌دا، هەر‌پە‌شە‌ی له ماهدەر‌ویش
ئە‌کرد:

— بینیتە‌م خە‌ریک بووی شو‌فاریت ئە‌کرد، سە‌ید! ئە‌م کارە
مە‌کە! تۆ‌ رۆ‌لە‌ی پێ‌غە‌مبە‌ری. نامە‌وێ‌ لە‌م قە‌ڵا‌چیمە‌نە‌ شە‌رم
داوینت بگرێ‌. سیخو‌ری مە‌کە. ئە‌مە‌ دوا قسە‌ی منە‌ پێ‌تی ئە‌لێ‌م.
کاری وا مە‌کە!

دە‌نگ له ماهدەر‌ویش بە‌رز نە‌بوویە‌وه‌. شێ‌رۆ‌ هیچی لێ‌
نە‌بیست. سە‌ید زمانی چوو‌بوویە‌ بە‌ست. بە‌ل‌خیش وا دیار بوو
چاو‌ه‌روانی وە‌لام نە‌بوو. بە‌س ویستبووی قسە‌ی خۆ‌ی لە‌گە‌ڵ
براندبێ‌تە‌وه‌. بۆ‌یه‌ ماهدەر‌ویشی بە‌جێ‌ هێ‌شت و رۆ‌یشت. شێ‌رۆ‌
بە‌ یافتی دە‌نگە‌کە‌دا له شو‌وه‌کە‌ی نزیک بوویە‌وه‌. ماهدەر‌ویش
بە‌ سواری کە‌رە‌کە‌ی، له ناو کۆ‌لان‌دا مابوویە‌وه‌. شێ‌رۆ‌ ملی
چوارپێ‌کە‌ی گرت و وە‌ری گێ‌را. ماهدەر‌ویش چە‌مایە‌وه‌، دە‌ستی
شێ‌رۆ‌ی له ملی کە‌رە‌کە‌ کردە‌وه‌ و وتی:
— نا! من ئێ‌تر نایە‌مە‌وه‌!

شێ‌رۆ‌ جارێ‌کی‌ر بە‌ تاق کە‌وتە‌وه‌. کۆ‌لان له دە‌نگی پێ‌ی
پیاوان بە‌تال ببوو و هە‌ستی ئە‌کرد پە‌ردە‌یه‌کی لێ‌لی فرمێ‌سک و
نە‌گبە‌تی، گلێ‌نە‌ی دا‌پۆ‌شا‌وه‌. توانای هیچ کار و کرداری‌کی له خۆ‌ی‌دا
نە‌بینی و هە‌روه‌ها‌حە‌زی سە‌یرکردنی هیچ شتێ‌ک و هە‌ستی گوێ‌
رادێ‌ران له هیچ دە‌نگ و هە‌والێ‌ک.

— تۆ‌ برۆ‌رە‌وه‌ بۆ‌ ماله‌وه‌، شێ‌رۆ‌. رە‌نگە‌ بە‌ جو‌ری‌ک هێ‌نامە‌وه‌.
شێ‌رۆ‌، وە‌کوو خە‌وگە‌رپێ‌ک کە‌ عە‌باس‌جان ئە‌ی‌برد بە‌رێ‌‌دا،
بە‌رە‌و دا‌لانە‌ کۆ‌ن هە‌نگاوی نا، بە‌ بێ‌ هیچ گە‌فت و کاردانە‌وه‌یه‌ک،
کە‌ ئە‌توت لە‌م کاتە‌دا هیچ بیر و ئە‌قانیە‌کی له دە‌روونی‌دا نییە‌،
لە‌چاو ون بوو. عە‌باس‌جان ملی کە‌رە‌کە‌ی ماهدەر‌ویشی گرت و بە
قە‌راخ دیوارە‌کە‌دا خستیه‌ رێ‌:

— ئە‌گوزە‌رێ‌، سە‌ید گیان. دنیا پرە‌ لە‌م رووداوانە‌. بلی‌ بزانی
تۆ‌ ئە‌و وردیلە‌ی بای دایە‌وه‌ بۆ‌ بن دا‌لانە‌ کۆ‌ن نە‌تناسیه‌وه‌؟ نە‌تزانێ‌

کي ٻوو؟... من پيم وايه مووسا ٻوو، مووسا نه ٻوو؟
 بيگهه و سارد و سر، بي تهقان و به بي ههستکردن به چاک
 و خراپهه تهوهه رووي تهه، ماهدهرويش وهلامی دايهوه:
 — نازانم، هيچ نازانم! چاوهکانم هيچ نابینن. نه مبینی!
 — چي تهلي سهيده؟ بهراي من خوي ٻوو که له بهلخي
 جيا ٻوويهوه، بهر لهوهه که بهلخي بوتهتهه ملت بگري!
 — بهلخيشم به دهنگي دا ناسيهوه، نهک له...
 — که چوويته مالي خاكيش، نه يانت بينی؟ نه تزانی کين؟
 — با... بينانم.
 — دهی کيت بينی؟
 — جووتيارهکان... زوربهه جووتيارهکانی لي ٻوو.
 — دهی، چيان تهوت؟ چيان تهکرد؟
 — قورئان! قورئانهکه لهو ناوه ٻوو. ستار لهوي ٻوو و
 جووتيارهکان سوينديان به قورئان تهخوارد.
 — واته ستار سويندی به جووتيارهکان تهخوارد؟
 — نازانم.
 — سوينديان خوارد؟
 — سوينديان خوارد!
 — تو خوت بيستت؟ بينيت؟
 — هم بينم، هم بيستم. په نجرهکه کرابوويهوه و من...
 — دهی؟
 — من... خومدا به سهر بهرکوي کورتانهکهه و سهيرم کرد.
 — دهی تير چي؟
 — هيچ!
 — هيچ؟!
 — هيچ!... تهوان پاش ملهه من غهيه تيان نه تهکرد.
 عه باسجان روشتبوو و ماهدهرويش به سواری کهري
 سهرگردان له ناو کولاندا ورپنهه تهکرد.

کۆکه‌ی عه‌باسجان له به‌ر دیواری به‌ر بانێجه، بونداری خه‌به‌ر
کرده‌وه. ده‌رگای دیوه‌خان پێکادرا و عه‌باسجان ده‌نگی پێی بونداری
له بانێجه‌وه به‌ره‌و پلیکانه‌کان به‌ر گۆی که‌وت و پاش تاویک
ده‌رگا که کرایه‌وه:

— شه‌یدات نه‌بینی؟

عه‌باسجان چوو ده‌ره‌وه، زنجیره‌که‌ی به‌ دوای خۆی دا کرده‌وه
به قولفه‌که‌دا و وتی:

— وابزانم هه‌ر له‌وێ بێ، لای کا‌ولی‌ه‌کان. وابزانم له‌وێ پارووی
چه‌وری ده‌س خستوو!

بونداری عه‌باسجانی به‌ره‌و داڵان و پلیکانه‌کان به‌ره‌و باڵه‌خانه
برد و ده‌نگی ئه‌و له بن بنمیچی داڵانه تارێکدا، کال بوویه‌وه و
ون بوو.

— عه‌باس!... عه‌باسجان!... بۆ کوێ چووی تۆ، عه‌باسجان،
هوێ؟!... عه‌باسجان... ه‌ای... عه‌باسجان!

نائومی‌د و گرمۆله‌تر له پێش، ماهد‌ه‌رویش له ناو مه‌یدانی
به‌تال، عه‌باسجانی بانگ کرد و کاتی‌که ده‌نگیک، وه‌لامیک
نه‌بیست، که‌ره‌که‌ی خسته‌ پێ و گێژ و خافل و گه‌وج، که‌ره‌که‌ی
به‌ ده‌ور خۆی دا سو‌وراند و دیسانه‌وه به‌ هه‌موو لایه‌که‌دا گۆیی
هه‌ل‌خست. به‌ هه‌موو لایه‌که‌دا. له شوێنی خۆی له ناو مه‌یدانه
چۆله‌که مایه‌وه. به‌ بێ ئه‌وه‌ی بزانی یان بتوانی به‌ لایه‌که‌دا پێ
ده‌رباز بکات. دیواری خووی دێرینه‌ی له به‌رامبه‌ری‌دا قه‌دی کێش‌ابوو.
هه‌رچه‌ند خوویه‌کی زۆر دێرین نه‌بوو، ئه‌م هه‌ستی به‌ره‌و ماله‌وه
چوونه. ماهد‌ه‌رویش ئه‌وه یه‌که‌مجار بوو هه‌ستی پێ ئه‌کرد و
په‌نگه ئه‌یناسی. هه‌ستی ئه‌وه‌ی که ناتوانی، توانای نییه به‌ره‌و
ماله‌وه ب‌پ‌وات. له‌م‌په‌ر؟ په‌نگه ئه‌گه‌ر پالێ به‌ شیرۆوه نه‌نابوو و
نه‌ی‌وت‌بوو «ئێتر نایه‌مه‌وه.» دیسانه‌وه به‌ سه‌ر پاراییه‌کی خۆی‌دا
زال ئه‌بوو و ئه‌یتوانی به‌ره‌و ماله‌وه بب‌یت‌ه‌وه. به‌لام، نه‌ء. تازه
نه‌ئه‌کرا. نه‌ک له به‌ر ئه‌وه‌ی وای به‌ شیرۆ و‌ت‌بوو. به‌ل‌کوو له به‌ر

ئەوھى كە تامەزرۆىيى لە ناخىدا كەم ببوويەوھ. نەء! ئەو ھەز و تاسەيە لە ماھدەرويشدا كالەوھ ببوو، بېرھەنگ ببوو و ژەنگى ھىنابوو. نيازى تيماريش، ھەرچەند پەيوەندى بە بوون و نەبوون يان لانيكەم بە چۆنيتى نيازەكەوھ ھەبوو، پياوى تىكقەرماوى ھان نەئەدا. راستيەكەى ئەوھ بوو كە ماھدەرويش نە لە ژنەكەى، بەلكوو لە خوۆ نائومىد ببوو. كە وا بوو گرئى كارەساتەكە لە خوۆدا بوو و نەلە كەسىتردا و نە لە جيگەيەكىتردا. ھەرچەند خەلكى لە توندوتيز كردن و تەقاندنەوھىدا دەستىكى -بالايان- ھەبوو.

ئىستە نە سەروشتى خوۆپسك، بەلكوو كەوى بوونى ماھدەرويش لەم داماوئى و سەرگەردانىەدا رايگرتبوو و واى لىكردبوو بىر لە جيگەيەك، سەرپەنايەك بكاتەوھ و ھەول بەدات تيا بەسەيتەوھ. بەلام لەو دۆخ و برۋايەى بە سەرىدا زال ببوو، قسەى تيا نەبوو كە ھەزى گەپىدەى و بى سامانى، بەتايبەت لەم بېرگە و گىژەنەى ژيانىدا كە ھىچ دەروويەكى بەرەو پووناكى شك نەئەبرد. ھەزى بى سامانى لە كابرەى زەليل و ريسوا بوودا، سەرى ھەلئىنابوو. كە سووكى و سەرشۆرى، رەنگە بە ھۆى ئەو ئاوارە بوونەوھ، تىك بشكى و بسووتى بەو ئاگرە. دەروويەك رەنگە بەم ھەز و ئارەزووى ئاوارەى و بى سامانىە بكرايەتەوھ. شەو، رەنگە شەقى بېردايەت. ئەم سەركەشى و سەرگەردانىە رەنگە ببوايەتە ھۆى ژيانەوھى پاش ئەو كوولەمەرگىە. بەرفراوانى بىابان، لە شەودا. بەربەرىنى دەشت و سەحرا، چ جايە باشتر لەم كۆلانە پر لە كەند و كلۆيە!

شەو؛ لەم شەوھ ئەبوا بپەرپتەوھ. لەم تووشبوونە و ھەم لەم سەربەستراويە ئەبوايە رزگارى بى. ھەم لەم زەليلى و تەنگانەيە ئەبوايە ھەلئ، بەلئ ھەلئ. ھەلاتن بەلئ. بەلئ، ئاى... زەوى، كویرە رپپەك لە سەر پىستى قەلەشاوت ئايە بە نیشانە نەماوھ؟ بىگرەوھ باوھش، ئەم رۆلەى خۆت، ئەم

به‌له‌نگازه عه‌بدالهی خۆت ئهی خاک، ئهی خۆر. که ئه‌بی پزگار
 بی، یه‌کجاره‌کی! که ئه‌بی پڕیه‌ک بیه‌یتته‌وه، یه‌کجاره‌کی. به‌س!
 به‌س به‌ر له‌وه‌ی که گه‌وه‌هر و شیه‌یه‌ی گیانت له‌ گه‌ند و گووژالی
 زیندوان‌دا به‌ ته‌واوه‌تی پووچ بیه‌یتته‌وه. که کریتی و دزیویش ئه‌بی
 مایه و ئه‌ندازه‌یه‌کی هه‌بی و پيسوایی و بی ئابرووی سنووریک
 و له‌ جیگه‌یه‌ک‌دا ئه‌بی رابگیری. که ئه‌م گه‌وه‌هره له‌ سه‌ر
 خه‌روایک گوو راناگیری.

شیرۆ ئیتر هی تۆ نییه، ماه‌ده‌رویش. شیرۆ ئیتر نابێ هینی
 تۆ بێ. هه‌ق نییه شیرۆ هینی تۆ بێ و ئه‌مه نه به دهستی
 تویه و نه به دهستی ئه‌و. ئه‌وه‌ی که شیرۆ هی ماه‌ده‌رویش بێ
 هه‌موو پيسای ژيان په‌تی کردۆته‌وه. قورینگ به ئاسمانی خویه‌وه
 ئازاده، لیگه‌پری. ئه‌م پاشه‌روکه‌ی بوونی خۆت، ئه‌م پاشماوه
 -شیتۆکه‌یه- له‌ بنا هه‌لکیشه.

— «شیرۆ بۆ من خراپ نه‌بووه؛ نا! ئه‌و بۆ من خراپ
 نه‌بووه. په‌نجی له‌گه‌ل کیشاوم. زه‌لیلی له‌گه‌ل کیشاوم. دلی
 نه‌ئیشاندووم به‌ نیازی شه‌ر. راست و په‌وا بووه شیرۆ. شیرۆ،
 که له‌گه‌ل من کهوت دزیو و نارپک بووین. بلا ئه‌و پوالتی خوی
 وه‌رگریته‌وه. به‌رله‌وه‌ی له‌وه زیاتر نارپک بی و له‌ قه‌واره بکه‌وی.
 نه‌، من ئیتر ناگه‌رپمه‌وه بۆ ماله‌وه. هه‌رگیز!»

ده‌رگای مالی به‌لخی ئاوه‌له‌ بوو. مالی به‌لخی ده‌رگای پیوه
 نه‌بوو تا داخرابی! ماه‌ده‌رویش به‌ره‌و ده‌رگای مالی به‌لخی چوو‌بوو
 و ئیسته که به‌ که‌ره‌که‌یه‌وه ئه‌چوووه ژووره‌وه، هه‌ستی ئه‌کرد
 کاری له‌وه به‌جی‌تری پی نه‌ئه‌کرا. چونکه له‌ هه‌موو قه‌لاچیمه‌ندا،
 به‌و هه‌موو پلاره‌ی به‌لخی تی گرتبوو، هه‌ستی ئه‌کرد جگه له
 به‌لخی که‌سی تری نییه که بتوانی په‌نای بۆ بیات. به‌ بی ترسی
 ژپوان بوونه‌وه‌ی به‌یانی له‌و کاره‌ی که کردوو‌یه‌تی. خه‌لکی ئیمه‌ش
 ئه‌و به‌شه‌ی پاشماوه‌ی په‌سه‌نی عه‌یاران، چ هه‌زیکی سه‌یر له
 چاوه‌کانیان‌دا ئه‌دره‌وشیتته‌وه کاتیکه ئه‌و ده‌سته ئه‌گرن که په‌نای

بۆ ھېناون!

— پەنام بدە پالھوان! بەس ئەم تاقە شەوہ!

بەلخى بۆ پېنشوازی ماھدەرویش لە بن دیواری وشترخانەكە
ھەلسا و چاوەکانی ستار بە بینینی قەلەفەتی ماھدەرویش كە
سەر و شانی بە سەر بەركۆی كورتانەكەدا چەماپۆو، بریسكایەوہ.
مووسا ھەلسابوو و دردۆنگ و راماو راوہستابوو. بەلخى،
ماھدەرویشى لە سەر كەرەكە داگرت و لە بن دیوارەكە داينا.
ماھدەرویش لەپەر بوغزىكى دىرین لە گەروویا تەقیەوہ. ھەنیەى
نايە سەر چۆكى و پىشتى كوور و شانەكانى یەكپارچە كەوتنە
لەرزین. نەى ئەتوانى قسە بكات، بەلام بە ئاسوودەى و رەھایى
ئەگريا. مووسا لای سەیدەوہ لە سەر زەوى دانىشت و بەلخى بۆ
ھینانى زەركى ئاو چوو بۆ ژوورى دانىشتن. ستارىش ھەر بەو
جۆرە ئەژنۆى لە قولاپى دەستەكانىدا ئەپروانىە ماھدەرویش.

بەلخى زەركى ئاوەكەى بۆ راگرت و وتى:

— كى زىزى كردووى سەید، دلت زۆر پرە؟ ھانى، بگرە. قومىك
ئاو بخۆرەوہ. بخۆرەوہ، خراب نییە.

ماھدەرویش تەوێلى لە سەر كەشكەى ئەژنۆى ھەلگرت و
بەو روخسارەوہ كە گرژتر و ھەلقراوتریش خۆیای ئەكرد، چاوى
لە چاوى بەلخى، لیو و گۆناى زیاتر كەوتنە لەرزین و كاسەى
گەورە و بەقوولچووى چاوەكانى جارىكىتر پر بوون لە فرمىسك و
لە وەلامدا ھىچى بۆ نەوترا. خامۆش مابوو، سەیری بەلخى ئەكرد
و بە روالەتێكى منالانە لیوى ئەلەرزاند و ئەسرینی ئەپرشت.

بەلخى زەركى ئاوەكەى خستە ناو دەستى ماھدەرویش و بە
توندییەكى دۆستانەوہ وتى:

— ئاخىر شتىك بلى، پیاو! كى لیت توورە بوو؟ بۆ قسە

ناكەى؟

ماھدەرویش بە لەرزینیكى شەپلەئاسا، بە دژواری زەركى
ئاوەكەى راگرتوو و ھەولێ ئەدا لە وەلامدا شتىك بلى:

— ئەترسم پالەوان، ئەترسم. لە ھەموان ئەترسم. لە ھەموو کەس و ھەموو شت!

— ئاخر چی ڕووی داوھ پیاو؟ ئەندێشە ی ڕەش ھەڵگرتووی؟
من قسە یەکم پێ وتی، خو نەموستووھ سەرت بېرم!
ئەترسم پالەوان. ڕزگارم بکە. نەمتوانی ڕوو لە کەسی تر
بخەم. ڕامبگرە تا بتوانم بکەومە ڕێ. تا غیرەتم بێتوھ بەر. من
گومانم لە ھەموو کەس و ھەموو شت ھەیە. لە ھەموو کەس
ئەترسم.

— باشە، باشە، ئەمە لە جێی خوێ. لێرە بھێنەوھ، ئەمە
ئەمەیان. بەلام پێم بڵێ بۆچی وا شیرزە بوویت؟
ماھدەرویش لێو و کامی تازە کردوھ، زەرکەکە ی دانایە سەر
عەرز و بەگومانەوھ سەیری مووسا و ستاری کرد و بە دەنگێکی
سەیر و دزانە بە بەلخی وت:

— پێت ئەلێم. پاشان پێت ئەلێم. ڕاوھستە جاری. ئێستە
نا. پاشان... پاشان. تەنھا... تەنھا با ئەوھت پێ بڵێم کە من
سیخوڕیم نەئەکرد. عەباسجان منی نارد بو مائی خاکی بو ئەوھ ی
گوێ لە قسەکانی ئێوھ ڕابگرم. عەباسجان خاوی بەستم. وتی
لە مائی خاکی باسی من و ژنەکەم ئەکەن. وتی غەیبەتی من
ئەکەن. منیش کەلکەلە کەوتە گیانم. وەسوھسە بووم، باشە
بۆچی خەلکی پاش ملە غەیبەتی من ئەکەن؟ بۆچی؟ ئەوھ بوو
ھاتم بو ئەوێ.
— پاشان؟

— پاشان کە گەرامەوھ، عەباسجان لێی پرسیم چیم بینوھ،
چیم بیستووھ؟ منیش ڕاستیەکەیم پێوت. وتەم کە قورئانەکەم
بەدەس وەستا ستارەوھ بینی کە خەریک بوو ھەموویانی سویند
ئەدا. ھەر ئەمە، ھەر ئەمەم پێوت.

ماھدەرویش وەرگەرابوو و سەیری ستاری ئەکرد و درێژە ی دا:
— پاشان پێی وتەم شیرۆ بە دوامدا ئەگەرێ. ویستم ڕۆم بە

دواى شيرودا، كه... هيچ... هيچ... ئه ليم. پاشان به خوتى ئه ليم
پالهوان!

ماهدرويش له نيگاي پرسينهري ستاردا، جاريكى تريش
كهوتهوه دوان:

— شتيكى تريشى لى پرسيم.

— ئه وه چى بوو؟

— مووسا... پرسى كه مووسام بينيوه لهوى هاتيته دهره وه؟
من... وتم نهم بينيوه.

ماهدرويش لووت و گوڤاي به بهري دهستى پاك كرده وه و
مووسا بى ئوقره رابوو و وتى:

— له به يانيه وه كارگه داخراوه تا خهرمان هه لئه گيرى. رهنگه
منيش بيم بو دهشت بو يارمه تى تاجعه لى.

ستار هه لسا و بو به ريكردنى مووسا، له گه لى كهوته رى.
به لخي به ماهدرويشى وت نانى ئاوكر او ههيه بو شيو.
ماهدرويش داواى جگهره ي كرد. به لخي وتى ستار رهنگه
سيگارى هه بى. هه لسا و به دواى ستاردا رويشت و سيگاريكى
بو ماهدرويش هينا. ماهدرويش پالى به ديواره كه وه، سيگارى
نا به ليويه وه. به لخي لى پرسى جيگه ي له كوئ بو داخات،
له دهره وه يان له وشترخان؟ ماهدرويش وتى له ناو وشترخان
باشتره چونكه خوڤى به يانى ئازارى ئه دا.

— كه وا بوو برؤم به ريهك و مه وجيكت بو بهينم.

— شه رمه ندهم، پالهوان. شه رمه نده.

به لخي به په لاسيكي كوڤه وه گه رايه وه و جيگه ي
ماهدرويشى له ئاخوڤى لاي راسته وه، له سه ر تويزيكي كاى كوڤ
راخست و هاته دهره وه. ماهدرويشى هه لگرت و برديه ژووره وه.
ماهدرويش ويستى به لخي كه ره كه شى بهينيته ژووره وه و له
نزيك خويه وه لاي ئاخوڤه كه بيه ستيته وه. له بهر ئه وه ي به يانى
خه لك له دهشتن و ئه و خوئ سه رخاته سه ر كه ره كه. به لخي

وای کرد و بهر لهوهی ماهدهرویش بهجی بهیلى، وتی:
 — وایزانه ئهم شپرزهییهت به هوئی شیرۆوه بی، سهید.
 بهلام دلنیام ههمووی وا له بن سهری ئهو شهیدا زۆلهدا.
 به دواي قسهکهی دا به لای ئاخوړهکهی ماهدهرویش دا وهرگهرا
 و، وا دیار بوو لهگهڵ خوئی وتی:
 — ئاخرهکهی من ئهم شهیدایه ئهکوژم!
 — ئهوه ئهلیی چی له بهر خۆتهوه؟
 ستار گهرا بوویهوه و له بهر دهرگای گهوپ وهستابوو و بزهیهک
 له سهر لیوی بوو. گۆدهرز هاته دهرهوه، سهری به نیشانهی
 سهركۆنه کردنی خوئی راوهشاندا و وتی:
 — تۆ له کوئی ئهخهوی؟ له سهر بان جیگهت بو ږاخهم؟
 کهیفی ههیه، ها!
 ستار وتی:
 — من ئهروم.
 — ئهروئی؟ بهم درهنگانه بو کوئی ئهچی؟
 — ئهروم بو هاشم ئاوا.
 — بهم نیوهشهوه؟
 — هیشتا زۆری ماوه بو نیوهشهوه.
 بهلخی رویشت قوتووی کارهکهی ستار له سووچی دیوارهله
 بهینی. ستار، خوئی دهستی دایه، قایشهکهی کرده شانی و
 نامادهی رویشتن وتی:
 — لهگهڵ قهديریش خهريک به. گیانهوهريکی مهترسیداره،
 بهلام رهنگه مشتومريکی لهگهڵ بکهی. بهس تهنها له لایهن
 خۆتهوه.
 بهلخی قورسایي لهشی خسته سهر پيی چهپی و وتی:
 — مه بهستت ئهوهیه...؟
 — ئهبی تی بگهیهنی بو نزيك بوونهوه لهم جوړه کارانه ئهبی
 له زور کار و کردهوهی خوږپړانه دهس ههلبگری!

به لځي جارېكي تر پي گوركيي كرد و به دوډليكه له
گوته‌ي‌دا، وتي:

— له خودي تو... زور جارم بيستوو كه نه‌م جوړه كسانه...
كه‌م نين!

ستار به قه‌راخ چاله‌كاډا به‌رهو كوډان كه‌وته رې و به
ده‌مخه‌نديكه‌وه وتي:

— كه‌م نين و له هه‌موو لايه‌كيش هه‌ن. سهره‌راي نه‌وه‌ش
زورايه‌تي به‌وانه نيه. به‌لام لانكه‌م تا نه‌و جيگه‌يه‌ي نه‌م لاي
به‌رپرسي‌ن چاو و گويمان نه‌كه‌ينه‌وه. هاورپي وامن هه‌يه زور
حه‌زي له زور و بوړه. هه‌شمانه‌ه‌زي له زور و بوړ نيه. هه‌ندي
شه‌وقيان هه‌ز لاي و هه‌ندي نه‌وين!... به‌لام نه‌م قه‌ديره‌ي
نه‌م بريندار و قين له دل. نه‌م له شويني خو‌ي‌دا خراب
نيه، ره‌نگه‌ باشيش بي. به‌لام، قه‌دير، شه‌رانيه‌كي خو‌پريه و
شه‌راژويه‌كه‌شي زياتر بو رازيكردي خو‌يه‌تي. نه‌و هي‌نشيا ناتواني
بير له خه‌لكي بكاته‌وه، مه‌گه‌ر به‌ دوژمنايه‌تي. كه‌سي‌كي وا
چه‌نده زيره‌ك بي، نيوه ئاده‌ميزاديكه. نه‌كرې بو‌ترې، ناته‌واوه،
كي‌ماسي هه‌يه. چونكه هي‌نشيا ناتواني به‌ بي دوژمني بير له
خه‌لكي بكاته‌وه. نه‌و جوړه ئاده‌ميزاده مه‌ترسيداره و نه‌تواني
زياني سه‌ير و سه‌مه‌ره به‌دي به‌يني. نه‌و جوړه مرو‌قه لاواز و
پشوو كورته. بو‌يه‌شه نه‌تواني خو‌پري و ماستاوكه‌ر و پو‌بين بي.
هه‌رچه‌نده به‌ پواله‌ت بو سميلي ناسره‌دين شايش كه‌رنا لي
نه‌دا! بي‌كاره‌يه، بو‌يه‌شه بي‌پروايه. چونكه مرو‌ف نه‌گه‌ر كاري‌كي
نه‌بي و كاري‌ك نه‌كا، پرواي به‌ هي‌چ پرنسيپ و سهره‌تايه‌ك نيه.
ژيان به‌ قه‌رزاري خو‌ي نه‌زاني، بو‌يه‌شه رقي له ژيانه و هه‌ول
نه‌دا به‌م رقه‌به‌ريه‌ي، خو‌ي له نه‌فره‌ت رزگار بكا و بو ساتي‌ك
ره‌زامه‌ندي نه‌نديشه به‌ده‌س به‌يني. به‌لام چه‌نده زياتر نه‌فره‌ت له
ژيان بكات، زياتر له نه‌فره‌تي خو‌ي‌دا نو‌قم نه‌بي. ره‌نگيشه‌هه‌رگيز
له‌مه تي نه‌گا. له راستي‌دا هه‌موو ناخ و داخي نه‌وه‌يه كه‌ بو‌چي

باوکی ناتوانی وهکوو سی یان بیست سال له مهو بهر بینه و بهری هه بی. هه بویه شه هه موو بیر و نه دیشی له تهوهری رابردوودا نه خولیته وه و بهو بیره وه ریا نه وه نه زی و یاریان پی نه کا. له کاتی کا ئیمه پیو یستمان بهو که سانه یه که خو یان به سپاسگوزار و قهرزازی ژیان بزنان، نه که به قهرزدهری. پیو یستمان بهو که سانه یه که نهو ینداری ژیان بن، نه که رقیان لی بی. پیو یستمان بهو که سانه یه که بیر له داهاتووی مناله کانیان بکه نه وه، نه که له رابردووی با پیرانیان. ئیمه نابی پیشوازی له خو یرگی هری و چرووکی بکه ین، به لکوو نه مانه وی له سه ره تا وه نه جو ره ره وشته نه خوشانه تی که بشکی نین. سه ره رای نه مه ش...

— سه ره رای نه مه ش ئیتر بو نه بی له گه ل قه دیر خو مان ماندوو بکه ین؟

— بو نه وهی وانه زانی له بناغه وه دوژمنی نهو ین. ئیمه خو مان زیاد له پیو یست دوژمنمان هه یه! نامه وی به دهستی خو یشتمان دوژمن بو خو مان بتاشین.

لای دیواره رووخوا، که قه لآچیمه ن تهواو نه بوو، وهستان. تهو قه ی مالآوایی. ستار به په نجه له ر و لاوازه که ی، دهسته گه وه و پورگداره که ی به لخی گووشاو و وتی:

— نه گه ر بتوانین جووتیاره کان پیکه وه یه که بکه ین، دیاره کو لوگورج ورگیان تی ر نابی، به لام سه رکه وتنیکی گه وه ره یه. له م کاره مان دا نه بی ناگامان له زمانگی ر و تی که ده ران هه بی. به رد نه خه نه سه ر ری مان. کاریکی ئاسان نییه.

— تی نه گه م!

دهستیان به ردا. ستار، تیژ و خیرا خو ی کرد به ناو تاریکیه که دا. به لخی هاته وه بیر شتیکی له بیر چو وه، پی توند کرد و که وته دوا ی ستار. له پشت دیواره که ستار به دهنگی به لخی را وه ستا. گو ده رز به لخی خو ی پی گه یاند و وتی:

— له بیرم چوو پی ت بلیم نه م کاغه زانه، نه م کاغه زانه

خه لکی ناتوانن بیخویننه وه. له هر گوندیک ئه بئ هه موویان کو
بنه وه به دهوری یه کی دا کویره خوینده وارییه کی ههیه، تا کوو
ئو سه روپی شکاو، هه ندی شتیان بو ساخ بکاته وه. ئه ویش
ئه گهر لی تی بگهن یان تی نه گهن!
ستار وه کوو تاوانباریکی چاره براو، قو لی به لخی گووشا و
وتی:

— گرفتگی گه وه، گرفتگی گه وه، ریگه یه ک ئه بئ هه بئ!
به لخی راما و ستار بای دایه وه و له شه و دهشتدا وه ک
بلی ون بوو.

به لخی ساته وه ختی ک راما بوو و — به بئ ئه وهی هیچ کوئ
بینی — ئه پروانیه شه وی نووته ک وه ک بلی خه ریک بوو له
میشتکی خو دا گرییه کی ئه کرده وه:

«باشه له بهر چی؟ ئه وه هه موو ره نه له بهر چی؟ ئه زانم،
ئه زانم بو چی، به لام ناتوانم... ناتوانم بروا بکه م. پیاویک و ئه وه
هه موو هه ولدانه بیوچانه. راسته، ئه وه راسته که مرو فیک،
کاریک و ئامانجیک به خوئی رائه سپیری. به لام... به ئه وینی
چییه وه؟ به ئه وینی کیوه؟ چ رازیک له م کاره دا ههیه؟ ئه وه چی
ئه بینئ که من، که ئیمه نای بینن؟ هه ندی شت ههیه روونه.
ئه م شتانه بو منیش روونه. وه کوو قه لاچیمه نی بئ ئالاجاقی و بئ
بوندار، دهشت و ئاو و کار و توو و کشتوکال و دروینه و... گریمان
که نووی پر و، سکی تیر. مه به ست، ئه وهی که مرو ف ئاتاجی
که س نه بئ. ئه وهی که مرو ف نوکهری ناکه س نه بئ. ئه وهی که
مرو ف نانی باسک و بازووی خوئی بخوات و لای هه موو ناکه سی ک
ئابرووی نه ریژی. کو تاییه که ی بیگانه به ره هه می ئاره قی ناوچه وانی
مرو ف تالان نه کات. ئه م شتانه روون و ئاشکرایه، بو ئیمه و
مانان. به لام... به لام هه مووی ئه مه نییه که ئاشکرایه. هه ندی
شتی نه یینیش ئه بئ هه بئ. هه ندی شتیش ئه بئ هه بئ که له
چاوی ئیمه و مانان شاراو هیه. ئه وه شته شاراوانه چین؟ ئه وه

شتانهی که ئەتوان ببنه هاندەری ئەمجۆره مرۆقانه و گەش و زیندوو رایانگرن، چ جۆره شتیکن؟ ئیمە، هی وهک ئیمە شیاوی ئەوه نین لیی تیبگهین؟ یان ئەوهی هەر کهسه و به ئەندازهی زانیاری خۆی شتیك لهم ژيانە تی ئەگا؟»

— «ئا؟ ئەو شتانه چیه ستار؟»

— «زۆر سادە و زۆریش ئالۆزە. ئەمانهوی ئەم خاکە بههژنین.

ئەمانهوی ئەم خاکە نۆژەن بکهینهوه!»

کار، دیسانهوهش دهرفتهی وتووێژی پێ نهداين، رابردبوو و

دیسانهوه، باس هاتبوو به ئاراوه:

— «بۆ ئەوهی گهلیك بهچۆکا بهینن، سهههتا سهههه خۆی

لی ئەدزن و بۆ ئەوهی بتوانن سهههه خۆی گهلیك بدزن کاریك

ئەكهن ئەو گهله بێ به نیازمهندی ئەوان. ئەم ئاتاجیهش ئەبێته

هۆی ئەوهی که مرۆف خۆی بدۆرپینی. سههههه و لارهمل ئەبێ و

ئەبهستریت به بیگانهوه. ئەبێ به نۆكهه و، وهكوو تاكه پیللوی

ئەوانی لیدی. وهكوو داریسگاری ئەوانی لیدی و، تهناههت وهكوو

دهمی شیرهكهی ئەوانی لیدی و ئەگهه پیویست بکات ملی برا و

منالەكهی خوشی ئەهیری!»

— «دهستی ئیمه خهلك بهتاله ستار. بهتال نیه؟ خهلكیك

به دهستی بهتال و پێی پهتی و ورگی برسیهوه چی پێ ئەکری؟»

— «شۆرش! بهس ئەتوانی شۆرش بکات و هیچ کاریکی تر!»

— «شۆرش؟!»

— «بهس شۆرش! ئەگهه نهتهوهیهک ئەیهوی بژی، ئەبێ

بتوانی بجهنگی. جهنگ لهگهڵ ئەو دوژمنهی راستهوخۆ ئەیناسی.

خۆت ئەلیی ئیمه گهلیکین دهستمان بهتاله. پیمان پهتیه و

ورگمان برسیه. باشه، لهم جهنگی شۆرشههه، ئیمهه گهڵ

چیمان ههیه له دهستمان بچی؟!»

بهلخی راما بوو و خامۆش ببوو، پاش تاویک دهمی ههلبیریوو:

— «گیانمان، گیانمان چی؟»

— «گیانمان؟! گیانی مروڤ کاتیکه کویله و پِیشیلکراوه،
ئیتَر چ نرخیکی ههیه؟!»

نه! بهلخی نهی ئهتوانی بهم سادهیه به خوئی بسهلمینئ
که مهردمی وهکوو ئهو «هیچ شتیکیان» نییه لهدهستی بدهن.
ئهمه راسته که «نۆکه رانی بیگانه، زهویداری مهزن و ئاغهواتهکان،
شتیکیان بو خهلک، بو من و تو نهیشتوتوه». بهلام بهس
«شتیان» نهیشتوتوه. خهلکیان برسی و پروت و قووت کردوه
و له نان و بهرگ و هیلانه بی بهشیان کردون. بهلام بوونی به
لانهوازیش دیسانهوه بوونه. برسی و بی هیلانهش، ههمدیسان
بوونه. بوون، خوئی بوونه و، ئهم «بوونه» که به «شت»
نازمیڤردی، گرنهترین شته! بوون له بهر تاو، بوون له بیابان، بوون
له بهفر و تینویتی دا، بوون له ئاگریشدا ههر «بوونه». مهگهر
باوکان و باوکان و باوکانمان «بی شتی» وهکوو بهلخی نهبوون و
ههشبوون؟ مهگهر به چالووکی بیابان له رهشه سهرمای ههزار
زستان نهپه ریونهتهوه و به مشتیکی ههرزن و قومیک ئاو له
دهرووی تینویتی ههزار هاوین تی نهپه ریون؟ خواردنیان ریشهی گیا
و ئاوی مهنداوی گهن، بهرگیان پیستهی بزن و گورگ!

نه! بهو مایه و شیوازی ئهو چه مکه له هندی جی و
لای هندی کهس ههلهینجراوو، ئاشنای بیر و پیوانهی گۆدهرزی
بهلخی نهبوو. چونکه له پِیشینه و فیڕکارییهکانی یهکی وهکوو
گۆدهرزی بهلخی دا، مروڤ به هوئی «شت» هکانیهوه به مروڤ
نه ئهزمیڤردا، بهلکوو ئاده میزاد به گویرهی ههبوونی ئاده میزاد بوو.
چونکه «شت» بهس له چۆنیتی بوون دا کاریگهر بوو، نهک له
گهوههری بوون دا. جا بویه ئهو مروڤه ی که گۆدهرز بوو، نه له گهل
ئهو «شتانه» خزمایهتی ههبوو و نه نرخ و بایه خ و دهسه لاتداریتی
ئهو «شتانه» ی ئه ناسی. بهلخی ههرگیز چاوله بهری ئهو
«شتانه» نهبوو و نه بوو، تا شتیکیان لی بزانی، ئه ندیشه ی ئهو
جوړه ئه ندیشه نهش پیشکهشی ئه ندیشه خولقینه که ی.

گۆدهرزی بهلخی به دریژی و پانی ژیانی خوئی، ریگهی نهکەوتبوویه کارگه - ئه‌ویش ئه‌و تاک و ته‌را کارگانه‌ی له‌هه‌موو ئه‌م ولاته‌دا هه‌بوو- به‌لام شاری دیبوو. له‌و شاره‌شدا که ئه‌و دیبووی کارگه، به‌و مانایه‌ی که فراوانی واتای وشه‌ بیگریته‌وه، نه‌بوو. له‌هه‌موو شاردادا ته‌نها ده‌باغخانه‌یه‌ک هه‌بوو و کارگه‌یه‌کی کاره‌با، به‌چهن ته‌لبان و خزمه‌تکار و ده‌رگاوانه‌وه. کارگه‌یه‌کی لۆکه ئه‌ویش خه‌ریک بوو به‌ریا بکری. ئه‌ویتر هه‌مووی ئه‌و دووکانانه‌ بوون که پیللۆ و کللۆ و لباد و قهند و گاسن و چوارلک و بیلاسن و پاچیان دروست ئه‌کرد. له‌بری کارگه به‌لام، کاروانسه‌را هه‌بوو. ئه‌ویش نه‌ک یه‌ک و دووان، زۆر. له‌بری کومپانیای به‌شکو و ماشین و پیچ و مۆره و ئامیر و ئاسن و پۆل و هه‌رچی له‌م بابه‌ته‌یه، حوجره هه‌بوو و چوارپی و ئیژنگ و داس. شتیکی نه‌بوو که مروّف له‌ گه‌مارۆی شته‌کاندا، له‌ گه‌مارۆی خولقاوه‌کانی خوئی‌دا، به‌ بی شت و بی‌که‌س بووبی. سووکایه‌تی بوون و چۆلگهی نه‌داریی تا ئه‌و راده‌یه‌ی که روانگهی زالبوونی نه‌داران به‌ سه‌ر شته‌کانیشدا زۆر بی‌نرخ و بی‌بایه‌خ خوایی ئه‌کرد.

ئهمه‌ راست بوو که گۆدهرزی بهلخی هیچی به‌ ده‌سته‌وه نه‌بوو، به‌لام باری ئه‌وه‌ی که شتیکی به‌ ده‌سته‌وه بوو، له‌ سه‌ر شانی زه‌وی بوو و له‌ به‌ستی ئاو و به‌هستی باسکی جووتیار بوو. بۆیه‌ش بوو که کاتی سویند خواردن به‌لخی ده‌ستی خوئی له‌ سه‌ر ده‌ستی ئه‌وانی‌تر به‌ بیگانه‌ زانیبوو و سوینده‌که‌شی ئارامتر له‌وانی‌تر، ته‌نانه‌ت ئارامتر له‌ دوودلترین جووتیری ئالاجاقی، خواردبوو. سه‌یر ئه‌وه‌ بوو که چاوه‌کانی ستار سه‌رپرژی شه‌وق و بریسکانه‌وه بوو.

«ئاخر... ئه‌و خو جووتیار نییه‌!»

به‌رله‌وه‌ی سه‌رشییوان و ئالۆزی له‌وه زیاتر سه‌ری لی ئالۆز بکات، رووی له‌ شه‌و و بیابان وه‌رگیرا و به‌ره‌و ماله‌وه بوویه‌وه. به‌لخی کاتی تیپه‌رین به‌ لای دیواره‌که‌دا، هاتوچۆی تارمایی

ئاسای شهیدای لهو بهر جوگه که وه ههست پیکرد. به بی ئه وهی
 سه ره قورسه که ی بو سهرکردنی بهرز بکاته وه، که زمانی توانای
 که مترین چه چه قی نه بوو، چ بگا به وهی که به رای گالته و
 تهوسی هه بی، ته نانهت به تاقه کو که یه ک. به ته وای قفل ببوو؛
 گای سیستانی به کو و که له مهی ئه ندیشه ئالۆسکا وه که ی
 خو ی، تاق و ته نها به ره و مال بوویه وه. چواردیواری:
 «تا چی روو بدات!»

شهیدایش که کاتی تیپه رین به بهرده می به لخدای، به
 شیوه یه کی تر ههستی کی لهو بابه تهی هه بوو، بیواز و بیزار
 له که مترین وشه، سهرگهرمی ئه ندیشه ی ئالۆسکا و
 خو ی، سوو که له و گورج لی تیپه ری و خیرا و به په له یه کی
 جه وانه سه رانه به ره و مالی ماهده رویش پی نایه ناو دالانه کو نه و
 له تاریکی نووته کی دالان دا ون بوو. پاش تاو یک له سه ر جو لانه ی
 دلی، گو یی نابوو به ده رگای مالی ماهده رویشه وه، به و گومانه ی
 هه موو دنیا گو ییان هه لخش توه بو بیستنی دهنگی هه ناسه ی،
 هه ر بو یه ش بوو، ئاگا و نا ئاگا، ترسی کی نامۆ سهرتا پیی داگرتبوو.
 شتی که ئه گه ر ده رفه تی پیا چوونه وه ی هه بوایه، له لای خو یشی
 -بیگومان- زور سه یر نه بوو. دوخ و داره تی ک بوو که لهو جو ره
 کاتانه دا، زور به ریکه وت له کورپی بوندار پرووی دابوو. سه یر نه وه
 بوو که شهیدا ههستی ئه کرد چاوه کانی باوکی شی له م کاته دا
 سه یری ئه که ن و ئه م خو فه، بیره وه ری ترسی بهر له با لق بوونی
 خستبو وه بیر ی و گومانی ترس له بوندار که خزابوو یه گیانی به
 ههستی کی نو ی ئه زانی. رهنگه ئه م خو فه به هو ی مه به ست و
 ویستی هه، به هو ی ته نگانه ی هه لچوونی جه وانی هه لی نیشتبوو
 که نه بووه هو ی ترس و شهیدا جگه له باوکی هیچی تری به
 نموودی ترس و توو ره یی نه ئه ناسی. هه رچی چو ن بی، له م کاته دا
 نه وه ترس بوو که خو ی له ناخی ئه ودا ده رخستبوو، هه رچه ند له
 روا له تی باوکی دا. شهیدا به لام، له هه مان کات دا، کورپی نه و باوکه

بوو به روخساریکی تر و نهی ئه توانی پي بکیشیتتهوه، ئیسته که تا ئیره و ئهم رادهیه هاتبوو. بویه، بو ئهوهی ئه ترسه ناوهخته کار نهکاته سهر ویست و ئهنديشهی، تهقهی له ده رگا هیئا و ئهوهندهی پینهچوو شیرۆ ده رگای لی کردهوه و ئهتوت ئامادهی دیداره، به زمانیکی وشک وتی:

— وهره!

شهیدا به بی وشهیهک و تهنا ته به بی توانای سهر کردنی ژنه، پیی نایه ههوشه بچکۆله و شیرۆ ئالقهریزهکهی ههلیپیکایهوه. شهیدا له ناو ده رگانهی پشت ده رگا کهدا، تاویک سهیری کار و کردار و هاتوچۆی خامۆش و چالاکی شیرۆی کرد و پاشان له سهر سندۆله شکاوی بن دیواره که دانیشته. ئانیشکی نایه سهر چۆکی و پهنجهی له پهنجهی ههلیپیکا، به بی ئهوهی بتوانی نیگای له هیلی بروی ژنه، که ئهتوت زۆر تیژتر له ههمیشه بوو بترازینی، وتی:

— بوخچه و بنه کۆ ئهکهیتتهوه!

شیرۆ تای گۆرهوییه بهنه نیوه چنراوهکهی که دۆزیبۆوه، خستهیه سهر شتهکانی ناو چارۆکه راخراوهکه و به شیۆهی رهفتارهکهی، وشک و دابراو وتی:

— ئهروم!

— ئهروی؟

شهیدا، پرسینه ر ئاخیزی کرد و راوهستا. شیرۆ کهوته بهستنی بالهکانی چارۆکهکه و وتی:

— ئهروم!

شهیدا پیی نایه بهرهوه و له کاتیکا نهی ئه توانی هه لچوون له دهنگیدا بشاریتتهوه، پرسیری کرد:

— بو کوئ ئهروئ ئاخه؟!

شیرۆ به توورهی و تهکانیکی توند گریی چارۆکهکهی توند کرد و وتی:

— بۆ ئەو جیگەیهی که لیی بووم.
— ئەچیتەوہ بۆ رەوہند؟ بۆ ناو رەشمالەکان؟
— رەنگە!

— بەیانی دروینەیه. ناتەوێ دەسک و قەڵاس خڕکەیتەوہ؟
— نەء!

— من خۆم وام بە سەر دروینەوانەکانەوہ، پاشەرۆک...
— نەء!

— چۆن ئەتوانی برۆی شیرۆ؟!
شیرۆ بە نیگاوە سەری هەڵینا، بەلام شەیدا تاوی نەهینا.
رۆوی وەرگیرا و نەک لەگەڵ شیرۆ، وتی:
— من ئەم عەباسجانە ئەکوژم!
شیرۆ بە بێ بایەخدان بەوہی شەیدا لە بەر خۆیەوہ ئەیوت،
وتی:

— پیت وانەبی لە تۆ رەنجاوم و لە بەر تۆ لیڤە ئەرۆم، نەء!
ئەوہندە خۆشبەین مەبە! لووسکە وەکوو تۆ شیاوی ئەوہ نییە
کچی کەلمیشیەکان لیی بتۆری، تووڤە بوونی من لە هەمووتانە!
شەیدا بە داماوپیەکی منالانەوہ وتی:
— لە من... لە من بۆ؟!
دڕندەپیەکی گووشرای لە وشە و نیگای شیرۆدا، وەلامی
دایەوہ:

— تۆ؟! تۆ ئیتر کیی؟ من هەمووتان ئەلیم! هەلسە برۆ ئیتر!
— من دیم بۆ ئەوێ، بۆ سەر رەشمالەکان.
— لە ترسی جیھەنخان، مەگەر لە ترسی جیھەنخان.
بەلام بیکە بە گوارە و بیکە بە گویتدا، بە دەوروبەری مندا
خولەت نەیت؛ چونکە ئەت خەسینم. هەلسە برۆ! لە مائی
من دەرکەوہ، کوڤی بوندار!
— شیرۆ!

شیرۆ گەزلکی ئامادەیی خستەوہ ناو کالانە و کردی بەبەر

پشتینی دا و وتی:

— کاریک مه که له وه زیاتر سووکت بکه م، هر ئیسته هه لسه برۆ! نامه وی ئیتر بتبینم، برۆ! هر ئیسته هه لسه برۆ! شیرو هه لسا بوو و وه ک خه نجه ری پروت ئه چوو. شهیدا ته ز له له شیدا وه ستابوو. نه ک به را وه ستاوی و خوڤاگری، به لکوو به ناچاریی. پووک و پووچه ل، به له رزینی نه یی له ئه ژنوی دا. پرووی ئه بوا وه رگیڤرئ و پرووی وه رگیڤرا. له شی له سه ر قاچه له رزو که کانی راکیش کرد بو دهره وه و به هه مان داماوی له حه وشه دهرچوو تا له کو لان له سووچی کا دابنیشئ و سه ری گرا نی بخاته ناو ده ستیه وه، ئه گه ر دهرفه تی ده سبکه وی.

ئهو په نا گرتنه ی کو ری بوندار زوری نه خایاند. شیرو له به ر نیگای بی باوه ری ئه ودا هاته دهره وه، به به رده می دا تیپه ری و ری به ره و دا لان گرته به ر. تا تارمایی شیرو له ناو ره شاییه که دا ون بوو، شهیدا هه روا به چاو له گه لی بوو و پاشان هه لسا و به په له که وته دوا ی، به بی ئه وه ی بتوانئ ترسه منالانه که ی و شه رمی خو ی له دا برین له و هه موو ئه ندیشه خو شان له خو ی دوور بکاته وه؛ له و هی رشه کورته ی کچی که لمیشی کرد بوو یه سه ری. بویه له که وشه نی بی توانایی و بی باوه ری دا، په نگه به س له به ر ئه وه ی شوینی ک بو بوونی خو ی له خو ی دا بکاته وه، له شه له ژان و ئازاری کی گیانکی شدا - له و بی پرواییه کرداری خو ی- به دوا ی سیبه ری ژنه دا ئه رویشت، به بی ئه وه ی وه لامی ک بو «بوچی» ده رونی خو ی بدوژیته وه.

به لام شیرو، به هه مان شیوه که هه نگاوی ئه نا بو چوونه دهره وه له پیچ و خه می کو لان نه کانی قه لاچیمه ن، به قه د تاله موویه ک پارایی له بر و و به لی نی دا، بو ئه و کاره ی بریاری دا بوو، بو که س نه ئه هی شته وه. بویه چالا ک و به بر و هه نگاوی ئه نا و؛ ئاسکی ده شت بوو په میوی گومانی که مانکی ش. گرنگترین کاری ئه توت دهر بازبوون بوو له کو لان نه کانی قه لاچیمه ن و بو دهرچوون

له چوارچيڼوې ئهو ديوارانه ئوقره و ئارامى نه‌بوو. بيزار له‌وهى كه كورې بوندار، ئهو بوږييه دروښنهى خوې پيدا بكاټه‌وه و رېگهى ناوكوځلانى پي ببه‌ستى و ناچارى بكا بكه‌ويته‌وه ئاخافتنى دووباره. بوپه‌ش بوو سه‌ره‌پاي راست و په‌وان روښتن هيشتاش ورياي ده‌وروبه‌رى بوو. چونكه پيى وابوو شهيدا جاري له كوځي نه‌بوته‌وه و به دواى دا ديت و نه‌بوايه تا ده‌رباز بوون، تيزتر و خيراتر راسته‌كوځلانه‌كه تپه‌رپني. به‌لام شهيدا نه‌هاتبوو و له ده‌ره‌وهى قه‌لاچيمه‌ن، شيرؤ كه پيى وابوو كورې بوندار هاتوو، ده‌ستى برد بو ده‌سكى خه‌نجه‌ره‌كهى و ئاورې دايه‌وه، شهيدا نه‌بوو. شهيدا نه‌هاتبوو. شيرؤ ده‌مخه‌نده‌يه‌كى تال نيشته سه‌رليوى، له بيابان‌دا كه‌وته رې و له به‌ر خوښه‌وه وتى:

— سه‌گى ده‌سه‌مو، سه‌گى ده‌سه‌مو!

بەشى نۆزدەھەم

۲۱۰۷

كە ئىدەر

بەرگى شەشەم

به ندى يه كه م

ماهدرويش زور درهنگ لهخه و رابوو و، كاتيكه چاوى هه لبرى و له ناو ئاخوړه كه دا كه وته سهرلا، هه ستي كرد سكي له برسان دا قوړه دى. به لام سهره راي ئه وهش دلى ئه وهى نه بوو خوځى خپ بكا ته وه. له ناو ئاخوړه كه وه خوځى بدا به سهر كه ره كه دا و به ههر دژوا ريه ك بووه، پوژى دهس پى بكا ته وه. له مه و بهر نه ك بيانوويه ك، به لكوو ناچار يه ك ماهدرويشى وا لى ئه كرد، له كاتى خوځى دا رابى، پشتوین و كلاو ببه ستي و بچى بو مالى بابقولى بوندار و دهست به كارى پوژانه - هه رچى كه بوو- بكات. ههر له خاوينكردنه وهى ئاغل و ئاخوړه كانه وه تا دان دان به مريشك و كه له شير، به سهر كړدنه وهى ئه و مه رانهى نه برابوون بو له وه، پيژانى ته پاله و هتد... به لام له وساوه كه جيهه ن خانى سهر حدى له بانه وه هه ليدابوويه خواره وه، زورى پي نه چوو له وه تيښگا كه كار ه كى لى سهندراوه ته وه و ورده ورده ئه وه نده له كار و مالى بوندار دوور كه وتو ته وه، هه ستي ئه كرد ئه گهر قاچى روښتنيشى هه بوايه، ديسان ه وه نهى ئه توانى بچي ته وه بو مالى بوندار. چونكه شوينه كى دهس به جى گيرابوو و مال و گهور و هه ماري بوندار، پيويسى بهو نه بوو. خودى ئه م ئيسك شكان و نه خو شيهش وه ها ماندوو و بيوازي كرد بوو كه وتبوويه ليژايى بهرو سستي و ته مه لى و پي راهات بوو.

رهنگه ماهدهرویش پئویستی به هیژیکی دهروونی هه‌بوو بۆ ئەوهی بیجوولینن و رایچه‌نینن. به‌لام ئەو هیزه‌ش له‌ودا بی‌هیز ببوو. دۆخ و داره‌تی وه‌کوو شه‌وق و حه‌ز و تامه‌زرۆیی و شادی که پینتتر له‌ په‌یوه‌ند له‌گه‌ڵ شه‌یدادا واتا و نموودی په‌یدا ئەکرد، ئەوا ورده‌ ورده‌ له‌ ماهدهرویشدا به‌ ته‌واوه‌تی ئەسپراه‌وه. به‌لام نه‌، مسۆگه‌ر نه‌مابوو و سپرابوویه‌وه. ئەگه‌ر وانه‌بوایه‌ت و ماهدهرویش به‌ ته‌واوه‌تی نابووت نه‌بوایه‌، ئەه‌ی له‌م وه‌رز و رۆژهدا که دروینه‌ی ده‌شت ده‌ستی پیکردبوو، ئەو نه‌ئه‌بوا خوله‌کی‌کیش ئارام بوایه‌. هه‌رچه‌ند به‌و جو‌ره‌ شه‌ق و شپیش. چونکه‌ ده‌رویشانی گه‌رۆک له‌م وه‌رزهدا، خه‌رمانی‌کی بچکۆله‌یان له‌ مه‌لۆی ودم و نزا پیکه‌وه ئەنا و رۆژ به‌ رۆژ هه‌ولیان ئەدا به‌شیکی گه‌وره‌تر له‌ سالارانی ده‌شت وه‌رگرن. ماهدهرویش به‌لام نه‌ ئەو ماهدهرویشه‌ بوو، نه‌ ئەمیان و، نه‌ ماهدهرویشی‌کی‌تر بوو که هه‌رچی چۆن بووه‌ پێ‌ بخاته‌ رێگه‌یه‌که‌وه. ئەو سات به‌ سات خۆله‌کانی خۆی، خودی خۆی، لێ‌ ون ببوو. ئەو ئیتر «گه‌دا» نه‌بوو و نه‌ی ئەتوانی «گه‌دایی» بکات. لانیکه‌م بۆ ئەوه‌ی بێ‌ به‌ «یه‌کی‌تر» ئیسته‌ ئیتر دره‌نگ ببوو. ته‌رمیک به‌ بێ‌ دلخۆشی ئەوه‌ی ده‌ستی‌ک هه‌ر ئەبیت، بیبا بۆ گۆرستان.

له‌بن دیواری ئەوبه‌ر، له‌ به‌رزاییه‌کی هاوقه‌د، پیره‌مێردیک له‌ ناو ئاخوړه‌که‌دا که‌وتبوو و چاوێکی له‌ ناو تۆپه‌لی قژی‌دا ئەپروانی و ئەتوت ئەپروانیته‌ ته‌ونی جال‌جالووه‌کی بنه‌میچه‌که‌. ماهدهرویش خۆی هه‌لکیشایه‌ سه‌ر کورتانی که‌ره‌که‌ی. له‌ ناو ئاخوړه‌که‌ جگه‌ له‌ تارماییه‌کی لیل هه‌یچی نه‌بینی. به‌لام که‌ له‌ سه‌ر کورتانه‌که‌ خۆی دامه‌زراند و باشتتر له‌ کابرا ورد بوویه‌وه، پیاوێکی دێرینی بینی که شه‌وی پینشوو نه‌ی دیوو و هه‌ستی به‌ بوونیشی نه‌کردبوو له‌ ناو وشترخانه‌که‌ و خودی ئەم نه‌زانینه‌ ترسه‌که‌ی چه‌ند ئەوه‌نده ئەکرد. زیاتر له‌ به‌ر ئەوه‌ی که‌ پیره‌مێرد هه‌رچه‌نده ئەپروانیه بنه‌میچه‌که‌، به‌لام ماهدهرویش هه‌ستی ئەکرد له‌ سیله‌ی تاقه‌

چاوه که یه وه سهیری ئه ویش ئه کات. چاوی ته ماوی کابرا ته واو له یه کیک له شووشه ته ماوی و چلکنه کانی سهربانی خه زینه ی گهرماو ئه چوو، به هه مان قورسی و به هه مان بیدهنگی. رانه وهستا. سهری که ره که ی وه رگی را، له ده رگای وشترخانه که چوو ده ره وه و به بی ئه وه ی سهیری پشت سهری خو ی بکات له حه وشه ی مائی به لخی - که که سی لی نه بوو و ته نها قفلی ده رگا و گۆزه ی بن تاقی هه یوانی ته نووره که دیار بوو- به ره وه ده ره وه هه چه ی له که ره که ی کرد.

کوۆلان له بهر تاوی لای نیوه پۆی خه رمانان دا، به جاریک چۆل و خامۆش بوو. هه چ گیانله به ریکی تیدا نه ئه بینرا. وادایار بوو هه چ ده نگیک له هه چ لایه که وه نایهت. ماه ده رویش دهستی له ملی که ره که ی دا له ناو کوۆلان وهستا و ههستی راگرت، بو ئه وه ی بزانی له بیدهنگی مردووی قه لآچیمه ن دا، قوروسکه یه کی به رگۆی بکه وی. ماه ده رویش وردتر و به ره هه ستر گۆی هه لخست. لووره ی پیاویک له پشت هه زار دیوار و ده رگای داخراوه وه وه کوو شتی ئه بیسرا. سهری که ره که ی وه رگی را و به ره وه خوار هه چه ی لی کرد و به ره وه ده نگه که رۆیش و له پشت ده رگای مائی که لای خواداد وهستا. ئیسته ئه وا ده نگی پیره می رد به ئاشکرا ئه بیسرا که ئه یلووران و نه فرین و ناله ی ئه کرد.

ماه ده رویش نه چوو به رتره وه. ترس هه لیگرتبوو. ترس به هه موو توانایه وه نه ک له ده نگی جه خاراوی باوکی قه دیر، به لکوو له خو ی ئه ترسا. له هه رچی هه بوو و نه بوو ئه ترسا. ترسیکی نه ناسراو له ره گه وه رای شه کاندبوو و خویشی ههستی به وه ئه کرد و باوه ری کردبوو له هه موو شت و هه موو که س ئه ترسی. ئه یزانی که ئه ترسی و ئه مه ریگه و ریازی لی ئه گرت. ترس و باوه ری ترس تاو به تاو کاری تی ئه کرد و زیاتر له ده روونی دا جیی خوش ئه کرد و زیاتر به سه ری دا زال ئه بوو. به راده یه ک که پی ئه چوو کابرای دردۆنگ و تیکقرماو، وه کوو دورگه یه کی بچکوۆلانه،

سات به سات زیاتر ئه‌بێ به ژێر ئاوی هه‌لچووی ئوقیانووسی
خۆفه‌وه و ئه‌یه‌وێ له چاوان ون ببێ. قوربان به‌لووچ تاقه کهس و
هاوزمانی له لایه‌ن گۆلمحه‌مه‌ده‌کانه‌وه په‌یامی بۆ جیهه‌ن‌خانی
سه‌ردار بردبوو و هیشتا له سه‌رحه‌ده نه‌گه‌رابوو‌یه‌وه.

رێی لار کرده‌وه و به هه‌ورازه‌که‌دا سه‌رکه‌وت و له مه‌یدانی
به‌ر گه‌رماو، ئه‌و شوینیه‌ی که شه‌و قسه‌ی له‌گه‌ل شیرو کردبوو
هاته‌وه بیرى نابێ به‌ره‌و مال ب‌روات. که‌ره‌که‌ی راگرت. پێگه‌یه‌کی
که‌ی نه‌مابوو. یان ده‌شت یان مال‌ه‌وه. هه‌روه‌ها ئه‌وه‌شی هاته‌وه
بیر له شه‌ویک زیاتر داوای یارمه‌تی مانه‌وه‌ی له گۆده‌رزی به‌ل‌خی
نه‌کردوه. هه‌رچه‌ند به‌ل‌خی پیاویک نه‌بوو ده‌ست له‌ رووی
ماه‌ده‌رویشه‌وه بنێ. به‌لام ئیتر باسی شیویک و شه‌ویک نه‌بوو.
که خول و سه‌رده‌میکی‌تر بوو. چاو له هه‌موو شت نووقاندن، یان
پشت له هه‌موو شت کردن و ده‌ست له هه‌موو شت داش‌و‌ردن.

— ئه‌مه خۆتی ماه‌ده‌رویش؟

بابه گۆلاو له ناو تاریکی دالانه کۆنه هاته ده‌ره‌وه و وتی:

— له‌به‌ر سی‌به‌ره‌که‌وه باشت‌ر ئه‌توانم به‌رخۆره‌که ببینم. باوه‌ر
ناکه‌م خۆت بی. ئه‌وه نییه هه‌موو له ده‌شتن. وامزانی غه‌واره‌ی...
من که له به‌یانیه‌وه خه‌ریکه دیق ئه‌که‌م! گوێ هه‌ل‌خه... ده‌نگی
هیچ گیان‌دارێک نابیسێ. تۆ بۆ له ناو گوند ماو‌یت‌ه‌وه؟ ره‌نگه پێت
وايه به‌رگه‌ی هه‌تاو ناگری؟

ماه‌ده‌رویش خامۆش مابوو و بابه گۆلاو گۆچانی ئه‌کوتا و
به‌ره‌و رووی ئه‌هات:

— ئیتر لی‌برام بچم بۆ ده‌شت. هه‌رچه‌نده سه‌ختیش بێ له‌م
خۆره‌دا، له‌م ته‌نهايه، باشت‌ره. له به‌یانیه‌وه له‌م کۆلانه‌دا
ئه‌گه‌ر پێم یه‌ک که‌سیشتم نه‌دی چاک و چۆنی له‌گه‌ل بکه‌م.
ئه‌لێی به مه‌قاش دانه دانه هه‌موویان کۆ کردوونه‌ته‌وه. ئه‌م
کاولیانه‌ش تووره‌که و به‌رکۆشه‌کانیان هه‌ل‌گرتوه و چوون بۆ
ده‌شت. شوکری خوا!

بابه گولّو گه‌یشتبوویه بهر قه‌پۆزی که‌ره‌که‌ی ماه‌ده‌رویش و وه‌ستابوو.

— دياره بیستووته ئەم‌شه‌و له مائی بوندار روزه‌خوینییه. روزه له لایه‌ن ئالاجاقیه‌وه‌یه، تی‌ئه‌گه‌ی؟ خودی بابقولی بوندار چووه بۆ موغیسه روزه‌خوین به‌ی‌نی. چونکه رۆژی یه‌که‌می دروینه‌ی ده‌شته، له بهر ئەمه‌یه ئیتر... ئەوه‌ش بۆخوی هه‌ر خیره. به‌نده‌ی خوا هه‌ر کات به‌ره‌و ده‌رگانه‌ی ئیزه‌د بجی، په‌روه‌ردگار نائومی‌دی ناکات. هه‌رگیز. ره‌نگه ئالاجاقیش که‌وتۆته بیرى خوی خوی و ئەیه‌وی له‌گه‌ڵ ئەو هه‌موو تاوانانه‌ی له‌م دنیا‌یه‌دا ئەیکا، تۆزقالب‌یکیش چاکه بۆ ئەو دنیا‌ی پاشه‌که‌وت بکات. ئەوه‌ش باشه، هه‌ر باشه... به‌لام خوا پێی خۆش نابێ هی وه‌ک من و تۆ له‌و خیره بێ‌به‌ش بکات. هه‌رچی بێ منیش ئەتوانم سه‌ردۆلکه‌یه‌ک بۆ ئەو شه‌هیدانه بخوینم. تۆش خۆ کارت هه‌ر روزه‌خوینی بووه. سه‌مه‌دی توونچیش ئەو کاره‌ی پێ ئەکرێ. کۆرپکی روزه‌خویندنه ئیتر! وتراویشه چاکه‌ی ولات شا‌کان ئەیزانن! به‌لام ئەمه‌ش هه‌ر له‌ کۆنه‌وه ماوه‌ته‌وه که ئە‌لی: ئەو چرایه‌ی که بۆ مائی خۆت پێ‌ویسته له‌ مزگه‌وت حه‌رامه. به‌لام ئە‌لی چی... ئیمه‌ گله‌ییمان نییه. بۆ هه‌روا له‌و سه‌ره‌ دانیش‌تووی و لچت شۆر کردۆته‌وه، سه‌ید؟ بیخه‌ره رێ بابرۆین ئیتر! هه‌م فاله‌ و هه‌م ته‌ماشا. ئەته‌وی برۆین چارشێ‌ویک هه‌لگرین، بیکه‌ین به‌ به‌رکۆشی که‌ره‌که‌ت بۆ ئەوه‌ی بتوانی ئەو گه‌نمه‌ خیره‌ی وه‌ری ئەگری بیکه‌یه‌ته ناوی؟ ئەری؟ بۆ وا حه‌په‌ساوی؟

ماه‌ده‌رویش وتی:

— گه‌دایی کردنی‌شم له‌ بیر چۆته‌وه، بابه‌ گولّو!

— ئەوه ئە‌لی چی؟ گه‌دایی چی. ئەمه‌ هه‌قی خۆته، به‌شی

٢١١٣

که‌لی‌ده‌ر

به‌رگی‌شه‌شه‌م

جهددی تۆیه، سه‌ید گیان! هه‌م سه‌یدی رۆله‌ی پێغه‌مبه‌ری و هه‌م ده‌ستت له‌ هه‌موو کارێک براوه‌ و هه‌میش په‌که‌ه‌وته و زه‌لیلی. ئەمه‌ ئەرکی ئەوانی‌تره به‌خش‌شت بده‌نی. ئەمه‌ راسپاردیه‌کی

خوداييه. ئه‌ویش له‌م ساڵ و مانگه‌دا.
 ماه‌ده‌رویش به‌ سووربوونه‌وه وتی:
 — تێم نه‌گه‌یشتی بابە؟ من له‌ بیرم کردووه، پێشه‌که‌ی
 خۆم له‌ بیر کردووه!
 بابە گولّاو ملی که‌ره‌که‌ی وه‌رگێرا و به‌ توو‌په‌یه‌کی دۆستانه
 وتی:

— ئه‌مه‌ چ قسه‌یه‌که‌؟ کێ ئه‌توانی ئه‌و کاره‌ بکات؟ هونه‌ر
 شتی‌که‌ نه‌ ون ئه‌بی و نه‌ دز ئه‌توانی بیدزی، ئه‌مه‌یان له‌ کۆنه‌وه
 وتوو!

ماه‌ده‌رویش به‌رگری نه‌کرد و لی‌گه‌را که‌ره‌که‌ی به‌و رێگه‌یه‌دا
 ب‌پ‌روات که‌ بابە گولّاو ئاراسته‌ی کردبوو. له‌ قه‌لات که‌ ده‌رکه‌وتن،
 بۆ‌په‌ی باوکی قه‌دیر، زیاتر و زیاتر دوور ئه‌که‌وته‌وه و ون ئه‌بوو:
 — دووان هه‌ل‌ناگری که‌ره‌که‌ت، وانیه‌؟

ماه‌ده‌رویش پ‌رووی کرده‌ بابە گولّاو و وتی:
 — که‌ره‌که‌ رهن‌گه‌ بتوانی، به‌لام شان و پشت و که‌له‌که‌ی
 من... نابێ له‌ هه‌چ بکه‌وی، زیر‌که‌م به‌رز ئه‌بیته‌وه.

به‌ سه‌ر گله‌ سووره‌ی بزنه‌پێکه‌دا، که‌ریک به‌ باره‌ گهنم و
 کابرایه‌کی وردیله‌ به‌ دوا‌ی که‌ره‌که‌وه، به‌ره‌و قه‌لاچیمه‌ن شو‌په‌وه
 ببوون. بابە گولّاو چاوه‌کانی ته‌نگ کرده‌وه، به‌ دژواری ر‌وانیه‌ که‌ر
 و که‌ردار و کاتی تی‌په‌رین، ماندوو نه‌بینی لی‌کرد. به‌لام وه‌لامی
 وه‌رنه‌گرت. بابە گولّاو که‌ هیشتاش به‌ دوا‌ی کاب‌رادا ئه‌پروانی، به‌
 سه‌رسوورمانه‌وه پ‌رووی کرده‌ ماه‌ده‌رویش و وتی:
 — ئه‌ول‌حسی‌نی می‌لووره‌ بوو، وانیه‌؟

— با... پێم‌وابی!
 بابە گولّاو جاریکی‌تر ئاو‌ری له‌ شو‌پی کاب‌را دایه‌وه و وه‌کوو
 له‌گه‌ل خۆی بی وتی:

— ئه‌ی خوا چاکت بۆ بکا پیاو!... ئاخافتنیشی له‌ به‌ر
 گرانه‌. لال بی ئه‌و زمانه‌ی وه‌لامی سلاوی موسلمانان ناداته‌وه!

پيغهمبهرى ئىسلام دروودى خواى له سهر بى، ههميشه پيش
سلاو بووه، مالكاول!

— مهىگره به دلّه وه بابّه گولّاو. گوئ مهدهرى. رهنگه نهى
بيستبى.

بابه گولّاو به گلهيه وه وتى:

— ئه وه نييه... نا. ئه وه نييه سهيد گيان. پياوى چاوچنوك
زمانيشى چنوكه. ههتا ئهمرؤ تو تامى پارووه نانكى ئهم كابرايهت
كردووه؟ نهخير! بو خوم كه تهمهنيك لهم قهلاچيمه نه زياوم،
رهنگى سفرهى ئهم كابرايهم نه بينيوه. شوكرى خوا، خوشى
چولهكه رۆزويه. لهو مروّفانهيه كه دراوسىكانى كاتى مردنى پى
ئەزانن كه يهكى وا له پشت ديوارهكهيان زياوه. مروّفى ئه وهنده
سرک و دهسقووچاو خوا هيشتا نهى ئافراندووه. ترسنوك و لهخو
بايى! ئه ترسى نهكا بهريكهوت دهستى كوئريكى وهكوو من بگرى
و له سهر چاليك بم پهرينيته وه. تو نه تناسيوه! ههر ئه وهنده
بليهم جارى وا ههيه چهندين مانگ تى ئه پهري و كهس ناى بينى.
نهكهس ئه ي بينى و نهكهس دهنگى ئه بيسى. دهركاى مالهكهى
ههميشه داخراوه. شانازى ئه وهيه كه خزمايه تيهكى دوورى،
ئەویش له بهرهى ژنهكهيه وه، له گهل ئالاجاقى ههيه. بويه شه
ئەوهندهى ئالاجاقى ده رئه كه وى، چاوت به ميلووره ئه كه وى له مال
ده رئه پهري و ئه چى بو دهس ماچكردنى ئاغه. به لام بوى ناچيته
سهر. ئه وه مهرايى و پيكنينه سووتاوه شى ناتوانى پرگارى بكات.
ئەگەر رۆژيكيش له تهمهنى ميلووره مابى، ئالاجاقى ئه وه تو زقاله
زهويهى له چنگ ده رئه هيئى. ئاخر زهويهكهى نهنگى زهويهكانى
ئاغيه. خوا جوئيهك سوژ بخاته دلى ئه مجوره مروّفانه بهر

له وهى سهريان بخه نه سهر بهردى گوپچه. بهردى خوا قازانجى
به خه لكى ئەگا و ئەمجوره مروّفانه سووديان ناگا. ئاخر مروّف
ئەو كاتهى كه له گوپرستانيش ئەگهري، سهيرى كي له كان ئەكا و
فاتحايهك ئەخوينى. به لام ئهم كابرايه... له حنهتى خوا... نهء،

به غه بیه تی نه بی... سی ساله، سی سالی ش زیاتره له کاتی بهزاوا بوونی تی ئه پهری، که چی هیشتاش که هیشتایه کاتی که جهژناو جهژن ئه چی بو شار بو دهست ماچکردنی ئالاجاقی، ههمان ئه پالتاوه سهر بازییه که ی شهوی زاوایه تی له بوخچه ده رئه هی نی و ئه ی کاته بهری. ههر به بیریشی دا نایهت ئهوا سی سال به سهر ئهوا جلانه دا تی پهریوه. دلنایام ئه گهر شاقه لی پالتاوه که ی بگری و رایوه شی نی وه کوو کاغز هه لئه ته قی. چاوت لی کرد. چاوت لی کرد متمانه ناکا گهنمه که ی له دهشت بکا به خهرمان. دلی به رای نی نادا چوار دانه میرووله نیومهن دانووی بگرن به دهنو و که وه و پاشه که وه تی بکه ن بو زستانیان. گهنمه که کی ش ئه کا بو مال هوه. لهوی ئه ی کا به خهرمان و ئه ی کوتی و شهن که وی ئه کا، نه کا پهری کایه ک با بیبات. زه مینه که شی شوکری خوا له ته نیشت دهشتی ئالاجاقیه وه، له سهری که چهل ئه چی. ئه لی خا که که ی ریژه نی نیه. خواش کو ری کی پیداهه ئه لی گزگله... به قه د گونی که ره که ی تو!

ماهده روی ش وهک بلی گوی له گوته کانی باب ه گول او نه بو بی، ره مه کی پرس ی:

— هیچ هه والی خه زووری به لخی ئه زانی، باب ه گول او؟
باب ه گول او وهک له پر زنجیره ی بیری پچرابی، سهری هه لینا، سهری ماهده روی ش کرد و پرس یاری کرد:

— هه وال؟ خه زووری به لخی؟!... چو بوو له پر بیری ئه وه که وتیه وه؟... نه، نازانم. ماوه یه که ئه بی نه مدیوه. نه. خسته وه بیرم!... به گهنجی تی پیکه وه هه قال بووین. سالی قاتوقرییه که، سالی وه با که... ئه وه سهرده مه زور به وه ج و لی هاتوو بوو. چوارپاچکه ی له شی ساخ بوو. ئالیره... له قه راخی ئه م چه مه، لای سهره وه، زور سهره وه تر، من و ئه و و لوقمان نیوه ی دانیشه توانی ئه م قه لایمه نه مان ناشت و کردمان به ژیر گله وه. ئا له وی، خواری گردی خولامو، له بن چه مه که.

له سهر گرده كه، ماهدرویش كهرهكه ی راگرت. دهشتی
گهنم، وا له بهر پروانگه بوو. ئهمپهراوپهړ خهملیبوو له بن
ئاسمانی خهرماناندا، سهرانسهر وهكوو پهنجهی ههتاو.

بابه گولآو وتی:

—...ئهمویست شتیك به خۆت بلیم، ماهدرویش. گویت

لیمه؟

—ئا... بلی.

—من تو به كوری خۆم ئهزانم. من له جیی باوكی ئیوهم.

تو... تو و شیرۆ. ئهمویست سهبارت به خۆت و شیرۆ قسهت
لهگهڵ بكهم. گویم لی ئهگری؟

—نه... نا!

—چی؟!

ماهدرویش خامۆش بوو و به خۆی ئهوت:

«بوچی هاتم؟!»

دهشت و گهنم و تاو و مهردم. وژه وژی كهرویشكه ی گهنم.
دهنگی كیلگه، ههولدانى خهلك، ئاسمان و خاك و گهرما لیك
ئهئالان، یهكدیان ئهشكاندهوه و لیك تیپهړ ئهبوون و لهم ههموو
قرم و قالیکی نامۆ ئهپرژایه گوئی ماهدرویشهوه و له نیگایدا
شهپۆلی ئهتا و ئهبوو به نیشانهی نهاسراو و بی نیشان و گری
گری ئهتوت كهرووی ماهدرویش ریك ئهگووشتی.

زهرده زیرینی دلرفینی كیلگهی گهنم، كهرویشكه ی نهرم و
لهسهرخوی یالی دهشت -ژن و پیاو و منال- چوارپی بهردراو له
پهیزی تازه دووراودا، خهرمانی ههتا ناوقهده، ئاسمانی ساوی سهر
سهر تا دووری دووری به سهر لووتكه ی دووبراراندا تی ئهپهړی،
له چاو و له نیگای ماهدرویشدا، ئهتوت ههلوسه بوون و ئهتوت
گومان بوون. تاودانهوهی ئهم ههموو جگه له گوشار له سهر
میشتکی ماهدرویش، هیچ نهبوون:

«بو هاتم بو دهشت؟!»

بیرکردنه وه له بیرکردنه وهی خه لکی، ترسان له بیرکردنه وهی
 خه لکی دهرباره ی تۆ، ئەمه سنووری بیخود بوونه. واته تۆ له ناو
 خۆت دا ئەوهنده سووک و سست بووی له وه ئەترسی خه لکی
 دهرباره ی تۆ چۆن بیر ئەکه نه وه؟ له بهر ئەمه هیچت له بیردا
 نییه جگه له وهی به حهزی خه لکی سهما بکهیت و خۆت بادهی.
 واته بیخود بوویت و له خۆت بوویت. واته چهقی برۆا بهخۆ بوونت
 ون کردوه، له دهستت داوه و بوویت به یهخسیری داوهی کردنی
 ئەم و ئەو. بهم شیوهیه ئەوه ئیتر تۆ نیت که له گه ل خه لکی
 رۆژگار ئەبهیته سهر بهو جۆره ی که خه لکی له گه ل تۆ؛ به لکوو
 ئەمه وینه ی ترس لیدراوی بوونی خه لکیه له تۆدا که تۆی له تۆ
 سه ندوه. ئەمه ئیتر تۆ نیت که ههنگاو ئەنییت و سلاو ئەکه ی،
 به لکوو ئەمه گرێ گونا هه که له ههر ههنگاو و ههر وشهیه کدا
 ئەپاریته وه بۆ پاککردنه وهی خۆی له نیگای داوهی خه لکی، که
 ئەم دادوه رانه تۆ خۆت بۆ خۆت تاشیوه بۆ خاوی نکردنه وهی خۆت له
 گومانی گونا ه. ئەم نهخۆشیه نهخۆشی هه موو بۆ ریشهیه که
 کاتی بیکه سی و ئەم بیکه سیه سه دجار روتتر خۆی دهرئه خات
 ئەوسا که تۆ دهستت له هه موو کاریک برۆه. ئەگهر دهستت به
 دهسکی داسیکه وه بوایه ت ئا لهم کاته دا، ئیتر دهرفه تی ئەوه ت
 نه ئەبوو له نیگا و نۆرینی ئەم و ئەو بترسی. چونکه بۆخۆت پاقر
 ئەبووی له ههر گونا هیك و گومانیک. ئەو په یوه ندی و په یوه سته،
 ئەو ئاویته بوونه ی پیست و نینۆک و گوشت و تۆ له گه ل خاک
 و له گه ل کاردا، لانیکه م تۆی ناو هزر و بیرى تۆی پاک ئەکرده وه.
 ئیسته به لام سه یر و سه مه ره خۆیا ئەکه ی. بۆیه ش سه یر و
 سه مه ره ی چونکه له هیچ خالی کدا چهقی په یوه ندی و موتوربه
 بوونت نییه. واته به زیادى له سه ر زه وى وهستاوى. به زیادى له
 سه ر زه وى وهستاوى و به زیادیش دهرئه که وى. که وا بوو ترسی
 داوه ی خه لکی ئەته زینى. چونکه به ره نجامى ئەو داوه ریه له
 پیشه وه ئاشکرایه. تۆ تاوانکاری. ئەوهیه که له نیگا و گوته ی

خەلکی ئەترسی و تەنەت خۆت پى راناگیرى کاتیکە پیکەو
دەربارەى بابەت تر قسە ئەکەن. چونکە پیتوایە باسى تۆ ئەکەن،
غەیبەت تۆ ئەکەن، لەمەر بوون و نەبوونی تۆ ئەدوین و ئەمە
رادەى بێخودیە، سنوورى بێخود بوونە.

— من ئەرۆم بابە گولۆ، من ئەرۆم!

— ها؟!... ماھدەرویش!

وہلام نەبوو. ماھدەرویش پروی لە دەشت و بابە گولۆ
وہگیرابوو و بە لیژایى گەردەکەدا بەرەو رۆژاوا دائەگەرا بەو
شیوازەى کە ھاتبوو، لە بەر چاوی ئەبلەق بووی بابە گولۆدا.

— ئەو... ماھدەرویش نەبوو لایدا و بەو لادا رۆیشت، بابە

گولۆ؟

لە رێگەى "قەلاتى کال" ھوہ نەقى مەزار بە نەرمە
ھەورازى گەردەکەدا بە مانگایەکەوہ سەرکەوت. نیگای لە یافتى
ماھدەرویش، لای بابە گولۆوہوہ وەستا و درێژەى دا:

— دەشتى گەنم لەم لاوہیە و دەرویش بەو لادا ئەروا، سەیر

نییە؟

بابە گولۆ سەرى بى وەلامى لە شوپى ماھدەرویش وەرگیرا
و بە رێگەى بەرەو دەشتى گەنم ھەنگاوى نا. نەقى مەزاریش
لەگەلى کەوتە رى و شاخبەندى مانگاکی بە دواى خۆىدا
راکیشا. بابە گولۆ گۆچانى ئەکوتا و لە بەر خۆیەوہ پرتە و بۆلەى
ئەکرد و ئەرویشت. لەپر پى سست ئەکرد، سەیری شوپى پاش
خۆى ئەکرد و دیسانەوہ ئەکەوتەوہ رى.

— ئەلین ئەمشەو رەوزەخوینیە لە قەلاچیمەن؟

بابە گولۆ بە کورتى وتى:

— ئا وایە بابە گیان، وایە.

— لە لایەن ئالاجاقیەوہ؟

— بەلى بابە گیان. ئەى ئەتویست لە لایەن کیوہ بى؟

— ھىچ پىم سەیر نییە. ئەبى بارى گوناھى سووک بکاتەوہ.

ههه! پارچهیهک زهوی منی وهکوو مشک جاویوه و خهریکه ههلی
ئهلووشی. خۆزگه چاو و چهوئلت تهواو ئهبوو. ئهمبردیت بۆ سهر
زهوییهکه بت دیبایهت. وا پئی ئهچئ سفرهی زهوی لار و لهوئیر
بووه، له قهواره کهوتوو. ئهم سالار رهزاقه من نازانم لهو دنیا
چۆن وهلامی خوا ئهداتهوه؟ ههر سالهی که جووتیرهکانی دین بۆ
کیلانی دهشتی فهلهق، باریکهیهک دینه بهرهوه بۆ ناو زهوییهکهی
من. پرسقی من خوا ئهیدا بهلام ئهو زهوییهش که رهسهی ئهو
پرسقهیه. رۆزیش که رهسهی خوئی ئهوئی. ئالاجاقی ئهیهوئی ئهم
که رهسهیهشم لی بسینئ. خوا پئی خوئش نابئ.

بابه گولّو سهیری هاوددانهکهی خوئی کرد و وتی:
— بۆ به منی ئهلیی ئهم قسانه؟ بۆ به خوئیانی نالی؟!
— ئهترسم بابه گولّو، ئهترسم.

بابه گولّو وتی:

— ئیسته که ئهترسی باسی شتیکی تر بکه. من زۆر پهرووشی
ئهم سهیده. دهی هیشتاش له قهلاتی کال ئهژیت؟ چهن مالی
لییه ئیسته؟ ئهو سالانه له سی مال زیاتر نهبوو.
— ئیسته بووه به پینج مال.

— دهی... چۆن بوو هاتی بۆ ئهم ناوه؟

نهقی مهزار ئهماژهی به گاکهی کرد، شاخبهندهکهی راکیشا
و وتی:

— ئهیهبم بۆ جارکه بيلهوهپینم. ئاخر گوندیکه و ئهم
مانگایه!

له یهکهم پهلهی دووراو، نهقی مهزار گاکهی بهردا و بابه
گولّو لهو تیپهپی و به گوچان کوتان چوو بهرهو دروینهوانهکان.
— ماهدرویش بۆ گهراپهوه، بابه گولّو؟

تاجعهلی کوئبه، قانگهی گوریس به تهختی پشتیهوه، له
خهرمانگه ئهگهراپهوه، ئهوهنده تیژ به لای بابه گولّودا تیپهپی
که ئهگهر بابه گولّو بیویستایهت وهلامیشی بداتهوه، ئهو

چاوه‌پړی بیستنی وه‌لامی پرسیاره‌که‌ی خو‌ی نه‌ئېوو؛ چونکه‌ ئه‌م پیاوه‌ وردیله‌یه‌ ئه‌توت فه‌نر له‌ ئه‌ژنوی دایه‌. وه‌کوو هه‌موو سال و هه‌موو کات تیژ و گورج و خیرا و خاوین، کاره‌که‌ی خو‌ی جی‌به‌جی ئه‌کرد. له‌ کاتی کاردا، لیوه‌ ناسکه‌کانی مه‌گه‌ر به‌ نیاز، ئه‌گینا نه‌ئېزواند. تاجعه‌لی کو‌ل‌به‌ر، سه‌ر و گو‌ی و پشت و باخه‌لی خووساوی ئاره‌قه‌، گه‌نمی ئه‌دا به‌ کو‌ل‌دا، ئه‌بېرده سه‌ر خه‌رمان و وه‌ک ئاسکی سرک، به‌ هه‌مان په‌له‌ و خیراییش ئه‌گه‌رایه‌وه‌ پشت هی‌لی دروینه‌. گوریسی هه‌لئه‌دا بو‌ سالار په‌زاق، ئه‌ژنوی له‌ عه‌رز ئه‌چه‌قاند و پشتی ئه‌نا به‌ لو‌ده‌یه‌کی تازه ئاماده‌ کراوه‌وه‌ بو‌ ئه‌وه‌ی سالار په‌زاق و شه‌یدا کو‌له‌که‌ بدن به‌ سه‌ر پشتی‌دا و ئه‌ویش چوست و چالاک به‌ره‌و خه‌رمانگه‌ پروات. کو‌له‌که‌ی بگه‌یه‌نی و بگه‌رپته‌وه‌، به‌ر له‌وه‌ی لو‌ده‌ی تازه له‌ زه‌وی بکه‌وی و چاوه‌پړی بکات.

— ماندوو نه‌بی، تاجعه‌لی؛ خوا قه‌وه‌ت با!

— ته‌مه‌نت دريژ بی باب‌ه‌ گولاو. ته‌مه‌نت دريژ بی. ماه‌ده‌رویش

گه‌رایه‌وه‌ و رویش‌ت باب‌ه‌ گولاو. ئه‌و نه‌بوو له‌گه‌لت هاتبوو؟

— با... با... باب‌ه‌گیان، با...

تاجعه‌لی، دیسان دوور که‌وتبوویه‌وه‌ و ده‌نگی باب‌ه‌ گولاو نه‌ئېگه‌یشته‌ گو‌ی. ئه‌گه‌ر باب‌ه‌ گولاو سه‌ربرده‌ی رووداو‌ه‌که‌شی بو‌ بگیرایه‌ته‌وه‌.

بیمینی بو‌ دروینه‌وانه‌کان و ئه‌و په‌له‌یه‌ی قه‌لاسچنه‌کان وه‌کوو پو‌لیک مریشک خه‌ریکی چینه‌کردن بوون تییدا، لای دیواره‌ رووخواوی کوختیکی دیرین، باب‌ه‌ گولاو وه‌ستا بو‌ ئه‌وه‌ی هه‌ناسه‌ی تازه بکاته‌وه‌، له‌ کاتی‌کا به‌رده‌وام خه‌ریکی دو‌عا و نزا بوو و نیگای ئه‌پروانیه‌ ده‌ر و ده‌شت. نزیک پی باب‌ه‌ گولاو، له‌ سیب‌ه‌ری دیواره‌ رووخواو، قه‌دیری که‌لای خواداد دانیشتبوو و قولای په‌نجه‌ی خستبوویه‌ ده‌ور ئه‌ژنوی و چاوه‌ قه‌له‌و و پر سپینه‌که‌ی سووری ئه‌کرده‌وه‌. داسه‌که‌ی وه‌کوو پارچه‌ ئاسنیکی شکاو، لای ده‌ستی‌ه‌وه‌

کهوتبوو. وهک بلیی له گه‌ل خۆی و بو‌خۆی قسه‌ی ئه‌کات. ناوبه‌ناو
 لیو و شه‌ویلکه‌ی ئه‌جوو‌لا و له‌پر تفیکی حه‌وا ئه‌دا.
 قه‌دیر ئه‌توت هه‌ستی به‌ هاتنی باب‌ه گول‌او نه‌کردوه،
 یان ئه‌گه‌ر هه‌ستیشی پیکردبوو ئه‌وه‌نده به‌ خۆیه‌وه و بیری
 ئالۆسکاوی ده‌روونیه‌وه خه‌ریک بوو نه‌ی ئه‌ویست پیره‌مێرد ره‌چاو
 بکات. به‌س ئه‌ویست له‌ په‌نای دیواری که‌لاوه‌که‌ خۆی حه‌شار دا
 و له‌ چاوی کارگه‌رانی ده‌شت، دروینه‌وان و قه‌لاسچنان بشاریته‌وه
 و کاری خۆی له‌گه‌ل خۆی یه‌کالا بکاته‌وه. هه‌ر له‌ به‌ر ئه‌وه‌ش بوو
 ئه‌وه‌نده‌ی هه‌ستی به‌ بوونی باب‌ه گول‌او کرد، به‌ر له‌وه‌ی پیره‌مێرد
 ده‌م بکاته‌وه و چاک و چۆنی له‌گه‌ل بکات، قه‌دیری که‌لای خواداد
 تووره‌یه‌کی شاراهه‌ له‌ گوته‌ی دا وتی:

— دروینه‌وانه‌کان وان له‌وی!

باب‌ه گول‌او وه‌ک بلیی ترسابی، راچله‌کا و به‌ توندی روو
 و هه‌نگاوی له‌ قه‌دیر وه‌رگێرا و به‌ره‌و دروینه‌وانه‌کان رویشیت.
 تاجه‌لی کوڵبه‌ر جاریکی تریش گورج و گوڵ به‌ به‌رامبه‌ر باب‌ه
 گول‌اودا تیپه‌ری و باب‌ه گول‌او جاریکی‌تر ماندوو نه‌بیینی لی‌کرد و
 به‌ که‌وشه‌نی دوو زه‌وی دا سه‌رکه‌وت، له‌ سه‌ر ستیره‌که‌ وه‌ستا،
 ته‌ماشای ده‌شتی خامۆش و پۆلی قه‌لاسچنه‌کانی کرد که‌ چالاک
 و به‌ ده‌ستوبرد گوڵه‌ گه‌نمه‌کانیان له‌ درز و قه‌له‌شی خاک و بن
 لاسکه‌کان کو‌ ئه‌کرده‌وه:

«ئه‌ی به‌ره‌که‌ت بی... ئه‌ی به‌ره‌که‌ت بی... چ ریز و شکۆیه‌کی
 هه‌یه ئه‌م به‌ره‌که‌ته. ئاده‌میزاد زیندوو ئه‌کاته‌وه. سه‌یرکه...
 سه‌یرکه!»

له‌به‌ر خۆیه‌وه، باب‌ه گول‌او ده‌ستی برد بو قه‌یتانی تووره‌که‌ی
 به‌تال و کردیه‌ شانی. بیری کرده‌وه ئه‌گه‌ر که‌ر و هه‌گبه‌یه‌کی
 هه‌بوايه، ئه‌یتوانی به‌شی خۆی له‌ ده‌شته‌وه بباته‌وه بو مال‌ه‌وه:
 «هه‌ر که‌س رِسق و رۆزی خۆی پی ئه‌گا، به‌لام رِسق
 که‌ره‌سه‌ی ئه‌وی! که‌ره‌سه‌ی ئه‌وی. ماه‌ده‌رویش ئه‌گه‌ر به‌هاتایه‌ت

ئەمانتوانى بىين بە ھاوبەش.»

— ھەقالەكەت بۆ گەرايەو بە ھاوبەش؟

— چى لىبىكەم بە ھاوبەش، واى پى خۆش بوو.

مەلەغان و داسى پياوانى دروئەنە، لە سەر زەوى دانرابوون و لە بن تاودا ئەدرەوشانەو. دروئەنگەران چاشتەيان ئەکرد. خواردنى نان و ژاژى و پيالەيەك چا. بە دەور يەكەو، بەلام ھەر كامە و دەستى بۆ نان و سفرەى خۆى. بەس كترى چاكە ھاوبەشى بوو. تەنەت قەندىش ھەر كەسى بوو. ھەر كەسە مېوژ و قەندى خۆى بەجيا پى بوو، لە بنى گىرفانىيان يان لە گرى لىكەى سفرەى نانەكەيان.

— بۆ دانانىشى بە ھاوبەش؟ بىسەمىلا!

— نۆشى گىانتان، نۆشى گىانتان!

بە ھاوبەش ھەرچەند لە ناو پالەكاندا دانىشتبوو، بەلام دل و نىگاي لە ناو قەلاسچنەكان و گولە گەنمەكاندا بوو و بە ھەلگرتنەو ھەر قەلاسىك ھەستىكى درىخ لە دلى پىرەمىرددا شەپولى ئەدا. چونكە ئەو دەستانە بەشەكەى ئەویشيان خىر ئەكردەو و لە بەرھەلبنى خويان ئەکرد. ھەستى درىخ و درىخى نەتواناي دەست و ئەژنۆ و سۆماى چاوى، كە نەيان ئەتوانى خۆ بدمن لە تواناي ئەو پەنجە برسى و ئەو قاچە بزۆز و تامەزرۆيانە. پىرەمىرد ئەبوايە رىگەيەكى تر بىننىتەو و بىانوويەكى تر بدۆزىتەو بۆ ئەو ەتوانى بە توورەكەى پىر لە گولەگەنمەو بەچىتەو بۆ مالىەو. ئەو رىگە و بىانووش ئەو دەستە بوو بۆ سالار رەزاقى رابگرى، ئەگەر كورانى بوندار رىگر نەبوايەتن.

بە ھاوبەش رووى كرده ئەسلانى بوندار كە بەجيا لە كۆرى

دروئەوانەكان دانىشتبوو و چاوى بىبوويە قەلاسچنەكان و وتى:

— ئەمىشە ئىشەللا رەوزەخوئىيە لە مالتان ئەسلان خان؟

ئەسلان بە بى ئەو ەتوانى ئاور لە بە ھاوبەش ھاوبەش و گوى

بداتى ھاواري لە قەلاسچنەكان كرده:

— هۆی... هۆی... بۆ کوئ خۆت رائهوهشیینی و خۆت ئەلکینی
 به سهولە گهنمهكانهوه، لالا؟ يهكسهر مهلهغان ههنگره و بۆ
 خۆت دروینه بکه ئیتر! ئهیهو... خۆی به غهواره ی مائی خه لکی
 نازانی!... تۆ چاوت له کوئ ئەلهوهپڕی شهیدا؟ بهری بگره دهی!
 شهیدا لهگه ل ئەوهی که یاریدهدهری سالار رهزاق بوو و
 مه لۆکانی ئەخسته سهر لۆده، به لام زیاتر چاوی له قه لاسچنهکان
 بوو، له سنووری خویان تی نه پهرن و دهست بۆ گهنمی دووراو،
 نه خوازه گو له گهنمی لاسکه دووراوهکان نه بن. بۆیه تاو نه
 تاویک وهک گاوانی هه لفرینی دهست و بالی رائهوهشانده:
 — مالکاول، تۆزیک ویزدانت هه بی!

به لام لالا، به ئاشکرا و به ئەنقهست وای ده رئه خست که
 نایهوی ویزدانی هه بی. بیباک و زۆر به ئاشکرا له سنووری خۆی
 تی ئەهه پری و له ههر ده رفه تی که چه پکیک گهنمی ده رئه کیشا و
 ئەخسته به رکۆشه که ی که پر ببوو و هه لمسابوو و دیسانه وه
 به هه مان شیوه خۆی مه لاس ئەدا و هه رچه ند شهیدا چاوپۆشی
 لی ئەکرد به لام سالار رهزاق ئەیمرانده:

— خوا لی ت خۆش نه بی که رهوا و نارهوا نازانی چیه!
 — رهوا و نارهوا؟ ئوهو که لای، رهوا و نارهوا چین؟!
 — چیت پی بلیم من؟ تۆ خو شهرم و ئابرووت لکاندووه به
 بنی پیته وه و دین و ئیمانته به ستووه به ناوقه دته وه، قسه ی پی
 ناوی له گه ل تۆ.

ئهی بۆ به بووک و که کهانی خۆت نالیی سالار؟ لای ئیواره
 بابین به رکۆشه کانه مان بگۆرینه وه، چاکه؟!

بابه گولاو خۆی خسته نیوانه وه و له بن گوئی سالار رهزاقدا
 چه چیکی کرد:

— کارت پی نه بی که لای. زمان به زینه و وشه ی خۆی
 ناخواته وه. کارت پی نه دابی، نایناسی.

لالا قوشمی ببوو و ئەتوت بۆ خه نیمی شهر ئەگه پری و له

بهر ئهوهی تا ئهم کاته خه نیمی خۆی - ئهو کهسهی ئهو لیی
 ئه گهرا - نه دۆزیبۆوه، مهیدانداریی ئه کرد و به بی خه نیم و بهرگر
 به ههموو لایه کدا شییی ئه وه شاند و هیزی شارای به هیرش و
 تالانی گوئه گهنم - ئهوهی له ده می داس وه ریبوو و له سهر عهرز
 که وتبوو قه لاس یان ده سک بوو و رهوا، ئهوهی که کرابوو به مه لۆ
 یان به لۆده، به نارهوا دانرابوو - ده رئه بری و له م کاره دا به ئاشکرا
 سینگی ئه دایه به ره وه و له شه ر ئه گهرا. بۆ ئهوهی هه ل و
 ده رفه تیگ بدۆزیته وه بۆ په لاماردانی کچه کاو لی، که خۆی دابوو یه
 پال نی رگزی کچی پاله وان و لیی دوور نه ئه که وته وه و زۆر خامۆش
 و کپ خۆیای ئه کرد. ئهم خۆ مت کردنه شی دوو هو ی هه بوو.
 یه کیان ئهوهی خۆی له شهیدا بشاریته وه و یه کیش ئهوهی خۆی
 له شه ری لالا لابات و بیاریزی. به لام لالا بهو ئه ندازه ی که کچه
 کاو لی ئارام و بی ده نگ بوو و ئه یتوانی خامۆش بی، ئوقره ی له بهر
 برابوو و له هه ر ده رفه تیگدا ژه هری ئه پژاند:

- چه پکه گهنم ئه ته پین به بهرکووشی غهواره کاندا
 و که سه یش نایان بین. رهوا و ناره واییه که شی کهس هه لی
 ناسه نگین. به لام که ئه گاته سهر ئیمه ههموو کهس ئه بی
 به مه لای دوانزه عیلم!... له جی ئهو قه ره چیانه بم ئه گه ر
 به یلم ئهو گه نمانه له گه روویان بجیته خواره وه!... چ چاوه راو و
 چاو داگرتنیکیانه! ده ی خو شیان بی! به لام ههموو خه نده یه ک،
 گریانیکیشی به دوا وه یه!... پیا وه کانیا ن که ر و هه گبه یان هه لگرتوو ه
 و که وتوو نه ته گه دای بی به ده ور ده شته کاندا و کچه کانیشیا ن لی ره
 به جی هیشتوو ه! خو ش غیره تانه!

به لام ئه مانه ههموو بیانوو بوون و لالایان وا لی کردبوو
 بگرمین. یان - باشتره بو تر - ریگری دامرکاندنه وه ی گرماندنی
 ئاشکرا و نه یی لالا بوو. ئهوهی که ژنه ی خستبوویه سهر ئاگر
 ئه مه بوو که ژنه به گویره ی هه ست و په مه کی ژنانه ی خۆی له وه
 تیگه یشتوو که شهیدا، وزه و سه رزیندووی و گه شی خۆی،

لهم رۆژهدا و لهم دهشتهدا و لهم کارهدا، نه له ئەو که لالا بوو، به لکوو له کچه کاوولی وەرئەگرت؛ له نهبات. گری ئەم گومانەش، لالا نهی ئەتوانی خۆی لی لادا و پزیسکهی دلپیسسی و ئیرهیی خهریک بوو خهرمانیکی ئاگری رق و کینه بهرپا بکات:

«بهر لهوهی بچیتته پهردهوه ئەیکوژم! ناخهमे بهیانی!»
زهرینگانهوهی دهنگی خۆی له گوئییدا. رۆیشت تا گهنامهکانی ناو بهرکوۆشهکهی بکاته سهر چارشووه چوارخانهکهی، لای پیرکی کهوشهنهکه وای کرد و گوراندی به سهر ئەسلانی بونداردا:
— چیتته وا یهک به خۆت ئەنهپێ! تۆ کارت به سهر چهن کارهوه ههیه؟! ... له خۆرا نییه که سهنگ و تهرازووی دووکانهکهت لهگهڵ خۆت نههیناوه بۆ ئیره! ... مالکاوولی بی چاو و روو، تۆ ئیتر خهمت چییه؟ ئەم گوڵه گهنامه کاتیکه بین به گهنم و بین به ئارد، ههر ههمووی سهر ئەکهنهوه به دووکانهکهی تۆدا! ئیتر بۆ چهپهت دی؟

— ئەوه لهگهڵ کیتته وا له بهر خۆتهوه گوڵ ههڵنهپێژی؟!
لالا وهک بلیی ههر هیچی نهبیستبی، بهرکوۆشهکهی بهتال کرد و بای دایهوه بۆ ناو جاره دووراوهکه لای قهلاسچنهکانیتر و درێژهی به قسهکانی دا:

— خۆ یهک و دووان و ده چالتان له دهورمان ههڵنهکهندوه ئیوه؟ چ غهمتانه؟ له ههر لایهکهوه برۆین ئەکهوینه ناو یهکیک لهو چالانهی خۆتان!

تاجعهلی کوڵبهر له دوا کوۆلی گهرابوویهوه، لای کهوشهنهکه و لهخوار پێی ئەسلانهوه دانیشیت و لهکاتی کردنهوهی چارۆکهی نانهکهدا، ئارهقهی ناوچهوانی به باسکی سرپیهوه و وتی:

— ئەم گهنمهی ئەمسال چهنده درک و پهیکوۆلی ههیه! کێ دهزری پییه؟ ... وهره ژنی، وهره ئەم درکهم بۆ دهڕینه!

خاڵۆی قهدير، دهزری سنجاخیکی له سهر گیرفانی ئیلهکهکهی کردهوه و دای بهدهست تاجعهلی کوڵبهرهوه و وتی:

— بیدهوه به خۆم!

تاجعه‌لی دهرزییه‌که‌ی له خالۆی قه‌دیر وه‌رگرت، دلی په‌نجه‌ی به تف ته‌ر کرد و که‌وته گه‌ران بۆ درکه‌که. نووکی دهرزییه‌که‌ی گه‌راند به‌بن پێسته چیره‌که‌ی‌دا و گوپی بۆ گفتوگو‌ی دروینه‌وانه‌کان، که پێ ئه‌چوو پێشینیه‌ی هه‌یه، راگرت. ئه‌سلان که وا دیاربوو تا ئه‌م کاته سه‌ربه‌رز دهرچوو‌بوو و توانیبوو‌ی شان به شانی دروینه‌وانه‌کانی تر دروینه بکات، به ده‌سه‌لات و لووت به‌رزیه‌که‌وه که به هه‌قی خۆی ئه‌زانی وتی:

— تۆ بووی به تکاکار رێگه‌ی قه‌دیر بده‌ین بێ بۆ دروینه پاله‌وان. ئه‌گینا هه‌م باوکم و هه‌م هه‌موو خه‌لکی قه‌لاچیمه‌ن ئه‌یزانی قه‌دیری که‌لای خواداد قنی کاری نییه. که‌سی‌کیش که نه‌توانی راییکیشی و شان به شان دروینه بکات، په‌کی کاره‌که ئه‌خات. خالۆی قه‌دیر لیوه‌کانی لوول کرد و به دوا‌ی ئه‌سلان‌دا به نه‌رمی وتی:

— هه‌ر که‌س به‌شی به‌رامبه‌ری ئه‌وی، ئه‌بی بتوانی کاری به‌رامبه‌ریش بکات!

ئه‌سلان درێژه‌ی دا به هی‌رش‌کردنه‌که‌ی:

— خۆ خه‌لکی می‌شکی که‌ریان نه‌خواردوو به‌ری ره‌نجی خۆیان بده‌ن به یه‌کی وه‌کوو قه‌دیری که‌لای خواداد بیخوا! له به‌ر چی؟ په‌که‌وته‌یه یان لانه‌واز؟

خالۆی قه‌دیر به هه‌مان نه‌رمی و وردی وتی:

— ئه‌گه‌ر باسی خیرکردن بێ، ئی‌مه خۆمان ئه‌وه‌نده‌مان به‌رناکه‌وی به‌شی خه‌لکی تریشی لی بده‌ین.

له‌و بیده‌نگیه‌دا که که‌وته‌وه، خالۆی قه‌دیر هه‌لیدایه:

— بیکاری و ته‌وه‌زه‌لێش شانازی نییه، پاله‌وان!

به‌ل‌خی خامۆش بوو و خۆی دابوو به سه‌ر ئانی‌شکی‌دا له سه‌ر پێرکی که‌وشه‌نه‌که و په‌نجه‌ی له ناو خۆله‌ پوو‌ک و ریزه‌لۆکه‌که، خۆی خه‌ریک کرد‌بوو. ئه‌ولحه‌می قاتمه و دلاوه‌ریش بیده‌نگ بوون

و گوڤرايه لى ئه وهى كه ئهم وتووڤژه به كوڤ ئه گا. ئه و دووانه سه بارهت به وهى كه خوڤان به غهواره ئه زانى، پرکيښى ئه وهيان نه ئه کرد قسهى دليان بکهن. هه رچهن بوښيان ده رکه وتبوو كه قهديرى كه لايى خواداد پياوى دروڤنه نييه و به و داسه قوليه وه جگه له وهى گه نه مه كه خه سار بکات و هه ليوه رښى هيچ کارىكى ترى له دهس نايهت.

— سهيرى ئه يافته بکهن ئه و ئه يدوو رښته وه. وه کوو گه لاړيزان دهسک هه لوه راوه! قه لا سچنه کان پښبرکيښانه شوښى قهدير بگرن و گه نم خرېکه نه وه!

به راتعه لى سالار گوڤى له ئه سلانى بوندار پاگرت و سهيرى داخسته وه و ههروهک پښتر - خاموش - مايه وه. ئه ویش له سه ره تاي گف توگو که وه خوڤى که نار گرتبوو و بيدهنگ بوو. نهک به خووى باوکى، به لکوو به هوڤ پاريز و وردبينييه وه. چونکه ئه و هم جووتيار بوو و هم پاله. کاتيکه خوڤى سهيرى له ناو دوو ئاخوردا بوو نهى ئه ويست نانى خه لک بېرڤ. جگه له وهش راي به لځى ئه زانى كه ئه يه وڤ قهدير کار بکات و له م رښگه يه دا هه ولى بو دابوو. بوڤيه به راتعه لى دوورى ئه وانى تر، به رامبه ر ئه سلانى بوندار، له سه ر پږکى که وشه نه که دانىشتبوو و به و ئه ندازه يهى که ئه سلان زمانى هيرشکردنى دريژ ئه کرد، به راتعه لى سالار به نيگاي خاموش و چاوه پروانه وه زمان و ليوى قفل کردبوو و جارجاره ده مى مه له غانه کهى به پشتى ده مى چه قوکهى په رداخت ئه کرد. — ئه گه ر وابى من دره و ناکه م! راسته کهى به باوکيشم ئه ليم.

به دواى ئه سلان دا، خالوڤى قهدير ليوى بزواند و به نه رمى وتى:
— منيش ههروه ها!

به لځى، هه روا ئانىشکى دادابوو و له سه ر خاکی که وشه نه که راکشابوو. له بن بروڤى خه نه جرييه وه سهيرى خالوڤى کرد و تاوڤک ليى وردبوويه وه. خالوڤى قهدير چاوى دزييه وه، پرووى وه رگيرا و

دهستی برد بۆ هه‌لگرتنی داسه‌که‌ی. به‌لخی له‌ کاتی‌کا نی‌گای له‌
که‌سی‌کی تایبەت نه‌بوو، وتی:

— من مه‌له‌غانه‌که‌م له‌گه‌ل داسه‌که‌ی قه‌دیر ئه‌گۆرمه‌وه.
ئهمه‌ ده‌ردی ئیوه‌ ده‌رمان ئه‌کا؟

ئه‌سلانی بوندار، به‌ بۆ ئه‌وه‌ی سه‌یری چاوه‌کانی به‌لخی
بکات، پرووی تی‌کرد و وتی:

— باسی داس و مه‌له‌غان نی‌یه، پاله‌وان. باسی جه‌ربه‌زه و
باهۆی کارکردنی پیاوه.

به‌لخی له‌ وه‌لام‌دا هیچی نه‌وت. ئاشکرا بوو کۆری بوندار
مه‌به‌ست و بریاری خۆی ساخ‌کردۆته‌وه و ئه‌وه‌ی که‌ به‌ راشکاوی
ده‌ری ئه‌برئ، نیشانه‌ی دوژمنی و کینه‌یه‌کی ریشه‌داره‌ که‌ نایه‌وئ
بیشاریته‌وه. ئه‌و کینه‌یه‌ی که‌ به‌ رواله‌ت ساده‌ بوو، له‌ ناخی
خۆی‌دا وانه‌بوو و ره‌گی له‌ دوژمنایه‌تی دوو بنه‌ماله‌ی ناسراوی
قه‌لاچیمه‌ن‌دا هه‌بوو و ئه‌بوایه‌ به‌ تیاچوونی یه‌کی‌ک له‌ دووانه
کو‌تایی پۆ‌بۆ. له‌ هه‌مان کات‌دا گیان‌گرتنی ئه‌ویت‌ر ئه‌و قه‌یه‌ی
په‌ره‌ پۆ‌ئه‌دا و چۆنی‌تی و چلونا‌یه‌یه‌که‌ی له‌ لووران‌دنی که‌لای
خواداد و نه‌ران‌دنی با‌بقولی بون‌داردا به‌ ئاشکرا ئه‌بین‌را. له‌ لایه‌کی
قه‌ره‌که‌وه‌ باوکی قه‌دیر بوو. با‌لکراو و ده‌ست له‌ هه‌موو شت
و هه‌موو که‌س کورت‌کراو؛ له‌و به‌ره‌وه‌ باوکی ئه‌سلان بوو. با‌ل
ئاوه‌له‌ و ده‌ست له‌ په‌یه‌ه‌ندی هه‌موو شت و هه‌موو که‌س‌دا و
له‌ به‌رده‌وامی و په‌ره‌سه‌ندن‌دا. له‌ تا‌غی‌یه‌وه تا قه‌لاتی خوینال،
له‌ که‌له‌ده‌ره‌وه تا‌کوو سه‌ره‌خس و به‌ه‌نۆ‌غان، له‌ فروومه‌د تا
نه‌یشاپوور، له‌ مو‌غیسه‌وه تا شام‌کان و نه‌وبه‌هار. پالی داوه
به‌ دارایی عه‌لی‌ئه‌که‌به‌ری حاجی‌په‌سه‌نده‌وه. خه‌ریکی خواردنی
هه‌موو ئه‌و ئه‌مانه‌تیانه‌یه‌ کۆری که‌لمی‌شی ئه‌یداته‌ ده‌ستی،
له‌و باج و خاوه‌یه‌ی که‌ بریوو‌یه‌ته‌وه و له‌ خپۆی زوه‌ی و ئاوی
وه‌رئه‌گرئ. وای لی‌هات‌بوو به‌ یارمه‌تی دارایی گۆلم‌حه‌مه‌د و کۆری
حاجی په‌سه‌ند، خه‌ریک بوو بتوانی کیش‌ه‌ی بازخانی ئه‌فغان و

جیهه‌ن‌خانی سهرداریش کو‌تایی پی بهی‌نی. بۆیه‌ش بوو ئەسلانی
بوندار، به هه‌مان شی‌وه و ئامانجی باوکیه‌وه و به هه‌مان پشت
ئەستوو‌ریه‌وه ئەیویست خه‌نیمی مافنگی خو‌ی به شه‌قی‌ک و به
دوا پێله‌قه له سهر رپی خو‌ی لادا:

— من له که‌س ناترسم، پال‌هوان گو‌ده‌رز! نه‌ء! قسه‌ی سهره‌تا
و کو‌تاییشم ئەوه‌یه که قه‌دیری خواداد پیاوی کار نییه. هه‌موو
ژیانی خو‌ی به مفت‌ه خواردوو‌یه‌تی و به مشه‌خو‌ری له‌وه‌راو. فی‌ره
کار نییه. ئاره‌قه‌ی نه‌رشتوو‌ه. له بنه‌ره‌ته‌وه بر‌وا‌ی به‌وه نییه که
مرو‌ف ئەبێ کار بکات. له هه‌ر کو‌ی ئەیی‌نی بو‌ت ده‌رئه‌که‌و‌ی به
دو‌ای پارووی مشه‌دا ئەخولێته‌وه. به دو‌ای که‌ری تو‌پی‌ودا ئەگه‌ر
نال‌ه‌که‌ی لی بکاته‌وه. ئەته‌و‌ی که‌سی‌کی وا بتوان‌ی شان به شانی
من و تو‌ درو‌ینه بکات؟ که‌س دی‌بێتی ئەم کابرایه له هه‌موو ژیا‌نی
خو‌ی‌دا داس و مه‌له‌غانی به ده‌سته‌وه گر‌تب‌ی؟! که‌س شتی وای
لی دی‌وه؟ هه‌رگیز! هه‌رگیزاوه‌رگیز! بو‌چی من یان یه‌کی دی
ئەب‌ی به‌ری ره‌نجی خو‌ی بدا به‌و جو‌ره پیاوه بیخوا؟! ئەو له کو‌ی‌وه
هاتوو‌ه؟ سه‌یده که پێنج‌ه و زه‌کاتی به‌رکه‌و‌ی، یان... پیت وانه‌ب‌ی
ئەوان‌ی‌تر - ئەوان‌ه‌ی که لی‌ره دانیش‌توون و لی‌و ناب‌زی‌ون - نه‌یار نین
ئەگه‌ر یه‌کی‌کی‌تر به‌ره‌می ره‌نجی شان و باهو‌یان بخوات. سه‌یری
ئەم بێ‌ده‌نگیه‌یان مه‌که، گو‌ی له دلی هه‌ر کامیان بگری بو‌ت
ده‌رئه‌که‌و‌ی رازی نییه ته‌نانه‌ت پاروو‌یه‌کیش له رو‌زی منال‌ه‌کانی
بب‌ر‌ی و بیخاته سهر سفره‌ی چه‌وره‌یه‌کی وه‌کوو قه‌دیر. باوهر
ناکه‌ی بپرسه! تو‌ رازیت، خال‌و؟
— نه‌خ‌یر!

— تو‌ چی... دلاوهر؟

له‌بری دلاوهر، که ئەو ئیتر به‌کاره‌وه به‌ستراوی به‌رده‌رگای
بوندار بوو، خو‌دی ئەسلان وتی:

— مسو‌گه‌ر پیت خو‌ش نییه!... تو‌ چی قاته‌مه؟

— دیاره رازی نیم. من هاتووم بو‌ ئی‌ره دره‌و بکه‌م و ده‌مه‌ن بار

بو ژن و منالښم بېه مه وه. خو نه هاتووم...

— ټو چي، به راته لي؟ ټو خوټ كه هم پالښت و هم جووتياړي؟ كورې سالار په زاقيشي كه مشكو لوزمه يه نه گهر گولڼه گهنميك له دهمي داسي كه سه وه بوه رينري!

كورې بوندار، به راتي سالاري گرت و توووشي كرد. نه وه نه نه يتواني وه لاميكې روون بداته وه، نه نه شي تواني هيچ نه لیت. نه سلاني بوندار په گي هه ستي به دوو په نجه گرتبوو و به راته لي نه بوايه هه لويستي خوې روښن بكاته وه. يان نه بوايه دژي كورې بوندار بي، كه نه مهش به واتاي تيژكردنه وه ي رقه به رايه تي له گهل نه سلان - كه له بنه وه هيشتا مابوو- بوو. يان نه وه ي به به هاي دوړاندني خوې - لانكه هم له م كاته دا- لايه ني نه سلان بگري؛ كه نه ویش نه نه گونجا. له كاتيكا نه وه شي نه زاني كه كاري قهدير يه كلايي بوته وه و له سهر رویشتنی بهس نه بي به رقه به رايه تي و نه مهش خوې خراپتر. بوېه وهك نه ياريي دهربرين هه لسا و وتي: — هه رچي نهواني تر بلين، منيش پي پازيم.

نه سلان به پامانيكي زيره كانه وه، نه ترسانه چاوي برييه چاوي به لخي و وتي:

— ټو خوټ چي، پالښان؟!

به لخي نانيشكي له سهر عه رزه كه هه لگرت. خوې كو كرده وه و ده ستي دا به يه كا، خو له كه ي ته كاند و وتي:

— ټو كورې بوندار به راستي كا براهي كي به رچاو تهنگي! پرژد و ده سكوو چاوي! زور چاكه، كه وايه خوټ برؤ و به قهدير بلي. چيت پي خو شه پي بلي. نهو كار بهس به ټو نه كري؛ يانيش به... به خالو داوهر!

نه سلان ويستي شتيك بلي، به لام گودهرزي به لخي ده ستي دايه ده سكي مه له غانه كه ي، راست بوويه وه و پلاريك له ناپياوه كان وتي:

— له م ساته وه... هه كهس نه تواني شان به شاني من دروينه

بکات، قورمساخه ئەگەر نهچیتتهوه له مائی خوئی دانهنیشی. خالۆی قه‌دیر هه‌ستی کرد گوئی له بن تیریژی نیگای به‌لخی‌دا سوور هه‌لگه‌پاوه. به‌ دژواری راست بوویهوه و به‌رهو گوڤه‌پانی دروینه کهوته ری.

به‌لخی، به‌ هوئی رقی ده‌روونهوه گپی گرتبوو، مه‌له‌غانه‌که‌ی نایه‌ سه‌ر شان و پیلی، قولایی دا له به‌ندی مه‌چه‌ک پیچه‌که‌ی، ئاغزوونه‌ی گوئی که‌مه‌ربه‌نده‌که‌ی توند کرد و له سه‌ر پیروکی که‌وشه‌نه‌که‌، پاژنه‌ی گیوه‌کانی هه‌لکیشتا و به‌و جوڤه‌ی که‌ سالاریک به‌رهو مه‌یدان ئەبیتتهوه، راست و بروا به‌خۆ به‌رهو زاغی دروینه هه‌نگاوی نا و ریک له قه‌راخ ئەو مه‌یدانه‌وه که‌ خالۆ ده‌ستی پیکردبوو، ئەژنۆی کاری چه‌مانده‌وه و که‌ره‌متوه قورس و گه‌ره‌که‌ی خسته‌ گه‌ر:

— ئەبێ شه‌که‌ت و هیلاکتان بکه‌م، ناجوامیرانه!

پاشان، ده‌ست و بازووی پیاوانی دروینه کهوته گه‌ر، له بن تاوی خواری خوڤدا.

قه‌دیر ئیتر نه‌بوو. شه‌ش بوون. به‌ریز له په‌نای زاغیکدا و هه‌ر کامه‌ به‌گویره‌ی توانایی سووپی قاجی له ناو جه‌غزیکدا داسیان خستبوویه گه‌ر. کار و سنووری کار خویا بوو. پانتایی کاری هه‌ر پیاوه‌ش به‌ ئەندازه‌ی پانایی ته‌خی سینه و ده‌سته‌کانیان که‌ وه‌کوو دوو بال بکرینه‌وه. دریژی کاری کار تا کو‌تایی ده‌شت و په‌له‌ په‌له‌. خالۆ، به‌لخی، دلاوه‌ر، به‌راتعه‌لی و قاتمه‌. چونکه‌ ئەسلان هیشتا نه‌گه‌ر‌ابووویهوه له ده‌رکردنی قه‌دیر. ره‌زله‌ی پشته‌کان ئاره‌قه‌ی لینجی لی ئەچوڤا. خاکی ئاره‌قاوی ئاویتته‌ی تینی قورسی هه‌تاو له سه‌ر پشت و پیلان.

ژنی تاجعه‌لی کو‌لبه‌ر، په‌نجه‌ی می‌رده‌که‌ی کردبوو به‌ ده‌می‌دا و ئەو خوینه‌ی کاتی ده‌ره‌ینانی درکه‌که‌ له بن نینۆلی هه‌لئه‌زنا، به‌ لیو و زمان ئەمژی. بابه‌ گو‌لاو له سه‌ر پی‌رکی که‌وشه‌نه‌که‌ وه‌ستابوو و نیگای نیگه‌رانی له یافتی رو‌یشتووی ئەسلان بو

لای قه‌دیر، خه‌ریکی لیو بزواندن بوو به نزا کردن. ژن و منالی قه‌لاسچن پۆل پۆل دانیشتبوون به‌گویره‌ی نزیکی و هاودلیان پیکه‌وه. به‌رکو‌شه‌کانیان ئه‌کرده‌وه و پووش و په‌یکو‌لیان لی‌ده‌رئه‌هاویشت و گوله‌ گه‌نمه‌کانیان ئه‌کرده‌وه ناو تووره‌که و ده‌میان به‌گویره‌ی ده‌سته لی‌هاتوو‌ه‌کانیان ئه‌جوولا و له‌ هه‌موو بابه‌تیک ئه‌دوان. ژنی گو‌ده‌رزی به‌لخی کچه‌کانی -بی‌جگه‌ له‌ نی‌رگ‌ز- له‌ ده‌ور خو‌ی خرپ کردبو‌وه. هه‌م بو‌ پاقر کردنه‌وه‌ی به‌رکو‌شه‌کانیان و هه‌م بو‌ فی‌رکردنی شی‌وازی کو‌کردنه‌وه‌ی ده‌سکه‌کان به‌ چالاکی و خا‌وینی:

— چاوتان بکه‌نه‌وه. ده‌سکه‌وان ئه‌بی‌ چوار چاوی هه‌بی‌ به‌ ته‌وی‌لیه‌وه. ئه‌وه‌نده‌ی گو‌لیک له‌ ده‌می داسه‌که‌ هه‌لپه‌ری ئه‌بی‌ هه‌لی‌گرنه‌وه و بی‌خه‌نه‌ ناو به‌رکو‌شه‌که‌تان. چاوتان لی‌کردوو‌ه مریشک چۆن دان له‌ ناو ئه‌وه‌ هه‌موو گه‌ن و گو‌وژاله‌دا ئه‌دو‌زیت‌ه‌وه و هه‌لی‌ئه‌گرئ؟ ئه‌وه‌نده‌ش به‌ دوا‌ی باوکتان‌دا ریز مه‌بن. پاله‌ چه‌نده‌ نه‌شاره‌زاتر بی‌ قه‌لاسی زیاتری لی‌ به‌جی‌ ئه‌مینئ. که‌ وا بوو بو‌ به‌ دوا‌ی باوکتان‌دا ریز ئه‌به‌ستن؟ ئه‌تانه‌وی‌ ناوی بزپینن؟ بو‌ ئه‌وه‌ی به‌یانی بلین به‌لخی ده‌سک بو‌ کچه‌که‌نی ئه‌بارینئ؟! بکه‌ونه‌ دوا‌ی ئه‌وانی‌تر. شوینی نه‌شاره‌زاکان بگرن. تۆیش ئه‌وه‌نده‌ ده‌س مه‌هین‌ه‌ به‌ چاوتا، سدیقه‌. چاوت له‌و ژیرزه‌مین‌ه‌دا له‌گه‌ل سی‌به‌ر راهاتوو‌ه. بو‌یه‌شه‌ به‌ هو‌ی خو‌روه‌ سوور بووه‌ و تو‌زیکیش ئاوساوه‌. رۆزی یه‌که‌مه‌، ورده‌ ورده‌ رادین. هیچ نی‌یه‌. بیکه‌روه‌ بزانه‌م. ئا، تو‌زی سوور بووه‌ و په‌گی‌ژه‌کانی په‌نه‌میاوه‌.

ژن و منالی جووتیار و ره‌شایی، به‌و جو‌ره‌ پۆل پۆل له‌ ده‌وری یه‌ک دانیشتبوون، زمان خه‌ریکی وتوو‌یژ و ده‌ستیان به‌ کاره‌وه‌ بوو. خیزانی سالار په‌زاق، په‌جه‌ب گوزار، که‌لایی بگه‌رپیم و... ئه‌وانی‌تر. کچه‌ کاو‌لی، جووتی خو‌ی -نی‌رگ‌ز-ی دو‌زیبو‌ویه‌وه. له‌ سه‌ر پی‌ره‌که‌ دانیشتبوون و خه‌ریکی گف‌ت و که‌نین بوون. لالا له‌گه‌ل ژنی میرزای ده‌لاک سه‌ریان نابوو به‌ یه‌که‌وه‌ و چه‌چه‌چیان

بوو. شهيدا زرت و زیندوو، له ناو چاو و نیگای کچان و ژاندا، به گیوهی شهمامه بهندی دهوړ چهرمین له سهر پووش و په لاشه وشکه دره و کراوه که به هه موو بیانوو یه ک نه هات و نه چوو و خوئی نه نواند.

نه سلان له نیوهی رپوه گه رابوو یه وه، لای باب به گولآو وه ستابوو و پیره میړدی گرتبوو به قسه وه:

— تو سهر و زمانت هه یه باب به گولآو. له سهر خوئی نه دوئی. نه توانی به جوړیک تیئی بگه یه نی که دلی نه شکئی. خوئی تیئی نه گه ی؟ من له سهر و زمانی خوئی دلیا نیم. هه ندی جار زمانم تونده. نامه وئی بیی به قره. گویت لی مه؟ نه وانی تر نایانه وئی له گه لی دروینه بکه. نه لیق قه دیر دروینه وان نیه. ناغش په یامی ناردوو نابی ته خشان و په خشان بکری. تیئی نه گه ی؟ منیش دروینه وانم، هه مه نه بیی له بری باوکیشم ناگام لی بی. نه وه تا شهیدا سهری له گه ل گونی یاری نه کا. قه دیر گه نه مه که خه سار نه کات. خویشیت ناگات لییه. جا برؤ و راستیه که ی به قه دیری که لای خواداد بلئی. خویشی تیگه یشتوو که هه ر له وئی ماوه ته وه و جیئی خوش کردوو. په نگه خه ویشی لی که وتبی! برؤ!... برؤ بزانه چی نه که ی! باب به گولآو نه توت پیی رویشتنی نیه. له کاتیکا هه روا وه ستابوو، وتی:

— خوا به ردار نیه، نه سلان خان. نه ویش جه وانه، نابی پروی بخه یته زه وی. دلی نه شکئی، خوا پیی خوش نابی! نه سلان ناوری لی دایه وه و وتی:

— ئیتر به خوت که وتوو. نه گهر نه توانی بیخه یته ری، خویشیت مه گه رپوه. جا ئیتر... خوت نه زانی!

باب به گولآو توژیکیتر پیی په لکه ی کرد و پاشان، بهر له وهی نه سلانی بوندار لیی دوور که ویته وه، وتی:

— نه روم، نه روم نه سلان خان. خوا خوئی وای نه وئی. نه روم تیئی نه گه یه نه. نه وه تا... رویشتم! رویشتم!

دره و گه‌یشتبوو‌یه قوولایی دهشت. ئەسلان دەستی پیکرد تا ته‌خته گه‌نمه‌که‌ی به‌رده‌می بدووری و بگاته‌وه به‌وانی‌تر. به‌لخی دەستی راگرت و سه‌یری لای دیواره‌ رووخوا‌ی کرد که قه‌دیر له‌په‌نای دانیشتبوو، باب‌ه گوللای بینی به‌ گۆچان کوتان به‌ره‌و ئەو‌ی ئەچ‌ی. خالی قه‌دیر لای به‌لخیه‌وه، تۆزی دواتر، خه‌ریکی دره‌وی خۆی بوو و وای ده‌رئه‌خست که کاری به‌و کارانه نییه. به‌لام ئەو درۆ و دوو‌رووییه‌ی خۆی بتوانیبا له‌ هه‌موو که‌س بشاریته‌وه، نه‌ی ئەتوانی له‌چاوی گۆده‌رزی به‌لخی دابشاری. کاتی‌که‌ قولی گه‌نمی ئەهاویشته سه‌ر مه‌لۆ، نیگای پر له‌ ئاگری به‌لخی له‌ سه‌ر گوی و گه‌ردنی خۆی هه‌ست پی ئەکرد و له‌ گه‌رانه‌وه‌دا نه‌یتوانی خۆی له‌و چاوانه‌ لادا و به‌ناچاری وتی:

— چیه؟ بۆ وا سه‌یرم ئەکه‌ی؟

به‌لخی وتی:

— ئەگه‌ر قه‌دیریش پارووه نانیکی له‌م ده‌شته ببردایه‌ته‌وه، هه‌یج له‌ من و تۆ که‌م نه‌ئه‌بوویه‌وه داوه‌ر! خالۆ ئالایه‌وه کار و وتی:

— رۆزی هه‌موو که‌س به‌ده‌س خوایه پال‌ه‌وان! من سه‌گی کی

به‌م؟

به‌لخی ده‌می نه‌خسته ده‌می خالۆ، به‌لام بێده‌نگیش نه‌بوو.

بۆیه به‌ بێ ئەوه‌ی له‌گه‌ڵ که‌سیکی تایبه‌تی بێ، بۆلاندی:

— ئیمه‌یان وه‌کوو دوو‌پشک باره‌یناوه، وه‌کوو دوو‌پشک!

ئیمه‌ راهاتووین له‌و کاته‌وه سه‌ر له‌ سه‌ر سه‌رین به‌رز ئەکه‌ینه‌وه تا ئەو کاته‌ی سه‌ری مه‌رگمان ئەنیینه‌وه به‌رده‌وام ئەده‌ین به‌یه‌که‌وه. به‌خیلین، به‌خیل! هه‌زمان لییه به‌رد بخه‌ینه سه‌ر

رپی ئەوانیتر. هه‌ز ئەکه‌ین خه‌لکی به‌ سه‌رک‌ز و لاره‌مل ببینین.

ئەگه‌ر یه‌کیک پارووه نانیکی هه‌بی که‌ بیخوا، وا ئەزانین گۆشتی

له‌شی ئیمه‌ ئەجو‌ی. به‌رچاو ته‌نگین، ئیمه‌. به‌رچاو ته‌نگ و

به‌خیلین. رژد و به‌دخوا‌زین. کاتی‌که‌ ئەبینین یه‌کیک به‌ برسی‌تی

سەر ئەنئەتە، ئەللى ئەندىشەمان ئاسوودەترە. کاتیکە ئەبىنن
 یەکیک دەسەوسان و ئاتاجە، ئەگەر یارمەتیشی بکەین، رەنگە
 لە بەر ئەوەیە خۆمان دلتیا کردبى. ئەللى لەو ئەترسین یەکدى
 بە سەر پىوہ بىنن! نازانم! نازانم ئىمە بۆ وا بارهاتووين؟ ئەللى
 بە مردنى خەلکى دەوروبەرمان دەردمان سارپژ ئەبى، ئەویش بە
 مەرگى لە خۆمان بەلەنگازتر! لە ناو زۆنگدا گیرمان کردووە،
 بەلام وا ئەزانن چارەى کارمان ئەوەیە، خەلکانیکى تری وەکوو
 خۆمان لەو زۆنگە بچەقین و بمرن! ئەمە ئىتر زۆرە کە ئىمە
 بەرامبەر بە خۆمان ئەوەندە بەخيلین و بۆ بىگانەش ئەوەندە
 دلفراوانن! ئىمە ئىتر چ جورە مروقيکين، ئاخىر؟!

ئەوہى بەلخى لە بەر خویەوہ ئەیوت و ئەو سەد ئەوەندەيەى
 لە دەروونىدا بوو و نہى ئەتوانى دەريانبېرى، زیاتر ئەوى ھەژاندبوو
 و خستبوویە سەر ئاگر، بۆ ئەوہى ھەموو وزە و توانای خۆى بەکار
 بھینى بەلکوو ھەم توورەيەکەى خۆى بتەکینى و ھەم ئارەقە بە
 خالۆ داوھريش درەبدات، کە لە تەنیشتیەوہ درەوى ئەکرد. بۆیە بۆ
 "بن بر" کردن، ئاخیزی کرد و شانى دادا و وەکوو سەربازیکى توورە
 کە خوین بەرچاوى گرتووە و دەستى لە خۆى داشۆردووە، خۆى دا
 بە ناو لەشکرى دوژمندا بۆ ئەوہى لە کوژراوہکان مەلۆ و لۆدە و
 گیشە ھەلداتەوہ.

لە دلى کيلگەدا، بەلخى کاتیک راست بوویەوہ و ویستی
 ئەوہى بە دەمى مەلەغانەکەى درەوى کردووە، ھەلگريت و
 بیخاتە سەریەک، بینى و بۆى دەرکەوت کە کەنداویکی دروست
 کردووە لە دلى دەشتەکەدا و پالەکانى تری ھەر کامە لە گۆشە و
 کەناریک بەجى ھیشتووە. باخە گەنمى نایە سەر باخە، ئارەقەى
 ھەنیەى بە دەسپى دەور مىل سەریەوہ و چاوى بە ئەسلان کەوت
 چاوى بریوہتە دیوارە پووخوا و ھەروا پاوہستاوہ. بەلخى لە ناو
 گەنمەکە پاوہستا، چاوى بریپە یافتى نیگای ئەسلان. قەدیر پشت
 لە بابە گولۆ بە ھەنگاوى نەزۆر سست لە دیوارە پووخوا دوور

ئەكەوتەو. داسە كۆنەكەى بە شانیەو، بەرەو بزەپى بەرەو قەلچىمەن ئەرویشت. بابە گوللۆویش رووى لە رویشتووى قەدیر وەرگىرا و بە سەر رىك و نارىكى دەشتدا بەرەو دروینەوانەكان هات.

«من نەم ئەوێست تۆ لەكار بىكار ببى قەدیر. بە شەرەفم!»
لەو زياتر بەلخى دەرفەتى بىركردنەو پەيدا نەکرد، چونكە قلىشایەو و بوو بە فەرتهنە لە ناو ژنانى قەللاسچن دا. لەپر قىژە و ھەراى ژنانى قەللاسچن بەرز ببووێو. ژنان تىكچرژابوون و ديار نەبوو بۆ شەركردن يان بۆ جياكردنەو ئەوانەى كە شەريان ئەکرد. ترسى ئەو ئى زىان كچەكانى بەلخى شەريان تووش بووئىت، ئەوى بەرەو ئاپۆرەكە پەلكىش كرد و ئەوانى تریش لەگەلى بەرەو ھەللەكە، دروینەيان بەجى ھىشت.

رووداوەكە سادە بوو. لاا راھىژابوو، پەلامارى دابوو و نەباتى كاولى كوتابوو بە عەرزدا، گولەگەنمى ناو بەركۆشەكەى لاو كردبوو و قژى كچەى لەدەور دەستى ئالاندبوو و بە دەم جنىودان و كەف چەراندنەو، سەر و كەللەى كچەى ئەكوتا بە ناو خاك و خۆلەكەدا. كچەى كاولىش لە لاا كەمى نەئەھىنا. چنگووپى لە روومەت و چەناگەى لاا گىر دابوو و زۆر دزىوتر وەلامى جنىوكانى لااى ئەدايەو. لەم گىرمە و كىشەيەدا يەخەى كراسەكەى لاا ھەلداپوو و روومەت و گەرووى بە چنگووپى كچە كاولى سوور ببوو.

بەلخى كچەكانى لە قەرەكە دوور كردهو و سالار رەزاق كە دەشت و دروینەى بەو جۆرە شەلەژابوو، نەفرىنى ئەكرد و بە دەور ئاپۆرەكەدا بالى رانەوھشاندا و داواى لە ژنەكان ئەكرد ئەو دوو "پەتەرى" يە لىك جيا بكەنەو:

— ئىسكیان خوارە. ژن بەجارى ئىسكیان خوارە. خوار، لىكیان

بكەنەو ئەم دەلە سەگانە!... قەبرى بابى ھەر ھەمووتان!

ئەسلانى بونداریش كەمتر لە سالار رەزاق نەشەلەژابوو لە

شپرزهبوونی کاری دهشت. بۆیه ئه‌ویش هاوزمانی سالار، جنیوی ئه‌دا و له ناو ئاپۆره‌که رپی ئه‌کرده‌وه و ئه‌یویست نزیک بپیته‌وه و قره‌که بخه‌وینی:

— لاجۆ بزانه‌م، برۆ ئه‌و لاه!

هۆی کی‌شه‌که له لای شه‌یدا پروونتر بوو له‌وانی‌تر، بۆیه‌شه نه‌ی ئه‌توانی له‌وه زیاتر بی‌لایه‌ن رابوه‌ستی و سه‌باره‌ت به‌وه‌ی پرووی دابوو و به‌رده‌وام گه‌وره‌تریش ئه‌بوویه‌وه، هیچ نه‌لی و وه‌کوو که‌و سه‌ری بکا به‌ بن به‌فردا، به‌و ئه‌ندیشه‌وه که‌ خه‌لکی چاویان لی نییه. بۆیه له‌پر و له‌نکاو چووه پی‌شه‌وه و چنگی کرد به‌ پرچی لالا‌دا که‌ قه‌پی کردبوو به‌ قۆلی کچه‌ کاو‌لی‌دا و قیژه‌ی کچه‌ خه‌ریک بوو ئه‌بوو به‌ گریان. به‌ ته‌کانیک لالای له نه‌بات کرده‌وه و دایه‌ ده‌س ژنه‌کانی تاجعه‌لی و میرزای ده‌لاک و خۆیشی به‌ یارمه‌تی ژنه‌که‌ی خاکی نه‌باتی له‌ زه‌وی به‌رز کرده‌وه و ده‌ست و بالی به‌ هه‌موو لایه‌کا‌دا رانه‌وه‌شاند بۆ ئه‌وه‌ی بلا‌وه به‌ حه‌شاماته‌که‌ بکات:

— برۆن ئیتر، بچن به‌ دوا‌ی کارتان‌دا!

به‌لام لالا ده‌ستی هه‌لنه‌ئه‌گرت. ئه‌و چاوه‌رپی ده‌ست‌کردنه‌وه‌ی کچه‌ کاو‌لی نه‌کردبوو. به‌لام ئه‌وا که‌ ئه‌یینی سه‌روبه‌چکی به‌ چنگ و نینۆکی کچه‌ شه‌قار شه‌قار بووه، پرچی ئالۆسکاوه و یه‌خه‌ی کراسه‌که‌ی دادراوه؛ ده‌می هه‌لمالی‌بوو و ریسواترینی ئه‌و جنیوانه‌ی که‌ تا ئیسته له‌ بیری ما‌بوو، دانه‌باراند و له‌مناوه‌دا له‌ بنه‌وه پرووی له‌ شه‌یدا بوو که‌ بی‌گانه‌یه‌کی ره‌گه‌ز چرووکی ئاوه‌های هی‌ناوه بۆ ده‌شت:

— هه‌ر سه‌لته‌یه‌ک له‌ گۆر ده‌ری ئه‌که‌ن، ئه‌که‌وێته رپی و دی بۆ ده‌شتی قه‌لاچیمه‌ن! هه‌ر له‌ قه‌ره‌چی و سۆزانیه‌وه بگه‌ره تا... ئه‌لیی سه‌روبنی دنیا هه‌ر ئه‌م بسته جیه! سا‌له و سا‌ل ده‌می خۆمان دانه‌دوورین به‌و هی‌وایه‌ی له‌م ده‌ رۆژه‌ی ده‌شت و خه‌رمان‌دا ده‌ مهن بار به‌ینه‌وه بۆ ما‌له‌کانمان. به‌لام کاتی‌کیش

کاتی ئەگا، لەپر ئەبینی یەکیتر قن بئەدا و ئەکەوێتە پرێ به
 دوای دروینەوانەکاندا و... هەندیکیان چەپکە چەپکە گەنم
 هەلئەوه‌رینن و ئەیخەنە بەری! دزی مەگەر شاخ و گوێی هەیه؟
 هیچکەسێش نییه نووزە ی لێو بێ، ماشەلّای ناوی خوا!
 کەس گوێی لە خێرخوایی بابە گوڵاو نەبوو، مەگەر ئەسلانی
 بوندار کە قوڵی پیرەمێردی گرت و بردییه لایەکەوه بو پرس و جو.
 دەمەدەمی نیوان لالا و کچە کاوڵی بەردەوام بوو و لەم ناوەدا
 شەیدای بوندار کە نەباتی هینابوو بو دەشت، نە ی ئەتوانی لێی
 نزیک ببیتەوه. خەجالت و سەرلێشێواو نە ی ئەزانی چی بکات
 و پرێ دەرنەئەبرد.

سالار رەزاق بە پرینموونی کورەکە ی لێبرا یەکیک لە ژنەکان
 لە دەشت دەربکات و بیخاتە پرێ بەرەو قەلچیمەن. ئەو یەکەش
 هەلبەت نەباتی قەرەچی ئەبوو. بو ئەوەش کە ئەم کارە بە بێ
 هەراوهوریا سەر بگری، سالار رەزاق مەلۆیەک گەنمی هەلگرت
 و پرۆیشت تا بیخاتە ناو کیسە ی کچە کاوڵی و بەرپێ بکاتەوه
 بە دوای کاری خۆی دا. بەلام لالا، خۆی لەدەس ژنەکان دەرباز کرد،
 ئاخیزی کرد بەرەو سالار رەزاق چوو، گەنمەکە ی لە دەستی پفاند
 و وتی:

— ناهیلّم، ناهیلّم یەک دەنک گەنمیش لەم دەشتە ببات
 ئەو سۆزانیە. پێچکەشم نادەم بەو بیبریتە خۆی! بو؟ بوچی؟
 ئەمە هەقی خۆمانە.

سالار رەزاق، جنیوکی فریدا بو شووی لالا کە نان بە ژنی وا
 ئەدا، باوەشیکیتر گەنمی دا بە ژنی بەلخی و وتی:

— بەرپێ بکە با برواتەوه، مامە گیان. ئەم پەتەرییه ئەمرو
 خوینی ئەوی. بیخە پرێ بابروات کچە ی رەبەن. برۆ دەس و چاویشتی
 خاوین بکەرەوه با بچی بە دوای قوربە سەری خۆی دا!

پاشان، سالار رەزاق رووی کردە لالا و بە تەوسەوه وتی:
 — تۆیش برۆ خۆت داپۆشە ئیترا! برۆ قەرمان لی لادە. ئەیهۆ!

پهحمه له باوك ئهلي خهريكه بمخوات. برؤ ئيترا!
 شهيدا به بيانووي بهستني لودهكه كهوته تهك تاجعهلي
 كولبر و نهوهي كه نهيتوانيبوو هيچكارىك بو كچه كاولي بكات،
 خستيهوه بيرى شهوي پيشوو كه له بهرامبر شيرودا ههروا
 بى دهست و پى بوو. نهوسا به بى خو فريودان بوى دهركهوت
 كه كيماسى سهرهكى نه بى له سروشت و رهوشتي خو دا بى.
 نهو رهوشتهى كه نهگهر له يهكيكى دىدا ببينيايهت، له لاي
 زور ناشيرين و دزيو نهبوو. بهلام ئيسته كه خو له چهقى
 پروداوهكهدا نهدي و له راستىدا له دهرهوهي خو ئهروانى، هيچ
 وه و جهربهزهيهكى له خو دا شك نهئبرد و نهى نهتوانى لهو
 راستيه رابكات كه نهو شتهى خهلكى بهناوى "شدى بوندار"
 نهيناسى، هيچ نهبووه و نيه مهگهر تاپويهكى ههلووسه و گومان
 كه له سهر نهديشهى نه و نهو نيشتبوو. له راستىدا نهو
 گهوههره نيه كه خويشى پى وابوو. به ئاوينهى بهرچاوى بوى
 پرون نهبوويهوه، جهوانىكى خاو و زور بى نهقانيه. نهوهي ههيه
 و نهوهي خويا نهكا بهس دروستكراوى گومان و نهديشهى نهو
 كهسانهيه له بن دهستىدان شهيدايان نه به ناسيني گهوههرى
 شهيدا، بهلكوو له سنوورى ههبوون و دارايى نهودا پهرداختيان
 كردبوو و نهيكهن؛ كه پهرداخت كرابوو و پهروهردنه ببوو:

«نهو منهى كه من بم، له سهر پى خوم ناروم بهر دا.
 من له دهرهوهي قهلاچيمهن، له دهرهوهي باوكم و ئالاجاقى چيم؟
 نهمانه نهگهر لهگهل من نهبن، من چيم لهدهس دى جگه لهوهي
 دابنيشم و قور بكهم به سهرى خومدا؟»

بهلام شهيدا هيشتاش ريگهى نهوهي به خو نهئدا تا له
 پىچ و چه و خه مى نهو جوړه بير و بوچوونه دژبه و چرووكهدا،
 برووخى. ريگهى به سهلماندى نهو راستيه له دهروونى خو دا
 نهئدا، ههرچهند نهوهش برگهيهك بوو لهو ململانييه. نهو
 تاودانهوهي بوون و روژهقى خو بوو و هيشتاش جهربهزهى

رووبه‌پروو بوونه‌وهی بوون و پوژه‌فی راسته‌قینه‌ی خو‌ی نه‌بوو. شه‌یدا هیشتاش له‌ خو‌ی هه‌لئه‌هات بو‌ راگرتنی نموودی خو‌ی له‌ ئه‌ندیشه‌ی خه‌لکی‌دا. بو‌یه‌ش بوو له‌ پاش بارکردنی کو‌له‌که‌ی تاجعه‌لی، به‌ بیانوی تینویتی، به‌ دزیه‌وه‌ خو‌ی گه‌یانده‌ پیرکه‌که‌، جهره‌ی ئاوی نا به‌ سه‌ره‌وه‌ بو‌ ئه‌وه‌ی بتوانی به‌ بی ترسی نیگای ئه‌وانی‌تر سه‌یری پویشتنی کچه‌ کاو‌لی بکات که‌ کیسه‌یه‌کی پووش و په‌لاشی دابوو به‌ شانی‌دا و به‌ره‌و قه‌لاچیمه‌ن ئه‌چوو. به‌لام له‌م چاوه‌پاوه‌ دزیه‌شی‌دا نامه‌رد ده‌رچوو. چونکه‌ به‌ر له‌وه‌ی جهره‌ی ئاو دانیه‌وه‌، هه‌ناسه‌ی لالای له‌ لای شانیه‌وه‌ هه‌ست پیکرد و ده‌ستی لالای بینی که‌ هاته‌ به‌ره‌وه‌ و جهره‌که‌ی لیوه‌رگرت. پاشان نیگای لالای بینی که‌ یه‌که‌پارچه‌ گر بوو و شه‌یدا نه‌ی ئه‌هیشت هه‌لسی و دوور بکه‌وئته‌وه‌:

— به‌د ناوت کردووم، کو‌ره‌ شیرینه‌که‌م! به‌د ناوت کردووم. ئیسته‌ش که‌ بووم به‌ ریسوای لای دو‌ست و دو‌ژمن، له‌په‌سا خه‌نیمم بو‌ ئه‌تاشی؟! چی خۆت ئه‌ده‌ی به‌چاوی من‌دا؟ که‌ ویستیارت زۆره‌؟ که‌ کچان هه‌زیان لیته‌؟ جاریک کچه‌ کورد، جاریک کچه‌ ئه‌فغان، جاریک کچه‌ کاو‌لی... یه‌که‌جار... ئا... پیت وایه‌ کچی سه‌یدی ته‌له‌فوونچیم که‌ به‌دناوییه‌که‌م له‌گه‌ل خۆم به‌م بو‌ شو‌راو و خۆم به‌هستم به‌ یه‌کی وه‌کوو کا‌برای ئیسکه‌بنده‌وه‌! ئه‌ری؟ به‌دلت نیم؟! نه‌خیر، سه‌دی له‌م ره‌نگاوه‌رنگانه‌شم بو‌ قیت بکه‌یته‌وه‌، یه‌ک به‌ یه‌کیان ئه‌نیرمه‌وه‌ لای بنه‌چه‌یان. هه‌موویانت بو‌ راو ئه‌نیم. شیرۆ ملی شکاند و پویشت، ئاگام لییه‌. سوور لیم پروون بوو ئه‌ویش ناچار ئه‌بی‌ بروت. سوور ئه‌مزانی!

به‌ بی چاوه‌پیکردنی وه‌لام یان کاردانه‌وه‌یه‌ک له‌ لایه‌ن شه‌یداوه‌، لالا جهره‌ی ئاوه‌که‌ی دانا. هه‌لسا و له‌ کاتی‌کا هه‌ول‌ی ئه‌دا یه‌خه‌ دادراوه‌که‌ی بداته‌وه‌ به‌ سه‌ر یه‌که‌دا، دوور که‌وته‌وه‌ به‌ره‌و قه‌لاسچنه‌کان. هه‌لبه‌ت شه‌یدا ئه‌گه‌ر توانای ئه‌وه‌ی هه‌بایه‌ له‌ژیر ئه‌و باره‌ی درابوو به‌ کو‌لی‌دا، سه‌ر راست بکاته‌وه‌ و

سهیری رۆیشتهكهی لالا بكات، ئهیتوانی به ئاشكرا سهركهوتن و شانازی له ههنگاوهكانی ژندها ببینی. بهلام راستیهكهی شهیدا دانیشیئرابوو.

کاری دره-خهرمان وای پۆیست ئهکرد، شهیدا رابی و بروات له شوینی کاری خۆی دا وهکوو ئالقیههکی زنجیرهكه، رابوهستی. ههروهها ژیرانه ئهوه بوو كه شهیدا به چوونهوه سهركار و راهستان له شوینی خۆی لانیكهه وای دهربخات كه شهیری ژنی چهپاو و كچه كاوی هیچ پهیههندییهکی بهوهوه نهبووه. بهلام رهفتریکی ئاوا شیاو و لهبار له گهنجیکی بهو رادهیه خاو و لهخۆ رازی كه شهیدا بی، نهئهوهشایهوه. چونكه ئهوهندهی شهیدا خۆی دیووویهوه پێشهاتهكان ههمیشه به مرادی ئهو كۆتایی هاتبوو. ئهگهریش وا دهرنهچوایهت، بهر لهوهی بۆ چاره بگهری، خۆی به خنكاو له ناو گهرداویکی نائومییدی دا ئهدۆزییهوه.

شهیدا به ههلاتنه ئهفسانهیهكهی له قهلاتی بازخانی ئهفغان، خۆی به بهرزتر ناساندبوو. ههم له روانگهی پر له شانازی كهسان و نزیكانی خۆیهوه و ههم له ئهنجامی ههلوێستی بهئیرهیی و دوژمنانهوه زیاد له پۆیست بروای به خۆی كردهوو. ئیستهش زۆر له بهری گران بوو كۆل بدا بهوهی كه بهو جلفیه له كار و كرداری خۆی دا شكستی هیناوه. رۆیشتنی شیرو به توراوی له لایهكهوه، بوونی كچه قهرهچی به بهردی سهرسههۆل كه كرابوو به سهركاری شهیداوه له لایهكهوه، كاردانهوهی بویرانهی لالا له لایهکیترهوه، سووك بوونی شهیدای له چاوی خهلكی دهشت ودر و -لهوهش زیاتر له چاوی خۆی دا- ئاشكراتر كردهوو. شهیدا كه خۆشی بهباشی ئهیزانی خهلكی -ههر كامه و بههۆیهكهوه- خۆشیان ناوی؛ ههرچهند بهروالهت پرووشیان لهگهلی خۆش بی. ئیسته ئهیتوانی تاودانهوهی ناخۆشی چۆنییتی خۆی له گومانی ئهوان دا ببینی. ئهو گومان و بیرهی كه بۆ ئهو ئاوێتهی ههڵچوونیکی زۆر بهئازار و جهخاراوی بوو.

به گومانی شهیدا - که زۆر له راستی دوور نه‌بوو- ههر له ئەسلانی براهوه بگره تا ئەگاته گۆدەرزی به‌لخی، هیچکەس له خەلکی قەڵاچیمەن خۆشیان نه‌ئەویست. تەنانەت ئەو دوو پیاوێش که له بێگانه ئەچوون، دلاوهر و ئەولحەمی قاتمە، له گومانی شهیدادا دۆستی ئەو نه‌بوون. سالار رەزاقی پیریش که ئیتر نه‌ی ئەتوانی به‌رگری له له‌قاندنی سهری بکات، دۆستداری شهیدا نه‌بوو. سالار هەرچەند زمان و کرداری ئارام و فەرمانبەر بوو، ئەو گزیری و سهرکاری و کوێخایه‌تیە له لایەن ئالاجاقیه‌وه درابوو به بابقولی بونداری، به‌روالەت ملی لێنا‌بوو. به‌لام له ناخی خۆیدا، ئەگەر کوێخایه‌تیشی به مافی خۆی نه‌زانیا، لانیکه‌م گزیری ئالاجاقی به هەقی خۆی ئەزانی. پێی وابوو مافی پۆژگاری درێژی کار و خزمەتی به‌ری نه‌داوه. له‌و پرووه‌وه که سالار رەزاق پشتاو‌پشت، جووتیار و گزیر بوو و هه‌موو کاروباری کشتوکالی زه‌وییه‌کانی ئالاجاقی له قەڵاچیمەن ئەو ئەبیرد به‌رپۆه. تەنانەت بۆراوێژ ئە‌برا بۆ گوندە‌کانی‌تری ئا‌غه و بۆ کی‌لگه‌کانی‌تری. سهره‌پای ئەم هه‌مووه‌ش، ئالاجاقی له ئەنجامدا بونداری کرد‌بوو به کوێخا و به گزیر به سهریه‌وه. سالار ناوبه‌ناو قورسایي ئەو بریاره‌ی به سهر خۆیه‌وه هه‌ست پێ‌ئە‌کرد و ئەمەش له چاوی شهیدا شاراهه نه‌بوو.

شهیدای بونداری به‌گوێره‌ی سروشتی خۆی و به‌پێی بوونی له ناو خەلکی قەڵاچیمەن‌دا، رواله‌ته جۆراوجۆره‌کانی په‌یوه‌ندی ئەناسیه‌وه، هەرچەند هه‌تا ئێ‌سته ناچار نه‌ببوو بیران لی بکاته‌وه. ئێ‌سته‌ش ئە‌گەر مێشکی به دوا‌ی ئەو جۆره نیشانه‌دا ئە‌گه‌را له بن جۆریکی گوشار و خۆبه‌خۆ بوو. هه‌روه‌ها له‌م رێگه‌یه‌وه بۆی ده‌رکه‌وت‌بوو به‌راته‌لی سالار رەزاقیش له هه‌موو ئەو پرووداوانه‌ی بێته‌ هۆی ئاب‌روو‌چوون و ریسوایی بنه‌ماله‌ی بونداری، شادمان ئە‌بێ؛ هەرچەنده سروشتی به‌پاریزی جووتیاری رێگه‌ی ئەوه‌ی لی‌ئە‌گرت بیر و پای خۆی ده‌ربهری.

ئەدا لىي دڭير نين. ھەرچەند خەلکى پرويان لەگەلئى کراو ھو، بەلام ھىچ نىشانەيەک لە خۆشەويستى خۆي لە دل و چاوياندا ھەست پئ نەئەکرد و نەئەبينى و ئەم جەوانەي کە ئەوا ئيتەر نەوجەوانى خۆي تىپەراندبوو ئەم راستىيە، ئەوى تووشى دارەتيكى بئ متمانەيى ئاويتە بە کينەيەکى درندانە ئەکرد.

راستىيەکەي شەيدا مروقيک بوو کە نە توانىبووى لە خوو و نەريتى جەماوەرى قەلاچيمەن دا بگونجئ و، نە توانىبووى لە ريزى سەرکەوتوو و تايبەت - لەو بابەتەي کە خەلکى لە ترسان شەيداي ببن- جيگەيەک بو خۆي بکاتەوہ. کاتيکە بيري لە ھەستى تاقىکراوہي خۆي ئەکردەوہ و ھەميش سەيرى ديدەکانى خۆي ئەکرد، بە ئاشکرا بوئ دەرئەکەوت لە بەراود لەگەل کورپى ئالاجاقى - جەليل- بار و دوخيکى زور نەشياوى ھەبوو. بە بئ شک و گومان، خەلکى قەلاچيمەن و بەگشتى پروت و برسپەکانى قەلاچيمەن ھەرگيز لە دلەوہ جەليلى ئالاجاقيان خۆش نەئەويست، بەلام بە بينينى جارجارەي ئەو لە قەلاچيمەن، پىخوشحال ئەبوون. واتە لە کاتيکى کورتى - روژباشيکدا- ھەستى بئ نرخترين خەلک بەرامبەر بە کورپى ئاغەيان نەک ھەر پر لە نەفرەت نەبوو، بەلکوو شەوقىکى نوکەرانەي تيا بەدى ئەکرا. شەوقىکى تىپەر. بەرەنجامى ترسيکى ھەميشەيى. کە وا بوو لە سروشتيکى وەکوو جەليلى ئالاجاقى دا دوو لايەنى ھەز و دەسەلات نيشانى نەبوو. ئەوہي کە ھەبوو، ھەمووى دەسەلات بوو و ھىچ و، ھەرگيز گوئى لە دلدانەوہي خەلکى نەبوو؛ چونکە ئەو لە ناو خەلکدا نەبوو.

بەلام شەيدا گرفتارى ئەم دوولايەنيە بوو و وا دەرئەکوت

دووانى بوون بوو بە سروشتي ئەو و ناروونى بوو بە تايبەتمەندى ئەو. چونکە شەيدا لە ناو خەلکدا بوو و لەگەلئيشيان بيگانه بوو. لە خەلک بوو و بە سەر خەلکدا. واتە نە خويى بوو لە خويان و نە بيگانەي بيگانه. نە ئەم بوو و نە ئەو. لە نيواندا بوو

و دوولایه نه بوو. ئەیبینی خەلکی نه لیی بیزارن و نه ستایشی ئەکەن و نه لیی دلخۆشن که خوشیان بوی. بۆیه نه بیزاریه کهی خۆیان له ئەو به گرنگ ئەگرن و نه بۆ دەربرینی دۆستایه تیه کهیان بایه خێک دانهین. بۆیه بوو که کورێ بوندار، هەرچهند نموود و نیشانهیهکی دیاریکراو - کورێ بوندار بوون-ی هه‌بوو، به‌لام چهنده زیاتر بیرى له خۆى ئەکرده‌وه، قوولتر له‌وه ئەگه‌یشت چ بوونه‌وه‌ریکی له‌نگ و بى نیشانه. بوونه‌وه‌ریکی به‌ناوه‌رۆک سه‌رگه‌ردان که له هه‌چکام له توێژه ئاسایی و دیاریکراوه‌کانی کۆمه‌لگه‌ی بچووک و به‌رته‌نگی قه‌لاچیمه‌ندا جیی نه‌ئه‌بوویه‌وه. به‌م برۆایه و راستگۆیانه ئەگه‌ر له خۆى ورد بوایه‌ته‌وه، بیگانه بوونی خۆى له لی‌کگیرانی نیگای له‌گه‌ڵ نیگای هه‌ر کام له خه‌لکی‌دا به ئاشکرا ئەتوانی بی‌نی.

له‌م بواره‌دا، شه‌یدا ته‌نانه‌ت به‌خیلی به‌زپراکه‌ی، ئەسلانیش ئەبرد. چونکه ئەسلان به ئاسانی توانی‌بووی شوینی خۆی بدۆزیت‌ه‌وه و رۆژ به رۆژی‌ش به‌ رێبازی خۆی‌دا بجیت‌ه‌ پێشه‌وه و زیاتر دابه‌زرێ. ئەو جیی خۆی گرت‌بوو و کار و خزمه‌تی خۆی به‌و جو‌ره‌ی که پێویست بوو ئەبرد به‌رپۆه، به‌ بى گۆیدانه نیگا و بۆچوونی ئەم و ئەو. له پشت پێشخانی دوو‌کانه‌که‌ی‌دا ئەوه‌ستا، خه‌لکی ئەدۆشی و هه‌چ له بیرى ئەوه‌دا نه‌بوو که چیه‌، چ دۆخیکی هه‌یه و ئەوانی‌تر چۆن بیرى لی ئەکەنه‌وه. هه‌چ بیرى له‌وه نه‌کرد‌بووه که بیر له چۆنی‌تی بوونی خۆی بکاته‌وه. ئەسلان کاری خۆی ئەکرد، به‌ رپی خۆی‌دا ئەرویش‌ت و هه‌چکارێکی‌ش له‌وه‌ی که ئەو ئەیکرد ئاسایی‌تر نه‌بوو. سلاوی به‌ سلاو و جنیوی به‌ جنیو وه‌لام ئەدایه‌وه، به‌ بى ئەوه‌ی بیر له شتیکی له‌وه زیاتر بکاته‌وه که رپوی داوه. بۆیه ئاسایی بوو که سلاوی خه‌لکی به‌ نیشانه‌ی ئاتاجی ئەوان به‌ خۆی بزانی و، جنیو و تانوو‌تیشیان به‌ ئەنجامی ئیره‌یی و کینه‌یان، دابنێ.

ئەسلانی بوندار، له راستی‌دا له‌وه ده‌سته له مه‌ردم بوو

که نهی ئەویست ژیان و جەوانی و ئایندەیی خۆی لە پیناوی ئەندێشەیی بێ ئەنجام و بیرى بىسووددا بەفەرپۆ بەت. ئەسلان سەرەپای ئەوەی کە هێشتا -ئەتوانی بوتری- جەوان بوو بەلام پەفتار و کرداری وردبینی و شارەزایی پیرانی هەبوو. هەرچەند جگە لە ناو بازە و هاوکیشتەیی سوود و زیاندا بیرى نەئەکردەوه: «قازانج و زیانی ئەمکارە بۆ من چییە؟»

بەلام شەیدا ئالۆز بوو. لەو پڕووەوە کە ناچار بوو بیر لە خۆی و لە لایەنەکانی کاری خۆی بکاتەوه. بیرى لە خۆی و لایەنەکانی کاری خۆی ئەکردەوه، کە وا بوو هەستى ئەکرد ئالۆز و دژوارە. بۆ پێگە و پێبازیک لە ناخی ئالۆزی دا ئەگەر، بۆیە دژوار بوو. ئەم تێگەشتن و پێگەشتنە تازە بوو. بۆیە بۆ دۆزینەوهی پێ چارەیهک دامابوو و خودی ئەم داماوێیە ئەوی دژوارتر و ئالۆزتر ئەکرد. دژوار لەو پڕووەوە کە ئەگەر بتهوئ لەو پادەیهی کە ژیان خستووێتە بەردەمت زیاتر بچیتە پێشەوه، گەرێ و مەلانیی بەئازار تاوێکیش لێت ناگەرێ. کە لە بووندا ئوقرەگرتن نییە، هەر بەو شێوەیهی کە لە ئارامگرتندا، نیشانەیی هەلدان و بالاکردن نابینرێ. کە وا بوو شەیدا بۆ چی دایەمینی؟ سەری بە کامە دیواردا بکوئی؟ چۆن ئەتوانی خۆی دوو شەقە بکات؟ لە نیوانیشدا ناتوانی تاسەر بەمینیتهوه. دلی بە لایەکدا ئەبێ رادا؛ دل بە لایەکدا!

— هاتن... هاتن... گەشتن! مەلای پەرزەخوینیش سواری ترومبیلەکەیه. چەن کەس لە بەخۆکان وەرن ترومبیلەکە لە ناو خۆلەکە دەربەهینن. ئاگەیی گەورە بۆ خۆی وتی.

دەنگی قرخنی عەباسجان شەیدای هینایەوه بە خۆیدا. عەباسجان هەروا لە سەر پێرکی کەوشەنەکە وەستابوو و داواى لە دروینەوانەکان ئەکرد بچن بۆ یارمەتی. دروینەوان دەستیان راگرتوو و سەیری عەباسجانیان ئەکرد:

— ترومبیلەکە لە خوار گردی خولامۆ لە ناو خۆلەکە گیرى کردووه. ئاگە ئالاجاقی و هاوپیکانی خەریکن دین بۆ سەرەوه. یاللا

ئیترا!... تۆ... دلاوهر. ئەسلان خان، بیانخه پى ئیترا!
شهيدا بهرهو دروینهوانهكان چوو. خالۆى قهدير بهر له دلاوهر
داسهكهى دانابوو و ئامادى پۆيشتن، راست بوويهوه. ئەولحهى
قاتمەش هەلسا و ئەسلانى بوندار سهيرى بهراتعهلى سالار
پهزاقى کرد و وتى:

— تۆيش پهنگه ناتهوئ بىي؟!
سالار پهزاق لهبرى بهراتعهلى وتى:
— له خۆتهوه قسه ساز ئەكهى؟ مهگهر به خاكهناز لىي
دراوه كه نهيهوئ بىي؟! بهراتعهلى!
بهراتعهلى سالار پهزاق هەلسا و بهناچار كهوته تهكيان.
نزيكى ژن و منالى قهلاسچن، ئەسلانى بوندار وهك بللى به
ئهنقهست، پرووى له بهلخى كه كهوتبوويهوه دروینهکردن، کرد و
به دهنگى بهرز پرسىارى کرد:

— تۆ چى پالەوان گۆدهرز؟ نايهى بۆ يارمهتى؟!
بهلخى له بن نيگاي شهيدادا پوانيه ئەسلان و ههر بهو
ئاشكرايهى كه لىي پرسرابوو، وهلامى دايهوه:
— نهخير! من نايهم!

به ندى دووهم

تينوئيتى، تينوئيتى ئاو:

«ئو، ئو، ئو؛ خوايه گيان!»

حه زىكى زور نامو بو گريان، بهو ههسته وه كه لهبرى ههوا،
ئاگر له دهميه وه ديتته دهره وه. قورسايى بارى ململانى له سهرى دا،
لهش له ههشار و راکشاوى سهر جيگهى ههميشه ي، توپه لىكى
ماندوئيتى و دلره شى و بىزارى، ويران و بىگانه و ريسواکراو. ورووژاو
له ئاگرى تينوئيتى دا، داماو و وشكه لاتوو، به دهم و گهرووى وهک
خشتى سوور. خوژگهى ئاو و ههزى فره و فراوانى گريان. داماو
به لام گهرووى وشكه لاتوو. گهرما و تينوئيتى تا. تينوئيتى له تال
تالى موو و له پىستيه وه، هه لئه زنى. خهفه بوون، ههستى
خنکان له هه لچوونى ياويكى نه خوشرانه دا. نه فرهت، نه فرهتى
خهست. ههستى نه وهى كه لىزگه يهک موو به ئاره قهى تهوئلى
رهقه ليه وه لکاوه، بىزکردنه وهى دوو به رامبه ر ئهکات. تينوئيتى،
تينوئيتى ئاو. داواى ئاو و ههزى زور و سه مه ره ي گريان. جلهکانى
به بهرى تهنگن.

— «قهدير، ئيمه پاشقولىمان لى نهگرتوويت، قهدير. خوشت
ئهمه نهزانى. خوشت شايهت بوويت و بينيت قهدير. له چاوى ئيمه
مهزانه!»

نه! قهدير وا ديار بوو نهى بيستبوو و تهنانهت رهنگه دهنگى

گۆدهرزی به لّخی نه ناسیبوو.

قه دیر، گریان قه تیسماوی پشت چاوه وشکه لاتوو هکانی ناو
کالانهی، به بئ نیشانهی ئاشنایی و ته نانهت نه به نیگایه ک
له سیلهی چاویه وه، به بهردهمی پیاوه کاندا تیپه پری، چه ماوه
له بن لهشی سستی باوکی دا به کوّلیه وه، به ههستکردنی
دلّوپه فرمیسکی که لای خواداد له سهر پشت ملی، به رهو مال
رۆیشت. تینویتی ئاو و ههزی زۆر و سهیری گریان.

— «قه دیر... قه دیر... پیاوی باش!»

قه دیر پئی نایه ناو دالان، به له قهیه ک ده رگای له پشت
خویه وه داخست. که لای خوادادی له سهر دۆشه که له کهی دانا و
هاته وه ده ره وه. گری ئالّوسکاوی ماندویتی و دلّیشان و بیزاریی.
به رهو کونه کهی، تووهریی و دوژمنی له ناخی دا، دهستی برد بۆ بن
خرت و پرتی ناو سنوو قه که، سوراحیه کهی ده ره ینا و شیتانه نای
به سه ره وه، یه ک بین و خۆی دا به سهر جئ خه وی هه میشته ی دا،
به ههزی زۆر و سه مه ره ی گریان وه. ههستی کرد له بری هه ناسه
گر له ده میه وه بلّیسه ئه دا و جله کانی به بهری ته نگه. تینویتی،
تینویتی:

«ئاو، ئاو، ئاو؛ خوايه گیان!»

مروّقی ریسوا کراو، خۆیشی نازانی بیر له چی ئه کاته وه.
رووخوا و بیگانه و نابه خو و دیار بوو ههستی ئه کرد، هیچ
شتیک په یوهندی به وه وه نییه که بیریک له ودا بهه ژینی. ئیسته
که خۆی کردبوو به کونه کهی دا و له سهر جیگه کهی که وتبوو،
ئه هاته وه بیر و تی ئه گه یشت وشه یه کیش له گوته کانی مه لای
نه بیستبوو. بیستبووی، به لام نه ی بیستبوو:

«ئای ی... براینه، ئهم ده نکه گه نمانه زمانیان هه یه!»

بهس ئه وه نده - چونکه ئه توت راسته وخۆ له گه ل قه دیره تی -
و نه که سی تر. ئهمه خۆی مایه ی سه رسوو پرمان بوو. ئایه به
دریژی ئه و ماوه یه که وتاری ئه دا، قه دیر سه ری داخستبوو و

جگهره‌ی ئه‌كيشا؟ ئه‌گهر وا بووه ئه‌ی بیری له چی کردۆتهوه؟
«له چی؟»

بیری نه‌ئه‌كه‌وته‌وه. ئایه ئه‌وه ئه‌گونجی كه مروّف، له كاتدا بیر له هیچ نه‌كات‌ه‌وه؟ ئه‌ی ئه‌م می‌شكه؟ ئه‌م بیره‌ی ئه‌و له‌وكاته‌دا خه‌ریکی چی بووه؟ له كام گۆرستان سه‌رگه‌ردان بووه؟ ئایه ئه‌بی كه ده‌رووه‌كانی می‌شکی مروّف بۆ ماوه‌یه‌کی، هه‌رچه‌ند كورتیش، قفل ببی؟ ئیسته چی؟ قه‌دیر ئیسته بیری له چی ئه‌كرده‌وه؟ هیچ! له هیچ. مات و وړ و گێژ و حۆل بوو و نیگای ئه‌گه‌را به سه‌ر هه‌ر چی هه‌بوو و نه‌بوودا.

می‌شکی ئایه نه‌ی ئه‌توانی هیچ ئه‌ندیشه‌یه‌ك بخه‌ملینی؟
ده‌نگی ده‌رگا. قه‌دیر به بی ئه‌قان له‌شی لاوازی راست كرده‌وه و دانیشته. تۆ بلیی كی بی؟

ده‌نگی چه‌كوشی ده‌رگا‌كه. قه‌دیر بالای بیوازی نووشتانده‌وه، له ده‌رگای نزمی هه‌ماره‌كه‌وه چووه حه‌وشه و وه‌ستا. كی بی بلیی؟

ده‌نگی لی‌دان‌ه‌وه‌ی ده‌رگا. قه‌دیر كه‌وته ری، له داڵان تیپه‌ری و له پشت ده‌رگا‌كه، زنجیری له قولفه ده‌ره‌ینا. تۆ بلیی كی بی؟
نادعه‌لی چوارگویی‌شلی له به‌ر ده‌رگا بوو. قه‌دیر وه‌كوو مه‌رگ، له ناو تا ده‌رگا نیوه‌كراوه‌كه‌وه سه‌یری نادعه‌لی كرد. نادعه‌لی خۆی وه‌كوو مه‌رگ له به‌رامبه‌ر قه‌دی‌دا وه‌ستابوو. له ده‌ره‌وه‌ی ده‌رگا‌كه. قه‌دیر هیچی نه‌وت. نادعه‌لیش لیوی نه‌بزواند. دوو مه‌رگ له ئاوینه‌ی یه‌ك‌دا. ره‌شایی و ره‌شایی. شه‌و و شه‌و. قه‌دیر ده‌ستی له ده‌رگا‌كه به‌ردا و نادعه‌لی خۆی هاویشه‌یه‌ره‌شایی ناو داڵانه‌كه و یه‌ك‌سه‌ر، وه‌ك بلیی ناتوانی هه‌نگاوه‌كانی

خۆی رابگری، به‌ره‌و كونی هه‌ماره‌كه رۆیشت. چووه ژووره‌وه و له سه‌ر دۆشه‌كه‌ی قه‌دیر، له سه‌ر ریزه كورسیه‌كه بۆی راكشنا و دای له پرمه‌ی گریانیکي بی ئوقره. شیتانه. گریان‌ی به‌كۆل. جه‌وانی چوارگویی‌شلی ئه‌وا له قه‌دیر و له ده‌روونی قه‌دی‌دا ئه‌گریا و

حهزى به ته وژمى گريانى له ودا دائه مرکانده وه. بلا بگری، بلا بگری. ئه و له برى قهديرش، له برى هه موو گريانه قه تيسما وه کاني ناو چاوى ئه گريا.

قهدير شه مچه يه کى دا له پليتهى فانۆسه که و لى گه را به بزماره که وه بى. پاشان سوراحيه به تاله کهى له سهر خاکی بهر پاچکهى کورسيه که هه لگرت، له بهرام بهر ناده ليدا رايگرت، رايوه شاندا و له سهر که لوپه لى ناو باوله که داينا.

— مرد، قهدير! دايکيشتم مرد! ديقى کرد، مه هسو لتان!

قهدير له بن ديواره که. له بن فانۆسه هه لواسرا وه که، بهرام بهر ناده لى چوارگويشلى هه لئرووشکا و دهستى به دهوړ ئه ژنۆى دا هه لپکا، به نيگايه ک به رهنگى خاک بۆسهر خاک. نه وشه و نه نيشانيک له وشه. دووکه لى جگهره له نيوان په نجه کانيه وه هه لئه کشا و به لای گونا و ئه برۆى گرژى دا به رهو بنميچه که لوولى ئه خوارد. مهرگ، مهرگ بيدهنگ و خاموشه. مهرگ تيکپاي تاريک و پوونى ناو هه ماره کهى داگرتبوو. چاو به قوولاچوو، گوناي دهريه پيو، ليوى قپوقه پ، په نجهى دريژ و له ر و کاژه رى رهق، وهستاو به سهر زه لى مليه وه. نه ههست و نه خوست. بى تينوئيتى، بى برسيتى، بى بزووتن. ته نها نيگا؛ ته نها نيگا. چاوه کاني کالانه ي گۆر. گۆر، رهش.

— هه مه ئه يکوژن، به ديق ئه يکوژن. هه مه ديقمه رگى ئه کهن و هه مه پرسه و کوپى رهوزه خوئيشى بۆ دائه نين. ئه و ژانه سهير بکه تو، پياو! گالته به مهرگى مروقيش ئه کهن. مهرگى مروف! مهرگ و ديسان مهرگ. گيروده بوون له دالانه کاني ئه نديشه ي مهرگ دا. ئه نديشه ي بى سنوور و هه زار توپى مهرگ. جاريکى تر سه رى هه لدا بوو له جهوانى چوارگويشلى. هاتبوو و ئه يويست جاريکى تر له چه م و خه مى ترسناکى خوئى دا تووشى بکات به شيوه يه کى تر و، ئه مجاره يان به ره خنه گرتن له خوئى بۆ کيماسى و که مته ر خه مى. له و رووه وه که مه هسو لتان، ناده لى

و تهنه نادعهلی، تاقه کورهکهی رایگرتبوو. دایک چاوه پروان بوو لهو قره و گۆلمه زهی که پرووی دابوو و بنه مائهی حاجی حسینی چوارگویشلی کاول کردبوو، کوپ و تاقانه کوپ بتوانی خووی و مال و خیزانی له پهلاماری تالان و چهپاو بیاریزی. نهو ویستبووی نادعهلی بهکاری کشتوکال و مهرداریه که یهوه خهریک بیی و به ریی باوکی دا بروات. دایکی نادعهلی نه مهی به گویرهی تیگه یشتنی خووی له کوپ ویستبوو. به لام نه مه پرووی نه دابوو. نه توانرابوو بیی. چونکه نادعهلی به یه کسه ری سهری له کاری خووی دا دواندبوو و له خووی دا ون ببوو. بویه مه هسوالتان نه یتوانیبوو گریی دژواری ژان و دریخ بکاتهوه و دیقی کردبوو. دیقی مهرگ.

مهرگ و دیسانه وهش دالانی بیسنوور و هزار تووی نه ندیشهی مهرگ.

نه مهرگه به لام له کاتیکی تر دا بوو و ژان و نازاریکی تر ی هه بوو و ترس و گومانیک تر. مهرگی مه دیار نه گهر دریخی بیی دهرمانی خووی نابوو به ناخی نادعهلیدا، نه مهرگه نه یویست له نازای خو خوارنده وه دا نوقمی بکات. له مهرگی مه دیاردا، نادعهلی جاریک مردبوو و لهو ریگه یه دا به دژواری زوردا تیپه ریپوو بو نه وهی نیوه گیانیک بیته وه به به ری دا، نه گهر به خو پازاندنه وه به شیوه و رواله تی مه دیاریش بوو بیی. ههرچی چو بی خووی دهرکی شتابوو لهو گیژنه به دژواری، له بواری به نازاری تیپه رین به ناخی خووی دا. به لام، مهرگی دایکی سووک و ریپسوای کردبوو. نهک له بهر چو نیستی مردن، بهو جوړه بی کهس، به لکوو له بهر دابرانی خووی له گهل نهو دایکه غهواره یه. که نه مردنه ی مه هسوالتان له غه ریبا یه تی مایه ی دابوو به دهس میرات دزه کانیه وه کو ری بو به رپا بکه ن و بو مه به ست و ویستی خو یان که لکی لیوه ریگرن. هه میش به بیانووی پرسه ی مهرگی خوشکی بوندار نهو داموده زگایه به رپا بکه ن له قه لایمه ن له مائی بوندار، بو شاردنه وهی بی شه ره فی و خو ری په تیه که یان. که نه مه بهس پرسه ی دایکی نادعهلی و

خوشکی بوندار نه‌بوو که چنرابوو و هه‌لچنرابوو. ئه‌مه دواين شه‌قیش بوو له ناده‌لی به‌مه‌به‌ستی به‌تالکردنی له هه‌موو دار و نه‌دار و مال و خیزانی.

سه‌ره‌تا باوک. پاشان سه‌وقی. دواي ئه‌و زه‌وی و ئاو. دواتر مه‌ر و پان و، ئه‌وسا مه‌ه‌سو‌لتان، دایک. له‌م نیوانه‌دا و له‌م کو‌ست که‌وته‌دا، ناده‌لی تووشی هه‌لچوون و داچوونیکی سه‌مه‌ره ببوو له سنووری نیوان بوون و نه‌بوون‌دا. به‌رواله‌ت و به‌رچاو، بۆی مابوو‌یه‌وه ئه‌سپی‌ک و خانوویه‌ک. که خانووی به‌تال، به‌ بئ‌ گه‌رمای که‌سان و خودانی مال، پی‌شکه‌شی ددانی مۆریانه بئ‌. که‌ وا بوو ئه‌سپی‌ک و به‌س. ئه‌سپی‌ش وه‌کوو سوار، غه‌ریب که‌وتوو و راهاتووی سه‌رگه‌ردانی.

— برۆین بگه‌رپین، قه‌دیر!

جیره‌ی ده‌رگا و ده‌نگی پئ‌ به‌ سه‌ر خاکی شه‌وانه‌ی کو‌لان‌دا.
— ئیتر چی قه‌دیر، ئیتر چی؟

شه‌و و خامۆشی و سه‌رشو‌ری. دوو مه‌رگ، دوو سی‌به‌ری مه‌رگ ئاواره‌ی کو‌لان‌ه‌کانی قه‌لاچیمه‌ن. ئه‌توت قورقوشم کراوه‌ته ده‌م و چاوی قه‌دیر. سارد و وسکوت، وه‌کوو ته‌رمی‌ک، بال‌ا کشاو و ره‌قه‌له، ره‌وان. بل‌ی دوومان، بل‌ی سی‌به‌ر، بل‌ی تاپۆ. په‌نجه‌ی هه‌لپ‌یکاو له پشته‌وه، نیگای له کالانه‌ی قوول‌ه‌وه، قوول و تاریک:
«ئای‌ی... براکه‌م! ئه‌م ده‌نکه گه‌نمانه زمانیان هه‌یه!»

ئه‌وه‌ی مابوو، هه‌ر ئه‌وه‌نده بوو له گو‌یی قه‌دیردا.
گوته زۆر گو‌ترابوو ئه‌مشه‌و و په‌لوپۆی زۆری هاویشته‌بوو.
به‌لام ئه‌وه‌ی وه‌ریگرتبوو ئاوینه‌یه‌ک بوو له خوو و ره‌وشت و کرداری خو‌ی:

«ئای‌ی... خوشکینه! ئه‌و گو‌له گه‌نمه‌ هی تو‌ نییه هه‌لی ئه‌گریته‌وه، ئه‌و ده‌سکه خاوه‌نی هه‌یه. ده‌ست و چاو و دل‌ت پاک بئ‌. چونکه ئه‌بئ‌ وه‌لامی دانه دانه‌ی ئه‌و گه‌نمانه بده‌يته‌وه له رۆژی په‌نجا هه‌زار سال‌دا. ئه‌م گه‌نمانه زمانیان هه‌یه!»

وتاره که زۆری درێژه کیشابوو، به لām ئهوهی وهریگرتبوو
ئاوینهیهک بوو له خوو و پهوشت و کرداری خۆی:

«نای ی... براینه! ته ماح مه که! به قسهی شهیتان مه که!
ئهم دهشت و ئهم خهرمانه و ئهم ههماره، خاوهنی ههیه! هانت
ئهدهن، مێشک و دلت ئهههژین، ئهگهر ژیری، فریو مهخۆ! ئاژاوه
خوازن، هاندهرن، فریو مهخۆ!»

پیاوهکان له بهردهمی قهدير و نادعهلیهوه ئهپۆشستن. به لخی
له ناوهپراست و بهراتعهلی و خاکی له م لا و ئهولایهوه و به لخی
ئهیوت:

— شهپه. شهپیش ههزار فیلی ههیه. ئاژاوه بهرپا بووه،
ئهوهی که ئهوهشی نی، ئهزانی و ئهوهش که ئهخوا!

قهدير و نادعهلی به لای شانی پیاوهکاندا تیپهپین، لهو
کاتهشدا که تی ئهپهپین، به بی نیشانهی ئاشنایی و تهنا نهت
نیگایهک به سیلهی چاو و سهر لهقاندنیک. به لām گوئیان لی بوو
خاکی وتی:

— قسهکانی خۆیان به زۆر هاویشتبوووه دهمی. ئهوه نییه
خۆشی له ئیمه پرووت و برسی تره؟! زۆرداریه. زۆریش خۆ له خوا
ناترسی.

«ئهم گه نهمانه، زمانیان ههیه!»

رویشتبوون.

نادعهلی که روو و نیگای هه لاینابوو. تیگهیشتبوو ههموو
رویشتبوون. ئالاجاقی و هه قالهکانی زووتر لهوانی تر رویشتبوون و
کوێخا ههسهنی زهعهفرانیش دیار نه بوو. پهنگه زووتر جوو لآبوو و
رویشتبوو. گوايه له زهعهفرانیش کوپیان ههیه. ههر ئهمشه و له
مالی کوێخا ههسهنی زهعهفرانی. ئهوانی کهش نیشانیان نه بوو،
مهگهر دوو چیوار که دهمه و ئیواره گهیشتبوونه قه لآچیمه،
بو کرینی بهرخ و کاژیلهی نیڕینهی ئهمسال و له تاریک و
روونی بن دیواری بانیهی بونداردا دانیشتبوون و خهریکی چا

خواردنهوه بوون. جارجاره ئاورپکیان ئەدایهوه و به دزیهوه سهیری کورپی حاجی حسین چوارگویشلیان ئەکرد و چپهیهکی نامۆیان بهیهکهوه ئەکرد. نادعهلی ئەگەر دڵ و دهماخی دوانی هه‌بوايه، به نیگایهک ئەیتوانی ئەو دوو چۆواره بناسیتهوه. چونکه بهر له‌مه و ئیستاکانی‌ش نادعهلی یادی مه‌دیاری ئەکهوتهوه بیر و ئەوانیشی ئەهاتهوه بیر.

ناسینه‌وه‌یان به‌لام، که چی؟! «

کینه ئەتوانی کۆ له بن بهینی، جهنگه‌له‌کان بکا به قه‌قه‌سه و ده‌ریاکان گر تیبهریدات! رق و توورپه‌یی و سزا!» نادعهلی ئەتوت له‌گه‌ڵ خۆی ئەدوێ:

— شهو که گه‌یشتمه چوارگویشلی، له ناو جیگه کهوتبوو. روومه‌تی ئەوه‌نده بچوکه‌وه ببوو به ئەندازه‌ی دوو قه‌رانیه‌کی لی‌مابوو‌یه‌وه. چاوه‌کانی وه‌کوو مۆم پرته‌یان ئەهات. ده‌می وشک بوو. ئەتوت تینووه. ده‌ستی وه‌کوو زه‌لیکی وشک به‌رز کرده‌وه، خسته‌یه سه‌ر کاکۆلم و خامۆش بوو. له هه‌موو ئەم ماوه‌یه‌دا ته‌تۆی شوانمان که کاری ته‌واو ببوو، به لایه‌وه دانیشتبوو و پاشۆره‌ی ئەدا. بیرى لى بکه‌ره‌وه قه‌دیر! هه‌ر وا مه‌زانه ژنی حاجی حسین چوارگویشلیش بووبی!

له گه‌رداوی مه‌رگ و له گری ترسی نه‌مان‌دا، به هیوای تاویک پرزگاری، نادعه‌لی رووی کردبوویه ئاسمان و پێی به سه‌ر خاکی کۆڵانه‌کانی قه‌ڵاچیمه‌ن‌دا راکیش ئەکرد:

— خه‌ریکه ئاو له‌سه‌رم تى ئەپه‌رێ، قه‌دیر. ئاو له‌سه‌رم تیپه‌ریوه!

له راسته‌ی کۆڵانه‌که‌وه، مووسا به‌ره‌و روویان ئەهات. گه‌یشت، ئیواره‌باشی کرد و هه‌والی خاکی پرسى. نه نادعه‌لی له‌وه ئەگه‌یشت که چ په‌یوه‌ندیه‌کی به جووتیاری ئالاجاقیه‌وه هه‌یه و نه قه‌دیر هه‌ستی به‌وه ئەکرد رووی ده‌می مووسا له‌و بێ. چونکه جه‌وان، له کاتی تیپه‌رین‌دا شتیکی وتبوو:

— بوندار کاری پیه تی!

— «بلا بروات!»

قه دیر، قولاپی په نجه کانی له پشته وه و کاکيله کانی رپک
گووښا، دوو بزماری رهشی نیگای چه قانده ناوچه وانی مووسا و
مووسا له بن قورسای ترسناکی نیگای قه دیردا، دوو سی ههنگاو
پاشه وپاش چوو و به بی ته فان زمانی به گله یی هه لبری و به
همان شه له ژاوی که نه وی داگرتبوو، وتی:

— پیموایی نه یانه وی خانه نشینی بکه ن!

مووسا، نه م قسانه ی به کی نه وت؟

تو بللی له بهر نه وه نه یوتبی خو ی له که نه وه ی چاوه
سهیره کانی قه دیر و بیده نگیه ترسناکه که ی دهرباز بکات؟

وابوو و جگه له مه نه بوو. چونکه مووسا نه وسه توانی پرو
له قه دیر وهرگیړی و تیژی بکات که قه دیر نیگای لیوه رگیړا و
له ته که ناده لیه وه که و ته پری به بی گویدانه پرته و بوله کانی:

— ناو که له سهر تیپه پری، چ که زیک و چ سهد که ز.
هه ه. پرسه بو دایکی من!... ناخه که ی سهریک پیکه وه نه چین
بو مه شه ه د. نه م مه رگه ش نه بی له بیر بهر مه وه. به ته توم
راسپاردوه کاژيله کان په روار بکات بو نه وه ی بیانفروشم. کلیلی
هه ماره که شم داوه به خو ی. پایویکی به نه مه که. وه کوو سه گ
وايه. دهستی خوار نییه. قهت نه مبینیوه. سهد سالی ش نه گهر
منی لی نه بم، تاقه دانه یه که گهنم خه سار ناکا. هه رچهن
هه ماره که شم زور پر نییه. په رواره کان له ناوه راستی زستان دا
باش نه کرن. به لام تا نه و کاته رایانناگرم. مانگیک. تا مانگیکی تر.
چله ی دایکم. بو چیمه کاری نه م دنیا یه و دارایی نه م دنیا یه؟!

هه موو سالیک له م وهرزه دا رهوزه خوینتان بو نه هیئی نالاجاقی؟

به و بیده نگیه وه که وا پی نه چوو قه دیر نایه وی بیشکینی،
له قه لاچیمهن ده رکه و تبوون و نه و له سهر گردی گله سووره
وه ستابوون و نه یانروانی به سهر دهشت دا. له دووری دوور گری

فانووسیځک ئهله رزا. جووتیاریک، ئاوی ئه دیرا. قه دیر دانیشته،
نادعه لیش. شهو پارچه ببوو به پاره هه ور و مانگی شکاو و
گه شتی ئه سته ره کانیاں لیل کردبوو. قه دیر نیوه سیگار یکی له
گیرفانی ئیله که که ی دهره ینا و دایگیراند. بیده نگیه که ی قه دیر،
نادعه لی له قسه خستبوو. بویه وتی:

— به یانی... ئه گهر که و تمه ری به رهو چوارگویشلی،
دیسانه وهش... هه رچه ند رایانه گرتوویت بو دروینه کردن، له گه لم
نایه ی؟

— نه! من له قه لآچیمه ن ئه مینه وه!
وه لامه که ی رهق بوو. نادعه لی ئیتر هیچی نه وت. بنه
سیگاره که ی له قه دیر وه رگرت، نای به لیویه وه و هه لسا:
— تو لی ره ئه بی؟
— نه!

گه رانه وه. بیده نگی، قه لات و کو لآن و مائی بوندار.
نادعه لی نه زور کامه ران، له جوگه ی ئاوه که په ریه وه و له تی
دهرگا که ی کرده وه. له م کاته دا عه لی خاکی له دهرگای مائی بوندار
هاته دهره وه و دهرگا که به دوا ی دا داخرا. خاکی ری خوی گرت و
قه دیر هه سته کرد له گه ل کابرای جووتیار شان به شان ئه پروا.
له به ری چه پی جوگه که و له گه ل خوړه ی ئاوی سه ره به ره وخوار.
ئه وا ته نها قه دیر خاموش نه بوو، خاکیش به و راده یه خاموش
بوو و له ناو خوی دا. سه ری خستبوویه ناو شان هکانی، ده سته
هه لپیکا بوو له پشت ه وه و چاو و نیگای له سه ر خاکی ئاشنای
کو لانه که. به س جوگه ی ئاوه که بوو به نیوان دوو پیاودا ئه رویشته.
زه مزه مه یه کی یه کده ست و ئارامی هه بوو و وا پی ئه چوو ئه و
دوانه هیچ نیاز یکیان به وتووێژ له گه ل یه کدی نییه، هه رچه ند
به دهر دیکه وه ئه تلانه وه.

قه دیر به ری خوی دا رویشته و خاکی بای دایه وه بو مائی
به لخی. خاموشی شه قاری برد به دوو لادا.

کچه کانی به لّخی خه وتبوون. شه که تی کاری پوژ و پشوودان
بو کاری به یانی. به لّخی خوئی به خه بهر بوو. دانیشتبوو و چاوه پری
له سهر لیژایی نهرمی به ره هیوانی بهر ژووره که. خوئی دابوو به
سهر ئانیشتکی دا و ته زیحه دهنک درشته که ی ئه گهران که وا دیار
بوو دروینه په کی پی خستبوو و هه وئی ئه دا ئه و کیماسیه له
ماوه یه کی کورت دا قهره بوو بکاته وه.

— ده ریان کردی، ئه ری؟! —

خاکی به رام بهر به لّخی له سهر عهرزه که دانیشت و پرسى:
— به رات رویشته وه؟ —

به لّخی خه ریکی گهرانی ته زیحه که ی، سهریکی به ئه ری
له قاند و بزه یه که له وشه ی دا، وتی:
— ئه زانم! باسی بوو. نه بوو؟ —

خاکی، نهرمه کلّویه کی به سهری په نجه ی کرد به خوّل و
وتی:

— دیار بوو. ده می که بوو، ئه زانرا. خوّت خو ئاگات لی بوو.
دروینه ش که دهستی پیکرد میان بانگ نه کرد بو دهشت. منیش
ئه مرپو گاگانم که له وه کرد و بردیانم بو شیوه رده که. به لام بهر
له نیوه پو په یام هات گاگان ببه مه وه بو ئاغه ل. منیش گاگانم
گهرانده وه. کردیانم به ئاغه ل دا و لی خه وتم. که ده رگا کهم به
دوای خوّم دا داخست، ماهه رویشتم بینى به سواری که ره که ی
خه ریک بوو ئه رویشتم. به لام دلی ئه وه م نه بوو بگه ریمه وه بو
کوّلان و شتیکی پی بلیم. پیاو بلّی چی؟ چیم پی بوتایه ت؟
مروّف کاتی که ناتوانیت کاریک بو یه کی تر بکات، کاتی که هیچی
له دهس نایه ت، له خوّشی ته ریق ئه بیته وه. راسته که ی شه رمم
کرد. ده رگام داخست و لیگه رام برّوا به دوای به ختی خوئی دا.

به لّخی سهره گه وره که ی بهرز کرده وه، له بن برّو
خه نجه ریه که یه وه سه یری خاکی کرد و وتی:

— هه مووی له و بیره دام که ده رکردنی تو له جووتیری، ئه ویش

بهر لهوهی وهرز بگهړیتهوه و خهرمان ههلبگیریت، له بهر ئهوهیه که ئهپانهوئ گهنم و کا به بی سهرئیشه ببهن بو ههمارهکانی زهعهفرانی. رهنگیشه بو ههمارهکانی موغیسه.

— رهنکه! بهلام تا ههلگرتنی خهرمان، من جووتیاری ئهم بهروبوومه که چاندووومه و بهشم پیوهی ههیه.
— منیش لهو ئهنديشهدام، بهلام...

— بهلامی نیه. من به ئهندازهی توانای خوم و بهقهده بهشی خوم بهر بهو کاره ئهگرم!

بهلخی جیگورپی کرد. دهکیک میوژی خسته دهمی و دهکیکی خسته ناو دهستی خاکی و وتی:
— ستار ئهبی لهم روژانهدا سهر ههلداتهوه.

خاکی دهنکه میوژهکهی به پهنجه گووشی و وتی:
— من ئیتر ئهو عهلی خاکیهی سالانی پيشوو نیم که بهشی جووتیاریهکهه وهکوو گهداکان، پینج مهن پینج مهن له گزیرهکان وهربگرم. کاتی کیشهی خهرمان رهشمهی کهری ئاغهی ئهگرم و ئهیهمهوه بو مائی خوم. بهش و مافی خومه. چی ئهبی با بیی. شهر له لایهک و شیوهن له لایهک. ئاو که له سهر لایدا، چ بستیک و چ سهده بست. چی ئهبی با بیی.

بهلخی ههلسابوو. خاکی، توژی به سهرسوورمانهوه سهیری کرد. ئهتوت چاوهرپی وهلامیک ئهکات. بهلام بهلخی ئهنديشهی له شوینیکیتر بوو.

— وهره، وهره لهگهلم!

خاکی ههلسا و به دواي بهلخیدا که فانوس بهدهس بو و شترخان ئهچوو، رویشته. له ناو وشترخان، ژنهکهی بهلخی له بن ئاخوهرکه دانیشتبوو و سهری نابوویه سهر لیواری ئاخوهرکه. بهلخی لای ئاخوهرکه وهستا و فانوسی برده نزیک روخساری خهزوریهوه و به خاکی وت:

— وابزانم ههر دویشهو مردبی. دابووی له سهرم بچم بو لای

ئاغەي رەوزەخوین و داواي لیبکەم بۆ شۆردن و ناشتنی. بەلام زانیەم کە ئەو ناچارە بڕوات. بۆیە ئەبێ بە بابە گولای خۆمان رازی ببین.

بەلخی، لە بێدەنگی حەپەساوی خاکی دا، دەستی لە لیواری شکاوی ئاخوڕەکە بەردا، شانی راست کردووە و وتی:
— سەیرکە تۆ بیت و خوا! تۆ بلێ ئاخر ئەم پۆژانەش کاتی مردنە؟

خاکی هیچی نەوت. ژنی گۆدەرەز ھەروا لە بەر ئاخوڕەکە، لە نزیکی باوکیەو سەری نابووێوە و خەوی لیکەوتبوو. بەلخی بن بالی ژنەکە گرت و بەرزی کردووە. خاکی فانۆسەکە لە دەستی بەلخی وەرگرت، بۆ ئەوەی ئەو بتوانی بە یارمەتی ھەر دوو دەست ژنەکە بباتە دەرەو. لەودیو دەرگا، بەلخی ئەماژە بە ھەقەلەکە کرد زنجیری دەرگا داخات و خۆی ژنەکە بەرەو ژووری خەوتن برد تا لە سەر جیگەکە بیخەوینی. خاکی تا نزیک بەرھەیانەکە چوو و لەوئ مایەو. بەلخی پاش خەواندنی ژنەکە ھاتەو دەرەو و وتی:

— نەمھێشت منالەکان بزائن. با بڕۆین بابە گولای بانگ بکەین قورئانیک لە سەر سەری بخوین تا بەیانی.

خاکی کەوتە تەکی. چوونە دەرەو. لە کۆلان بەلخی ھەلۆستەییەکی کرد، سەیری مائی کەلای خوادادی کرد و وتی:
— ھێشتاش ھەز ئەکەم لەم قەدیرە تیبگەییەنم گلەیی لە ئێمە نەکات. نەمتوانی تیی بگەییەنم کە دەستی تر ئەویان دەرکردووە. خۆشی ئەو ئەزانێ. بەلام مەروقیکی حول حولیە. تا خراپ وەستابی، رێگە ییری چاک نادا خۆی بکا بە مێشکی دا. بڕۆین.

قەدیر، دەرگای لی نەکردنەو.

«ئای یی... براینە! ئەم گەنمانە زمانیان ھەیە! رق و تووڕەیی

و سزا!»

بهشی بیستم

۲۱۶۳

که نیدر

به رگی شه شه م

به ندى يه كه م

قه دیری كه لایى خواداد، له چالایى نیوان دوو گومهزى بانه كه به تهختى سینه دا راکشابوو، دهسته كانى له سهر گويسوانه ی بانه كه كرد به خاچ، چه ناگه ی تیژى نایه سهر پشتى دهستى و چاوى برپیه ئاپۆره ی ناو چه وشه. به ههست و نیگایه كه وه كه خوشتى نه ی ئه ناسى ئایه جه خاراوییه، رقه به رانه یه یان دریخ ئامیز؟ زۆر خامۆش و رهق و دژ، وه کوو شهو و بهرد. چهق و دهماى كشاو و شه ویلکه ی لیك قفل ببوون. زیاتر له هه موو ههست و داره تیك خو ی به بیگانه و نیگای خو ی ئاویتته به ژههرى تهوس و پلارى شاراهى ناخى رهشى ئه زانى. بیزار و له هه مان کاتیشدا په یجوور. دهردى له مهردم دابران، بهرپلارى هه مان خه لک. به حهزى تاسه بارى له ناو خه لکدا بوون و، له ناو خه لکدا نه بوو. قورسایى ملامانى و گری کویره ی بهر بهر هکانیى خو ی. بیزار و به مهراق. سووکایه تی پیکراو و سووک بین. پر له نه فرهت و داخدار. بیزهونى و شهوقى سه رکوتکراو. حهز و بیزهونى. تاسه ی بوون و راکردن له بوون. بیانوو گرتن، به هانه گر، به ئازار، قینه بهر و له هه موو کاتیکدا، خوشکین. شکاو. دل به نه فرهت و سووکایه تی و بیزهونى و په شیمانى. ناکام و رق له دل و بیگانه. بیگانه له گه ل خو. بیگانه له گه ل كه سوکار، بیگانه له گه ل برا، باوک، دوست و هه قال، بیگانه له گه ل جه ماوهر، بیگانه له گه ل قه لاجیمهن

و خه لکی قه لآچیمهن. له دۆست تا دوژمن. که وا بوو دوژمن. چونکه له سنووری بیگانهیی، مهگهر له شیتی و بو شیی، ئەگینا ناتوانی زۆری لی بوهستی. چونکه یان ئەبی بو خزمایهتی ههنگاو هه لگري و یان بو دوژمنی دەس هه لینی. ئیسته، دوژمنی دوژمنی تهنا ته له گه ل گۆده رزی به لخیش. به لخی به قه دیر، له خودی خو ی به خو ی هه رگیز نزیکتر نه بوو.

— ئیمه... ئیمه هیچمان نییه بمانهوی له م و لهوی بشارینهوه، پیویستمان به م چاوشارکییه نییه. چونکه له م قه لآچیمهنه — په رزینی قایم بی— پیاو ئەگهر شه و له بن لیفه که ی تریک بداته وه، به یانیه که ی هه موو خه لکی پیان زانیوو. ئیتر شاردنه وه ی بو چییه؟ کی هه یه له م گونده دا من نه ناسی؟ له دۆست و دوژمن، کی هه یه گۆده رزی به لخی نه ناسی؟ ئە ی بو ئەبی بشارینه وه؟ ئیمه خو نامانه وی و شتر بدزین! به پیچه وانه ئەمانه وی شوینی و شتره دزرا وه که ی خو مان بدۆزینه وه. له راستی دا ئیمه ئەمانه وی دز، دزی راسته قینه بدۆزینه وه و پيشانی ئەوانی تری بدهین. سه روکی دزه کان!

ته نها ئەولحسینی میلووره و با بقولی بوندار نه هات بوون و، قه دیر نه ی ئەبینین. نه بوون. ئەوانی دی، ئەوه ی قاچی ری کردنی هه بوو، له دۆست و دوژمن له هه وشه بی دهر و دیواره که ی مالی گۆده رزی به لخی کو بیوونه وه. خودیه کان له رووناکی ناوبه ناوی فانو سه کان دا، روخساریان خو یا بوو و ئەوانی تر به لام زور هه زیان له وه نه بوو ده رکه ون و له تاریک و روونی گۆشه و که ناری هه وشه، لی لیان ئەکرده وه. ون بوون، مهگهر شه یدای بوندار که شانی دابوو به دیواره که وه و ده ست و بازووی لی که هه لی کا بوو. به بی ئەوه ی چاوه کانی بتوانی که سی که یان شتی که به جوانی لی که بکاته وه و بناسی ته وه، به هو ی ترس و هه وا و هالاوی ئاپۆره که وه.

— دینه ئەم دنیا یه، به کلۆلی رۆژگار ئەگوزه ری نین، ته مه نمان ئەبه ینه سه ر و کو تاییه که ی، کاتی که خه ری کین دوا هه ناسه

ئەدەين ئەكەوئەو بىرمان كە جارئكىش تەنانت خوئشى ئەم دنيايەمان نەچەشتوو. ئەو ھىچ، كاتئكە دوا ھەناسەمان ئەكئشئن، تازە دئتەو بىرمان كە نەمانزانئو بؤچى ھاتوئىنەتە ئەم دنيايە، بؤچى ئەو ھەموو رەنج و ئازارەمان كئشئاو و پاش ئئمە منالەكانمان بؤچى ئەبئ ھەمان ئەو ئازار و قور بە سەريە بكئشن! مامى من، خەزوورى من، باوكى ژنەكەم، بەر لە مردنى، شەوى دروئىنە مرد. شەوى يەكەمى دروئىنە. خوا لئى خوئش بئ لەگەل مردووى ئئو. كاتئكە خەرىك بوو ئەمرد، من بئنىم و زانىم كە پىرەمئرد كەوتبوو يە بىرى ئەو و گوئم لئ بوو باسى ئەو بابەتەى ئەكرد. لەو شەوئو ئەم بىرە، بىرى ئەوئى كە «ئەم ھەموو بەدبەختى و قور بە سەريە لە بەر چى؟» بؤ تاوئكىش لئم نەگەراو. من... دروئىنەوانئىكى...

مووسا چاى ئەگەرمان و مئرزاي دەلاك، لاى كوانووئەكە و نزيك كترىيەكان دانئشتبوو و سئگارئ ئەكئشا. قەدىرى كەلايى خواداد تەنھا نووكى سئگار و گوئئنگى كلئتەكەى ئەبئنى. عەباسجان لە قەراخى چالەكە دانئشتبوو و قەدىر ئەبئنى دەرەلنگى شەرئالەكەى مووساى گرتوو و داواى پيالەيەك چاى لئ ئەكا:

— دەس خوئش وەستا مووسا!

شەيدا، زياترئش ئەيدا بەچاودا. پئى گؤرابوو و ھەر دوو شانئى نابوو بە دئوارەكەو و دەستەكانى ھەروا بازوويان گرتبوو و راست سەيرى نئوروخى بەلخى ئەكرد و لئوى خوارەوئى بە ددان گرتبوو.

بەلخى درئژەى بە قسەكانى دا:

— سەرتان نەيەشئئم. من وتاردان نازانم. چئتر ئەزانم كە

دووئەمەكەى وتاردان بئ! بەلام مەبەستم ئەوئە بئئم دروئىنە خەرىكە تەواو ئەبئ و گئرە دەستى پئكدوو و چوار پؤژئتر شەن ئەكرى و خوئيان ئەدرئ بە دەم باو. گەنمى پاكەردە، وا بئريارە لە سەر خەرمانەو بئرى بؤ زەغفەرانى يان نازانم كوئ و

بکریته هه‌مار. من ئه‌مه‌وێ لی‌ره‌دا ئه‌وه بلی‌م که... که ئی‌مه‌ی
 خه‌لکی قه‌لاچیمه‌ن مه‌گه‌ر دزین که ئه‌یان‌ه‌وێ گه‌نمی پاکه‌رده‌ی
 ئی‌مه‌ له‌ سه‌ر خه‌رمانه‌وه بار بکه‌ن و بی‌به‌ن بۆ هه‌ماری‌تر؟ تا
 ئی‌سته‌ پ‌رووی داوه که ئی‌مه‌، یه‌کی‌ک له‌ ئی‌مه‌ی خه‌لکی ئه‌م
 گونده‌ ده‌ستمان بۆ ده‌نکه‌ گه‌نمی‌ک بردبێ؟ پ‌رووی داوه به‌ دیواری
 خه‌لکی‌دا هه‌لگه‌رابی‌تین؟ پ‌رووی داوه ده‌ستمان بۆ ته‌له‌ کایه‌ک له‌
 هه‌ماری‌کی ئا‌غه‌، خه‌رمان یان ده‌شتی ئا‌غه‌یی بردبێ، به‌ بێ ئه‌وه‌ی
 ره‌وا-ناره‌وامان لی‌کردبێ؟ بووه؟!
 — نا!

— ئه‌ی کی له‌م قه‌لاچیمه‌نه‌ دزه؟ دز کی‌یه؟ جگه‌ له‌وه‌یه که
 خۆیان له‌ خۆیان به‌گومانن؟ جگه‌ له‌وه‌یه که دزه‌کانن خه‌لکی به‌
 دز دانه‌نن، جگه‌ له‌مه‌یه؟!
 — ده‌م خۆش!

به‌ل‌خی در‌یژه‌ی دا:

— من... من خۆم پ‌ال‌هم. ره‌شاییه‌کی ئاتا‌جی در‌وینه‌وان. من
 و چه‌ن سه‌ر خیزان و نانخۆرم زۆره‌. من مزی در‌وینه‌ کردنی خۆمم
 یه‌کجی ئه‌وێ، له‌ سه‌ر خه‌رمان! من ناهیل‌م مزی ره‌نجکی‌شان‌ی
 من بار بکه‌ن و بی‌به‌ن له‌ هه‌ر کوێ پ‌ی‌یان خۆش بوو که‌له‌که‌ی
 بکه‌ن و پ‌اشان من ناچار بيم تووره‌که‌ی گه‌دایی بده‌م به‌ شان‌م‌دا
 و بکه‌ومه‌ ری به‌ دوا‌ی کارمزی خۆم‌دا و وه‌کوو سو‌ال وه‌ری بگرم؟
 جووتیاره‌کانیش هه‌روه‌ها! په‌یامیان بۆ ناردووین که ئه‌بێ بر‌وین
 بۆ کاروانسه‌رای زه‌عفهرانی و به‌ نۆره‌، ئه‌ویش نه‌ک به‌جاری‌ک،
 به‌ل‌کوو به‌ چوار جار مزی خۆمان له‌ کو‌ی‌خای زه‌عفهرانی وه‌ربگرین!
 بۆ له‌ کو‌ی‌خای زه‌عفهرانی؟ له‌ قه‌لاچیمه‌ن کار بکه‌ین و بچین
 کر‌یی ده‌سیمان له‌ زه‌عفهرانی وه‌ربگرین؟! چ رازی‌ک له‌مه‌کاره‌دا
 هه‌یه که ئی‌مه‌ ئه‌بێ نه‌یزانین؟ ئی‌مه‌ له‌و سه‌گانه‌ین که له‌ مائی
 خۆیان که‌له‌گایان پ‌ی ناکرێ، چ بگا به‌وه‌ی له‌ مائی خه‌لکی‌دا!...
 به‌ل‌خی سه‌ری بۆ لای چه‌پ سو‌وراند، به‌چاو خاکی دۆزیه‌وه

و وتی:

— وهره قسهی خۆت بکه تۆیش! وهره. هه‌لسه ئیتر. با ئیمه‌ش له ههموو ژیا‌نی خۆمان‌دا قسه‌یه‌که‌مان کردبۆ.

قه‌دیر، کلاوه‌که‌ی خاکی ئه‌بینی و ئه‌وانیتر به‌ بینینی ئه‌و ملیان ئه‌کی‌شا بۆ ئه‌وه‌ی له‌ ناو حه‌شاماته‌که‌دا باشت‌ر بی‌بینن. مووسا ر‌ی‌گه‌ی بۆ خاکی کرده‌وه بۆ ئه‌وه‌ی به‌ره‌و به‌رزایی به‌رده‌رگا‌که بجۆ. به‌ل‌خی شوینی بۆ کرده‌وه و شه‌یدا پ‌یی گۆری و عه‌باس‌جان له‌ ناو شانه‌ داته‌کاوه‌کانیه‌وه ملی ئه‌کی‌شا و ستار چاوی له‌ ره‌فتار و کرداری عه‌لی خاکی نه‌ئه‌تروو‌ک‌اند و وا پ‌ی ئه‌چوو ترپه‌ی د‌لی توندی کردووه. روخ و نیگای قه‌دیر له‌گه‌ل ئاقاری ر‌ویش‌تنه‌که‌ی خاکی له‌ بن دیواری وش‌ترخانه‌که‌وه به‌ره‌و به‌رزایی به‌ره‌ه‌یوانه‌که‌، خوار بوو.

عه‌لی خاکی، ره‌نگ په‌ریو و تۆزیک هه‌ل‌چوو، به‌ چروچاویکی مات و خاکی ره‌نگ، له‌ سه‌ر به‌رزایی به‌ره‌ه‌یوانه‌که‌ وه‌ستا و ئه‌توت گیرۆده‌ی تاقی‌کردنه‌وه‌یه‌کی د‌ژوار بوو، چاوی بر‌یه ئاپۆره‌که‌. به‌لام نه‌ک چاو ب‌بر‌یته چاو و روخساری خه‌ل‌که‌که‌، به‌ل‌کوو بۆ سه‌ر سه‌ریان، بۆ تۆپه‌له‌یه‌کی تی‌ک‌چ‌ر‌ژاو که له‌ به‌رچاوی ر‌واله‌تیکی ر‌وونیان نه‌بوو. ره‌نگه‌ هه‌ر‌گ‌یز بیرى له‌وه نه‌کرد‌ب‌ووه، نه‌توانی بر‌وانیته ناوچاوی ئه‌و خه‌ل‌که‌ی ته‌مه‌نیک له‌گه‌لیان ژیاوه و له‌ ناویان‌دا بووه. ئه‌توت کاریکی گ‌رانی له‌به‌ره‌. په‌نجه‌کانی که هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه لیکی هه‌ل‌پ‌یکابوون، ته‌قاندنی. به‌ ب‌ی ئه‌قان چاوی تروو‌ک‌اند و لیوه‌کانی که له‌ هه‌میشه وش‌ک‌تر ببوو به‌ نووکی زمانی ته‌ر‌کرد و ر‌اما که چۆن و له‌ کوپوه ده‌ست پ‌ی ب‌کا.

تاجعه‌لی کو‌ل‌به‌ر که له‌به‌رده‌م شه‌یدا دانیش‌تبوو، قنچکه

٢١٦٩

که‌لی‌ده‌ر

به‌رگی‌شه‌شه‌م

سیگاره‌که‌ی به‌ بنی گیوه‌که‌ی کو‌ژانده‌وه، تفی قوت دا و چاوی تروو‌ک‌اند. به‌راتعه‌لی سالار ره‌زاق قامکه‌کانی لی‌ک هه‌ل‌پ‌یکا و نووکی زمانی هی‌نا به‌ لیوی‌دا. عه‌بدوله ره‌ش چاوی له‌ روخساری گ‌ر‌گ‌رتووی خاکی، ئانی‌ش‌کیکی کوتایه لاکه‌له‌که‌ی تاجعه‌لی و

وتی:

— گریوت له گهل ئه كهه زمانی چووته بهس!

دلاوه دهستی برد بو ناو یه خه، تووکی سه رسینگی خوراند و هه ناسه ی نازاد کرد. خالوی قه دیر به ئه ولحه می قاتمه ی وت:

— خه رمان به هه موو بزنیك ناکوتری، هه لسه با برۆین!

خالوی قه دیر ئه گهر هه لسا یه ت و جوولیه ک بکه وتایه ته ناو ئاپوره که، رهنگه کاره که ئاسانتر ببوایه ت. ئه م کاردانه وه یه رهنگه پلته وکیک بوایه بو راپله کاندنی می شک و زمانی خاکی. به لام به راته لی سالار ناخودئاگا قو لی دلاوه ری گرت و له سه ر جیی خوی رایگرت و بی دهنگی کوشنده دریزه ی کی شا. له م نیوانه دا عه لی خاکی که ئه توت می شک ی له هه موو ئه ندیشه یک به تال بووه، هه روا له سه ر شوینی خوی وه ستابوو و له دهروونه وه گوو شرابوو و بی ئوقره و بی ئه فان په نجه کانی لی ک هه لئه گلۆفی و له په سا لی وه وشکه کانی ته ر ئه کرد و تفی نه بووی ناو ده می وشکی قووت ئه دا، ئه وهنده به دژواری وه ک بلیی خاک له گه رووی دا گیری کردوه. ئه وهنده دامابوو ورده ورده خه ریک بوو قه راخ ده می ئه که وته له رزین. له و جو ره ی که منالیک له ترسی گه وره تر له خوی تووشی لی و له رزین بووبی.

قه دیر، چه ناگه ی له سه ر پشتی دهستی و نیگای له کلاو و شانی خاکی که ئه توت کلۆن و خه ریکن ئه تلیسی نه وه، تفی ده می قووت دا و چاوی ترووکاند. به راته لی سالار ره زاق، ددانی له کیره وه هی نا و بۆله یه ک له به ر خو یه وه، پر به دل وتی:

«یه کیک! یه کیک کاریک بکات، ئاخرا!»

شهیدا قولایی دهست و بازووی کرده وه و په نجه گه وره ی له گو لی قایشی که مه ری گری دا. گریی ده سره ی هه وریشمی ده ور ملی شل کرده وه و روخساری خو به خو کرایه وه. مونی هه نیه و گرژی برۆکانی ره وایه وه و نیگای، به نیشانه ی سه رکه وتن، نه موودیکی تری به خو یه وه گرت. له و بابه ته ی که ئه یویست دوا

وزهی پیاوی زمان له گۆ کهوتوو وردوخاش بکات:
— بلی، به ههموویان بلی عهلی! ئیمه سویندمان خواردوو!
خاکی لای شانیهوه سهیریکی بهلخی کرد، بهلخی به توندی
قۆلی گووشی و دیسانهوه وتی:

— مهترسه، بلی! ئیمهش کهم نین، ئیمه زیاترین!
خاکی پرووی له بهلخی وهرگیپرا، جاریکیتر تفی قووت دا و به
بی ئهوهی بتوانی بهرگری له لهرزینی قهراخی لیوهکانی بکات، زۆر
به دژواری زمانی ههلیچری:

— ئیمه سویندمان خواردوو. ئیمه سویندمان خواردوو که
کارهکه... که کاری خۆمان - بههیوای خوا - جیبهجی بکهین.
من... من هیشتا... من هیشتا...

له ناو خهلهکهکهوه، بهراتعهلی سالار هاواری کرد:
— قسه بکه پیاو! خۆ ناتهووی باسی زانستی کهس نهزان
بکهی؟ قسهکهت بکه، قسهی دلت بلی. زمانت بکه رهوه و پێکه
بده قسهکانت پێ ده رباز بکهن! قسه بکه، بلی!
خاکی تهپایی سیلهی چاوهکانی به بهری دهسته زبرهکهی
سپریهوه و وتی:

— م... من دوانزه ساله له سه ر زهوی ئاغهی کار ئهکهم.
ههمووتان من ئهناسن. من... من ئامادهم دهست بدهم به قورئاندا،
من ئامادهم دهست بدهم به سه ر بهرکهتی خوادا، دهست بدهم
به سه ر منالهدا و سویند بخۆم... من سویند ئهخۆم، منالهدا
له بهر چاومدا په ر و پۆیان ههلوهری ئهگهر بهقه د دهنگه جویهک
درو له قسهکانمدا هه بی. سویند بی به گری ئهم چرایه ئهوا
دوانزه ساله و له ههموو ئهم سالانه دا دهنگه جویهک یان په ری
کایهک له مائی ئاغهم په وا - نارموا نه کردوو. ههمووتان، ئیوه...
من ئهناسن. هه قالهکانی دهشت و ده ری من، من ئهناسن.
ئییسته ش زۆربه یان لی رهن و شایه تن، ئه توانن هه ر لی ره گه واهی
بدهن که من له کارهکهمدا... ههم ئهوهی که چاو و دلم هه چکات

له مائی ئاغە، له مائی هیچ کەس نەبوو. هیچ کاتیش قورسایى
 کارەکەم نەداو. به شانى هەقالەکانەدا، هەمیشەى خوايش...
 حەزم کردوو. بهرەهەمىكى زياتر وەبەر بىنم. به لām... به لām...
 مووسا پەرداخىک ئاوى دەست به دەست گەيانە خاکی.
 خاکی زمان و گەرووی تازه کردوو و درێژەى دا:

— ئیستەش... ئیستەش ئەوا هاتوون و به من ئەلین
 پیمەرەکەت دابنێ! پیم ئەلین برۆ له مالهوه دابنیشە! وەکوو
 ئاو خواردنەوێهە بۆیان. راسته و راست سەیری ناوچای مرووف
 ئەکەن و ئەلین له بهیانیهوه نان مەخۆ. دەمت بیهستە و نان
 مەخۆ! ئەى بەشە مافی جووتیڤى من چى لیدی؟... ئەوسا
 ئەشیانەوێ گەنمى پاکەردە لیڤهوه بگوێژنەوه بۆ هەمارەکانى
 زەغفەرانی. جا ئیمەش ئەبێ بکەوینە دوايان و برۆین بۆ ئەوێ
 مزى جووتیڤیمان سێ مەن پینچ مەن وەربگرین و بیکەین به ئارد
 و بیدەینە دەرخواردی نانخۆرەکانمان! بهرەکەتێ ئەو جوړە گەنم و
 ئاردە له کویداى؟ تا بیکەینە سەر تەنوو، نیوێ رۆیشتوو!
 جگە لهوه جووتیك پیلأویش ئەبێ له ماوێ نیوان قەلچیمەن -
 زەغفەرانی بدپینن. ئەمەش لەبری سەتاپانزەى بەشى جووتیار و
 ئاوەدانى. مالهکانمان خەریکە ئەرووخێ به سەرماندا، منالمان
 دەریڤى له پێیدا نییه. به هوێ چلک و گەن و گووژالەوه خەریکن
 خەنازیر ئەگرن. به لām... به لām ئەوان به بیریشیاندا نایەت، نه
 گوێ له قسەى خەلک ئەگرن و نه له قسەى حکوومەت. ئەى
 ئەو له سەتاپانزەى چى لیھات؟ ئەى ئەو ئاوەدانکردنەوێهە کوانی؟
 ئەى ئەو گەفت و گەپانە بۆچى بوو؟ نەخیر، نەخیر برايان! من
 مزى سالانەى خۆم هەر لیڤە ئەوێ. له سەر خەرمان! له دەنکە
 گەنمیکیش لا نادەم! تا بەشى جووتیڤى و لەسەتا پانزەى خۆم به
 تەواوێتى و یەكجى و هەر لیڤە وەرنەگرم، ئەگەر خوینیشم برژێ
 و منالەکانیشم هەتیو ببین، ناهیلەم هەگبەیهک گەنم به کەرى
 ئاغە له سەر خەرمان بگوێژیتەوه. به عەلى مووسا سویند بێ

منالہ کانم ھەلئەدەمە ناو بلیسە ئاگر!

«ئاگر... خۆیەتی، ئاگر!»

قەدیری کەلایی خواداد بزەیک کەوتە سەر لیوی، لە بەر خۆیەو ورتەیکە لیوہات و بە نیشانە نا سەری جوولان. نە، نە. نەخیر ئەو نە ئەویست بە گوئی ئەو گەفت و قسانە بکات. پێگەشی نەئەدا ئەو جوورە قسە و بوچوونانە کاری تی بکات. نە. تەنانەت پێگە بە خۆی نەئەدا کەمترین پەیوەندی لەگەڵ ھەق بوونی ئەو شتانە لە لایەن ھەلی خاکێوە دەرنەبرد، ھەست بکات. نە یەکدلی و نە ھاودلی. خۆی نە لەگەڵ خاکی بە یەک ئەزانی و نە لەگەڵ ئەوانیتر و تەنانەت نە لەگەڵ خۆش نیشینەکانیشدا. نە ئەویست دەرچوو و داھات و زیانی خۆی لەگەڵ ئەواندا بکا بەیک. جگە لەوہش، قەدیر ھەموو ئەم شتانە بە یاری ئەزانی. یارییەکی گالتەجار:

«گریمان مزی سالانەت یەکجی و لیڕەش وەرگرت، چ دەردیکت چارە ئەبی مروفی ساویلکە!»
چونکە ناوومیدی و کینە، تا ئەوپەری خۆی لە ناخی قەدیردا ھیلانە کردبوو:

«ھەم خۆتان کردوو بە گەپجار و ھەم دە قور بە سەریتری وەکوو خۆتان! کەری خوا! سەیری ئەمەیان بکە!»
قویۆن جووتیاری شوراوی ئەویست بچیتە شوینی خاکی:
— رەوا نییە میوان، ئامۆژگاری خاوەن مال بکات. من لیڕە میوانم. ئیوہ خانەخوین. بەلام چون ھاودەردین منیش یەک دوو وشە ئەلیم.

قەدیر، شەکەت و بیواز، بە بی ئەوہی ئەو شتانە تا ئیستە و ترابوو کەمترین کاری تیکردبی، چەنە لە سەر پشتی ھەلگرت و خۆی کشانەوہ و پشتی دا بە ورگی گومەزی بانەکەوہ، دەستی لە پشت سەری ھەلپیکا، پیلووی نایە سەر یەک و روخساری بەرەو ئاسمان راما. ئیتر ھیچی نەئەبینی. نە ھەوشە مائی

به‌لخی و نه ئەو خه‌لکەى خړ ببوونهوه. ئەوهى ئەيبينى، له گومان و له بيرهدا بوو. راستيه‌کهى ئەوه بوو ئەى بيسټ، به‌لام حەزى لى‌نەبوو گوى رابگرى. وشەکان لەم گوييه‌وه ئەهاتن و لەوى‌تره‌وه دەرئەچوون و ئەو له بىرى خوى و خەريکى کارى خوى بوو. ئەوهى بهر گويى ئەکەوت، وتار و قسەکانى قوڤون، جووتيارى شوراوى بوو که فارسى به زاراوهى خوراسانى ئەوه‌نده به خراپى ئەگوت که ئازەرى به زاراوهى تورکى خوراسانى:

«...هەم گەدا. ئاو ئەدەين به زەوى، ئەيکيلين زەويه‌که و ئەيچينين و وه‌کوو خزن و چاکى به دەورى‌دا ئەگه‌رپن و ئاگادارى لى ئەکەين. کاتى هەلگرتنيش کوى ئەکەينه‌وه و ئەيکوتين و خەله ئاماده ئەکەين بۆ ئەوهى کەرەکانى ئاغە بين و بارى بکەن و بيبەن بۆ هەمار. ئەم کارانە هەمووى که کرا ئەوسا تازە سوا‌ل‌کردنى ئيمە دەس پى‌ئەکا. ئيتەر ئەبى ئارەقه برپژين و پروو له گزير و سەرکار بخەين و به تکا و پارانه‌وه، تۆزە تۆزە و به دەس‌نده مالى خومان وه‌ربگرين. به‌لام پاش ساليک رەنجکيشان، مرو‌ف حەز ئەکا چاوى به دەمەن بار بکەوى ئاخ‌ر! ئيمەى جووتيار...»

«ديسانه‌وه‌ش هەمان قسەکانى پيشوو!»

قەدير قولاپى پەنجەکانى له پشت سەرى کردەوه، پيلووى بەرز کردەوه و ئوقره له بهر براو پشتى له گومەزى بانه‌که کردەوه. دەستى له دەور ئەژنوى کرد به کەلەمه و چاوى برپيه بەردەمى خوى. ئەتوت درک له چاويایەتى و تۆپەلەيه‌ک ئاگر دەروونى ئەهەژينى. جوړيک شەلەژان. له ئاگرى کينه‌يه‌کى بى‌بەزەي‌دا ئەسووتا. ئەبوا هەل‌سى و بچى به دواى کارى خوى‌دا. به‌لام هەستى‌کى لەخووه رپگه‌ى له رويشتنى ئەگرت. ئەتوت ئەبى تا کو‌تايى ئەوهى له مالى به‌لخی پروو ئەدا راوه‌ستى و بوى دەرکەوى ئەنجامەکهى ئەبى به چى. لەو پرووه‌وه که بەرپا بوونى کوړيکى لەو بابەتە له قەلاچيمەن به پرووداو‌يک ئەژميردا و ئەو، قەديرى کەلايى خواداد، سەرەپاى بيزارى و بى پەيوەندى خوى،

نهی ئەتوانی چاوپۆشی لی بکات و لی دوور بی. بۆیه به ناچار مابووێهوه و بهناچار بهر گوئی ئەکهوت. هەرچهند را و بۆچوونی و به ناچاریی ویست و بریاری نهگۆری خۆی سهبارهت بهو شتانهی که وترا، له پێششهوه دابوو:

— «سهرجهم نۆزده جووتیارین ئیمه که یهک له پینج بهشمان بهر ئەکهوئ. واته ئیمه ی نۆزده کهس بهشیکی له بهرهممهکه ئه بهین و ئاغه که یهک کهسه چوار بهش ئه با. سه د مهن گهنم ئه گهر له بهرچاو بگرین، ئیمه به نۆزده کهس بیست مهن وه ئه گرین و ئاغه به تهنها خۆی ههشتا مهن! بهو جوړهی لیدی که من و نانخورهکانم یهک مهن لهو سه د مهنم بهر ئەکهوئ و ئاغه ههشتا له سه د مهن. ئهمه یه وێژدان و مروّقایهتی؟! بهو جیاوازییهوه که منی تاقه کهس به درێژایی سال کار و بیگاری ئەکهم، بهلام ئاغه ی ئیمه تهنها له تاپۆدا ئاگای له سهروبنی زهوییهکانی ههیه. جگه له وهش ئه مسال فهرمانی داوه مزی دهشتهوانیش له خهرمان بدهین، یان خۆمان به نۆره دهشتهوانی بکهین! رهنگه سالی داهاوو کرێی باره بهر و شوان و کوێخاش ئیمه ئه بی بیدهین؟! بهمهش ئه گهر رازی ببین، پیموانیه ئه و رازی بی. جگه له مهش سال به دوانزه چاو له دهس و ئاتاج راما ئه گری. راستیه که ی ئیمه ی کردۆته بهنده و خولامی خۆی. ئاتاجمان ئه کا بۆ ئه وهی ههمیشه ی خوا دهستمان له بن بهردی ئه ودا بی. ئاتاج تا ئه و رادهیه که تهنها ژهمیکیش ورگمان تیڕ نه بی. ئه وهنده چاوله دهس که نهوێرین تهنانهت سهیریشی بکهین. ئیتر...»

قهدير ههلسا و به رهو کوڵان رویشته و له سه ر جوگه که دانیشته و گوئی له زهمزه مه ی ئاوه که راگرت. بهلام زۆری پی نهچوو دهنگی چه پله لیدان و پیکه نین و جه فهنگ و گوڵمه ز له حه وشه ی مالی به لخیه وه بهرز بوویه وه و به دوا ی دا، قهدير دهنگی لالای ناسیه وه که ئه یوت:

— «شتیکیش دهربارهی ئیمه بلین. ئیمه قه لاسچن!»

— «خۆت، خۆت بلی لالا. ئهوه نییه خهریکی ئهیلای!»

— «ئه لیم. بۆچی نه لیم؟ مه گهر من زمانم نییه؟ یه که میان ئهوهی که ئیمهش ئه بلی مافی ئهوه مان هه بلی بتوانین دروینه بکهین. ههر کاممان که ئه توانی. دووه مه کهی... ئیسته که ئیمه قه لاس کو ئه کهینه وه، دروینه وان ئه بلی تۆزی دهست و دلی ئاوه له بی. خو مرواری له ده می داسه که یان داناوه ری. تۆزی جهر به زه و پیاوه تیان هه بلی و چوار گو له گهنم له ده می داسه که یان هه لوه ریئن، بو ئه وهی ئیمهش ناچار نه بین له یه کدی بدزین. سییه مه کهی ئه و جو ره که سانه ئه وهنده هه لال و ههرام نه ده ن به چاومان دا. چونکه ئیمه باش ئه زانین که خویان ئه و هه موو داراییه یان به ئاره قه ی ناوچه وانیان نه ناوه به یه که وه. ئیمه ئه زانین ئه و داراییه له رپگه ی ره و و هه لاله وه به و جو ره که له که نابلی. به لام بو ئه گاته نو ره ی ئیمه ئه بلی به شه ری هه لال و ههرام؟! بۆچی ئه گهر وه لاختنی گو له گهنمیک بی به ههرام هه سیب ئه کری، به لام ئه و کاته ی که خهرمان خهرمان بی به هه لال ئه ژمیردری؟ ئه ری؟... وایه؟!»

قه دیر جاریکیتیش گه راپیه وه بو سه ربان و ئه بیینی لالا له ناو هه راوه وریا و چه پله لیدانی کو ره که دا سمت با ئه دا و ئه روا به ره و ئه و ژنانه ی لای دیواره رووخاوی ده رگای هه وشه وه ستابوون.

— ره حمه ت له و شیره ی که خواردووته، لالا!

— به راستی ئافه رین، لالا!

— هورپا... هورپا... لالا!

شهیدا هه روا وه ستابوو و سهیری ژنهکانی ئه کرد که دهوری لالایان دابوو. خالوی قه دیر سه ری دانه واندبوو و قوربان به لووچ، پی ئه که نی و دانه سپیهکانی دیار بوون. گو ده رزی به لخی، دهستی جووتیاریکی میوانی گرتوو به دهستییه وه و به خوشیه وه به ره و ده رگا ئه ببرد و به دهسته که ی تری داوای له ئاپوره که ئه کرد ئارام

بن:

— گوی پراگرن، گوی پراگرن! ئیستەش جەنابی... لە لایەن یەکیتی مەلەبەندی شامکووه قسەمان بو ئەکا.

قەدیر بینرا. قوربان بەلووچ چاوی پئی کەوت. عەباسجانیشت بینى. ئیتر نەى ئەتوانى لە سەربان پراوەستى. یان ئەبوا ون بى یان ئەوہى لە دیوارەکەوہ بخزیتە خوارەوہ و بیتە ناو کوپرەکە. ھەرچی چۆن بى نەى ئەتوانى ئیتر لەوئى بمینیتەوہ. جووتیاری شامکانى کەوتبوویە ئاخافتن. خالۆى قەدیر ھەلسابوو و ئەیویست لە ناو دانیشتوانەوہ خوئى بگەيەنیتە کوۆلان. قەدیر پووی وەرگیا و پویشت تا لەو پگەيەوہ کە ھاتبوو، بچیتەوہ بو کوۆلان. لەوئى ئەیتوانى بریاری پویشتن یان نەپویشتن بدات. دەنگى کابرای شامکانى لەو ئارامیەى بەرپا ببوو ئەبیسرا:

— «دوو دەستەيى، براينە. دووبەرەکی ئەو بەلایەيە کە لەم پوۆزانەدا پەرەى پئ ئەدەن...»

قەدیر ئیتر دانەنیشت. خوئى گەيانە کوۆلان و لە بن دیوارەکەى پشت مالى بەلخى پراوەستا. لە ھەمانکاتدا، خالۆ داوەر لە مالى بەلخى ھاتە دەرەوہ و لە کاتیکا قوۆل و شەرۆالەکەى ئەتەکاند لە ناو کوۆلان کەوتە پئ. قەدیر ھەروا لە بن دیوارەکە، لە سیبەرى شەودا وەستابوو. خالۆى ھات و بە بەردەمىدا تیپەرى و پویشت. قەدیر بەرەو مالى بەلخى پویشت و نزیک دەرگاگە، لای دیوارە پووخا و لە پشت سەرى ژنەکانەوہ وەستا. دەنگى جووتیاری شامکانى بە پوونى ئەبیسرا:

— «... بتهوئ و نەتەوئ لە ھەر گوند و ئاوايەکا ناکوکیەک ھەيە. بیانووویەک ھەيە. ژیلەموۆیەک لە بن خوۆلەمیشتدا ھەيە.

ئاغەکان ئەو ژیلەموۆیە ئەگەشیینەوہ و دار و چیلکەى ئەخەنە سەر و باوەشیینی ئەکەن. بە کورتیەکەى ئەیانەوئ لە ھەموو لایەک شەرى ھەیدەرى - نەعمەتى ھەلگیرسیین و سەرمان گەرم بکەن کە دار لە یەک بەرزەوہ بکەین! یەکیک لە کوۆراوەکانى

ئەم جوړه جەنگه له مەلەبەندی جوغتای، ژنیک بوو که چوار مانگه دووگیان بوو. جا ئیتر حەسیبی لایەنەکانیتر بکەن.»
 قەدیر له بن دیواره رووخوا، هەلترووشکا و کەوتە کیشانی هیل و بازەیهک وەکوو سەرگرمی. دەنگەکه گۆرا و قەدیر ناسیەوه. رەنگه غەزەنفەری هاشماوایی بی که ستار لەگەل خۆی هینابووی بو قەلاچیمەن:

— «وەکوو مەری گێژ ئەمانبەنە سەر سنووقی دەنگدان! ئەمە چ واتایەکی هەیە؟ ئیمە له کوپوه ئەیانناسین؟ تازە گیرام بشتیان ناسین، ئەوان له کوئی و ئیمە له کوئی؟ ئیمەیان کردوو بە پێ پلیکانە و بە سەر پشتیمان دا ئەچنە سەر و چی و چی و چی تر. واتای ئەو کارە که ئیمە ئەیکەین چییە؟ واتای ئەو هەیە که ئیمە بووین بە ئامیری دەستی ئەوان. لەبری ئەو هەی که ببین بە دەسکەلای درۆزن و فیله بازەکان بوچی بو کاری خۆمان هەنگاو هەلنەگرین؟ یەکیتی...»

زۆربە ی خەلکی ناوچەکه غەزەنفەری هاشم ئاویان ئەناسی. پیاویکی وردیلە و زیت و تیژ، بە مایەیهکی ئامادە بو جۆش و خرۆش و پەلاماردان. له جیی خۆی دا بە یەکیک له سەروزماندارترین کەسان ناسرابوو له درێژە ی سالان دا و بە تەواوەتی خۆی تەرخان کردبوو له پیناوی بیروباوەری دا. بۆیەش بوو که کوپخاکان و جەندەرمەکان غەزەنفەریان بە یەکیک له هۆکارەکانی ریکخستنی ئەم جوړه "کوړ و کوپوونەوانه" ئەناسی:
 — «... چەندین جار لات و لووتەکانیان ناردۆتە گیانی من، بوچی؟ له بەر ئەو هەی قسەری هەق ئەکەم. ئەبی بلیم. راستەقینە ئەبی بگوتری. تا کە ی ئەبی سوارمان بن؟ تەنانەت قسە ی خۆشیان نابەن بەرپۆه. مەگەر گەللە ی رپسای له سەتاپانزە خۆیان نەیانبردۆتە پارلمان و پەسەندیان کردوو؟ بەلام کاتی جی بەجی کردنی هەزار برۆبیانوو ئەهیننەوه. کاتی هەق دان ئەوەندە ئەنقینن ئەلی ئەیانەوی بزین. بەلام ئەبی بزانی که ئیمە

وهری ئه‌گرین. هه‌قی خۆمان به‌ ته‌واوه‌تی ئه‌سینین. ئیمه‌ پارهمان لایانه‌، قهردارین. ئاگاتان لییه‌؟! ئیمه‌ له‌ گوندی خۆمان تیمان گه‌یاندن که‌ ئیره‌ سهر گه‌رده‌نه‌ نییه‌ وهرزا و وهرز بی‌ن، تالانی بکه‌ن و برۆن. زۆر سه‌یره‌. به‌ درێژایی سال ئه‌چن به‌ دوا‌ی رابواردنی خۆیان دا و... ئه‌وه‌نده‌ی به‌ره‌هم به‌دی هات، وه‌کوو گیاکه‌له‌ له‌وه‌رزوه‌ سهر ده‌رئه‌هی‌نن. هینه‌که‌ی ئیمه‌ -به‌قوربان خوا‌ی بم- له‌گه‌ل بازرگان دێته‌ سهر خه‌رمان و ههر له‌وێ ئه‌یفرو‌شیت و پاره‌که‌ی ئه‌با بو‌ قوما‌ر و کاری‌تر. هه‌لبه‌ت له‌مه‌ولا ئه‌بی به‌ری پی‌ بگیری‌ت. ده‌وروبه‌ری ما‌لی خه‌لکی خو‌ شوینی رابواردن نییه‌! هه‌له‌سه‌ن له‌ قه‌راخ ئاوه‌که‌ فهرش رانه‌خه‌ن و لو‌تی ئه‌هی‌نن و ئه‌که‌ونه‌ خواردنه‌وه‌ و رابواردن. په‌رژینی قایم بی‌، ئیمه‌ش به‌ گونیان نازانن. ههر ئه‌وه‌نده‌ بلیم که‌ ئیمه‌ مافی خۆمان وه‌رئه‌گرین. چونکه‌ هه‌ق ئه‌بی وه‌رگیری‌. تیگه‌یشتن؟! یه‌کی‌تی...»

— شیرین زمانی ئه‌کا! شیرین زمانی ئه‌کا!

قه‌دیر به‌ ده‌نگی کپی بوندار، سه‌ری هه‌لینا و سه‌یری کرد. له‌و به‌ری جو‌گه‌ی ئاوه‌که‌وه‌ ئاگری سیگاره‌که‌ی ئه‌بریسکایه‌وه‌ -وه‌کوو شتی- سه‌یدی ته‌له‌فوونچی به‌ بی‌ جوول‌ه‌ له‌ لایه‌وه‌ وه‌ستابوو:

— برۆین باشت‌ره‌. گه‌رم داگیرساون. قره‌ ساز ئه‌بی.

له‌ کاتی که‌وته‌ن رێ‌دا بوندار ددانی لی‌ک گیراند و وتی:

— بزا قن رووتی چۆن زمانیان ده‌ره‌ینا وه‌ و خه‌ریکن قسه‌ی زل ئه‌که‌ن؟ یاد‌ت به‌خیر په‌زاخانی سپاسالار! له‌ کو‌یی که‌ خه‌لکی له‌ ترسی تو‌ له‌ باخه‌لی ژنه‌کانیشیان دا ئه‌له‌رزین!

قه‌دیر رووی له‌ رو‌یشتنی بوندار وه‌رگی‌را و چۆوه‌ ناو خو‌ی.

شی‌وه‌ی وتاردانه‌که‌ی غه‌زه‌نفه‌ری هاشم‌ئاوایی، زیاتر توند و هه‌ره‌شه‌نامیز ببوو:

— «ئهمانترسی‌نن. له‌ هه‌موو شت ئهمانترسی‌نن. ئیمه‌ ئه‌بی

له‌ چی بترسین؟ قور به‌ سه‌رمان ئه‌گه‌ر ده‌ره‌قه‌تی جه‌نده‌رمه‌ی

شپړیو نه یهین. بۆچی کاتیکه لیک بهر ئه بین هر هه موومان وه کوو بهر ان سهر ئه وه شینین و کاتیکه روو به رووی ئه وان ئه بین هه دهست و پیمان گوچ ئه بی؟ که وا بوو ئیمه گوپاله کانمان ته نها بۆ خو مان خر کردوو. واته ئه توانین داره کانمان له سهر و به چکی یه کدی دا بشکینین و بهس؟! ئه ی قور به سهرمان!... من خوم له بهرام بهر ئاغه که مان دا وه ستام و پیموت ئه گهر بهتووی دهسی دهسیمان پی بکه ی، ئه رژین به سهرت دا و ئه تکوژین. پیتان وایه وتی چی؟ نهیتوانی هیچ بللی. لال بوو، لال! سهری داخست و وه کوو مردوو چوو بۆ لای فایتوونه که ی. یه کی تی...»

چه پله بۆ غه زه نهر لی درا و هو رپایان کی شا. قه دیر په نجه کانی لیک هه لپی کا و ته قاندنی و بیستی له ناو خه لکه که وه دهنگیک وتی:

— «شیرت هه لال غه زه نهر، بللی! بللی!»

قه دیر گووی لی بوو غه زه نهر سینهی ساف کرد و وتی:

— «حه یف که ناتوانم ئه م کاغه زانه بخوینمه وه و ئا لی ره دا روونی بکه مه وه چ باسه. چی بکه م؟ ئاخر که ی هیشتیان ئیمه بچینه فی رگه؟ که ی هیشتیان ئیمه بخوینین؟ که ی هیشتیان ئیمه سهرمان به قینین و چاو و گویمان بکری ته وه؟ به کویری باریان هی ناوین و ئیسته ش ئه یانه وی به که ری پامان بگرن. مرو ف گریان ی بۆ خو ی دی. به گری ئه م چرایه ئاماده م نیوه ی به ری په نجم بدهم به و مهرجه ی مناله که م بتوانی فی ری خویندن و نووسین بی. به لام خو یان، بۆ مناله کانی خو یان که می شکیان پر ه له به ز، به نوو که چه قو نهره وه ئه گرن یان به ماست و قه یماخ و کاله ک و به رخ و کار. شایه تم هه یه. ئاماده یه لی ره کانی و شایه تی ئه دا. جه ناب ی سه مه رقه ندی خو مان به ری وه به ری فی رگه یه و له گه ل ئیمه هاتوو ه ئه م لاپه رانه مان بۆ شی بکاته وه. هه مووی لی ره دا نوو سرا وه.»

قه دیر هه لسا و سه رکه وته سهر دیواره رووخواو. له سهر

یائی دیواره که وهکوو پشیله به چوار دهست و پی چوو بو سهر بان و، له شوینیک که بتوانی چهنابی سههرقهندی ببینی، هه‌لترووشکا.

— من مامۆستام، خه‌لکینه. له‌وهی که ئه‌بینم گونده‌که‌ی ئیوه‌ش وهکوو زۆربه‌ی گونده‌کانی ئهم ولاته، هیشتاش له فی‌رگه‌یه‌کی سی کلاسه‌ش بی به‌شه له ناخی دل‌وه غه‌مگینم و خۆم به هاوده‌ردی ئیوه ئه‌زانم. ولاتی ئیمه پیاوان و ته‌نانه‌ت ژنانی مه‌زنی له داوینی خۆی دا په‌روه‌رده کردووه. هه‌رچه‌ن که‌میان له تیغی جه‌للاد ده‌ربازی بووه. به‌لام ئه‌م‌پۆ ته‌نانه‌ت ده‌رفه‌تی ئه‌وه‌ش ناده‌ن تا خه‌لکی مه‌زن په‌روه‌رده ببی؛ چونکه به‌ر له‌وه‌ی پی بگه‌ن ئه‌یانده‌ن به‌ده‌س جه‌للاده‌وه. له سه‌رده‌می ئیمه‌دا یه‌کیک له‌و م‌رو‌قه مه‌زنانه، دکتۆر... بوو، که مامۆستا بوو. ره‌نگه ئهم ناوه و ناوه‌کانی‌تر بو ئیوه ئاشنا نه‌بی. هه‌رواشه. به‌لام ئیمه ئه‌بی شانازییه‌کانی خۆمان بناسین. هه‌رچه‌ن ئاغه‌کان ئه‌مکاره‌ی ئیمه‌یان پی‌خۆش نییه. به‌لام چ کاریکی ئیمه هه‌یه ئه‌وان پیان خۆش بی؟ یه‌کیک له‌و هه‌زاران تاوانانه‌ی ئه‌مانه ئه‌وه‌یه که خه‌لکیان له خۆیان و له شانازییه‌کانیان دوور کردۆته‌وه. کاریان ئه‌وه بووه تۆوی دوژمنی و دووبه‌ره‌کی بلاو بکه‌نه‌وه. کینه و رقه‌به‌ری له ناو خه‌لکدا په‌ره پی بده‌ن. نه‌زانی و هه‌ژاری و بی ره‌وشتی و خراپه...»

راسته‌یه‌که‌ی جه‌نابی سه‌مه‌ره‌قه‌ندی بو خۆی له به‌ر چاوی خه‌لکی‌دا وه‌ک غه‌واره خۆیای ئه‌کرد. لانیکه‌م، قه‌دیر وای ئه‌بینی و هه‌ر له سه‌ره‌تاشه‌وه زیاتر له‌وه‌ی گو‌یی له قسه‌کانی بی، له که‌سم و بیچمی سه‌مه‌ره‌ی کابرا ورد ئه‌بوویه‌وه. ئه‌و بیچم و قه‌لافه‌ته‌ی که جله‌کانی له‌به‌ری‌دا ئه‌گریان. جاکه‌تیکی کورتی ر‌پ‌ر‌پ‌ی، بو‌ینبا‌خیکی گ‌ر‌ی ورد که له بن سیۆکه‌ی گه‌رووی، له نیوان یه‌خه‌ی کراسه‌که‌ی‌دا جیگیر ببوو. یه‌خه‌ی کراسه‌که‌ی له گو‌یچکه‌ی که‌رو‌یشکی‌کی خۆله‌می‌شی ئه‌چوون. پانتۆلیکی

قاوهی ههراوی له پێدا بوو، ئەتوت سەرچۆکەکانی هه‌لمساوه. دەرهلنگەکانی کەوتبوونە سەر پێلاوه‌کانی. قژی ره‌شی ئەتوت به‌ شیلە‌ی گۆچانی نو‌قل لکابوو به‌ یه‌کدا. سمیلێ کورت بوو له‌ بن کونه‌ لووتیدا و، چه‌ناگه‌ی له‌ راده‌ی ئاسایی کورتتر بوو. له‌شی له‌ر و لاواز بوو و سەر‌شانه‌کانی جاکه‌ته‌که‌ی داکه‌وتبوون و له‌ ناو قۆلێ هه‌راوی جاکه‌ته‌که‌دا، له‌بری قۆل ئەتوت دوو قامیشی باریکن جار‌جاره‌ ئەجوولێنه‌وه. کاتی کۆکین ده‌فه‌ی شانی دەرئه‌په‌رین و مله‌ درێژه‌که‌ی له‌ ناو شانه‌کانیدا ون ئەبوو. کابرا وه‌کوو مشتێکی قووچاو گرمۆله‌ ئەبوو، دیسانه‌وه‌ ئەکرایه‌وه‌ و درێژه‌ی به‌ قسه‌کانی ئەدایه‌وه‌:

— سوو‌خواردن، نه‌بوونی پێ و بان، نه‌بوونی هۆی هاتوچۆ، نه‌بوونی تۆو، نه‌بوونی ئامی‌ری بیرلێدان، نه‌بوونی بیه‌می کار بۆ جووتیارانی به‌شدار، نه‌بوونی کار بۆ ره‌شایی، نه‌بوونی دهرمان و تهن‌دروستی، بایه‌خ نه‌دان به‌ پیشه‌سازی بوومی، گۆی نه‌دان به‌ مندال و می‌رمندال و لاوان، گۆی نه‌دان و لاساری به‌رامبه‌ر به‌ کۆمه‌لانی جه‌ماوهر، به‌دیهيانی ژینگه‌ی در‌دۆنگ و به‌دگومانی و بی‌پروایی، بلا‌وکردنه‌وه‌ی بیر و بۆچوونی پر‌وپووچ، به‌دناو کردنی ئەو کەسانه‌ی شه‌یدای گه‌ل و ولاتی خۆیان، درۆ و دیسانه‌وه‌ درۆکردن له‌گه‌ل جه‌ماوهر، به‌لێنی درۆ و فریودان و ده‌غه‌لی و گزیکاری، ولات‌فرۆشی و په‌روه‌رده‌ کردنی سیخو‌ر و زمان‌گی‌ر، به‌ پاشکە‌وتوویی را‌گرتنی کشتوکال له‌ سنووری دوو هه‌زار سال له‌مه‌وبه‌ردا، هه‌ره‌شه‌ و سووکایه‌تی کردن به‌ مه‌ردم، نو‌که‌ر په‌روه‌ری، پێشیل کردن، په‌ره‌پێدانی خو به‌که‌م بینین...

دیسانه‌وه‌ش کۆکه‌. جارێکی‌تر ده‌فه‌کانی شانی سه‌مه‌ره‌قه‌ندی دهر‌په‌رین و مله‌ درێژه‌که‌ی له‌ ناو شانه‌کانیدا ون بوو. چه‌ناگه‌ی لکا به‌ سینگیه‌وه‌ و بوو به‌ مشتێکی گوو‌شراو. جارێکی‌تر له‌ کاتی‌کا ئاو له‌ هه‌لقه‌ی چاو‌ه‌کانیدا کۆوه‌ ببوو، سه‌ری به‌رز کرده‌وه‌ و قۆپچه‌ی جاکه‌ته‌که‌ی گرت به‌ ده‌سته‌وه‌ و وتی:

— ببوورن، برایان. ببوورن!

— بیخویننه وه جهنابی سه مەرقةندی. بیخویننه ره وه و بوّمانی

شی بکه ره وه.

جهنابی سه مەرقةندی ئەتوت تازه به وهی زانیبوو که پهره کاغزه کهی له ماوهی قسه کردندا ئەم ده ستاوده ست پیکردوه. بوّیه شه و نامه چرچ و لوچه کهی ساف کرد و به رزی کرده وه. گرتی به بهر چاویه وه. به لّخی فانۆسه کهی له دهستی ستار وهرگرت و لای شانی جهنابی سه مەرقةندییه وه رایگرت. جهنابی سه مەرقةندی له پرنیگای له سهر کاغزه که لادا، مشتی بهرز کرده وه، پهنجهی ئەماژهی وه کوو جووجه لیه که مل له هیلانه دهر ئەکیشی، تیژ کرد و به لیبراویه که له وشهیدا، وتی:

— ده بهندا! ده بهندی سهره کی وه کوو بناغهی سهره تای،

بو چاککردنی ژیا نی کوّمه لانی گوندنشینی ئیمه، بو به دیهینانی زهمینه یه که بو ژیا نیکی له باری جووتیاری له گوندهکاندا. ئیمه ئەم بهندانهمان له سالی ههزار و سیسه د و بیست و سی، واته نزیکهی چوار سال له مه و بهر دارشتوو و پیشکهشی نه ته وه و دهو له تمان کردوو و مهرجی جی به جی کردنیمان به به شداری راسته وخوی یه کیتی جووتیاران و چاودیری دهو له ت زانیوه:

یه که! بهندی یه کهم: کرپنه وهی زهوییه گه وره کان و دابه شکردنی به خوړایی له نیوان جووتیارانی بی زهوی و کهم زهوی دا.

قه دیر خزایه بهر پاساری بانه که. هه لسا، هه ناسهی راست

کرده وه و بیستی که تاجه لی کوّ بهر به دهنگه گنه کهی وتی:

— شی بکه ره وه جهنابی سه مەرقةندی، شرۆقهی بکه. کی

بیکری و کی دابهشی بکات؟ ئەو کاره چۆن ئەکری؟

قه دیر له سهر پاساری بانه که پیچه وانهی دیواره پروخواوی

مالی به لّخی شه کهت و قه لّس کهوته ری. ئەوا له سهر بانی

مالی ئەولحسینی میلووره بوو و دهنگی وتووێژه کهی هه وشه ی

مالی به لخی ئه بیست:

— «بهندی دووهم!...»

مالی ئه ولحسینی میلووره وهکوو گۆر تاریک و خامۆش بوو. وامهزانه گیانداریک - لانیکهه - هه ناسهی تیا ئه دات. که ره که ی ئه ولحسینی میلوورهش دهنگی لیوه نه ئه هات. لکاو به بانی مالی میلووره وه، مالی همه جافری سدیقه تورومبۆ بوو و به ته نیشته وه دیواری مالی "بگه پیم" که ده رگا کانیان له پشت و په نای قه لّوه به ره وه ده رگا گه وره که ی با بقولی بوندار ئه کرایه وه. بیمینی بۆ دیواری بانیجه که ی بوندار، ماله بچوو که که ی یۆنسی که ردار و مالی گودار بوو که ئه توت لیك ئالّاون.

قه دیر هه رچه ند ئه یتوانی به سه ر بانی ئه و مالّانه دا که دانیشتوانی به زۆری له مالی به لخی سه ریان گهرم بوو، به بیگهم^(۳) بۆ خۆی پیاسه بکات، که چی بالّا و هه نگاو یکی بمینی بۆ دیواری باخچه که ی بوندار، له سه ر لیواری دیواره که دانیشته، بۆ ئه وه ی ورده ورده بخزیتته خواره وه بۆ ناو کوّلان. به لّام په له شی نه ئه کرد، هه رچه ند ئارام و ئوقره ی نه بوو. چونکه ئه بوایه به شینه یی کاته که بکوژی و، ئه یکوشت. ئه م کوّر و گوت و بیسانه، به گومانی ئه و - ئه م گالته جار و دریژدادرییه - ئه بی کوّتایی پری و، ته واو بی. چونکه به برّوای قه دیر میوانه کان ئه مشه و، له قه لّاچیمه ن نامینیته وه و بۆ ئه وه ی له کاتی خۆی دا بگه نه وه، ئه بوا له کاتی خویشیدا بکه ونه ری. که وا بوو ئه و که سانه ی که ئه م کوّبوونه وه یان خستۆته ری، بیگومان کاتیکی تایبه تیشیان بۆ دیاریکردوه. سه ره رای ئه مانه ش قه دیر تا بلا وه کردنی کوّره که، هه رچه ند کات زۆر به قورسی و دژواری تیئه په ری، ئه بوایه خۆی رابگری. بۆیه له سه ر لیواری بانی مالی گودار، وهکوو کوندیکی خامۆش کرّ بوو و چاوی برییه تاریکایی شه و. دهستی له ده ور

۳ - بیگهم: apathetic ناوه ناوی بیکداراوه که ته رخه مانه، بیته و فیر، گوینه ده ر [۴] لا مبالی

[N] apatisk [D] بی تفاوت، بی اعتنا.

ئەژنۆكانى ھەلپىكا و چاوەرى بوو.

لە بەرامبەر قەدىردا، تۆزىك لە سەرترەو، بابقولى بوندار و سەيدى تەلەفوونچى لە بەر محاجەرەى بانىجەكەى بالەخانەى مالى سەيد راوەستابوون. قەدىر بالاي بوندارى لە كراسە سپىەكەى دا ئەناسىەو. ھەرەھا ئەيتوانى قسە و باسيان ببيسى، چونكە بوندار ھىشتاش قەلس و توورە بوو:

— ... ھەروا نامىنى. دنيا ھەروا نامىنى. ئەو بى باوكانەى ئەم غەوارانەيان ھىناوہ بو قەلاچىمەن، ئەوانەى كە ئەم «گەپجارەيان» ساز كردو، ئەگەر تۆزىك ئاوەزيان ھەبوايە، ئەيانزانى كە رۆژگار ھەروا نامىنى. ھەروا بى دەر و دەرەزەش نىيە ئەم ولاتە. خاوەنى ھەيە. بەو جۆرە نىيە ھەموو قن پروتيك چ گوويەكى پىخۆش بوو بىخوات. بۆيان دەرئەكەوئ. پاشتر بۆيان دەرئەكەوئ. ئاي... ئاي... رەزاخان! ئەم جەوانە كورى تۆيە؟! ئەى خۆت لە كوئى؟ خەرىكن ولاتەكەت ئاگر تىبەر ئەدەن؛ سەر لە گۆر دەرەيەنە! سەر لە... تارمايى بوندار لە بەر محاجەرەى بانىجەكەى مالى سەيدى تەلەفوونچى ون بوو و وا پىئەچوو بە پلىكانەكان دا چوو خوارەو بەرەو كۆلان.

قەدىر، بو ئەوھى خۆى پيشانى بوندار بدات، نەرم و چالاك بە بازىكى سووكەلە خۆى ھەوا دايە كۆلان و كەوتە تەك ئاوى جۆگەكە، بەرەوخوار. بە بى گويدانە دەنگى پىكادانى دەرگاي مالى سەيدى تەلەفوونچى و ھەنگاوەكانى سەيد و بوندار. رىگەى قەدىر، بە ناچارى بە قەراخ ديوار و دەرگاي بەلخى دا تىئەپەرى. جگە لەو و بە ھىواى كۆتايى ھاتنى كۆرەكە، قەدىر ئەبوايە بو خۆنیشانان بەو خەلكەى لەوئ كۆ ببوونەو، تاويكىش لەو ناوہ بخوليتەو و ناوبەناو رابوہستى. لەم رووہوہ بيمىنى بو مالى بەلخى خاوى كردەو و گوئى ھەلخست. دەنگى جەنابى سەمەرەقەندى سەبارەت بەو كاتەى دەستى پىكردبوو زۆر بەرزتر ببوو:

— «... دابه‌شکردنی دادگه‌ران‌ه‌ی به‌روبووم له‌ نیوان زه‌ویدار و جووتیار، هه‌لوه‌شان‌دنه‌وه‌ی په‌یوه‌ندی داسه‌پینراوی ئا‌غه‌-جووتیار، دامه‌زراندنی بانکی کشتوکاڵ به‌ مه‌به‌ستی یارمه‌تیدانی جووتیارانی بی زه‌وی، چاککردنی باری ژیا‌نی گونده‌کان، دامه‌زراندنی فی‌رگه‌ و ناوه‌ندی ته‌ندروستی و، له‌ ئاکام‌دا... ر‌یک‌خستنی خه‌باتی جه‌ماوه‌ریی گونده‌کان دژی زو‌لمی فه‌رمانبه‌رانی ده‌ول‌ه‌ت و جه‌نده‌رمه‌ و زه‌ویدار و سه‌له‌مخو‌ره‌کان به‌ ئاقاری باشت‌ر کردنی باری کو‌مه‌ل‌ایه‌تی و، هه‌لوه‌شان‌دنه‌وه‌ی بی‌گاری و هه‌لب‌زاردنی کو‌یخا له‌ لایه‌ن دانیش‌توانه‌وه‌ و...»

قه‌دیر، هه‌ستی به‌ تی‌په‌رینی بون‌دار و سه‌یدی ته‌له‌فوونچی کرد به‌ لای شانی خو‌ی‌دا. هه‌رچه‌ند نه‌ قه‌دیر دل‌ی ئه‌وه‌ی هه‌بوو له‌گه‌ڵ بون‌دار رووبه‌روو بی‌ته‌وه‌ و نه‌ بون‌دار شو‌ین‌یکی بو‌ رووبه‌روو بوونه‌وه‌ له‌گه‌ڵ قه‌دیر شک ئه‌برد. بو‌یه‌ بون‌دار، دید‌ه‌ و نه‌دید‌ه‌ به‌ لای قه‌دیردا تی‌په‌ری و قه‌دیر، گو‌یی له‌ قسه‌کانی جه‌نابی سه‌مه‌رقه‌ندی، له‌ سه‌ر جو‌گه‌ی ئاوه‌که‌ دانیش‌ت و بزه‌یه‌کی ته‌وساوی له‌ سه‌ر لی‌وی، زی‌خی‌کی هه‌ل‌دایه‌ ناو ئاوه‌که‌ و له‌ به‌ر خو‌یه‌وه‌ زه‌مزه‌مه‌ی کرد:

«بنال‌ینه!... دی‌سانه‌وه‌ش بنال‌ینه، پیاوی خو‌ش‌باوه‌ر! پیاوی ساویل‌که‌! ئه‌ی... هه‌میشه‌ی خوا زمان‌باز و چه‌قاوه‌سوویان ئه‌ه‌ینا گال‌ته‌ به‌ خه‌ل‌کی بکات، که‌چی ئه‌مجاره‌ له‌ خو‌مان کو‌له‌وارترین ه‌یناوه‌! ئه‌مه‌یان قه‌شمه‌ری‌که‌ بو‌ خو‌ی! کاتی‌که‌ دوو لایه‌نی وازیه‌که‌ هه‌ردوو‌کیان گه‌مزه‌ و ساویل‌که‌ بن یاریه‌که‌ زیات‌ریش ئه‌بی‌ به‌ گه‌پ‌جار. ده‌ی... ئیتر چی؟ بیر‌پ‌سه‌ با بزانی‌ن!»

دری‌ژه‌ی نه‌بوو؛ به‌س هه‌رواهو‌ریا. جه‌ماوه‌ر ورده‌ ورده‌ ئه‌بوا له‌ مال‌ی به‌ل‌خی ده‌رکه‌ون. ده‌رکه‌وت‌ن. دوو دوو و سی‌ سی‌ و، هه‌رچی بی‌ به‌ ته‌نها نه‌بوون. قه‌دیریش هه‌لسا و له‌ قه‌راخه‌وه‌ که‌وته‌ ری‌.

— به‌هه‌شتی‌کی خراپ نییه‌! خودی به‌هه‌شته‌ ئیتر! زه‌ویت

پي بدن و ئاوت پي بدن، فيرگه و نه خوشخانه و کارهبا. دهستی خان و ئاغه کورت بکهنهوه و به لای جهندهرمه و سووخور نه هیلن، گوپالی گزیر و سهرکار و کوپخا به سهر سهرمانهوه نه مینن، بیرى ئاو و کاریزی جیاوازیش لی بدن... ئیتر چی نه مینیتتهوه؟ هیچ وه لالا. قه لایمه ن بوخوی نه بی به بههشت! نه بی به گولستان. له خهویکی خوش نه چی، عهبدوله رهش. تو بللی تا ئیسته له هیچ کوئی نه م ولاته شتی وا پرووی دابی؟!

— وه لاهی... وه لاهی... خوا نه یزانی!

قه دیر به دوی عهبدوله رهش و تاجعه لی کولبهردا، ههنگاو ههنگاو له گه لیان نه رویشته. عهبدوله رهش به دهنگی پی قه دیر ئاوری دایهوه. قه دیر پی هه لگرت و کهوته پیشیانیهوه به رهو مالی خویان، چونکه دلی وتووژی نه بوو. به لام وا دیار بوو خوشیه کهی تاجعه لی کولبهردا توورهی کردووه:

— تو له کوئی بووی، قه دیر؟ لهوئی نه بووی؟

— بووم!

— بووی؟ بیستت؟ گویت له قسه کان بوو؟

— بوو!

— بههشت! بههشت قه دیر! بههشت مه گهر چییه؟

قه دیر له پشت ده رگای مالیان، له بن تاقی شکاوی ناودالان، به بی وه لام راوهستا تا عهبدوله رهش و تاجعه لی کولبهردا تیپه رن. بیدهنگیه کهی قه دیر، ده رفه تی به تاجعه لی نه نه دا ههستی خوی ده ربیری. جگه لهوه عهبدوله رهشیش دل و دهروونی وهستانی نه بوو و وا ده رئه کهوت له سهر بروای تاجعه لی نییه. یان بهو رادهیهی تاجعه لی دلی به شته که خوش نییه:

— وه ره بروین مالکاول! ئاو به لووتمه وه به ند نابی.

تیپه رین و دوور کهوتنه وه به رهو مالی سه نه ما، خوشکی عهبدوله رهش. قه دیر چاوی له یافتیان وه رگرت و له سه رخو ده رگای هه وشه ی کردهوه، چووه ناو دالان و ده رگای له سهر

ئەو ھورپا و قىژە و قاژەى ديسانەو ە بەرز ببووئەو، داخست. بۆ
 ھاتنەو ە سەرخۆ و پىكردنى بىرى، بۆ ماوئەىكى باش ھەنىەى
 نا بە تەختەى دەرگاكوە. ئەتوت ئەىەوئى لەو ھەرا و ھورىايە
 ئەوئەى لە سەرىدا ماوئەتەو ە لە سەرى كاسى بكاتە دەرەو. چاوى
 بەست و گوئى پادىرا بۆ چوونە دەرەو ە ،كازەكازى سەرلەنوئى.
 چەندىك بەو جۆرە مايەو ە و پاشان، سەرى بەرزكردەو ە و لە
 دالانە تارىكەكە تىپەرى و بە لای بىرەكەدا چوو بۆ ھەمار.

دەنگى بابقولى بوندار كە وا پىئەچوو پلار لە شەيدا ئەگرئ
 بۆ تاويك قەدىرى لە سەر جىئى خوئى راگرت:

— «دەشت و خەرمانتان بە ھىواى خوا بەجئى ھىشتوو ە و
 ھاتوون گوئى لە وتار و چەلەحانئى رائەگرن؟! كە چى؟ بزائە بۆ چ
 جەھەننەمىك چوو ئەم تاجەلەى؟ ھەلئى بىدۆزەو!»

قەدىر پىئى ھەلگرت و دەستى نا بە دەرگای ھەمارەكوە. بە
 بىوازىيەو ە كردىەو ە و پىئى نايە ژوورەو. ھەمار تارىك بوو و قەدىر
 بئى ھەزى پرووناكى و تەنانتەى تواناى ئەوئەى نەبوو بە شەمچەىەك
 فانۆسەكە داگرسىئنى. بە تارىكى لە سەر پاچكەى قورسىەكە
 دانىشت و ئانىشكى لە سەر چۆكى كرد بە كوئەكەى سەرى.
 ھەستى كرد ھەز ئەكا سەرى پەنجەى بنئى بە چالئى لاجانگىدا و
 گوشارى بدات؛ بەزاندنى ژان بۆ ساتىكى كورت.

ئاگر!

ئاگر بە دەشتەكەدا ئەگەر. كەمانەى ئەكرد، ھەلئەھات،
 لە قوولكە ئەكەوت، ھەلئەسايەو ە و لە ھەموو لايەك
 ھىللىك، چەند ھىل، بوودرپكى ئاگرى دروست ئەكرد. پزىسكە و
 برىسكەى سەر خاك، چەخماخەى برووسكە ئەتوت كەوتۆتەو.ە.
 برووسكەىەك بە ھەزار لق و پۆپەو.ە. فرىنى بلىسە و ئاگر لە
 سەر يافت و پەرىزى كىلگەى وشكى خەرمانان. ھەلئسوكەوتى
 بلىسە لە قەراخ جۆگە و لە لاو ە و لە ناوقەدەو.ە. فركەى گر و

بلیسه بهرو خهرمانهکان و خهرمانگه.

جوگهی ئاگر، جوگهکانی بهفرکه و سهر لیشیواوی ئاگر وهکوو قیزهکردنی ههموو ئهستیژهکان ئهیانویست دهست بدهنه دهست یهکدی و بیابان و دهشت بکهن به ئهرخهوان. چهند تیژ و چهند به شهلهژاوی، چ خول و پیچیکی ئهدا. چۆن یهکپارچه ئهبوو به ئاگر. ئیتر ئهوا بوودر و هیلی ئاگر نهبوو به قهراخه لار و لهویرهکانی دهشتدا، بهلکوو لههی ئاگر بوو که خهریک بوو چال و بهرز و تهختایی قووت ئهدا.

— گههوادینه. ژن حیژانه! ئاخهرکههی کاری خوین کرد؟!

خهلکی ههر ههمووی کردبوویانه سهربان و دیواران، به قریشکه و ههرا و جنیو و گریانی خهفه و خاموشهوه. شهیدا و تاجعهلی کوڵبهر، شیتانه بهرو قهلاجیمهن ههلههاتن و هاواریان له هاوار دانهئهبرا:

— فریا کهون، فریا کهون خهلکینه!

بهلام چۆن فریا بکهون؟

خهلکی، ههر ههمووی رابووون و شهلهژابووون و ههر کهسه و به لایهکدا ههلههات. بهلام کهس نهی ئهتوانی و نهی ئهزانی ئهبی چ بکری؟!

— مائویران بووین، مائسووتاو بووین! ئاو، ئاو!

ئاو، دیاره ئهکری به ئاگردا. بهلام دهشتی ئاگر، خو به گۆزه و دهفر دانا مرکیتتهوه!

— بابه... بابه گیان به جوړیک ئهم ئاگره بکوژینهوه.

بیکوژینهوه، خهلکینه! بیکوژینهوه بابه گیان!

بابقوولی بوندار به ئاشکرا ئهگریا و جنیوی ئهدا و داوای

یارمهتی ئهکرد. سهری رووت و پیی پهتی. دیوانهیهکی پهت پچراو، به ناو کوڵانهکاندا ههلههات، ئهوهستا و جنیوی ئهدا. یهخهی دئهدران و هاواری ئهکرد:

— بابه... بابه گیان، ئهمه رسقی خوتانه که ئهسووتی!

خه لکی، پیاو و ژن و منال، گۆزه و جهوهنه و دۆلچه به دهس
له مال هاتبوونه دهرهوه و به پهلهیهکی دهست و پیگر له سهر
جوگهی ئاوهکه چۆکیان دانهدا، دهرهکانیان له ئاوهکه رۆ ئهکرد
و به بی ترسی خزانه ناو جوگهکه، گۆزه و دۆلچه به شان و
دهستهوه، به ری و لاری دا بهرو دهشتهکه ئهرویشتن.

— هیشتا نهگهیشتوته خهرمانهکان؟ ئهری سهید؟!

سهیدی تهلهفوونچی له سهر بانی بالهخانهکهیهوه وهلامی
بوندارى دایهوه:

— ئیشه لالا نهگهیشتوو، ئیشه لالا! خهرمانگه کویره. پی
ناچی ناگری گرتی!

بوندار به دیوارهکهدا هه لگه را و به باریکه بانیجهی
مالی سهیددا سهرکهوت و له پشت پهردیهکی فرمیسک و
سهرسوورمانهوه چاوی برییه دهشتی ناگرهکه و ههر لهو سهرهوه
هاواری کرد:

— خهرمانهکان، خهرمانهکان پیاریزن!

خۆشی دهسبهجی بازی دایه خوارهوه و نهپاندی به سهر
سهیددا:

تهلهفوون بکه. تهلهفوون بکه و به ئاغه بللی کاری خویانیان
کرد. بللی قور چوو به سهرماندا!

ستار لهم ناوهدا بوندارى دۆزییهوه و به بی ئهوهی بتوانی ئهو
شه لهازان و ههژانهی سهرتاپیی داگرتوو، بشاریتهوه به بوندارى
وت:

— خاک، بوندار خاک! بللی پیمه ره هه لگرن، پیمه ره. ئهتوانین
دهوری خهرمانهکان به خۆل بکوژینینهوه. به خۆل!

بهر لهوهی بوندار فریا بکهوی کاردانهوهیهک — که نهی ئهزانی
ئه بی چۆن بی — پیشان بدات، ستار لهگه ل ئهو دهستهیهی پیان
گهیشته و مات و چهپهسا بوون، هاواری کرد:

— پیمه ره. پیمه ره کانتان دهرینن! پیاوهکان، بیل و پیمه ره.

دهوری خهرمانگه به خۆل ئهكوژيڻينهوه!
بوندار ههروا دامابوو. ستار خۆی له مائی بوندار بۆ پيمهپه
گهپا و بيستی بوندار جنيوی دا:

— نهحلهت له باوكت پينهچی! نهحلهت له باوكت!
ستار لهگهڵ چهند پياو پيمهپه به دهست هاتنه دهرهوه و به
بى وهستان بهرهو ئاگرهكه هالآتن و له ههمان كاتدا به بونداری
وت:

— كهی كاتی ئهوه قسانهيه بوندار! پيمهپهكانی ئاغه بده
به دهست ئهوه خهلكهوه. بيده بهدهست خويانهوه! ئهوه خو ئيتير
بهخيلى پى ناوى!

بوندار به بى ئهقان هاواری كرد:
— دهرگای ئاغهلهكه بشكيڻن! پيمهپهكان، پيمهپهكان!
سالار رهزاق، كه وا دیار بوو لهرزینی سهر و ملی توندتر بووه،
له راسته كوڵانهكهدا پهیدای بوو و له كاتيكا به دهست سهرنجی
بوندارى بۆ لای خۆی رانهكيشتا وتی:

— بۆ ئاوهكه وهرناگيرنهوه! حۆل بوون مهگهر؟ ئههاى...
يهكتان لهگهڵ من بى. بيلهكهت بهينه عهلى خاكى!
سهرهپای ههموو پيرى و كهه هيزى، سالار رهزاق خۆی
قولهبيلىكى له بهلخى وهرگرت و به دواى عهلى خاكىدا داگهپا
بۆ خوارهوه:

— ئاوهكه وهرگهپينه! سهرهتا...
له وهستان و ئهبلهق بوونی بوندار له چهقى كوڵانهكهدا،
نزيك مائی كهلايى خواداد، بابيه گولاو به گوچان کوتان پهیدای
بوو. فانوس بهدهست ئهرويشت و دؤعا و نزای ئهکرد:

— چ بهدبهختيهك بوندار! چ بهلايهك! مهگهر خوا خۆی...
بوندار مشتتهكانی رانهوهشانده و وهكوو هار و شييت ئهوى
نهپاند:

— ئهمان، ئامان، ئهمان! ئهمان له دهستی ئهم بى دينانه!

هاتن، ئاژاوه‌يان به‌رپا كرد و رږوښتنه‌وه! هم غه‌زه‌نفر ئه‌ناسم، هم سه‌مه‌رقه‌ندی كه لووتی خوښی پي هه‌لنالووشري. ئه‌يكوژم. به‌خواوه‌ندی خوا ئه‌گهر ده‌ستم پييان بگات هه‌موويان ئه‌كوژم! ئه‌يانكوژم، ئه‌كوژم!

بوندار كه ئه‌توت بو كوشتن، ناخيزی كرد و به‌ره‌و ده‌شته‌كه غاری دا. باب‌ه‌ گول‌اويش -دواين كه‌س- فانوسي دا به‌ر خوی و به‌ره‌و ده‌شتی ناگر، كه بونی بو‌سو‌ی گه‌يش‌تب‌وويه ناو كو‌لان‌ه‌كاني قه‌لاچيمه‌ن، كه‌وته‌ ري.

خه‌لكی له‌ ري و ناريوه، له‌ هاتوچويه‌کی نه‌پساو و به‌له‌ز و په‌له‌دا بوون و باب‌ه‌ گول‌او به‌ ناويان‌دا تيئه‌په‌ري و دو‌عاي ئه‌کرد: -خوا فرياتان كه‌وي باب‌ه‌ گيان. ته‌مه‌نتان دريژ بي‌ كورم. رووسوور بي‌ كچم. خوا مناله‌كانت بپاري‌زي. خوا ليكتان نه‌كا، ژن. خوا بكا قه‌ت ئاتاج نه‌بی پاله‌وان!

خاکی و سالار ره‌زاق ئاوه‌كه‌يان له‌ ده‌شتی فه‌له‌ق وه‌رگي‌ر‌ابوو بو‌ كي‌لگه‌كه‌ و به‌ قه‌راخ جوگه‌كه‌دا له‌گه‌ل ئاوه‌كه‌ هه‌لئه‌هاتن بو‌ ئه‌وه‌ی به‌رد و كلو و خاکی سه‌ر‌پي‌ي پاک بکه‌نه‌وه و ئاوه‌كه‌ خي‌راتر بگاته‌ جي.

- خوا قه‌وه‌نتان بات باب‌ه‌ گيان، خوا قه‌وه‌ت!

قه‌ديري كه‌لايی خواداد ئه‌گهر بيتواني‌ايه‌ت له‌ روانگه‌ی بيلايه‌ن و بيگانه‌وه‌ ب‌رواني، ئه‌يتواني به‌ش به‌ به‌شي سوتمان و وي‌رانيه‌كه‌ تي بگات. چونكه‌ قه‌دير له‌ به‌رزايی بانه‌كه‌ و له‌ په‌ناي تاقه‌ شكاوی سه‌رده‌رگای ماله‌كه‌يان جوړيک وه‌ستا‌بوو كه‌ رپگه‌ و كو‌لان و قه‌لاچيمه‌ن و ده‌شت له‌ بن نيگای‌دا بوو. هر له‌و رووه‌شه‌وه، ئه‌وه‌ی كه‌ قه‌دير ئه‌يبي‌ني، ناگر بوو و تارمايی ره‌موک كه‌ له‌ قه‌ره‌بالخيه‌كه‌دا به‌ هه‌موو لايه‌كا هه‌لئه‌هاتن و قه‌دير لي‌لتريش ئه‌يبي‌نين و ده‌نگيشيان ناموتر له‌ هه‌ميشه‌ بوو و خو‌يشی له‌ گه‌رمای خه‌رمانان، له‌ سه‌رمادا ئه‌له‌رزا. خوی گرم‌وله‌ كر‌د‌بوو و هه‌ولي ئه‌دا به‌رگري بکات له‌ ته‌قه‌ته‌قي ددانه‌كاني.

ههستی ئەکرد چەنە و لالەغاوەی خەریکن ورد ئەبن بە سەر
یەکدا، لەو ترس و خۆفەدا کە خەریک بوو هەموو گیانی گۆچ و
ئیفلیج بکات.

قەدیر بە گوێرەي حەسبەکانی لای خۆی کردبووی،
لەم کاتەدا، ئەبوايە لە ناو خەڵکەکەدا بێ و هەول بدا ئاگر
بکوژێنیتەوه و لەوانیتر زیاتر هەرا و هوریا و غەلبەغەلب بکات.
بەلام ئیستە هەستی ئەکرد بیرکردنەوه لە ئارەزووەکانی پێشووی
و هەای تۆقاندوو، کە ئیسکەکانی وشک بوون و توانای جوولە
کردنیا نیه. هەر بەو شێوەیە کە لیۆهەکانی پێ ئەچوو هەزار
سالیک بێ دادوورابوون. تەنها دوو چاوی زەق لە ناخی دەروونی،
لە قوولایی کالانەي وشکەوه پرتەپرتیان ئەکرد وەکوو گورگیکی
رەمیوی تۆقیو بە بێ کەمترین پۆژنەیهکی هیوا لە خۆیدا.

— قەدیر... قەدیر... ئەو هەرا و هوریايە چیه، قەدیر؟

دەنگی شکاوی کەلای خواداد کە لە لیکیگیاوانی دوو زەلی
وشک ئەچوو، لەشی وشک و گرمۆلە بووی قەدیری لەرزاند و بە
بێ ئەوهی بیهوی لەجێ رابوو. تازە هەستی بەوه کرد ئەژنۆکانی
رچاوه و هاتەوه بیری ماوهیهکی درێژه لە شوینیکی هەلترووشکاوه.
— ها... قەدیر؟... ئەو قرم و قالە...

شتیک وەکوو تەرمیک لە دیوارەکە کەوتە خوارەوه. قەدیر
بوو. بە دژواری خۆی لە بن دیوارەکە راگرت و دەستی گرت بە
لیواری تەنووڕەکەوه. ئەژنۆکانی خراپتر لەمەوبەر ئەلەرزین. بە
بێ ئەوهی خۆی بە ناچاری وەلامدانەوه بزانی، دەستی گرت بە
دیواری حەوشەوه و وەکوو پیران خۆی گەیانده بەر دەرگای هەمار.
ئەلقەرێزی لە قولفەکەي دەرھینا و خۆی هاویشته ناو تاریکی

ناو ژوورەکە و وەکوو تەرمیکي بێگیان و بێهەست، لە سەر
جیگەکەي خۆی دا بە عەرزدا و هەستی کرد ورده ورده بوورایەوه.

— قەدیر... قەدیر... قەدیر، بابە گیان!

به ندى دووهم

كه لايى خواداد له بهر خوږه كه دانىشتبوو. له سهر دوشه كله چلكنه كهى خهريكى دهركردنى ئه و ميّشانه بوو كه له سهر و ږوو و پشت دهستى ئالابوون و تهمووره يان له مل و گوږى دابوو و به ملوژمى جزوويان له پيسته چرچ و لوچه كهى ئه چه قاند. ئه و يش ناوبه ناو به راوه شاندىكى سستى دهسته كانى هه لى ئه فراندن. سهر و كه للهى كابرا ديسان هوش مووى قريژ دايپوشابوو، خووساوى ئاره قه بوو و هيلى ئاره قه له چرچه كانى ته ويل و بناگوږى دا - ئه و گوږيهى له ته په قورپك ئه چوو- ئه برىسكايه وه و له و شوينه وه كه عه باسجان دانىشتبوو ئه يينى.

عه باسجاني كه لايى خواداد له مبهرى حه وشه، له بهر سيّبه رى ديواره كه، نزيكى ته نووره كه چيچكاني كردبوو و پارچه يه ك نانه ره قه ئه قرتان. قه دير، به هه موو شه كه تى و ماندويى و بيّزاريه وه كه ئه توت به شان و لاله غاويه وه هه لواسراوه، له ده رگا نزمه كهى هه مار هاته ده ره وه. يه كسه ر چوو به ره و باوكى بو ئه وهى به دوشه كله كه يه وه بيّباته وه ژووره وه و ئه گه ر پيويست بى بيّبات بو سهر ئاو.

٢١٩٥

كه ئيـدهـر

به رگى شه شه نه

عه باسجان، به بى ئه وهى ئاخافتن له گه ل قه دير به پيويست بزاني، هه لى سه نگانده. چونكه قه دير كرداريكى زور خاو و بيّزاري هه بوو و راستيه كهى له هه لگرتن و دانانه وهى باوكى دا به س

ئەيويست ئەرکەكە لە كۆل خۆی بکاتەوه. عەباسجان وەك بلی جگە لەو كەسێتر لەو حەوشە نییە نانەرپەقەى ئەقرتاند و سەیری ئەکرد. چاوی شوین و جیگەیهكى تایبەتى نەبوو. بەلام ئەتوت بیرێك لە ناخیدا ئەوی بە خۆیهوه خەریك کردوو كە وزەیهكى پێ ئەدا. ئەم وزە نامۆیه متمانهیهكى سەیری بەم كابرا چەپەلە خوێرییه بەخشیبوو كە بەو جۆرە ئارام و برۆا بەخۆ لە سیبەری دیوارهكەدا دانیشتبوو و دلی دابووێه چاوهروانیهكى بەلەزەت.

دەست و چاوی شۆردن خوویهك بوو كە قەدیر ئەبوايه ئەنجامی بدات. هەرچەند ئەرخبەوانە سووری بەهارانیش نەى ئەتوانی ئەو زیزی و لیلیهێ لە سەر پیست و گیانی بوو، بشواتەوه. بەلام خوو بوو و ئەبوا ئەنجام بدری. پاشماوهی ئاوی مەسینهكەى کرد بە سەریدا. ئاوهكە قژە رەش و سافەكەى خەواند بە سەر یەكدا و لە كاتیكا دلوپی ئاو تەكبووێه بن یەخەى كراسەكەى، رابوو. بەو دەستە درێژانەوه كە كەوانەى كەربوو بو پشتهوه و ملە باریكەكەى بو بەرەوه، لە ناو كراسە چلكنە هەراوهكەىدا، لە نیو سوورپێكدا بەرەو هەمار، لە شیتێكى تەواوەتى ئەچوو. شیتێكى ئارام و شەرمەن.

عەباسجان بو ئاخافتن لەگەڵ براكەى، كونهكەى ئەوی لە هەموو شوینێك بە باشتەر ئەزانى. بۆیه بەر لەوهى قەدیر -بەهەر هۆیهك- بێتەوه دەرەوه، عەباسجان ئەبوا خۆی بكا بە ژووردا و لەوێ گێرى لێ بهینى. ئینجا بە بێ راپاری رابوو و پرتكە نانەكانی لە شاقەلى جاكەتەكەى، ئەو جاكەتەى زستان و هاوین لەبەردا بوو، تەكاندە بن دیوارهكە و بەرەو هەمارەكە هەنگاوى نا.

قەدیر ئاوی لە دەور مل و پروومەتى بە دەسێ سەپیبوو، لە بەر كوتە ئاوینەى دیوارهكە وەستابوو، لیوهكانی هەلچەریبوو و سەیری ددانەكانی ئەکرد. ددانى سپی و رێك. ئەو شتەى كە نەى ئەتوانی درێخ و ئێرمی عەباسجان نەوروژینی. هەمیش

تهنھا نيشانەى تەندروستى جەوانى بوو كە قەدىر ھېشتاش پاراستبووى. چونكە نەك ھەر لاجانگەكانى قەدىر، كە رېشە تەنكەكەشى لە سەر چەناگەى پەلەپەلە و ناوبەناو بۆر ببوو و لەوھش غەمگىنتر چرچە وردەكانى دەور چاوەكانى بوو كە زياتر و قوولتر ببوون؛ كەنارەى وشكەلاتووى دەشتىكى سووتاو، بە بى كەمترين نيشانەى بارانى سالان.

ئەبوا باوەرى بکردايەت كە پروخواو. ھەم بە روالەت، ھەم بە ناوەرۆك. ئەبوا باوەر بكات كە وردوخاش بوو. ھەم بە لەش و ھەم بە گيان. نەخېر! قەدىر ئىتر ھەو نەبوو. ھەرچەند ئادەمىزاد ئەوھندە قىرسىچمەيە كە ھەرگىز نايەوى خۆى لە ئاوينەى راستەقىنەدا ببىنى و ھەمىشە ھەول ئەدا پروخسارى خۆى لە جوانترين ئاوينەى رابردوودا ببىنى، ئاوينەيەك كە رەنگە لەو سەردەمەشدا جوان نەبوو. بەلام قەدىر لە گىژەنىكى وەھادا گىرى كردبوو كە دل و دەماخى خۆ فرىودانىشى نەمابوو. ئەو نەك ھەر دلى لە فرىودانى خۆرسك و قەلافەتى خۆى داشۆردبوو، بەلكوو خەرىك بوو بە دزىوتر لەوھش كە ھەبوو ئەيبىنى. كە ئەمەش ھەلبەت ھەولئىكىتر بوو بۆ دۆزىنەوھى رېگەيەكىتر بۆ خۆ فرىودان و پيشاندانى خۆ بەھەق زانين. تىكۆشين بۆ دۆزىنەوھى تەوھرىك بۆ ئەوھى بتوانى بۆ درىژەدان بە ژيان پالى پئوھ بدات. ھەرچى چۆن بى بۆ ژياندى گيان، ئەبى شتىك دابىن بكرى. ھەرچەند لە كوۆتايىدا لەوھ تىبگەى، لە سات و كاتىكدا تىبگەى كە ھەموو ئەو شتانەى كردووتە بە پەيزەى ژيان جگە لە ئەندىشەى خۆ فرىودەر ھىچىتر نەبوون. ھەرچەندە كوۆلدان و سەلماندى ئەو خالەش لەو كات و ساتەدا زۆر دژوارە مەگەر بە دۆزىنەوھى رېگەيەكىتر بۆ خۆ بە ھەقدار زانين.

بەلام قەدىر ئەبوايە برۋا بكات كە پروخواو. پروخواو و سووتاو. بە بى ئەقان، پرووى لە ئاوينە شكاو وەرگىرا و چاوى برىيە سەبەتە بەتالەكەى سووچى ديوارەكە. شىوھن. قىژە و قرىشكە

و هه لالا. دوو هیللی سهرگهردانی ئاگر. بلیسهی ره میو و به فرکه. دوو رمبی خیرا. دانهویهوه، بی ئه قان به سهر سه به ته که دا چه مایه وه، به لام بهر له وهی بتوانی دهسکی سه به ته که بگری، ههستی کرد سیبهری عه باسجان که وتوته سهر شانی. شانی راست کرده وه، سهری هه لانا و روانیه براهی که له ئاستانهی دهرگا نزمه کهی هه ماردا وه ستابوو. عه باسجان پیکه نینیکی سارد و چلکن به ددانه کانیه وه، له بن دهرگا که دا دانیشت و له کاتیکا چاوی له سه به ته به تاله که بوو وتی:

— له تالالا جهوانیکم ئه ناسی، ناوی قه مبه ر بوو. قه مبه ر کوتری هه بوو. باله خانه یه کی پر له کوتر. کوتر باز بوو. شه ویکیان له بیرى ئه چی دهرگای کولانهی کوتره کانی ببه ستی. پشيله ش خویان گه یاندبووی و که وتبوونه گیانی کوتره کانی قه مبه ر و سهری زۆربه یان هه لکه ندبوو. به یانی که قه مبه ر رویشتبوو کوتره کانی هه لدا، بینیبووی زۆربه ی کوتره کانی سهریان هه لکه نراوه. پشيله کهی ئه ناسی. مانگیکی ته واو دواي پشيله ئه که وئ بو ئه وهی بیگری. له ئه نجام دا پشيله ی خستبوویه داوه وه. خستبوویه ناو ته لیسیک و بردبووی بو بیابان. شووشه ی نه وته کهی کردبوو به سهر پشيله که دا. ئاگری تی به ردابوو و په تی ته لیسه کهی کردبوویه وه. جا بزانه پشيله چی لی به سهر هاتبوو. له زمانی خودی قه مبه ره وه ئه یگیرنه وه که پشيله که وه کوو ئاده میزاد شیوه نی کردبوو!

قه دیر له بن بنمیچی کورتی هه ماره که دا چوار دهست و پی وشک ببوو و دهسته کانی ته نانه ت به ره و لای گوئی له نزیک سه ریه وه ره ق ببوو و روومه تی به گوشاری خوین و تووهری، وهک روخساری گورگی لی هاتبوو؛ به راده یه ک که عه باسجان نه ی ئه ویرا چاوی لی بکات. به لام چاو و رواله تی قه دیر، نه ئه بوا عه باسجان له گو بخت. بویه پاش بیده نگیه کی کورت وتی:

— قه مبه ر... پاشتر گۆچ بوو. ههر دوو قاچی چووه لاوه!

قهدير دهستی برد بۆ ئەژنۆی و به لاوازی خۆی گهيانده سهر
ليواری قورسيهكه. به بى توانای بهرگري كردن له لهرزینی پيستی
روومهتی، به ئارامی پيلووی ليک نا و ههناسهی له سينهیدا
قهتيس کرد، بهلام نهیتوانی پهلكی لووتی راگرئ كه لهپهسا
ئهلهرزین و زلتر ئهبوون.

عهباسجان بهری دهستی نایه سهر عهرزهكه، چۆكى خسته
سهر زهوی وهاته بهرهوه. سهبهته بهتالهكهی له سووچی
دیوارهكه ههنگرت و كشایهوه. دهستی کرد به ناو سهبهتهكهدا و
به سهری پهنجه گوو پشيلهكهی دهس لیدا و زۆلانه وتی:
— رهبهنانه! ئيسكه سووتاههكانيان لهو بهری دهشت
له نزيكى ئاوهنياكه دۆزیهوه. عهلی خاكی وای بۆچووبوو كه
پشيلهكان بوون، بهلام...

عهباسجان قسهكهی راگرت و سهیری قهديری کرد. قهدير
سهری داخستبوو و تهويلی خستبوويه ناو دهستیهوه و وا دیار
بوو ژى به كهلهبهری رهگ و دهمارهكانیدا تپهر ئهبی. لیوی
ئهگهست و ئهگهست و گلینهی چاوی به بهری دهستی ئهگووشا
و وهکوو وشتر فیشه فیشی بوو.

عهباسجان لهوه زیاتر سهیری ئهوه ئهشكهنجیهی نهکرد. به
دلفرهوانی لیوی ههلهچری و وتی:

— دروستم کرد خهمت نهبی! گرتنیا!

— «گرتنیا؟!»

قهدير چاوی له چنگالی دهستی ئازاد کرد و نیگای گرگرتووی
گرته براكهی:

— گرتنیا؟! کييان گرت؟!!

عهباسجان نیوه جگهرهیهکی له گیرفانی دههینا و وتی:

— وهستا ستار و عهلی خاكی. چوون به دواي پالئهوانيشدا.

خهمت نهبی!

— ئهوان خو پهيوهنديان بهمكارهوه نهبووه. ئهوانه خو

دهشتیان ئاگر نه داوه!

— تو پیت وایه کی ئه بی ئاگری دابی؟ ها؟ کی؟ تو؟ ئه گهر زور هزت لییه برۆ به جهندهرمهکانی ئالاجاقی و لیکوڵه ره که ی بلێ که تو ئاگرت تیبهرداوه! هز ئه که ی بجیت؟ خودی ئالاجاقیش له گه ل جهلیل ئاغهی کوری له وییه. خوین له چاویان ئه باری. بو سه ریک ئه گه رین به سه ر له شیوه زیادی بی تا به قه پ هه لپچرن!

وه لامی قه دیر، خاموشی بوو.

عه باسجان جاریکتر به دهنگی ئارام وتی:

— من پشیله کانم رۆژی پیشتەر لی ره دیوو، به لام نهم ئه زانی برا که ی من میشتکی ئه وهنده باش کار ئه کات. پشیله کان... لیکوڵه ر له خاوه نی پشیلهکانی پرسى. پرسى هی کین؟ دیاره ئیتر. هه موو خه لکی قه لاجیمه ن ئه زانن یه کیان هی عه لی خاکیه و یه کیشتیان هی قه ره چیه کان بووه. قه ره چی هه مان رۆژی شه ره که، باریان کرد و رۆیشتن. که وا بوو ئه مینیتیه وه عه لی خاکی و ئه و که سانه ی تیژیان کردوته وه. واته ستار و به لخی و یه کیتی جووتیاران که خه لکه که ئه هه ژینى.

— ئاخر چۆن باوهریان کردوو؟ ئاخر ئه وانه بوخویان به ش دارن! هه م خاکی و هه م به لخی و هه میش... ئاخر کی هه لئه سى نانی خوی ئه سووتینى؟ له حنه ت له من بی!

عه باسجان بو ئه وه ی جاریکتر قه دیر به ترسه که ی خویه وه به زینى وتی:

— هه لبه ت ئه وان گومانیان له تۆش کردوو.

قه دیر ئیسته توانیوو ی هه لسیت و له بن بنمیچه نزمه که ی هه ماردا به پیوه بوه ستى. به لام هیشتاش ته و او خوی نه بوو. عه باسجان وه ک بلێ گۆرانی دهروونی سات به ساتی برا که ی له بهر چاوه، خاموش و چاوه ری چاوی بریوو یه لاقهکانی قه دیر و قه دیر، به هه ستی گیرۆده بوون له مه نگه نه یه کی سه خت و

به‌حه‌زی پچ‌راندنی هه‌موو به‌ندی‌ک، له‌پ‌ر به‌رام‌به‌ر به‌عه‌باس‌جان وه‌ستا و به‌توو‌ره‌یه‌وه له‌کاتی‌کا نه‌شی ئه‌توانی به‌ر به‌له‌رزینی ئاش‌کرای ئه‌ژنۆ و لیو و پیستی بن پیلووی بگری قریش‌کاندی به‌سه‌ری‌دا:

— چ فیلیک له‌ژی‌ر سه‌رتان دایه؟ من چیم کردووه که خویشم ئاگام له‌سه‌ر و بنه‌که‌ی نییه؟... تو ئهم قسانه له‌لایه‌ن کیوه به‌من ئه‌لیی؟ تو سیخو‌ری کییت چه‌په‌لی خو‌پ‌ری؟! عه‌باس‌جان په‌نجه‌لار و له‌و‌یره‌کانی کرد به‌گیرفانی‌دا، پاکه‌تی سی‌گاره‌که‌ی ده‌ره‌ینا و له‌به‌رده‌م برا‌که‌ی‌دا گرتی و وتی:

— من برای تو‌م قه‌دیر!... سی‌گار ناکیشی؟!

قه‌دیر، چه‌ماوه و ناچار رووی له‌برا وه‌ر‌گی‌را و له‌سه‌ر لیواری قورسیه‌که‌دانیشت. سه‌ری خسته‌ناوده‌ستی و لی‌گه‌را ده‌ست و چوکی به‌ئاش‌کرا به‌له‌رز. به‌بی ترسی ئه‌وه‌ی کی چی ئه‌لی. عه‌باس‌جان سی‌گاری‌کی بو‌خو‌ی پی‌کرد. پشتی‌دا به‌دیواره‌که‌وه و نی‌گایه‌ک بو‌ده‌ره‌وه‌ی هه‌ما‌ره‌که‌وتی:

— ئارام بگره. تو‌زی ئارام به‌برام. ئهم گ‌ژه‌بایه ئه‌بی تی‌په‌ری و ب‌روات. ئهم گ‌ژه‌بایه‌ی هه‌لی‌کردووه، ئه‌بی ب‌روات. به‌لام من... عه‌باس‌جان له‌سیله‌ی چاو‌ه‌وه سه‌یر‌کی برا‌که‌ی کرد و در‌یژه‌ی پی‌دا:

— ... من... گیانی تو‌م کریه‌وه! مه‌به‌ستم ئه‌وه نییه منه‌ت بکه‌م به‌سه‌رت‌دا. نه‌ء. من و تو براین. گوشتی یه‌ک بخوین، ئی‌سکی یه‌ک‌دی ناخه‌ینه به‌ر ددانی بی‌گانه. کاتی‌کیش که ئه‌لیم گیانی تو‌م کریوه‌ته‌وه، واته‌گیانی برا‌که‌م ر‌زگار کردووه. تویش ئه‌بی شو‌کری خوا بکه‌ی که هه‌م ئالا‌جاقی، هه‌م بون‌دار، هه‌م جه‌نده‌رمه و هه‌م لی‌کو‌له‌ر ب‌روایان به‌من و به‌قسه‌کانم هه‌یه. ئه‌وانه هه‌موویان له‌مالی بون‌دار کو بو‌ونه‌ته‌وه. خه‌ل‌کی گون‌دیشیان بانگ کردووه. راستیه‌که‌ی ئه‌یانه‌و‌ی هه‌ر له‌و‌ی ده‌ستی خو‌یان بو‌ه‌ش‌ینن و کاره‌که‌بخه‌ن به‌لایه‌ک‌دا. ئه‌گه‌ر باوه‌رم پی

بکھی ئه وهش من فيرم کردن. ئه و ريگه يه م خسته بهرده ميان. ئه م بي باوكانه ئاوه زيان له كوئ بوو! به لام من قسمه خسته ده ميان. ئه گهر وام نه كردايهت ناچار ئه بوون به دواي تاوانباري راسته قينه دا بگه رين و خوبه خو تويان ئه دوزيه وه. من خوم دلنيا بووم تو ئه و شاكارت كردوه. من رهگت ئه ناسم. به لام ئه وهش ري ئه كهوت ئه وان وا بير بكه نه وه بكه ن ئه و كاره له بن سهري دوژمنه كانيان دايه. واته عه لي خاكي و به لخي و ستار. ئه چيته ئه قل وه. ئاخر زور ده مي كه يه پليته كانيان پي كه وه شي هينا بوو. بهس چله شه مچه يه كي پيوست بوو. ئه و يش لي درا. به لام هيشتاش مه ترسي هه ر ماوه. ئه و يش ئه وه يه كه بيانه وي له زماني خاكي و ئه واني تري ده ركيشن كه كييان پيش كردوه بو سووتاندني ده شته كه. چونكه ئه وان توانيو يانه بيسه لمينن كاتي ئاگره كه له قه لچيمه ن بوون. هه موو خه لكيش شايه تن كه ئه وان كاتي ئاگر تيبه ردان له قه لات بوون.

قه دير هه روا مو له ق و حه په ساو سه يري براكه ي ئه كرد و عه باسجان به بي گويدانه نيگاي براكه ي، تووتني لكاو به لچه شين و شوڤره كه ي به ددان گرت و تفي كرده وه و وتي:

— لي ره دايه له پر ئه بيني ناوي تو ديته ناو ناوانه وه!

قه دير له پر و به پرتاو له سه ر قورسيه كه دابه زي و ده سته كاني نايه سه ر عه رزه كه و وه كوو گورگيكي بريندار چاوي له چاوي براكه ي زه ق كرده وه:

— مه به ستت له م قسه قورانه چيه تو؟ بو هاتووي بو لاي من به كره شوڤار؟! چيت ئه وي؟

عه باسجان بهس سيگاره كه ي له ليوي كرده وه و به ئارامي

وتي:

— چه نده زياتر تووڤه بي زياتر به زه رهرت ته واو ئه بي. جاريك پيموتي ئارام بگره. كه وا بوو ئارام بگره و بهيله ريگه يه ك بدوزينه وه. هه رچي بي من و تو له مه مكيك شي رمان خواردوه.

یهکتريش بکوژين، نايدەين بەدەس بکوژەوہ. واہە يان نا؟! قەدیر کشایەوہ و پالی دا بە پيچکەي قورسیەکەوہ، ئانیشکی نایە سەر ئەژنۆی و چاوی بریە خاکەکە و هەستی کرد لە بەرامبەر ئارامی و دلنایای عەباسجان، ئەو کەسەي کە پيوقەدەمی بۆ قەدیر نەگبەتی بوو، بەزیوہ. بۆیە هەولێ دا ئارام بێ و ئوقرە بگری، بزایی دريژەکەي بە کوێ ئەگات. عەباسجان قنچکە سیگارەکەي لە بن پيیدا کوژاندەوہ و وتی:

— ئەم دوو دەستەییە هاتووہ و بەمزوووانە بەردەوام ئەبێ. قەلاچیمەن خەریکە ئەبێ بە دوو کوتەوہ. گوندەکانی تريش هەروەها. جووتیار و نەدارەکان خەریکن رپگە بە ئاغەکان ئەگرن. ئیتر حەزیان لە سلاوکردنیش نییە. پيش سلاو نابن. باسی زۆر شتە. مەسەلەي مەرگ و ژيانە. زەوی و ئاو و دارایی بۆ خانەکان هەموو شتیکیە. تێ ئەگەي؟! ئەوہي کە جووتیار خەریکن سەر بەرز ئەکەنەوہ واتای ئەوہیە کە ئەیانەوێ ئەو بەرژەوہندیانە بخەنە مەترسیەوہ. لە راستیدا شەرەکە لە سەر ئەم شتانەيە. لە سەر بوون و نەبوونە. لیڕەدایە کە پيويستیان ئەکەوێتە ئیمە مانان. مروّف ئەبێ کاتناس بێ. رۆژ و رۆژگار هەمیشە لە سەر شیوازیک نییە و مروّفیش هەمیشە بەنرخ نییە. مروّف هەندی جار نرخ پەیدا ئەکا. ئەو جار و بارەش ئەبێ نرخی خوێ بزانی و بناسی. ئاگات لە مەبەستم هەيە؟ من و تۆ ئەبێ لایەنیکی ئەو شەرە بگرین و لە کاتی خوێدا ئاگرەکە خوێش بکەین. هەر ئەو کارەي کە من ماوہیەکی دريژە ئەیکەم. من و تۆ دوو براین، برا! ئەمە قسەيەکی کەم نییە. دوو برا! ئەبێ پشتیمان بە پشتی یەکەوہ بێ و بتوانین لە ناو خەلکدا پشتیمان راست بکەینەوہ. مەگەر ئیمە چیمان لەوان کەمترە؟ چیمان؟ چیمان لەم کوپانەي بوندار بۆ وینە کەمترە؟ یەک شت، تەنھا یەک شتمان کەمترە. واتە دەستمان بەتالە. مایەمان نییە. دەسمایە. ئیمەش ئەبێ

دهسمايه يه كمان به دهسته وه بئ. ئيمه ناتوانين له چاوه پرواني
 مهرگي ئهم پيره ميڙدهدا ريشمان له وه زياتر سبي بكهين. له
 قسه كه تئنه گهي؟! سهيري خوت بكه! خهريكيت پير ئه بي.
 ئيسكي چه ناگهت ده رپه رپوه. لووتت بووه به قالوره و چاوه كانت
 چووه به قوولا. دهسته كانت ئه لهرزي و سهر و كهلهت رهق
 ههلا توه. من چي؟ سهيري من بكه! من چيم ليماوه ته وه؟ من
 چي بووم و ئيسته چيم؟ كي بووم و ئيسته كي؟ من هه مان
 ئه وعه باسجانهم كه ناني بهرچاييم هيلكه و دوشاو بوو و
 په نجه يهك روئي زهره له سهري. شهده ي خهليلخانييم ئه به ست.
 جوئي ئاخوري هيسره كه زياتر له خواردني دوو بنه ماله بوو. به لام
 ئيسته سهيرم ئه كه ن و پيم پي ئه كه نن! تويش له بري ئه وه ي
 لهم ته مه نه دا له سهر كار و ژياني خوت دامه زراييتي، بووي به
 ميز پاكه ره وه ي ئهم پيره ميڙده.

نيگاي قهدير، ئه مجار له سهر چاو و ههنيهي عه باسجان
 چه ق و پاشان به خشيكي ماندوو له دهنگي دا، به ئارامي پرسى:
 — مه به ست؟! تيمگه يه نه! دوا قسه ت!

عه باسجان چاوي برييه نينو كه كاني و وتي:

— ئه و پاره زيوانه... ئه و پاره كاغه زانه. ئه وانه وان له ژير قني
 پيره ميڙدهدا و خهريكن ئه رزن و ئيمهش له بهر چاوي پيره ميڙدهدا
 خهريكين دائه رزيين و تيا ئه چين! تاكه ي ئه بي چاو له بهري ئه و
 روژه بين كه كهلاي خواداد به مهرگي سروشتي بهري؟ ها؟
 تاكه ي؟ رهنگه خوا رايگرتووه تا سهري ئيمه بخوات!

قهدير به دژواري ليوي بزواند. بويه له كاتيكا نيگاي له
 ههنيهي عه باسجان چه قيبوو، وتي:

— تو چ جوړه درنده يه كي ئيتر؟ باوكت، باوكمان؟!

عه باسجان له كاتيكا ههروا چاوي له نينو كي بوو وتي:

— جياوازي چيه؟ مردن، مردنه. مه گهر خهزووري گوډه رزي

به لخي له ناو ئاخوړه كه دا نه مرد؟

له پاش بېدهنگيه كى كورت عه باسجان وتى:

— هەر ئهو سهرينه چه په لى بۆ تاويك بখেيته سهر دهمى،
هه ناسه كيښانى له بير نه چيته وه. كه سيش پي داناچله كي.
برياري كويخا و ريش سپيش له سهر من! هم له بوندار و
هم له ئالاجاقى نه توانم به لى وه برگرم كه به مردنى سروشتى
مردووه. نايه وي خوت گيف بكه يته وه. نه گهر من بهو جوړه به
ئاشكرا قسه ت له گهل نه كه م بۆ نه وه يه كه له راستى دا گيانى
تو وا له مشتم دا. تى نه گهي؟! من و تو ليړه دا خه ريكي له
قوماړيكا نه بين به هاوده ست. نه مه خو جوريك مامه ليه.
ئالوگوريكه كه نه مه وي توش له قازانجه كه ي دا به شدار بيت.
جگه له مه بى، بۆ من كاريكى نيه بچم و راستيه كه يان پى
بليم. پشيله كانم ليړه ديوه، سه به ته ش شايه ته كه پشيله كان
له ناوى دا بوون. ههر نه وه نده ي بچم و پيان بليم، خودى جووتيار
و پاله و قه لاسچنه كان نه رږينه نه م ماله و ههر ليړه له ت و
كوت نه كه ن. تو رسق و روى زستانى منالى خه لكت ئاگر داوه!
خودى عه لى خاكى ئاماده يه، پياله پياله خوينه كه ت بخواته وه.
ئالاجاقيش پي ناخوش نيه عه لى خاكى و سيان چواريكى تر به
تاوانى پياوكوشتن بخاته زيندان! خوت، نه م درنده بى شاخ و
كلكانه له من باشتتر نه ناسى!

قه دير بريندار و بى ئوقره، خو دا به سهر كورسيه كانى دا، به
روودا خو دا به سهر جيگه كه ي دا و قولپى گريان له سينه ي دا،
وتى:

— برؤ، برؤ ئيتر توخمى زؤل! برؤ!

عه باسجان، خو ئه بوا برويشتايه ت. چونكه پيويست بوو
بيري بوندار سه باره ت به قه دير و به لينه كه ي ئاسووده بكات:

«... دهرنه كه وي. هه تا هه راوه وريا كه دائه مركي ته وه با خو

دهرنه خات. خو بدا له نه خو شى!»

له م ويسته ئاشكرايه ي بونداره وه عه باسجان تيگه يشتبوو

که ئەو ئەیهوئ "بینراو" بە "نەبینراو" بداتە قەلەم. ئەمەش
پیشنیاری عەباسجان نەبوو، بەو جۆرە ئەو لە ئەندێشە خۆیدا
پێی وابوو. بەلام ئەتوانی بوتری که عەباسجانیش لە سازدانی
ئەم بۆچوونەدا بەشداری هەبوو. ئەو گەرنج بوو که عەباسجان
بە خێرای لە مەبەستی بونداری و ئەربابەکە تیگەشتبوو و
زانیبوو ئەوان ئەیانەوئ چ جۆرە بەهرەیهک لەم زیانە لیان
کەوتوو بێن. بەم جۆرە؛

یەکەم، ئەو ئەو ئەیانویست حەسیبی خۆیان لەگەڵ
دوژمنەکان، واتە هەموو ئەو جووتیارانە که ئەیانویست لە
دەوری یەکیی جووتیاران خەربنەو، یەکلایی بکەنەو.
دووەم، ئەو ئەو که بەشی جووتیاری سالانە خاکی، مزی
دروینە بەلخی و لە سەتاپانزە بقاچین.
سییەم، ئەو ئەو که قەدیر بخەنە گوشار و تەنگانەو، بۆ
ئەو ئەو لە خزمەتی خۆیاندا بەکاری بهین.

لەم ناوەدا عەباسجانیش کلاویکی لەو لبادە بەرکەوت
و هەوڵی ئەدا ئاراستە ی رووداوەکان بە ئاقاری ویستی خۆیدا
بباتە بەرەو. هەرچەند تەوهری ئەم ریکخستنه، گەللە و
جی بەجیکردنی تاوانیکی تازە بی لە سەر لەش و رهوانی نهخوش
و تیکقرماوی قەدیردا:

— دەرگای هەمارە که لە سەر خۆت داخە. من قاوم داخستوو
تۆ نەخۆشیت. لەو رۆژەو لە دەرە دەرینکردی. تۆ نەخۆشی!
هەقالە کهت نادەلێش هەوایی پرسیت من وتم نەخۆشی.
دەرگای حەوشەش ئەبەستم. ئازاوە که نیشتهو دیمەو بۆ لات.
تا ئەو کاتە لە سەر پیشنیازە کهش بیر بکەرەو!

قەدیر بیستی و نە ییست، بە بی ئەو ئەو ئاوری لی بداتەو
یان وەلامی بداتەو، لە عەباسجان گەرا بروات و لە رۆشینی
عەباسجاندا، بە بی ئەقان دەستەکانی نایە سەر هەر دوو گوئی و
گوشاری بۆ هیئا و کەوتەو بیر، لەمەوبەریش شتیکی بیستوو

دەربارەى يەكک بەناوى قەمبەر تاللاوى كە قاچى چوووتە لاوه. بىرى كردهوه بەلكوو بتوانى روخسارى كەسكە نەى بينىبوو - روخسارى قەمبەر- بهينىتە بەرچاوى، ئەگەر قريشكە و هەراى ناو گوڤكانى ئاراميان بگرتايەت.

گوڤپانى خوڤادان هيشتا گەرم دانەهاتبوو. جەلىلى ئالاجاقى پاش زەبرى يەكەم - بو ئەوهى لىزانى خوڤ پيشان بدات- بە بەردەمى پياوه قوڤبەس كراوهكاندا، بە تىراڊيوى ئەهات و ئەچوو و جارجارە هەرهشەى ئەكرد. قسەى بى سەروبن بە مايەى هەرهشە و جنىوى پيس و كريت. بوڤە بە هەر جنىوڤك كە لە دەمى ئەم جەوانە جلفە لووسكەيە دەرئەپەرى، خوڤن لە دەمارەكانى خاكى و بەلخىدا گرى ئەگرت، لاجانگەكانيان ئەكەوتنە لىدان و شەپۆل شەپۆل رق و توورەيى لە پشت چاوهكانياندا ئەكەوتە كوتان. وەها بوو كە رەگى لاجانگ و هەنيەيان بە گەپانى توندى خوڤن ئەستوور ببوو و چاوهكانيان خەريك بوون كالانە بتەقينن:

- من ئەمەوى تەنھا يەك شت بلیم، ئەى خەلكينە!
دەمى وشك بووى عەلى خاكى بە دواى وشەى "خەلكينە"دا ئەتوت چاوهپى وەلامىك، داچەقا؛ بەلام خەلكى هيشتا بە زمان خامۆش بوون و چاوهكانيان فرەپرى ئەكرد لە بانيجەوه بو لاى ديوارى تەنيشت چيشتخانە و لە ديوارى تەنيشت چيشتخانەوه بو بانيجە، تا وەكوو دەنگى ئالاجاقى لە بانيجەوه بەرز بوويهوه:

- لى گەرپن چ گوويهكى پيخوشە با بيخوا!
جەلىل لە لايەكەوه وەستا و عەلى خاكى بەو چاوانەوه كە بە هوى شەپلاخەى نەزانانەى لووسكەى كورپى ئالاجاقىهوه هاتبوويه يەك و تەنگەوه ببوو، چاوى برپيه جەماوهرەكە و گرى

گرئ بوغز و توورپهیی له دهنگیدا، وتی:

— ئهگەر ئهیانهوئ من بکوژن، با بمکوژن. بهلام ئیوه بزنان، ئیوه بزنان که من... که گهنم بو من، بو من نازیزه. که من، ههموو گوڵه گهنمیکم وهکوو سهری منالهاکام خوش ئهوئ، ئهگەر هی دوژمنهکهشم بی. نه! من ههرگیز نهو تاوانه مهزنه ناکهم. من ناتوانم نازیزی خوم، واته دهشتی گهنم بسووتینم. من خهرمانم ئاگر نهداوه، سویندم به عهلی. به راستی و راستهقینه من ناتوانم نهو تاوانه بکههم. با من بکوژن. بهلام رهوا نییه که ئهم نهنگه به دواي ناوی منهوه بی. بیر لیکردنهوهشی بو من ناگونجی نهو تاوانه. نه! من پهنگه بتوانم جهرگی خوم بسووتینم، بهلام ناتوانم گر بهر بدهمه گهنم. ئهوه کاریکی نهگونجاوه! خوشتان ئهوه ئهزانن! ئهزانن که...

جهلیلی ئالاجاقی، به ئهماژهی باوکی دهنگی خاکی بری که لهپهسا کاریگهتر ئهبوو. له بهرامبهر ستاری پینهچی، که له نیوان خاکی و بهلخی دا بهسترا بوویهوه، وهستا و ئهمهش به واتای ئهوه بوو ستار ئهگەر قسهیهکی ههیه بیکات. ستار له سههر پهنجهی پئی بهرز بوویهوه، بهلکوو بتوانی له سههر شانی جهلیلهوه بروانیته خهلهکهکه و قسهیان لهگهڵ بکات. ئهوسا وتی:

— ئهمه پیلانه، خهلهکینه! پیلان و ساختهگهریه دژی ههموومان؛ ئیمهش و ئیوهش. ئهم پیلانه، واتایهکی گرنگی سیاسی ههیه. ئهوانه ئهیانهوئ کینه و دوژمنی له نیوان ئیمهدا بهدی بهینن. ئهیانهوئ وای پیشان بدن که رسق و پۆزی ئیوه له لایهن خهلهکی وهکوو خوتان له دهمتان گیراوهتهوه. ئهیانهوئ شهپری ئیوه لهگهڵ خویان، ههلهگهپیننهوه به شهپری خوتان لهگهڵ خوتان، خهلهکینه! ئهمه فریو و دهلهسه و گهلاجیه و... — دهمت داخه، دایک جهلهب!

ستار سههری ئارامگرتنی نهبوو. ئهوه بوو جهلیلی ئالاجاقی به

پشتی دهست و به زللهیهک، گوتهی له دهمی ستاردا خنکاند.
— نا، جهلیل ئاغه. کارت پئی نهبی، ئەو خۆییه.

ئەمە دەنگی کابرای جەندەرە بوو، کە لای شانی ئالاجاقیهو
له بهر بانیجه وهستابوو و بهردهوام لووتی ههڵئهلووشی. عهریف
که مالی جوینی. دهبهجی، نیگای جهلیل و ستار، بهلخی،
خاکی، مووسا، نادعهلی و تهناهت چاوی ههندی لهو خهڵکهی
لهو کاتهدا گوئیان له گوتهی ترسناکی عهریف کهمال بوو،
وهرگهرا بهرهو بانیجه و له بهر چاوی ئەبلهقی خهڵکهکه، کابرای
جەندەرە ههنگاوێک هاته بهرهو و به دهمخهندیکی نهرمهوه
وتی:

— بیکه نهوه! قوڵی بکه نهوه! من یه کهمجار نه مناسیهوه!
بوندار، ههر لهو خوارهوه که وهستابوو، به ناباوه ریهوه پرووی
کرده بانیجه و وتی:

— قوربان... ئەو، ههموو ئاگرهکان له زمان و کرداری ئەوهوه
ئەکهوێتهوه...

جەندەرە جوینی وتی:

— بیکه رهوه، ئاغهش ریگه ئەدهن!

بوندار، چوو بو یارمهتیدانی کردنهوهی قوڵی ستار و پاش
توژیک، ستار له ههزار ئاوینهی چاوهکاندا، داماو و بهرهللا و
بیهووده له مهیدانی گۆلمهزه کهدا راوهستابوو. بیهووده و وهک
گوچ، به ههستیکی وهکوو دردوونگی، بی پروایی و باوهری ئەم بی
برواییه. دارهتیکی وهکوو راچلهکانیکی نامۆی کتوپر له خهون.
چاوی ترووکاند و دیسانهوه چاوی ترووکاند. گومان و خهون و
ههلووسه^(۴)، لهو بابتهی که چاو و دل و دهست له خویان ئەکهونه

گومانهوه. گومان و گوچ بوون له ناو دردوونگیدا. چاوهکانی ستار،
ئێتر توورهی تیانهمابوو. چاوهکانی ئێتر ئەو تیژییه هوشیارانهیهی

۴ - ههلووسه: hallucination [ه] ساویر، رازاوی، ریشکه و پیشکه، بینینی تارمایی

hallusinasjon [ه] وهم واهی [د] توهم، مبهم.

نهماوو، ون ببوو. ون و گيژ و گهوج. تاريك و ليّل و سست و نهخوش و بيگانه. جاريكتر غهريبي و، ئهمجارهيان غهريبيهكي قوول و دوور. تهنها. تهنها له پانتايي ههموو دنياڊا. مهگهر خاك دهم بكاتهوه!

زهبرهكه، بهر خالايي كهوتبوو. كاريگهر و بهجي. ئهوهنده چاوهپوان نهكراو، ئهوهنده بيپاكانه و ئهوهنده بههيز كه ستار تواناي خو دهربازكردي خوشي ون كردبوو. له خورا نهبوو، ئهگهر بگيّراني گولمهزهكه بو ماوهيهك ههموو يارييهكهيان خاموش كردبوو بو ئهوهي ههموو چاوهكان پروانيته ستاري پينهچي. كابرايهك كه خهريك بوو جيگهيهكي بهرچاوي له چاو و دل و زماني خهلكدا داگير ئهكرد، ئهوا ببوو به عهنتهريك له نيوان ئهوه خهلكدا. گيژ و سهركهردان ببوو و به ههمان ئهندازهش زمان بهستراو و بيگانه.

خودي ستاريش ئهگهر چاويكي تري ههباويه و بيتوانيابهت له ناو خهلكهكهوه سهيري خوي بكات، به ئاشكرا ئهيبيني كه پشتي چهماوتهوه. روخساري له ناو چرچ و لوچدا روالهتيكي تازهي پهيدا كردوو. ئهژنوكاني نووشتاونهتهوه و دهستهكاني -ئهو دهستانهي كه نهي ئهزاني له كوئي حهواڊا رايانگري- زيادي بوون و به حهواوه مابوونهوه و خوي له پيريكي كلاوبازي رهبن ئهچوو، لهو بابتهي كه فيلهكهي سهري نهگرتوو و دهستي ئاشكرا بووه. سووك و ريسوا و زهليل لهو گولمهزهي خوي بهرپاي كردبوو، راوهستابوو. بويه له بهر تيريژي تيژي ئهوه چاوانهي له بانيجهوه سهر و شانيان به مهتهي بيشهرمي كون ئهكرد، ههم له بهر نيگاي ساده و بي برواي ئاپورمي تهماشا و ههروهها له بهر گلينهي دردونگي هاوريكانيڊا وردوخاش و گيژ و سر و چهماو، به ئهسپاي ئهخولايهوه و وهكوو پارانهوه و لالانهوه به مايهيهكي نامو له خو بههق زانين، نيگاي له نيگايان ئهگيراند و له كاتي تيپهرين به بهر دهميانڊا، به دهور خويڊا ئهخولايهوه.

وه لامي نيگاكاني ستار، بهس نيگا بوو. نيگا و تهنها نيگا.
به زوري بهتال و ناوبهناو دردوښ و چاوه پروان و، تا رادهيه كيش
پرسينه و گوماناوې. به لام له ههموو داره تيكد، پرسينه؛
پرسا. نه نجامه كهي، ستار بهرو خه لكه كه ههنگاوي نا و له
كاتيكا به چاو و به دهست سوالې لي نه كردن، وتي:

— رزگارم بكن... خه لكينه! خه لكينه... رزگارم بكن! جگه
له ئيوه كه سم نيه من. ئيوه من نه ناسن. من... من ههمان
پينه چيه كه خوتانم. من... نه مانه نه يانه وي بمشكيښ.
نه يانه وي گيانم بسووتين و خه ريكن له ريشم نه دن. نه ي
هاوار خه لكينه... رزگارم بكن.

— دهره وه! بيكه نه دهره وه!

دوو جهنده رمه شانهاكاني ستاريان گرت و بهرو دهرگاي
حه وشه برديان.

هر لهم كاته دا، بهر له وه ي ستار بكرته دهره وه، به راته لي
سالار ره زاق له ناو جه ماوه ره كه هاته دهره وه، شاني هه لينا و
بي تواناي دهربريني نهو ههموو وزه خوړسكه ي له گيان و دلي دا
بوو هاواري كرد:

— نه!... نه مه بوختانه! من ناهيلم به دناوي بكن. من
ناهيلم! من... ئيوه... نه مه... نه مه ستاره، ستار. نه مه
پينه چيه كه خومانه، ستاري خومانه نه م كابرايه. خودي
نيمه يه نهو! نه! نه، من سويند نه خوم كه هچكه س پروا
بهو تومه ته ناكات. باوه ر مه كن، مه رد.

جهنده رمه يه ك لهم كاته دا به راته لي سالار ره زاق
گرتبوو و به راته لي دهست و بالي رانه وه شاندي و نه ي نه راند:

— ناخر دهنگتان دهر ييت، هق نه ناسانه، ترسنوكانه!

زمانې ههمووتان به برين چوه؟! بهو زمانه بر دراوه وه نه تانه وي
چي بلين؟ نه تانه وي نهو بلين كه شياوي زولمن؟ كه ليتان
نهو شيتته وه! ئيوه باش نه زانن نه م پياوانه دهشت و خه رمانيان

ئاگر نەداوہ. ئیوہ خۆتان ئەزانن...

بەرئەتەلی سەلار پەزاق پال پێوہنرا بۆ ئاغەلەکە و لەوہ پاش دەنگی نەبیسرا. بوندار و جەندەر مە لە گەور ہاتنە دەرہوہ و سەلار پەزاق بە لەرزینیکی خیراتر لە سەر و ئەژنۆی چەماوہی دا، توند و شەلەژاو لە ناو دالانەکە ہاتە دەرہوہ و بەرہو گەور چوو و لە چاوان ون بوو. ہەر لەم کاتەشدا ستار، بەر لەوہی لە دەرگا فری بدیئتہ ناو کوۆلان، ئاوری دایەوہ و وەک وزہی ہاتبیتەوہ بەر، ہاواری کرد:

— من دیسانەوہش ئەگەر پیموہ، من ئەگەر پیموہ!

لەم ناوہدا و لەو بیدەنگیہ ئالۆزہی کە کەوتبوویەوہ، چاوہکانی بەلخی و خاکی لە ئاویئە چاوی خەلکدا ئەگەر ان و ہەولیان ئەدا لە خەلکەکە بگہیەنن کە نەشکاوان و نەبەزاوان و ئەیانویست راوہستاو خۆیان رابگرن.

وتارہ کورتەکە ی عەریف کەمالی جوینی کە بە دەرکردنی ستار و بەرئەتەلی دەستی پیکردبوو، خەریک بوو کوۆتایی پی ئەہات:

— قانون بەزہی ناناسی. ئیمہ بەزہییمان بەو کەسانەدا نایەتەوہ کە بیانہوئی لەم ولاتہ، لە ہەر قوژبنیکی ئەم ولاتہدا ئازاوہ بنینەوہ. ئیمہ نوینەری قانون و راپەرینەری قانونین. ہەمووتان ئەم قسەہیہ بچی بە گویتاندا و بەوانی تریشتی بلین! بانگەشە ئەکەن و خەرمان ئەسووتین؟!... ئەم ولاتہ خاوەنی ہەہ! ئیستەش...

ئالاجاقی، بەر لەوہی دەستی عەریف جوینی بە نیشانہی جی بەجیکردنی فەرمان دابەزی، ئەماژہ بە بوندار وتی:

— بیانبەنە گەور! ئەمانہ شیاوی ئەوہ نین بیرین بۆ شار. ہەر لیڤہ ئەبی تەمی بکړین!

ئەسلان و بوندار کەوتنە کردنەوہی دووسەری گوریسەکە لە چوارچیوہی دەرگای چیشتخانہ و ژوورەکە ی نوورجیہان و،

ئالاجاقى لەگەل عەریف جوينى بەرەو دیوہخان کشانہوہ و نادعەلى چوارگویشلى ھەروا لە بانىجە ماىہوہ. پىلى لە سەر لیواری دیوارەکە و مشتی لە بن چەناگە و، چاوی ئەبلەقى ئەوہى لە بەر چاوی دا رووی ئەدا.

عەباسجانى کەلایى خواداد، شوولە براوہکانى بىہکەى دا بەدەست جەلیلەوہ و خۆى چوو بو چىشتخانە. بوندار سەرى گورىسەکەى لە چوارچىوہى دەرگای چىشتخانە کردبووہ و بەلخى بەرەو گەور ئەبرد. جەللى ئالاجاقى جارپسى ئەوہى لە گەور بینەرى نابى، شوولەکانى نایە ناو دەستى مووسا و بە ئەماژە تى گەياند بە دواى بەلخى و خاکى دا بىروات. مووسا کە تا ئىستە وەکوو شەپلەلیدراو لە سەر جىگەى خۆى وشک ببوو، کتوپر شوولە بىہکانى بە ھەموو ھىزى خۆى و بە چالاكى ھەلداىە سەربانى چىشتخانە و بە بى گوتە -بە بى توانای گوتن- وەکوو جنۆکە لە چاوہکانى جەللى ئالاجاقى مۆر بوویەوہ و بو ساتىک ھىچکەس نەى ئەزانى چى بکات. بەلام شەپلاخەى بە کاتى شەیدا لە پشت ملی مووسا، ئەو شەقلەى شکاند و پاش ئەویش قامچىہکەى جەللى ئالاجاقى سەرسەمى بە مووسا دا و کارەکە وای لیھات کە بە ئاقارى پىشووی دا درىژە پەیدا بکات. بەلام وا پى ئەچوو ئەمە بەس نەبى. چونکە بوندار، پاش ھەلسانہوہى مووسا، داىە بەر لەقە، بە شىوہىہک کە جەوان بەربوویەوہ، لوول بوو و کەوتە ناو چالى پر لە زبل و خولەمىش و ھەر لەوى خاموش و گرمۆلە ماىہوہ، وەک بلىى ھەناسەکیشانى لە بیر چوو بیئەوہ.

بەلخى چاوی لە مووسا نەترووکاند؛ وەکوو مانگایەک

کە خەریکن گویرەکەکەى لە بەر چاوہ سوورەکانى دا سەر ئەبىرن. عەلى خاکىش لەو کەمتر نىگەران نەبوو. ئەسلان، پەتى قۆلى خاکى بو دەرگای ئاغەلەکە راکىشا و بوندارىش بە بى دەم داخستەن لە جنىودان بنى گورىسە گریدراوہکەى قۆلى

به‌لّخی گرت. به‌لّخی هیشتاش سهیری مووسای ئەکرد که تازه خه‌ریک بوو ڕوومه‌تی له ناو خۆله‌می‌شه‌که هه‌لّئه‌هینا و ئەه‌یروانیه‌ ئەو. ئەسلانی بوندار په‌تی قوڵی خاکی ڕاکیشا و ئەمه‌ خۆبه‌خۆ به‌لّخیشی په‌لکیش ئەکرد. به‌لام به‌لّخی شانی چه‌قاندە دیواره‌که و قاچی له‌ عه‌رز گیر دا و وه‌ک سنگ له‌ عه‌رز چه‌قی.

جه‌لیلی ئالاجاقی که به‌ درێژیی ئەو کاتانه له‌ بێده‌نگیه‌ ترسناکه‌که‌ی به‌لّخی هه‌ستی به‌ سووکایه‌تی کردبوو، ده‌سکی قامچی‌ه‌که‌ی به‌ مشت کوتا به‌ بن چه‌ناگه‌ی کابرا‌دا و لیی مۆر بوویه‌وه. چاوه‌ زه‌قه‌کانی جه‌وانی لووسکه‌ و هه‌میش گوشاری گوریسه‌که‌، به‌لّخی به‌ره‌و ناو گه‌وره‌که‌ ڕائه‌کی‌شا. به‌لام گۆده‌رزی به‌لّخی نیگای بری‌بوویه‌ مووسا و ئەتوت چاوه‌پێی مووزاتی‌ک ئەکات. مووسا ئاخیزی کردبوو. ده‌سته‌کانی کردبوو به‌ کوڵه‌که‌ و هه‌روا سه‌یری به‌لّخی ئەکرد و ئەتوت بو‌ باوکی خۆی، بو‌ دایکی خۆی، بو‌ هه‌موو که‌سی نه‌بوو و نه‌ناسراوی، بو‌ هه‌موو مه‌ردمی ولّاته‌که‌ی، بو‌ ستار و بو‌ هه‌موو هاو‌پێکانی له‌ چاوه‌ شو‌خ و ڕۆشنه‌که‌ی به‌لّخی‌دا ئەگه‌ری.

— هه‌لسه‌ مووسا. راست به‌ره‌وه‌ پیاو!

به‌لّخی ئەمه‌ی وت، پێی سست کرد و لییان گه‌را بیبه‌نه‌ گه‌وره‌که‌.

— ئەه‌ی ئەم به‌لووچه‌ به‌کری‌گیراوه‌ له‌ کو‌ی خۆی ون کردووه‌؟! بوندار بی‌هووده‌ جنیوی ئەدا. قوربان به‌لووچ دیار نه‌بوو و ره‌نگیشه‌ له‌ مائی بوندار ڕۆیشتبوو. عه‌باسجان له‌ سه‌ر بانی چیشته‌خانه‌وه‌ شوولّه بیه‌کانی هه‌لّدایه‌ به‌ر پێی بوندار، له‌ به‌ر دیواری ئاغه‌له‌که‌. ئەسلان جه‌مسه‌ری گوریسه‌که‌ی به‌ره‌و مالبه‌ندی ئاخو‌ری ئەسه‌په‌کان ڕاکیشا و بوندار بو‌ هه‌لگرتنه‌وه‌ی شوولّه بیه‌ تاشراوه‌کان دانه‌ویییه‌وه‌ و به‌ شه‌یدای وت:

— ئەه‌ی تریش له‌ گه‌ور به‌ینه‌ ده‌ره‌وه‌، به‌راتعه‌لی!

نادعه‌لی پئی له سهر لیواری بانه‌که هه‌لگرت. به‌رهو پلیکان و پاش تاویک له دالان هاته دهره‌وه و راست به‌رهو چاله‌که چوو. دانه‌ویه‌وه و دهستی مووسای گرت و یارمه‌تی دا بیته دهره‌وه. مووسا هاته دهره‌وه و دهستی گرت به لاکه‌له‌که‌یه‌وه. به کۆمه کۆم خۆی کرد به ناو جه‌ماوه‌ره‌که‌دا که لیک هه‌لبرابوون و، له‌چاو ون بوو. نادعه‌لیش به دوا‌ی مووسادا چوو کۆلان و وه‌ک بلیی به دوا‌ی ستاردا ملی بۆ هه‌موو لایه‌ک راکیشا و سه‌ره‌نجام چوو به‌رهو جیبه‌که‌ی ئالاجاقی که له ته‌ختاییه‌که‌دا رایگرتبوو و جه‌نده‌رمه‌یه‌ک به لایه‌وه له بن دیواره‌که دانیشتبوو.

خه‌لکی ئەوا هه‌ستیان ئەکرد ناچار نین له‌وه زیاتر له بن خۆره‌تاوه‌که‌دا راوه‌ستن و زانیان رۆیشتیان له مائی بوندار نابیته خالی‌ک له‌سه‌ریان. چونکه ئەو چاو و زمانانه‌ی داوا‌ی لی‌کردبوون بێن بۆ ته‌ماشای شانۆکه، ئەوا له به‌ر چاویان ون ببوون و به‌وه‌ی که ویستبوویان گه‌یشتبووون. ئالاجاقی و جویی له بانیجه نه‌ما‌بوون و چوو‌بوونه دیوه‌خان. لی‌کۆله‌ریش هه‌ر له سه‌ره‌تاوه له دهره‌وه‌ی دیوه‌خان نه‌بینرابوو. بوندار و کورپه‌کانیشی له پشت دیواری ئاغه‌له‌که خه‌ریکی فه‌لاقه‌کردنی گیراوه‌کان بوون. مانه‌وه و وه‌ستان و گوێراگرتن له نه‌ره‌ی پیاوه‌کان که -ره‌نگه- به‌سه‌ترابوون به گۆلمی‌خی ئاخو‌ره‌کانه‌وه و له بن زه‌بری قامچی و شوو‌لی بی‌دا ئازاریان ئەچه‌شت. ئەمه‌ش نه شتیکی تازه بوو و نه شتیکی دل‌خۆش‌که‌ر. به‌س ته‌نها هه‌ندی کورپو‌کا‌ل کردیانه سه‌ریان بۆ سه‌یرکردنی به‌رنامه‌ی ته‌می‌کردنی خاکی و به‌ل‌خی و کورپی سالار په‌زاق. ئەوانه‌ی که سو‌کاری پیاوه‌کان بوون، چاو‌ه‌روانی کۆتایی کاره‌که، ئەگریان به بی ئەوه‌ی فرمی‌سکی گریان‌ه‌که‌یان پیشان بده‌ن. هه‌روه‌ها لی‌ره و له‌وێ ئەو ژنانه بوون که له کۆلان ئەهاتن و ئەچوون و سه‌ریان نابوو به بن گوویی یه‌ک‌تره‌وه و پچه‌پچیان ئەکرد و به دزی‌که‌وه سه‌یریان ئەکرد.

بابه گۆلاو، بۆ ئەوه‌ی خه‌ل‌که‌که له مائی بوندار بی‌نه

دهرهوه، شوینی خوئی گۆریبوو و له بن دیوارهکهی مائی سهیدی تهلهفووونچی دانیشتبوو، گۆچانهکهی رپک گرتبوو به دهستییهوه و لیوی ئهبزواند. لای دهستی بابه گولآوهوه مووسا دانیشتبوو و هیشتاش دهستی به خالایی و تهویلییهوه بوو له ژان و رقدا لیوی خوئی ئهکروشت.

لای سهرهوهی کۆلان و نزیک جیبهکه قهریهکی کورت ساز بوو و ئهوهندهی مووسا جوولآ و ئاخیزی کرد، ههللآکه نیشتهوه. ئهوا تفهنگهکهی کابرای جهندهرمه به دهست نادههلییهوه بوو و جهندهرمهکهی به خامۆشی رهتاندبوو به دیوارهکهوه. مووسا به دژواری، بهلام به شادمانیهوه له سهر پی وهستابوو و چاوهروانی بهرهنجامی کارهکه بوو. زۆری پی نهچوو بهلام که هاواری بوندار به توورپهی له ههوشه بهرز بوویهوه و وا پی ئهچوو له ژنهکان تووره بووه:

— برۆن ون بن ئیتر! ژن و پیاوتان سهروبنی کلاشیکن. ون بن گوو به قهبری باوکی ههمووتان! ئهم گونده ئیوه به قورپتان گرتوه!

مووسا وهرگهرا و له بهرامبهر دهرگای مائی بوندار وهستا. لای دیواری گهوپهکه و نزیک دهرگای ههوشه، ژنهکهی گۆدهرزی بهلخی له بهردهمی ئهوانیترهوه وهستابوو و وهرمز و جارپس ئهقیژاند:

— ئیتر چی؟ ئیتر چی؟ هانی سهری منالهکانیشم بیره! بییره! بییره سهریان! هانی! هانی! هانی!

لهبهر چاوی ئهبلهق بووی مووسا، ژنی بهلخی که ئهتوت شیت بووه، بچووکتترین کچی له عهرزهکه بهرز کردهوه و وهکوو جلشۆریک کوتای به کهلهی بونداردا که کچه دهسبهجی لهسهرخۆ چوو و بونداریش پاشهوپاش پویشیت و پشتی به دیوارهکهوه راوهستا. مووسا هاواری له نادههلی کرد و خوئی ههلاته ژوورهوه و نادههلی به دواي خویدا راکیش کرد بۆ

حهوشه:

— بهس نییه؟ هیشتاش بهس نییه؟! هیشتاش بهس نییه؟!

نادعهلی به غار هاته ژوورهوه و بهرهو ئاغهلهکه چوو و کاتیکه خالوی رښگه ی پښگرت، به قونداخی تفهنگهکه کیشتای به سینگی دا و ئهمجاره یان بابقولی بوندار له بن دیوارهکه کهوت و به ژنی بهلخی که شیوهن و گریانی بوو و ژنهکانیتر گرتبویان، وتی:

— کاریک ئهکهه لهم قهلاته بار بکهه! تازه تهواو بوو. زستان ئهبی گوشتی منالهکانت بخهپته سهر و بیخوی! تازه تهواو!

— ئه ی ناپیاو، ناپیاو ی بیغیرهت!

تهقه ی تفهنگ لهپر ههناسهکانی بری. تهنانهت کچه ی شین هه لگهراو به دهستی لالاوه له بیر چووویهوه. بوندار، له بن دیوارهکه دا رهنگی وهکوو گهچی دیواری لیها ت و ههناسه ی برا. کی چووزانی گولله دابیتی له سینگی یهکیک له کورهکانی. ئهوه نهبوو بیدهنگی مهرگ زال ببوو به سهر گه ورهکه دا؟ هیچکس نه ئهجوولا. ده رگای دیوه خانیش نه کرایه وه. ئهتوت ههموو مردوون. مووسا به بهردهمی بونداردا تیپه ری و خوی کرد به گه ور دا. نادعهلی لای ده رگای ئاغهلهکه و به رامبه ر به ئاخو رهکان چوکی دادابوو و نیشانه ی له کوپانی بوندار و جهلیل ئاغه گرتبوو و کهف له لاله غاوه یه وه دابوویه ده ره وه:

— ئه تانکوژم. ئه تانکوژم! ههمووتان ئه کوژم! قو لیان

بکه نه وه؛ بیانکه نه وه بیغیره تانه!

پیاوهکانیان له بهند و بهندیان له پیاوهکان کردهوه. پیاوان هیشتا لهپی نهکهوتبوون. بهس عهلی خاکی پهکی کهوتبوو و ههناسه ی سوار ببوو. بهراتعهلی سالار دهستی گرت به لیواری ئاخو رهکه وه و بهلخی ئهتوت شان و پانیه ی سهریان

داکوتاوه به دیواره کهدا له په سا لاشه ویلکه ی رپگ نه گوو شا. ناده لی نه ژنوی راست کرده و و چوو به ره و به بی نه وه ی بتوانی وشه یه ک بلی، هه روا شکاو و چه ماو، وه ک بلی نه وه تاوانه که ی نه جام داوه، له به رام بهر پیاوه کان دا راوه ستا. کورانی بوندار و جه لیل ئاغه، وه ک بلی هه نه بوو بیتن، ونبوون. به خشکه یی بو دیو چوون و ونبوون. به لخی دهستی هه لینا و ئاره قه ی له پیلووی سرپیه وه. ناده لی هه نگاو یکی هه لگرت. به لخی شانی دانه واند و خاکی بهرز کرده و و رایوه ستاند. به راته لی سالار هاته پيشه وه و شانی دایه بن بالی خاکی. وا دیار بوو زیاتر له هه موو شوین، نه سلانی بوندار له پووز و نه ژنوی خاکی دابوو.

له ناو گه وری بوندار، ئیتر بیگانه ی لی نه بوو. له سه ر بانیش. رهنگه له پالوه نه ماژه کرابی که کورانی بوندار و جه لیل خو یان بکشیننه وه. بونداریش نه هاتبوو بو گه وری، یان نه ی توانی بوو بیت. جگه له ناده لی و مووسا، سالار ره زاق بوو که له بن دیواره کهدا وه ستابوو، به بیده نگ نه گریا و نه توت شهرم نه کا بجیته به ره وه. له نه جام دا سالار ره زاق به سه ر خو دی ازال بوو، پی هه لگرت، هاته پيشه وه و دهستی دایه بن بالی کوره که ی. به راته لی قو لی له دهسته له رزو که کانی باوکی دهره ینا و وتی خو ی نه توانی پروا به ری دا.

که وتنه ری. گو دهرزی به لخی، هه رچه ند سه ره زله که ی به هو ی زهبری قامچی کوری ئالاجاقی ئاوسابوو و له گیژ ه وه نه هات، به لام به تو زیک وردبوونه وه و خو راگری نه ی توانی له سه ر پی راوه ستی و پروا به ری دا. به راته لی سالاریش که بهر پلی شهیدا که وتبوو زوری زهبر بهر نه که وتبوو. له م نیوانه دا عه لی خاکی بوو که له بن زهبری رقه به رانه ی نه سلانی بوندار دا له سه رخو چووبوو و زوری ئازار پیگه یشتبوو. نه سلانی بوندار ته نانه ت له هه لباردنی عه لی خاکی دا زیره کی کردبوو. نه سلان،

به راتعه لی سالاری به جووتیاری ئاغه زانیبوو و لیی گه رابوو
 بو شهیدا. به لځیش کهوتبوه بهر زهبری بی به زهی جهلیل
 ئاغه، چونکه له به لځی ئه ترسا. گوډهرزی به لځی ههرچه ند
 بنج و بنهوانیکی له قه لاجیمهن نه بوو و ههروه ها پشت و
 په نایه کیشی نه بوو که دهسته پیکه وه بنی، به لام خودی خوئی
 توانیبوو ترس له چاوه کانی کوری بوندار بچه قینی؛ که نه
 له زمان ئه کهوت و نه له دهست و بازوو. جگه له مانهش
 عه لی خاکی زیاتر له بهر چاوی ئالاجاقی کهوتبوو و ئه سلانی
 بوندار ئه یزانی کاری عه لی خاکی کو تایی پیهاتووه. خالیکی
 ناسکی تریش ئه وهی که به لیکهوتنی خاکی -ته نانهت ئه گهر
 ئالاجاقیش رای بگوړپایهت، که نه ئه گوړا- خاکی خانه نشین
 ئه کرا و ئه وه که سهی که له زنجیره ی جووتیاره کانی ئالاجاقی دا
 جیگه ی ئه وی پر ئه کرده وه، خودی ئه سلانی بوندار بوو.

جهندهرمه، ژنهکانیان له ههوشه ی مائی بوندار پال پیوه
 نابوو بو کو لآن. ئه وه بوو ئه وان له پشت دیواری مائی بوندار
 چاوه رییان ئه کرد. پیاوهکان له ده رگاوه پییان نایه ههوشه و ئه مه
 هاوکات بوو له گه ل رویشتنی جیبه که ی ئالاجاقی که لیکو لهر
 و عهریف که مالی جوینی، له ته نیشته ئالاجاقی و جهلیل
 ئاغه وه له گه ل خوئی ئه برد. وا دیار بوو ئه وه جهندهرمانه یان
 بو یارمه تیدانی بوندار به جی هیشتبوو، له ترسی کاردانه وهی
 برینداره کان.

له راسته ی کو لانه که و له قه راخ جوگه ی ئاوه که، تاک
 و ته رایه ک خه لکی لی ره و له وی وه ستابوون. پیاوهکان له گه ل
 ژنان و منالهکانیان و مووسا، نادعه لی و سالار رهزاق به ره و خوار
 بران. عه لی خاکی به ئاشکرا ئه شه لی و ئه وه دووانه پیکه وه
 ئه رویشتن. کچه بچو و که که ی به لځی هه روا به باوه شی
 لالاوه بوو و دیار بوو هه ناسه ی ها تو ته وه به به ردا. هه ر هه موو
 یه کسه ر به ره و مائی به لځی رویشتن. ستار له بهر ده رگای

مالی به لّخی دانیشتبوو. عهلی خاکی دیسانه وهش به ره و خوار
کشا، به بی گویدانه نیگای پرسینه ری به لّخی و قسه و گوته ی
ژنه که ی:

— تویش بچو بو ئه وی ئه رباب! زور سپاست ئه که م،
نادعه لی خان!

ژنی خاکی و نادعه لی، له کابرا گه ران. خاکی دهستی گرت
به دیواره که وه و گه لاوگه لّ، له بن نیگای ژنه که ی و نادعه لی
چوارگویشلی دا رویشت و که گه یشته بن تاقه شکاوی مالی
که لای خواداد، وهستا. چه کوشی ده رگا که ی کوتا و ته ویلی
ماندوو و به ژانی نا به ده رگا که وه و هه روا مایه وه.

دهستی له ری قه دیر، به و ئه ندازه یه ی روخساری ده ربکه وی
ده رگا که ی کرده وه و چاوی بریه چاوی عه لی خاکی. روخساری
قه دیر به و چاوانه وه که زور زلتر له قوولای کالاندا سه رگه ردان
بوون، ته نانته عه لی خاکی که خو ی له له رز و تای رق و
توو په یی دا ئه سووتا، گه یانده ئه و باوه ره خیرایه که قه دیری
که لای خواداد پیر بوو. قه دیر به س سه یری ئه کرد به بی ئه وه ی
بتوانی لیو بزیوی. هه روه ها به بی ئه وه ی هه ولّدا له رزینی
ده مارگیرانه ی گونا و چه ناگه ی له نیگای خاکی بشاریته وه.

خاکی به لام ئارام بوو. به روالته ئارام بوو. نیگای هیچ
په یامیکی تایبه تی نه ئه نارد بو قه دیر. روخساری هه لاوسا بوو
و ئه و به شه ی قژی له بن کلاوه که یه وه دابوو یه ده ره وه، خو لّ
و شیا که بوو. قه راخ چاوی راستی هاتبو وه یه ک و له شی به
خواری به سه ر چوکیه وه وه ستابوو و وا دیار بوو به دژواری خو ی
راگرتوو. قه دیر به بی ئه وه ی بیه وی ده رگا که ی کرده وه و خاکی
که به هوی ده ستیه وه خو ی دابوو به سه ر ده رگا که دا و به زور
خو ی راگرتبوو، له پر بهر بوویه وه ژوو ره وه و قه دیر به ناچاری گرتی
و له سه ر سه کو ی قه راخ دالانه که داینا و خو ی له به رام به ری دا
دانیشت، به بی هه ناسه دان و به ره نگیکی وه کوو کا. خاکی

بۆ ئەوێ هاناسەیی بێتەو بەر، چاوی لێکنا و قەدیر سەری
نایە سەر باسکی و شانەکانی بە هۆی گریانیکى خامۆشەو
کەوتنە لەرزین. خاکی هەناسەیی هاتبوویەو سەرخۆی. پیلووی
هەلبەربوو و ئازار لە هەموو لەش و بوغز لە گەرووی دا. بە
خامۆشی ئەپروانیە قەدیر. ئاخەرەکی قەدیر خۆی پێ رانەگیرا،
سەری لە سەر باسکی هەلێنا، چاوی بریە چاوی خاکی و
وتی:

— بە خواوەتی خوا نەم ئەویست... نەم ئەویست ئاوا لە
ئێو بەکن!

خاکی بۆ ئەوێ هەلسی، چنگی لە خشتە شکاوی
دیوارەکە گیردا، بە دژواری خۆی راست کردەو و وتی:
— هاتم پێت بلیم خۆزگە لەبری ئەمکارەت یەکیک لە
منالەکانی منت سەر ببریایەت! نانی خەلک، گەنمی خەلک!
ئەمە تاوانیکى بچکۆلە نییە، کورپی خواداد. ئەمە گوناهیکى
سووک نییە! من ئەگەر لەبری ئەو خەلکە بوایەتم و بەزانیبا
تۆ کردووتە، تەنها ساتیکیش لێی رانەئەووەستام و پارچە
پارچەم ئەکردی. سەری خۆت هەلگرە و لەم وڵاتە برۆ قەدیر!
سەرت هەلگرە و برۆ، یان سەر بنێرەو و بەرە بۆ خۆت!
پچرپچر خۆی گەیانە دەرگاکی و ویستی بچیتە دەرەو.
لە دەرگاکی چوو دەرەو و رویشت و قەدیری لە ناو دالانەکی
بەجی هیشت. قەدیر جاریکی تر سەری کردەو بە ناو قوڵی دا و
بە خامۆشی گریا.

— قەدیر... قەدیر... بابە گیان، قەدیر!

هەرچەند وەلامدانەوێ تەکا و پارانەوێ پیرەمێرد ئەیتوانی
— لانیكەم لەم کاتەدا— دلدانەوێهەک بێ بۆ قەدیر، بەلام ئەو
لە بەرامبەر هەموو ئەو شتانەکی کە رەنگ بوو تۆزیک لە
ئازارەکی کەم بکاتەو بە توندی بەرگری ئەکرد. ئەتوت
رەزگاری خۆی لەوێ ئەبینی ئازار بچێژی. ئازار و ئەشکەنجەیی

خۆی، ئازاردانی بېبەزەییانەى خۆی، تۆلە سەندەنەو لە خۆی،
 لە بوونی خۆی و تا لە ناو بردنى ھەموو ئەو شتانەى لە
 دەروونىدا بوو و خۆى نەى ئەناسى. دەرکردنى خۆى لە خۆى.
 ئێرەى قەدیر لێى وەستابوو، کە قەدیر وەستینرابوو، دەمى
 تیغیک کە کەوتن بە ھەر لایەكىدا چالیکى دۆزەخ بوو. قەدیر
 ئەبوايە ئیستە و بۆ یەك جار و بۆ ھەمیشە لەگەڵ خۆى
 پووبوو بېتەو، پووبەپووبوونەو و مەلانی. مەلانییەك
 کە رەنگە ئەنجامەكەى تیاچوون بوايەت. بەرەنجام بەلام پوون
 نەبوو. لێ، رێگەى دەرەزبوونیش لەو مەلانییە نەبوو. لەو
 زیاتر نەفرەتى لە خۆى کردبوو کە بتوانى بە خۆى لەم کاتەى
 ئیستادا رازى بێ. ئەو ئەوپەرى بێزارى لە خۆى بوو. بێزارى و
 نەفرەت. نەفرەت و رق. رق و کینە لە ھەموو ھەبوونی خۆى،
 کینە لە خۆى. بە رادەيەك کە نەى ئەتوانى خۆى ببەخشى.
 یان ئەبوايە خۆى لەو پووبارەدا کە نەى ئەناسى خاویں بکاتەو،
 یان ئەوەى کە تاوانیکى تازە ئەنجام بدات. ھەرچى چۆن بێ و
 بە ھەر ئاوايەك ئەبوا خۆى بگۆرێ، ئەگەر بۆ خراپتریش بوو.
 — قەدیر... قەدیر... بابە گیان، قەدیر!

قەدیر بە دەنگى باوكى سەرى لە سەر دەستى ھەلێنا
 و گوێى لێ راگرت و کاتیكە دەنگەكە خامۆش بوو، ھەلسا
 و لە ناو دالانەو بەرەو ژووى دانیشتن چوو و چاوى لە چاوى
 پیرەمێرددا لە بەر خۆیەو و تى:

— «نە! بەلێنت پێ ئەدەم ئەمەیان نا، بابە گیان. بەلێنت
 پێ ئەدەم ئەمكارەیان نا. ئەمەیان ناکەم. نە! باوكم، باوكم،
 ئەم تاوانەیان نا! ئە. بابە گیان. بەلێن بێ نا! نە... قور بە
 سەرى دنیا!»

— لەگەڵ كى قسە ئەكەى؟ لەگەڵ خۆت؟
 قەدیر داچلەكا و موچورکەيەك ھات بە گیانىدا:
 — ھا؟ چى؟!

عهباسجان قوڤلى شوڤروه بووى براكهى توند گرت و وهكوو
گۆچيكي بى دهسهلات رايكيشا بو لاي تهنورهكه و وتى:
— توڤان نهوى!

قهدير له يهك كاتدا، ههم پير ببوو و ههم منال. پيرى له
كوڤمى پشتىدا و منالى له قهراخ ليوهكانىدا نيشانهيان ههبوو.
منال و گهمزه چهناگهى بهرز راگرت و روانيه برا، به بى خهمنى
نهوى كه پيكهنيه سووتاههكهى به واتاي پروا نهكردن و ترس
به لالهغاويهوه شوپيان جى هيشتبوو، پرسى:
— من؟ ها؟ منيان نهوى؟ كى؟!
— نهوان!

ترس و شهوق. شهوقى منالانه له گلينهى چاوهكانىدا.
ئاوينهى خوڤيكي كوشنده. شان و نهژنوى به ئاشكرا نهلهرزى
و هيلى پيكهنيكى سووتاو به قهراخ ليويهوه شوپى ديار
بوو. دهستهكانى، يان تو بلى دوو چنگوورى دالاشيكي پيرى
ليقهوماو، بهرز كردهوه و به پارانهوهوه وتى:
— چى بكهم، عهباسجان، برام؟
عهباسجان وتى:

— چيت ههيه بيكهى؟ نهيانهوى قسهت لهگهڻ بكهن.
كارىكى نيه! جگه لهوهش... كى چووزانى؟ رهنگه بيانهوى
خهلاتيشت بكهن!

قهدير، دهم داچهقاو و سهرسووپماو له بهرامبهر براكهىدا
راما. عهباسجان دريژهى دا:
— رهشمهى كهردارى، دارى دهشتهوانى، يانيش... رهنگه
پيمهپهه جووتيارى.

داماو و سهرليشتيواو قهدير وتى:

— عهباسجان... برام... بلى؟!

عهباسجان پى نايه ناودالان و قهدير به دواىدا ئاتهكى
جاكهتهكهى گرت و به پارانهوهوه وتى:

— بَلِّ عەباسجان... عەباسجان... پيّم بَلِّ چى ئەبى؟!
عەباسجان ئاۋرى لە براكەى دايەوہ و وتى:
— بۆ وا وەكوو پيرەكان خۆت كۆم كردۆتەوہ؟! بړۆ با بړۆين
ئيترا! مەگەر ناتەوئ لە ږوورەشى دەرت بهيّنم؟
— بړۆين... بۆ نا... بابړۆين... ئەږۆين... ئەږۆين برا گيان،
ئەږۆين!

عەباسجان لە دەرگاكة چووه دەرەوہ و قەدير بە بى تواناى
بىر كردنەوہ، وەكوو مەږيكي بيّوہى بە دواى دا پيى نايە ناو
كوّلان و لە ترسى ئەوہى نەكا بە ھەنگاو ليى ھەلبرى، بە
دواى سيّبەرەكەى عەباسجان دا ږويشت.

كوّتاى بەرگى شەشەمى كەليدەر

۲۲۲۵

که نیدر

به رگی شه شه ن

یو بہرگ ۷

